

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

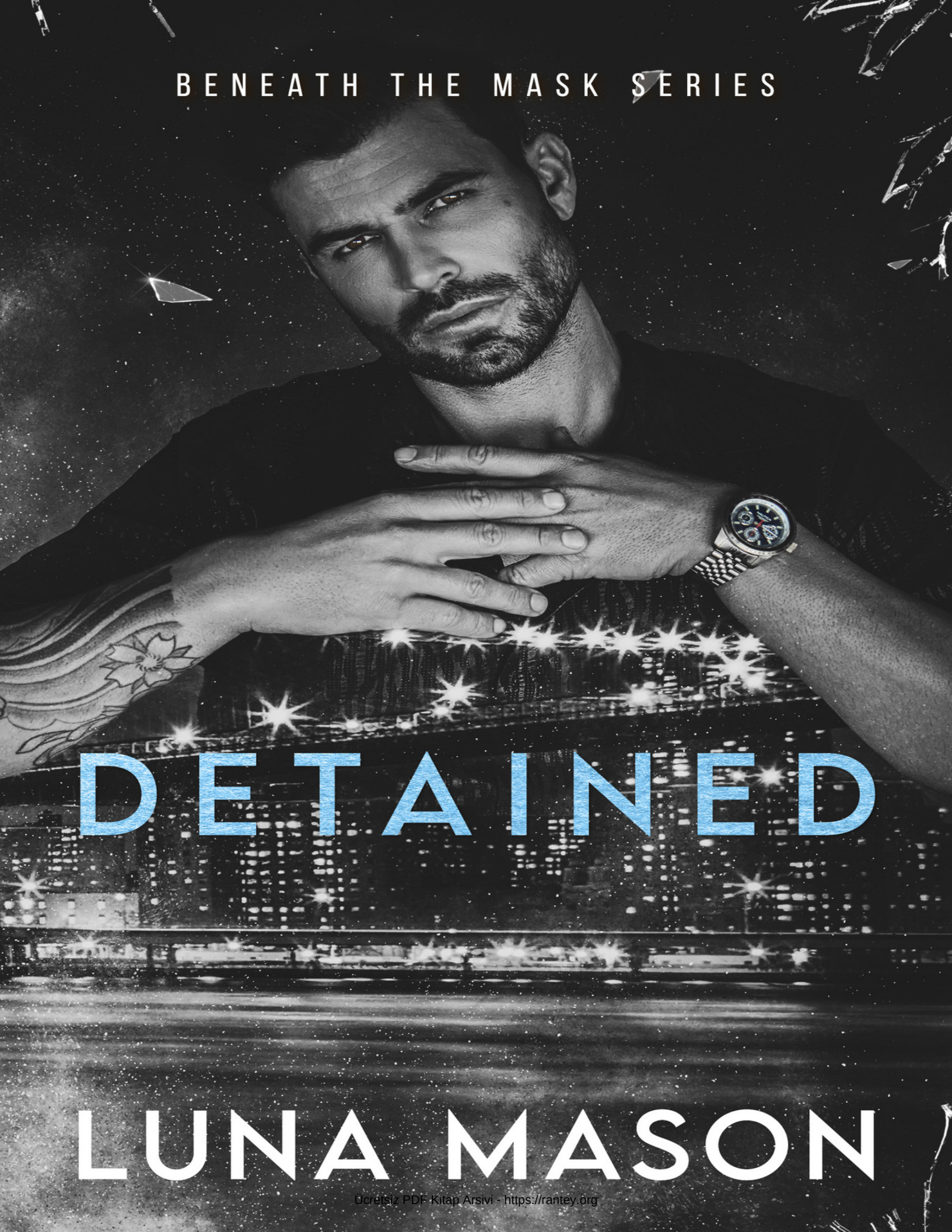
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENEATH THE MASK SERIES

DETAINED

LUNA MASON

GÖZALTINA ALINDI

MASKENIN ALTINDAKİ SERİ

LUNA MASON

CONTENTS

[Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

1. [Zara](#)
2. [Frankie](#)
3. [Zara](#)
4. [Frankie](#)
5. [Zara](#)
6. [Zara](#)
7. [Frankie](#)
8. [Zara](#)
9. [Frankie](#)
10. [Zara](#)
11. [Frankie](#)
12. [Zara](#)
13. [Frankie](#)
14. [Zara](#)
15. [Frankie](#)
16. [Zara](#)
17. [Frankie](#)
18. [Zara](#)
19. [Frankie](#)
20. [Zara](#)
21. [Frankie](#)
22. [Zara](#)
23. [Frankie](#)
24. [Zara](#)
25. [Frankie](#)
26. [Zara](#)
27. [Frankie](#)
28. [Zara](#)
29. [Frankie](#)
30. [Zara](#)

31. Frankie
 32. Zara
 33. Frankie
 34. Zara
 35. Frankie
 36. Zara
 37. Frankie
 38. Zara
 39. Frankie
 40. Zara
 41. Frankie
 42. Zara
 43. Frankie
 44. Zara
 45. Frankie
 46. Zara
 47. Zara
 48. Frankie
 49. Zara
 50. Frankie
 51. Zara
 52. Frankie
 53. Frankie
 54. Zara
 55. Frankie
 56. Zara
 57. Frankie
 58. Zara
 59. Frankie
 60. Zara
 61. Frankie
 62. Frankie
 63. Zara
 64. Frankie
 65. Zara
 66. Frankie
 67. Frankie
 68. Frankie
 69. Zara
 70. Frankie
- Epilog

[Sonsöz](#)

[KAOS için hazır mısınız?](#)
[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

Yazar Notu & Telif Hakkı Telif

Hakkı © 2024 Luna Mason

tarafından yazılmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir şekilde veya yöntemle çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Coffin Print

Designs Kapak Modeli: Clever

Huller Fotoğrafçı: Xram Ragde

Düzenleme: Indie Proofreading

Biçimlendirme: Peachy Keen Yazar Hizmetleri

Detained karanlık, tek başına bir mafya romanı. MMC bir mafya patronu ve tam bir kırmızı bayrak. FMC olan Zara da bir dizi kırmızı bayrakla birlikte geliyor.

Bu bir düşman aşık, mafya patronu x dedektif romantizmidir. Bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik ve durumlar içerir. Bu kitap müstehcen ve açık cinsel içeriğe sahiptir, 18 yaşından büyük okuyuculara yöneliktir.

Bu kitap ilk trimesterde yaşanan bir gebelik kaybını

içermektedir. Tetikleyicilerin tam listesi web sitemde

bulunabilir. [http://luna-mason-author-](http://luna-mason-author-tr6ads.mailerpage.io/)

[tr6ads.mailerpage.io/](http://luna-mason-author-tr6ads.mailerpage.io/)

PLAYLIST

[Burayı Dinleyin](#)

- Şarkı- Beni kötüye kullan, Ex Habit.
- ZİHİN HUZURUNUN ÖLÜMÜ- Bad Omens
- *Seni Sevmek İçin Çok Geç*, Eski Alışkanlık• Ölümcül Kadın, Dove Cameron.
- Gerçekten Önemli Olan Her Şey, ILLENİUM, Teddy Swims• Sevmesi Kolay, Bryce Savage
- LÜTFEN Omido ve Ex Habit• Kimi İstiyorsun, Ex Habit
- Cravin, Stiletto, Kendyle Paige
- Outta my head, Omido, Rick Jansen, Ordell
- Tennessee Whiskey, Austin Giorgio
- Uyku Simgesi, Jaws
- Chills- Dark Version, Mickey Valen, Joey Myron
- *Gerçekten İyi misin?* Uyku Simgesi
- *Just Pretend*, Bad Omens.
- *Atlantik*, Uyku Simgesi
- *Son Yargı Günü*, Five Finger Death Punch
- *Sev beni*, Ex Habit.
- *Bir canavar yarattın*, Bohnes
- *Yağmur*, Uyku belirteci
- *İbadet*, Ari Abdul

** Baharat sahnelerini daha da iğrenç hale getirmek için, Ex Habit bize şarkılarının evrensel bağlantılarını sağlayacak kadar nazikti (hizmetiniz için çok teşekkür ederim xoxo). Bu yüzden seçtiğim ilgili bölümlere tıklayabilir, dinleyebilir ve istediğiniz gibi tadını çıkarabilirsiniz. İnanın bana, onun şarkılarının benim baharatımla eşleşmesi tam bir deneyim.*

*Mafya babasının kanlı elleri tarafından sikilip boyun
eğdirilmek isteyen tüm **pis veletlerime.**
Frankie sizi kırmak, boğmak ve her yerinize izlerini bırakmak
için bekliyor...
Çünkü onun iyi kızı olursan böyle olur.*

PROLOGUE

FRANKIE

ON YIL ÖNCE.

"NE YAPTIÑ LAN SEN?" YUMRUKLARIMı MASAYA INDIRDIM.

benim pislik kardeşim utanç içinde başını eğerken. Babama sayısız kez Marco'nun bu iş için uygun olmadığını söyledim. O bir lider değil.

Bugün bunu kanıtladı.

"Başka seçeneğim yoktu. Capris'leri kontrol altına almamız gerektiğini söylemiştin."

Duyduklarıma inanamıyorum. Kafasına ateş etmemek için içimdeki öfkeyi bastırmaya çalışırken çenem titriyor.

"Yani karısını öldürmenin bölgemizden çekilmesini sağlamanın yolu olduğunu mu düşündün?" Tükürdüm.

"O zamandan beri tek kelime etmedi." Omuz silkiyor ve ellerim yumruk oluyor.

Masanın üzerinden atlayıp onu boğazından yakaladım ve sıktım. Ön kolumu pençelerken gözleri şişiyor.

"Seni bok parçası," diye feryat ediyorum.

Soluk soluğa sandalyesine geri düşmesi için onu bırakmadan önce dudaklarının kenarları mavileşmeye başlıyor.

Telefonumu çıkararak onu yakından izliyorum ve Leyla'yı arıyorum.

Çocukluğumuzdan beri beni parmağında oynatan kadın. Kızımızı taşıyan sarışın güzelim. Buraya kardeşime gideceğimizi söylemeye geldim. Kapımıza getirip durduğu karmaşadan uzakta yeni hayatımıza başlamak için Küba'ya uçuşumuz ayarlandı.

Ailemin onun yakınında olmasını istemiyorum.

Telefonu kulağıma götürüp çalarken ona ters ters bakıyorum. "Yemin ederim, eğer ona bir şey olursa, seni öldürürüm. Kanlı ya da kansız, öleceksin."

Yüzü soluyor.

Hoparlörden onun tatlı sesini duyduğumda içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Bebeğim, eve gitmeni, kapıları kilitlemeni ve beni beklemeni istiyorum." Sözlerimi aceleyle söyledim.

"Carla ile Marco'nun evindeyim. Burada güvendeyiz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. Onun koruması benim ailem üzerinde sahip olacağım standardın yakınından bile geçmiyor.

"Tamam. Evin içinde kal. Seni almaya geliyorum."

Kapıdan koşarak çıkarken arabaya atladım ve onu hoparlöre verdim.

"Leyla," diye bağıriyorum telefona.

"Ben-ben buradayım. Rosa ve Eva'yı içeri almamı ister misin?" Sesi titriyor.

Yolda hızla ilerlerken parmaklarımı şakağıma bastırıyorum. "Neredeler? Sana ve bebeğimize güvende ihtiyacım var Leyla."

Bir duraklama oldu. "Bahçede oynuyorlar."

Ellerim direksiyonu sıkıyor. "İçeri gelmelerini söyle, bebeğim. Lütfen, sadece beni dinle."

"Beni korkutuyorsun."

Cevap vermeden önce dilimi ısıırıyorum, 'iyi'. Bu hayatın onu korkuttuğunu biliyorum. Bu yüzden onu götürüyorum. Marco'yu ortadan kaldırıp ailenin reisi olarak onun yerini alma planımı neden hiç gerçekleştirmedim.

İyi bir adammışım gibi davranmamın sebebi bu. Onun için. Onun için her şeyi yaparım. Bunun altında yatan soğuk canavarı görmesine gerek yok.

"Tatlım, her şey yoluna girecek. Sadece beni dinlemeni istiyorum. Benimle evin dışında buluş. Hemen köşedeyim." Damarlarımda dolaşan korkuya rağmen ses tonumu sakın tutuyorum.

Hızlı nefes alış veriş i daha da sessizleşiyor. "Kızlar, içeri gelmeniz gerekiyor!" diye bağı rıyor.

Yeğenim Rosa'nın "Bir saniye," diye seslendiğini duyuyorum. Keş ke onu da yanımızda götürebilseydim.

"Şimdi, Rosa. İçeri gir. Bir daha sormayacağım," diye kızgın bir anne gibi bağı rıyor Leyla. Çocuklarımız için en iyi anne o olacak.

Marco'nun yoluna saptım. "Leyla, bebeğim, garaj yolundan aşağı iniyorum."

"Tamam. Ben ön kapıya geliyorum. Kızlar arkaya doğru yürüyorlar."

Marco'nun malikanesinin görünmesi göğsümdeki yükü hafifletiyor.

"Seni seviyorum, Frankie."

Gülümsüyorum, kapılarının kodunu giriyorum. "Ben de seni seviyorum. İk i n i z de."

Ağır demir barikatlar yavaşça açılıyor. Hayal kırıklığı içinde elimi kısa sakalıma sürüyorum. Uçuş için yarına kadar beklemenin canı cehenneme. Bu gece gidiyoruz. Marco kendi başının çaresine bakabilir. Ona bebek bakıcılığı yapmaktan bıktım.

Ağaçlarla çevrili uzun yoldan aşağıya doğru koşarken, ön kapı içeri doğru sallanırken geniş mermer basamakların önünde durmak için kayarken çakıllar uçuyor.

Gürültülü bir patlama beni koltuğumda geriye savurdu. Ellerimle başımı direksiyondan koruyarak öne doğru atıldım.

Titreşimler arabanın içinde sallanırken, etrafımdaki camları paramparça ederken, ellerimi delerken tekerlek.

Sessizlik çöküyor, ben de yavaşça eve doğru bakıyorum. "Hayır. Hayır. Hayır."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan bir patlama daha oluyor, alevler görüş alanımda dans ediyor.

Bu gerçek olamaz.

Titreyen ellerimi yüzüme silerken, şok beni tüketirken zar zor görebiliyorum.

Leila.

Ona yardım etmek zorundayım.

Araçtan çıkıp enkaz ve dumana doğru koşuyorum. Kalbim göğsümden sökülmüş gibi hissediyorum.

Evin sadece yarısı ayakta. Yoğun hava gözlerimi yakıyor. Aklımda tek bir şey var: kızlarım.

Hiç düşünmeden kendimi moloz yığınlarına doğru fırlatıyor, parçaları çılgınca iterek yolumdan çekiyorum.

"Leyla!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

Kanepenin ve lavabonun kalıntılarını geçerek ilerliyorum, ondan hiçbir iz bulamıyorum. Hay sikeyim.

"Hadi, bebeğim. Neredesin?"

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ilerlemeye devam ediyor, döküntüleri yolumdan savuruyorum. Sessizlik içinde geçen her saniye umudum azalıyor.

Bundan geri dönüş yok. Bu mümkün değil. Bu benim hatam. Ona evde kalmasını söyledim.

Avucum yumuşak bir şeye değiyor. Çekiştirirken bileğimden kan damlıyor. Elimdeki kopmuş ele bakarken karnıma ağrılar giriyor.

"Hayır!" Zar zor konuşabiliyorum.

Boğazımı düğümleyen düğümde boğuluyorum.

"Siktir!!!" Kükrüyorum, yanan gözlerime bir kez daha bakıyorum.

Nişan yüzüğü.

"Frankie, çık oradan. Geri kalanı çökecek!"

Ağabeyimi görmek için arkamı dönüyorum, neden olduğu yıkıma bakarken yüzü gözyaşlarıyla doluyor.

İsteksizce kendimi ayağa sürüklüyorum. Duvar ve tavan inliyor ve tahtaların kırıldığını duyuyorum. Bir sıva parçası omzuma çarpıyor, ezilmeden önce kapıdan dışarı fırlamak için beni acele ettiriyor, bunu yaparken Leila'nın elini düşürüyorum.

Marco'nun yanından geçerken ona bakamıyorum. İçimde öyle bir öfke birikiyor ki, bakarsam onu öldürebilirim. Ondan uzaklaşırken her adım beni eziyor.

Kalbimi içi boş bir sızı sarıyor. O artık yok.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve beni de yutmasını dileyerek yere çöktüğümde göğsüm kabarıyor.

Acı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

"Frankie." Bana yaklaşırken sesindeki umutsuzluğu duyabiliyorum.

"Frankie, acı çektiğini biliyorum," diye tekrarlıyor.

Bir nefes çekiyorum, beyaz öfke beni ele geçiriyor. Ona karşı savunmasız olmak bir hata. Bunun beni ne kadar kötü parçaladığını ona göstermek. Bunu görürse unutmama asla izin vermez.

Dönmeden önce silahımı ona doğrulttum.

"Bana doğru bir adım daha atma, yoksa beynini dağıtırım."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Kızlarım. Karım."

Parmağım tetiğin üzerinde seğiriyor. Ama zihnimde tek canlandırabildiğim Rosa ve Eva'nın bahçede oynarkenki görüntüleri. Leila'nın onların olduğunu söylediği son yer orasıydı.

Öfkeyle kolumu indiriyorum. Onlar için, onun varlığına katlanacağım. Yeğenlerimi bulmalıyım.

Umalım da Rosa ve Eva Leyla'yı dinlemeyip dışarıda kalsınlar.

Tek kelime etmeden yola koyuluyorum, o da arkamdan evin kalıntılarının yanından geçerken beni takip ediyor. Kızlar hep salıncakların yanında oynardı. Köşeyi dönerken camlar ayakkabılarımın altında çıtırdıyor. Marco yanımdan geçip çimlerin üzerinde hareketsiz yatan iki küçük bedene doğru koşuyor.

Topal Rosa'yı kollarımın arasına alırken dizlerim yumuşak toprağa gömülüyor. Marco Eva'yı kucaklıyor ve boğazından kısık bir inilti kaçıyor. İki parmağımı Rosa'nın boynuna koyup bir yaşam belirtisi arıyorum.

"Nabızı atıyor," diye sesleniyorum Marco'ya, o da başını sallıyor.

Onu göğsüme bastırıyorum, arabama taşırken kanlı başını kucaklıyorum.

Onu dikkatlice arka koltuğa yerleştirirken, Marco bana döndüğünde içimde yeni bir öfke dalgası kabarıyor.

Silahımı omuz kılıfımdan çıkardım ve alnına dayadım.

"Kızların iyi olduğunu öğrendikten sonra beni bir süre görmeyeceksin."

Namluyu tenine daha sert bastırarak yutkunuyor. Kardeşimin bize bunu yaptığına inanamıyorum.

"Yeğenlerime bakabilmen için yaşamana izin veriyorum. Ama bunu başka bir şeyle karıştırma. Onlar yetim kalmayı hak etmiyorlar; sana ihtiyaçları var. Sadece senin için geleceğimi bil. Yaptıklarını sana ödeteceğim. Bunun için öleceksin Marco. Romano da öyle."

Elimden gelse onları alırdım ama bensiz daha güvendeler. Ama doğru zaman geldiğinde, onlar için geri döneceğim. Bundan emin olacağım.

"Üzgünüm, Frankie."

"Hayır. İşimiz bitti. Ailenizle geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın, çünkü ben buna son vereceğim."

Hayatım altımdan çekilip alındı. Hiçbir şeyim yok.

Bu yakıcı acıya tutunacağım ve onu intikamım için kullanacağım.

Bugün geleceğimin alevler içinde kalışını izledim ve kendimi küllerin içinde bıraktım.

ZARA

ON YIL SONRA.

SARI POLIS ŞERIDİNİN ALTINDAN GEÇİP

Teğmen, Alex. Adli tıp etrafımızdaki olay yerini taramakla meşgul.

Bir kadın, yirmili yaşlarının sonunda, boğazı kesilmiş, Dante Capri'ye ait bir evin garaj yoluna atılmış. Solgun bedeni bir torbaya koymalarını sessizce izliyoruz. Boynunu kaplayan kurumuş kana bakarken burnumu yukarı kaldırıyorum.

"Dur tahmin edeyim, mafya mı?" Alex'e soruyorum.

Bana temkinli bir şekilde bakıyor ve sertçe başını sallıyor.

Bu pislikler sokakların sahibi olduklarını sanıyorlar. Son birkaç haftadır hızla tırmanıyor.

Bir kilisede silahlı saldırı oldu. Depolar yanıp kül oldu. Sebep oldukları yıkımı ilk elden gördüm.

Komiser olan babam, Russo ailesinin reisi Luca Russo ile birlikte çalışıyor. Son zamanlarda, babama rapor vermek için tüm organizasyonu takip ediyorum.

Bugün bu yüzden buradayım. Kilisenin dışındaki erkek yığınlarını hâlâ görebiliyorum. Görünüşe göre artık kadınları öldürmeye başladılar.

"Tutuklama yapıyor muyuz?" Bu karmaşaya nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Alex kanlı bir el izini incelediği yerden ayağa kalkar. "Şimdi yapmak zorundayız. Olay halk tarafından ihbar edildi."

Gülümsememi gizliyorum. Aylardır bu suçlulardan birini içeri tıkmak istiyordum. Babam huzuru korumak için bu fikri hep reddediyor.

"Neden onu güpegündüz burada bıraksınlar ki? Bana oldukça aptalca geliyor." Karşımızdaki sıra sıra banliyö evlerini işaret ediyorum. Bu birbirine sıkı sıkıya bağlı ailenin karakterine tamamen aykırı.

Bir elini yüzüne sürüyor, dövmele ön kolu ceketinden dışarı fırlıyor.

"Muhtemelen bir açıklama yapmak için. Eğer yanılmıyorsam, ceset Romano'nun kızı. Burası kardeşinin evi. Kendilerini kanunun üstünde görüyorlar. Baban onların *tarafındayken, onlar kanundur.*"

Canavarlar. Hepsi. Kalbim vites yükseltirken yumruklarım sıkılıyor. "Yani bu adam gerçekten hapse mi atılacak?"

Başını sallıyor, bu da benim moralimi bozuyor.

Bu işi yaptığım altı yıl boyunca, suçları ne olursa olsun, yaptıkları her zaman yanlarına kâr kaldı.

Adamlar ceset torbasını kaldırıp minibüse taşırken ona bakarken, böyle bir sonu hak edecek ne yaptığını merak ediyorum.

Bunun için kimi getirebileceğimizi düşünerek beynimi zorluyorum. Yıllarca süren davalar, büyük oyuncularla neredeyse ilk isim bazında olduğumu hissediyorum. Büyük patron Luca kesinlikle hayır diyor. Keller ve Grayson onun sağ kolları, ancak mazeretleri her zaman kusursuz ve spor salonlarındaki uşakları tarafından örtbas ediliyor. Her zaman gözüme çarpan bir isim vardır,

Grup için bir anormallik. Frankie Falcone. O bir hayalet. Uzun mesafeli, grenli fotoğraflar onu gördüğüm en iyi fotoğraflar. Belki de o benim zayıf halkamdır.

Alex'e dönüp baktığımda, onun büyük el izini sildiğini görüyorum.

"Ne halt ediyorsun, Alex?" Tıslıyorum.

"Yapmak zorunda olduğum şey." Koyu renk gözleri güneş gözlüklerinin üzerinden bakıyor.

Şaka yapıyor olmalısın.

"Bir kadın ölüyor ve polisler bunu örtbas ediyor, mükemmel." Minibüsün arkasına taşınan cesede doğru başımı sallıyorum ve Alex'e ters ters bakıyorum.

İç çekiyor. "Nasıl olsa sonunda hepsi birbirini öldürecek. Bu sadece bir zaman meselesi."

Ellerini birbirine sürter ve arabasına doğru yola çıkar, tam o sırada bir grup polis olay yerine gelir.

Son birkaç haftadır gördüklerimden sonra, bu pisliklerden birinin bunun bedelini ödemesi gerekiyor. Alex açıkça bir şeyler saklıyor. Görünüşe göre meseleyi kendi ellerimle halledebilirim.

Kararımı verirken Chad'e sesleniyorum.

"Bir tutuklama yapmamız gerekiyor, tamam mı?" diye soruyorum.

"Şey, evet." Boynunun arkasını ovuşturuyor. Sırtışıma geri çekiyorum.

"Tüm birimleri dışarı çıkarın. Bunun her yerinde Bay Falcone'un adı yazıyor."

Bana boş boş bakıyor, sözlerimi kaydediyor.

"Frankie Falcone. Arayın." Bastırıyorum. Alex istemiyor ama bildiğim kadarıyla Chad babamın yanında çalışmıyor.

Birine bedel ödetmemiz gerektiği söylendi ve Frankie Falcone bu iş için biçilmiş kaftan gibi görünüyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve hışımınla koltuğuma geri oturuyorum. "Onu serbest bırakmayacağım."

Babamın New York Polis Teşkilatı'nın komiseri olması, ona dik dik bakmayacağım anlamına gelmez.

"Zara, bunu daha kaç kez açıklamamı istiyorsun?"

Başka seçeneğin yok, tatlım."

Bana taktığı lakaba burun kıvırıyorum. İkimiz de bunun gerçeklerden uzak olduğunu biliyoruz.

"Tamam, söyle bana, o mu yaptı?"

Kıkırdıyor, bir elini kır saçlarında gezdiriyor. "Zara, bir şeyi anlamam gerek: mafyaya bulaşmayacaksın. Bu bir rica değil, emirdir." Kaşlarını kaldırıyor.

"O kadını öldürdü ve araba yoluna attı. Suç raporundaki resimleri gördünüz, değil mi? Sadece bu da değil, adamın kendi kardeşini öldürdüğü de söyleniyor, Tanrı aşkına! Bunu onun üzerine yıkmak çok kolay!"

Omuz silkti ve yere çarptığım raporu ondan uzaklaştırdı. "Mafya işi mafya işidir. Görmezden gelmek için iyi para alıyoruz. Bir ceset uğruna kendimi riske atmaya hazır değilim. Az önce yeni mafya babasını tutukladın, Zara. Şimdi pisliğini temizlemen gerek!"

"Peki çizgiyi nereye çekeceğiz? Çocukları öldürmeye başladıklarında mı? Sokaklardaki masum insanları?" Kollarım öfkeyle havaya kalktı.

Dudakları incelir. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Ben senin komiserinim ve sana lanet bir emir veriyorum, Zara. Şimdi sineye çek, oraya git ve onu serbest bırak." Kolu bir noktaya doğru sarsılırken kahvesi sıçırıyor.

Ayağa kalktım ve avuçlarımı onun meşe masasına dayadım. "Bu son kez."

Gittikçe daha da artıyor. Başlangıçta sadece görmezden geldiğini düşünmüştüm, Alex'i olay yerinde gördükten sonra ve şimdi bu patlamadan sonra, o kadar emin değilim.

"Frankie Falcone ile," diye kıkırdıyor. "Ama bu onun sonu olmayacak."

"Luca'nın baş olduğunu sanıyordum?" Alay ediyorum.

"Luca düğün fiyaskosundan sonra dizginleri Frankie'ye devretti. Benden bu iyiliği istedi ve benim de başka seçeneğim yok. Burada kazanan tarafta kalmalıyız." Çekmecesinden bir peçete çıkararak raporun kapağındaki kahverengi damlacıkları sildi.

"Hmm. Sanırım annemin yeni süslü tedavisi için para buradan geliyor?" Annemin kalbi için tedaviye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Son bir yılda nasıl kötüleştiğini gördüm ve bu kalbimi kırıyor. Ama babam bunun için ne kadar para ödüyor?

Son altı yıldır yaptıklarımın dolaylı beni azarlayan bir adam için, oysa o da benden daha iyi değil. Kendime çeki düzen vermem ve girdiğim yoldan çıkmam için beni polis yaptı. Ya da temelde, bana göz kulak olmak için, böylece artık sorunlarımı temizlemek zorunda kalmayacak.

Yumruklarını sıkmasını ve gözlerinin kısılmasını izliyorum. Bir adım geri çekilip ceketimi düzeltiyorum. "Annemi hayatta tutmak için yapmam gerekeni yapıyorum, Zara. Şimdi kollarını indir. Kimsenin senin o korkunç dövmelelerini görmesine gerek yok." Önündeki evrak işlerine odaklanmak için başını geriye atıyor ve beni görmezden geliyor.

Kapıyı çarparak kapatıyorum ve çıkarken orta parmağımı kaldırıyorum. Bu kıyafetlerin altında vücudumu kaplayan mürekkebin yarısı hakkında hiçbir fikri yok.

Sorgu odasına doğru hızla ilerliyorum, tam kapı açılırken oraya varıyorum.

Alex bir elini siyah saçlarının arasında gezdirerek, "Bu işe karışmamalısın," diye uyarıyor.

"Mesajı aldım," diye çıktım.

Duvara yaslanıyor, neredeyse dar koridoru kapatıyor. "Oraya tek başına gitmek istediğine emin misin?"

"Neden yapmayayım?" Ellerimden biri kalçamın üzerine düşüyor.

"O tehlikeli bir adam ve sana çok kızacak." Beni izlerken dudakları inceldi.

"Öyle mi? O zaman onu neden serbest bırakıyoruz?" Omurgamı dikleştiriyorum. Bugün bir adam daha bana ne yapacağımı söylemeye kalkarsa çılgılık atacağım. Bu lanet yerden nefret ediyorum.

Beni engellemek istercesine kolun önünde duruyor.

"Çekil, Alex. Yapacak işlerim var. Bunu yapabilecek kapasitedeyim.

Bay Falcone ile tek *başına* uğraşıyorum."

Kollarını kaldırıp yolumdan çekiliyor.

O uzaklaşırken gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum ve sorgulama odasına girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Frankie koltuğunda dönüp bana baktığında ayaklarım kıpırdamıyor. Buz gibi gri gözleri gözlerimin içine bakıyor.

Tamam. Soruşturmanın bu kısmını atlamışım gibi görünüyor. Bu adamları izlerken hep mesafemi korudum. Önemli bir detayı atlamışım.

Bu adamın çok güzel olduğu gerçeği.

Düşük kaliteli güvenlik kamerası fotoğraflarından ne beklediğimi bilmiyorum. Şimdiye kadar gördüğüm tek şey kısmi bir profil ya da kafasının arkasıydı.

O masada oturan, lacivert takım elbisesi içinde elleri kelepçeli, muhtemelen gördüğüm en seksi adam. Koyu kestane rengi saçları geriye doğru taranmış ve düzenli sakalı yontulmuş çenesini çerçeveliyor. Gözlerindeki o karamsar ama gizemli bakış, beni pazar gününe kadar yedi şekilde becerebileceğini söylüyor.

Kendime gelmeliyim, karşımdaki katil pisliğin bana herhangi bir şekilde dokunduğunu hayal etmemeliyim.

Lanet olsun.

FRANKIE

KELEPÇELERİME BAĞLI ZİNCİRLERİ ÇEKİŞTİRİYORUM VE EĞİLİYORUM. sandalyeme geri döndüm. Sadece saatin titiz tik takları bana eşlik ediyor. Luca'nın beni bu sorgu odasından çıkarmak için yaptığı plan her neyse biraz hızlanmalı.

Burada ne kadar uzun kalırsam, Romano Capri'nin misilleme yapmak için o kadar zamanı olur. Polis haklı. Kızı Maria'nın boğazını kestim ve onu oğlunun evine attırdım. Sen benimkilerden birini alırsan, ben de seninkilerden onunu alırım. Aslında, üç çocuğunu da öldürdük. Yine de yeni elemanlarımızdan bazılarının beyin hücrelerini kaybedip cesedini ortada bırakacaklarını hesaba katmamıştım.

Kelepçelerimi sabırsızlıkla önümdeki metal masaya vuruyorum. Polisler on üç dakika yirmi üç saniye önce odadan dışarı çağrılmıştı. Gözlerindeki öfke bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Beni burada daha fazla tutamayacaklar.

Komiser Romano'nun New York'tan gitmesini istiyor. Bu da demek oluyor ki, dünyayı o piçten kurtarmak için beni serbest bırakmaktan başka çaresi yok.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve dudaklarımda bir sırıtış seğiriyor. Topuk seslerini duyar duymaz başımı çeviriyorum.

karo zemin üzerinde. Bir kadın. İlginç.

Koyu yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Kelepçeler gerçekten gerekli mi?" Ellerimi kaldırıyorum.

Beni görmezden geliyor ve zarif parmaklarıyla önümdeki koltuğu tutarak masanın yanından hızla geçiyor. Bileğimi dizimin üzerinde çaprazlayıp onu inceliyorum. İpeksi siyah saçları tam omuzlarına oturuyor ve dolgun dudakları ışıkların altında parlıyor. Belini o kadar güzel saran takım elbisesi sayesinde göğüslerinin hatlarını görebiliyorum. Daha şahit olmadan, kıvrımları bana mükemmel yuvarlak bir kıçı olduğunu söylüyor.

"Maria Capri'yi öldürdün." Yüzü hala sert. Bu kadın taşaklı. Kim olduğumu çok iyi biliyor. Tıpkı benim onu tanıdığım gibi. Bayan Zara O'Reilly. Komiser George'un tek kızı. NYPD'de kendi isteğiyle tertemiz bir sicil ile yükselmiş. İstatistiklerine göre burada doğanın bir gücü.

Omuz silkiyorum. Dünyaya bir iyilik yaptım ve bu beni nihai hedefime bir adım daha yaklaştırdı.

"Neden?" diye bastırıyor. Başka bir polis olsa buraya gelir, tek kelime bile etmeden beni serbest bırakırdı. Ama bu güzel küçük şey değil.

Öne doğru eğilirken dirseklerim masaya dayanıyor. "Gerçekten aptal olduğumu mu düşünüyorsunuz, Dedektif?" Son kelimeyi yüksek sesle söyledim.

Gözleri yarıklara dönüşüyor. "Bir kadını, Avrupa'nın en büyük suç patronunun tek kızını öldürmek için. Evet. Bence siz oldukça aptal olmalısınız, Bay Falcone."

Soyadımı söyleme şekli sikimin seğirmesine neden oluyor, "efendim" diye inleyişini hayal ediyorum. Kendimi bu görüntüden kurtarmak için başımı sallıyorum.

"Mafya konusunda uzman olduğunuzu bilmiyordum, Bayan O'Reilly. Şimdi, sakıncası yoksa, sizin de bildiğiniz gibi meşgul bir adamım." Ona göz kırptım ve bileklerimi havaya kaldırdım.

Cebinden bir anahtar çıkarıyor ve masanın üzerine eğiliyor, gömleğinin altında sakladığı dolgun göğüslerinin üst kısmını görebileceğim kadar. "Güzel dövmeleler." Sırıtmamı zar zor engelliyorum.

Bir kadını böyle kızdırma fırsatını pek sık bulamıyorum. Ben ne dersem onu yapmalarına alışkınım. Zara yeni bir oyun türü.

Çenesi aşağı eğiliyor ve dudaklarımda bir gülümsemenin oynamasına izin veriyorum, düşmanın çözüldüğünü fark etmesini izliyorum. Bunu düzeltmiyor; sadece başını sallıyor ve kelepçelerimin kilidini açmaya devam ediyor.

Masanın üzerine düşerken geri adım atıyor. Bileklerimi ovuyorum ve kendimi sandalyenin sert sınırlarından kaldırıyorum. Ben ona doğru yürürken o olduğu yerde duruyor. "Serbest bıraktığın canavarı gerçekten tanısan geceleri daha rahat uyuyabilir misin?"

O bir adım geri atınca, ben bir adım ileri atıyorum. Onunla sevişmek istiyorum. Meydan okumayı severim. İdeal olarak, bu dedektifin benim tarafımda olmasını istiyorum. Ama bu bir zorunluluk değil. Komiserin kızını yola getirebileceğinden eminim.

Göğsüne yayılan kızarıklık bana bilmem gereken şeyi söylüyor.

"Gitmekte özgürsünüz Bay Falcone. Şimdilik." Son kısmı nefesinin altında mırıldandı.

Eğiliyorum, burnum yanağına değiyor. Neredeyse çeneme vurmasını bekliyordum ama vurmadı. "O kaltağın boğazını kestim ve betonun üzerinde kan kaybından ölmesine izin verdim. Son nefesini verişini izlerken güldüm. Ve yoluma çıkan herkese aynısını yapacağım."

Nefesini içine çekiyor ve arkasına yaslanıp gözlerimin içine bakıyor. İçinde zerre kadar korku yok.

"Saat işliyor. Komiser senin tarafında olabilir ama herkes onu dinlemiyor. Şimdi defol git kişisel alanımdan." Çenesini meydan okurcasına sallıyor.

Başımı eğiyorum ve alt dudağımı ısırıyorum. Kahretsin, bu kadın. Kontrolle mücadele ediyor. Belli ki hayatından memnun değil.

Babamın beni serbest bırakma emri.

"Zaman daha yeni başladı, tatlım. Yeni bir saltanatın içindeyiz."

Bedenim istemese de geri adım atıyorum. Benimle böyle konuştuğu için onu masanın üzerine yatırıp tokatlamak istiyorum. Bu meydan okumayı ondan hemen söküp alabilirdim.

Ama yapmayacağım. Sınırlarımı biliyorum.

"Her şeyi çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?" Tatlı sesi tüm dikkatimi üzerine topladı, her ne kadar zehirli olsa da.

"Hmm?" Boynundaki rengin derinleşmesini izleyerek cevap veriyorum. Ya stresten ya da benim varlığımdan ya da her ikisinden.

Neden hala konuşuyor?

"Özür dilerim, gitmekte özgürüm, değil mi? Size kendimi açıklamak zorunda değilim, dedektif. Şimdi size bir sonraki siparişinizi almak için babanıza geri dönmenizi öneririm."

İfademı sert tutuyorum ve ellerinin yumruk haline gelişini izliyorum, siyah parıltılı tırnakları derisine öyle sıkı batıyor ki.

"Siktir git," diye karşılık veriyor.

İçgüdüsel olarak elim dışarı fırlıyor ve parmaklarım boğazına dolanarak onu arkasındaki duvara bastırıyor. Avucuma karşı yutkunduğunu hissediyorum.

"Sessizlik. Çok daha iyi." Ne kadar güzel ve ilgi çekici olursa olsun, bu kadını son beş dakikadır dinlediğime inanamıyorum. Kimse benimle böyle konuşamaz.

Öfkenin ardında gözlerinde bir arzu kırıntısı olduğu gerçeği beni daha da sıkılaştırıyor. Yerini öğrenmesi gerekiyor. Belli ki ilk düşündüğümden daha serseri mayın gibi.

"Sizin türünüz benimkinden daha iyi değil. Sizler bir rozetin arkasına saklanırken ben gerçekte kim olduğumu saklamıyorum. Ama sen farklısın, değil mi dedektif? Bu dar üniformanın, dövmelemlerin ve kontrolcü babana karşı meydan okumanın altında. Arzunun kokusunu buradan alabiliyorum. Sevişmek istiyorsun."

Konuşmasına izin vermek için elimi gevşetiyorum.

"Sevişmek istiyorum." Boynunu ovuşturuyor, bakışları pantolonumun üzerinde zorlanan sikime takılıyor. Boğazının etrafındaki kırmızı izler duruma yardımcı olmuyor.

Parmakları kravatımı çekerek beni kendisine doğru çekiyor. Kapüşonlu gözlerle alt dudağını ısırırken burunlarımız neredeyse birbirine değiyor.

Dolgun dudakları çenemdeki tüyleri okşarken nefesinin sıcaklığı kulağımı okşuyor. "Bu gezegende senden başka herkes."

Ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. Dizi taşaklarıma çarpınca kısa kesiliyor.

Eğilmemek için mücadele ederken nefesimin altında "Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum.

"Muhtemelen her zamanki tipiniz değilim. Dur tahmin edeyim, sessiz ve itaatkar. 'Evet efendim, hayır efendim. Oh, Frankie, lütfen'." Son kısmı yalandan inliyor ve dudaklarımın sırtacak şekilde seğirmesine engel olmak zorundayım.

Bu lanet kadın.

Beni aynı anda hem öldürüyor hem de tahrik ediyor. Beynim ve aletim şu anda kan için savaşıyor.

"Şimdi, defol. Bana bir daha dokunursan ellerini keserim." Kapıya doğru ilerliyor ve siyah saçlarını omzunun üzerinden savurarak kapıyı açıyor. Beni salona doğru yönlendirirken, dikkatlice kibar bir ifade takınıyor.

Başımı sallıyorum ve onu dışarı kadar takip ediyorum. "Sen delisin," diye fısıldıyorum.

Omuz silkiyor, sahte bir gülümsemeyi sürdürüyor. Daha önceki teğmen Alex koridordan etkileşimimizi izliyor.

"Yakında görüşeceğiz, Bay Falcone."

Ona doğru eğildim ve elinin kapı kolunun etrafında sıkışmasını izledim.

"Umarım senin iyiliğin için bir daha karşılaşmayız, dedektif," diyorum alçak bir ses tonuyla ve aval aval bakmasına aldırmadan yanından geçip gidiyorum

Benim gibi bir arkadaş.

Sıcak güneşin altında ağır kapıyı iterek dışarı çıktığımda, otoparkta parlak siyah bir Porsche'nin yanında Grayson'ın beyaz Audi'sini görüyorum. Önündeki tabelada 'Dedektif' yazıyordu.

İlginç.

Kravatımı gevşetip yolcu koltuğuna geçiyorum.

"Günaydın patron. İyi geceler mi?" Grayson'ın mavi gözleri

Güneş gözlüklerinin üzerinden, sarışın bir kaşını

kaldırarak. "Daha kötülerini de yaşadım. Bir şey kaçırdım mı?"

Bu hayatta birkaç saat içinde çok şey değişebilir. Son birkaç hafta kan ve ölümle doluydu. Capriler burnumun dibinde ailemle uğraşıyorlardı. Romano'nun uzun süredir kayıp olan oğlu yeğenimin tecavüzcüsü. Onu evliliğe zorlayan ve hepimizi kandıran aynı adam. Bunu kaçırdığım için çok pişman olacağım. Bilmem gerekirdi.

Ama şimdi Luca'ya sahip, bu da onu bir lider olarak kaybetmemiz gerektiği anlamına geliyor. İntikamımızı sürdürmeye yemin ettim. Bu artık sadece benim için değil, Luca'nın annesi ve yeğenim Eva için de geçerli. Savaşın ortasındayız ve olan bu; insanlar hayatlarını kaybediyor. Grayson bunu biliyor. O benim yeni sağ kolum, eski denizci. Karısını kaçırdığım için beni öldürmek istemesinden bu yana çok yol kat ettik. Luca'nın adamları benim adamlarım oldu. Sadakatleri bana bağlı. Neden? Çünkü bu savaşı bitirebileceğimi biliyorlar.

Romano'nun kanına susamışlığım eşsiz. Son on yıl bu önümüzdeki birkaç aya bağlı. Planımın her parçası Capris'in sonuna dayanıyor. Ancak o zaman intikamımı aldığımı bilerek tekrar nefes alabilirim.

"Hayır, Luca ve Rosa Yunanistan'a sağ salim vardılar. Enzo, Romano'nun nerede olduğunu araştırmaya başladı. Ben ve Keller spor salonundaki adamları toplayıp senin gelişini bekliyorduk."

Bir ordu kurduk, şimdi onu kullanma zamanı.

ZARA

FRANKIE ÇIKAR ÇIKMAZ BABAM BİZİ OFİSİNE ÇAĞIRDI.

Bina. Frankie tüm vücudumu alarma geçirdi.

"Orada ne oldu? Ne yaptı o?" Chad bana doğru adım atarak soruyor.

Kapı uçarak açıldı ve Chad aramıza mesafe koydu. Belli ki babamın Frankie'yi emirlerim üzerine çağırmasına vereceği tepkiden korkuyor.

"Ah, ikiniz de buradasınız. Frankie gitti sanırım?" Babamın yüzüne bir sırıtma yayıldı.

"İkiniz de her şeyi berbat ettiniz. Bu yüzden ikiniz de önümüzdeki iki hafta boyunca evrak işleriyle uğraşacaksınız." Masasına oturur.

"Ne-"

Sözümü kesmek için parmağını kaldırdı. "Bu tartışmaya açık değil."

Chad yanımda rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Özür dilerim, bir daha olmayacak." Botlarına bakıyor ve ben onu tokatlamak istiyorum. Bunu yapanın Frankie olduğunu hepimiz biliyoruz. Az önce bana itiraf etti.

Babam ona sert bir bakış fırlatır. "Hayır, olmayacak. Şimdi masana dön."

Chad kapıyı açtı, ben de arkasından geldim.

Babamın sesi hareketlerimi donduruyor. "Sen değil, Zara. Otur."

Chad kapıyı arkasından çarparak kapatırken yumruklarımın ona doğru dönüyorum.

Babam arkasına yaslanıyor, parmakları ince dudaklarına değecek şekilde kıvrılıyor. "Zara, Frankie'den uzak durmalısın."

Boğazımda bir yumru oluşuyor, yutkunuyorum.

Derin bir nefes alıyor. "Ona güvenemeyiz."

"Sana bu izlenimi veren ne?" Alaycı bir şekilde sordum. Kim bir mafya babasına güvenir ki, özellikle de Bay Falcone gibi acımasız ve soğuk birine?

"Biliyorum, bunun peşini bırakmayacaksın, ama hepimizin iyiliği için rica ediyorum - bunu düşünme."

Beklediğim bu değildi. "Neden?"

O adamın yakınında olmak istemiyorum. Parmaklarını boğazıma dolayabilen ve içimde bir şeyleri ateşleyebilen bir adam, uzak durmam gereken biri. Ama öğrenmem gereken çok daha fazla şey olduğu hissine engel olamıyorum.

"İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum, Zara. Bırak artık. Annene odaklanmamız gerekiyor. Bu yüzden gidiyorum."

Bıkkın bir şekilde içimi çektim ve koltuğuma geri çöktüm. Haklıydı. Annemin kalp rahatsızlığı saatli bir bomba gibi.

"Bütün para buradan mı geliyor?" Parmaklarımı çeneme vurarak söylüyorum. Kısa süre önce yeni bir ilaç için klinik araştırmaya başlamıştı, ömrüne yıllar katabilecek bir şey.

Lacivert kravatını gevşetmeye başlıyor, kırıkmış alnında boncuk boncuk terler oluşuyor.

"Eğer işe yararsa, her kuruşuna değer. Bunu biliyorsun, Zara."

"Bakın, beni masa başı görevinden alın, ben de onu rahat bırakayım." Ona tatlı bir gülümseme sunuyorum.

Bana dalgın dalgın bakarken parmak uçları masanın üzerine yayılıyor. "Bunu düşüneneğim."

Uzun bir nefes çekiyorum. "Ya da belki federallere gidip Frankie ve Capris hakkında sorular sormaya başlayabilirim? Bu ikisi arasında büyük bir şeyler dönüyor, özellikle de Maria'daki izlerini örtbas etmemizi istiyorsan. İkisi hakkında başka neler saklandığını merak ediyorum. Romano'nun Frankie'den bu tür bir misilleme almak için oldukça korkunç bir şey yapmış olması gerektiğini hayal edebiliyorum."

Çenesi gözle görülür şekilde titremeye başlar, alnındaki damar neredeyse dışarı fırlar.

Görünüşe göre doğru yoldayım.

"Tamam. Onu rahat bırak. İşinize devam edin, tek istediğim bu."

Başımınla onaylıyorum ve bir süre sessizlik içinde oturuyoruz.

Aramızdaki mesele bu. Annem yokuş aşağı gitmeye başladığından beri, bu ilişkimizi zorluyor. Şimdi, bunun nedenini biliyorum.

FRANKIE

YUMRUKLARIMI MASAYA VURDUM VE CARLOS'UN GERI SIÇRAMASINA NEDEN OLDUM. Ben de eğilip onu ensesinden yakaladım.

"Koca bir sandık kayıp. Bana yerini söylemek için beş saniyeniz var yoksa gözlerinizin arasına bir kurşun sıkarım."

Bıyıklı üst dudağı titriyor. "Bilmiyorum."

Luca bu işe yaramaz pisliği neden yıllar önce öldürmedi, bilmiyorum.

Onu kendime doğru çekiyorum. "Benden bir şeyler mi çalışıyordun?"

Başını sallıyor. Korkusunun kokusunu alabiliyorum. En kötüsü de bana yalan söylediğini gözlerinden anlayabiliyorum.

O ve aynı gelincik kim kullanılmış için çalmak Luca'nın gönderileri Rosa'nın alışkanlığını sağlayan kardeşim için.

Onu ayağa kaldırdım. İki adamı bana doğru adım atıyor, ben de silahımı soldakine doğrultuyorum.

"İkiniz de arkadaşınızla birlikte o lanet olası nehirde yüzmek istemiyorsanız, oturmanızı öneririm."

Emniyeti kapattım ve geri çekildiler.

Grayson ve yeni yardımcıları Jax ve Kai'ye dönüyorum, kapının iki yanında kollarını kavuşturmuşlar

göğüslerini.

"Jax, Kai, gidip depoyu yükleyen adamlara yardım edin. Onlara güvenemeyiz."

"Anladım, patron." Jax beni selamlıyor ve deri ceketini çekiştirerek dışarı çıkıyor. Kai, her zamanki gibi arkadaşının arkasından geliyor.

Carlos'u masanın üzerinden sürüklüyorum ve onu dışarı çıkarırken ayaklarını yere vuruyor. Suya yaklaştıkça elleri ön kolumu pençeliyor.

"Lütfen efendim, bir daha olmayacak."

Bir erkek için zayıf, acınası bir bahane. Parmaklarımı boğazına dolayarak sıkıyorum.

"Hayatın için bana yalvarma."

Bırakıyorum ve yere düşüyor, boynunu tutuyor ve nefes nefese kalıyor. Bıçağımı almaya giderken, girişteki pencerelerden birinden bir parıltı geldiğini fark ettim. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıtım.

Küçük siyah bir Porsche. Kim olabileceğine dair tek bir tahminim var.

Burada ne yapıyorsun, dedektif?

Kendimi onun üzerinden kaldırdım ve takım elbisemi yokladım.

"Grayson, onu içeri götür ve işini orada bitir.

Ben söyleyene kadar depodan ayrılmayın."

Yanıt olarak homurdanıyor ve Carlos'u yakalayıp yalvaran adamı arkasından yerde sürüklüyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kulaklarımda çınlayan çığlıklar dudaklarımda bir gülümseme seğirmesine neden oluyor. Oraya geri dönmek ve eğlenceye katılmak için can atıyorum ama bunun yerine kendimi Zara ile sessiz bir savaşın içinde buluyorum. Tabii ki o olduğunu biliyorum. Kadın hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum.

Karakoldayken gözlerindeki o meydan okuma, tehditleri. Bunu bırakmayacağına hiç şüphe yoktu.

Daha önce hiç bir kadın bana meydan okumamıştı. Bu heyecan verici. Onu ne kadar zorlayabileceğimi merak ediyorum. Silahımı kılıfından çıkardım ve tam ön camına nişan aldım.

Eminim alt dudağını ısıyor, ellerini direksiyona dayamış beni izliyordur.

Uzaklaşmadı. Etkileyici. Çılgın bir adam arabasına silah doğrulttuğunda çoğu insan bunu yapardı.

Yine de gerçekten gitmesi gerekiyor. Romano'yu bitirmek için ne onun ne de başkasının yoluma çıkmasına izin veremem. Ne komiser, ne polisler, ne de Zara.

Nişanımı hafifçe sola, arabasının yanındaki tuğla duvara çeviriyorum ve ateş ediyorum. Farlar yanıyor ve motor kükrüyor. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek, arabasını düzensiz bir şekilde otoparktan çıkışını izliyorum. Cesareti beni kızdırıyor mu yoksa tahrik mi ediyor bilmiyorum.

Benimle oyun oynamak istiyorsa, kendini hazırlasa iyi olur.

"Kimdi o?" Grayson Carlos'un cesedini yere bırakarak sorar. Jax ve Kai de yakındaki serserilerden birine aynı şeyi yapıyor. Yere bakıyorum ve yeni mokasenlerime kan sıçrayınca burnum kırışıyor.

"Endişelenecek kimse yok, G. Ben hallederim."

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama ağzı kapanıyor ve dudakları inceliyor.

Yakamı çıkararak Glock'umu kolumun altındaki kılıfına geri sokuyorum. "Cesetleri attıktan sonra benimle evimde buluş. Keller'ı da getir."

"Anladım patron." Carlos'u kaldırıp omzunun üzerinden atıyor.

"Nehirde mi?" Bir sigara çıkardım ve yaktım. Kokuyu azaltacak herhangi bir şey.

Homurdanıyor. "Deponu havaya uçurmamı istemiyorsan, öyle olmak zorunda." Gözlerinde bir kıvılcım var. Birlikte çalıştığımız bir yıl boyunca, bu adamın her şeyi ateşe verme takıntısını hiç anlamamıştım.

Bir cesetle başa çıkmanın çok daha temiz yolları var.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve dışarıda park halinde duran kendi gümüş Porsche'uma yöneliyorum ve Enzo'yu aramak için telefonumu çıkarıyorum.

Yeni bir plana ihtiyacımız var.

Eğer Zara benim peşimdeyse, nedenini bilmemiz gerek.

Grayson, Jax, Kai ve Keller mutfakta içecek dolabını yağmalıyorlar. Kanepeye uzanıyorum ve telefonumda geziniyorum.

Bir dedektif için sosyal medyası sonuna kadar açık.

Resim üstüne resim, onun görev dışı kişiliği ortaya çıkıyor. Sağ kolunu kaplayan narin mürekkep. Ekrandan bile ruhuma işleyen yeşil gözleri.

Dikkatimi çeken resmin üzerinde duruyorum. Birlikte olduğum diğer kadınlara hiç benzemiyor. Karanlık bir tarafı var, asi bir tarafı.

Bu fotoğrafta bir konserde, deri sütyeni ve yüksek belli sortuyla kameraya dilini çıkarıyor. Kuzguni saçları yüzünü çerçeveleyiyor, dudakları kırmızı ve dolgun.

Belli ki, günlük işinin dışında farklı bir hayat yaşıyor.

Pervasız bir hayat. Bu da davranışlarını açıklıyor.

Eğer düşmanım olmak istiyorsa, onunla ilgili *her şeyi* bilmem gerek.

Kontrolle ilgili bir sorunu olduğunu biliyorum.

O rozetin arkasına saklanıyor, muhtemelen bu yüzden vücudu mürekkep saçıyor.

Benim horoz zonkluyor olarak I Hatırla onu Nabız elim boğazında sıkılaştığında artıyordu.

Öfkeli ve şiddet kullanabilir.

Ama erkeklerin ona emir vermesinden hoşlanmıyor.

Onu kontrol edebileceğim yolları hayal ederken parmaklarım seğiriyor.

Ön kapı çarparak kapanıyor ve hücremi kilitliyorum.

Enzo giriş holünde beliriyor. "Sokağın karşısına park etmiş bir araban olduğunu biliyor musun? Plakasını araştırdım; bu o."

"Kim?" Grayson kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Zara," diye cevap veriyorum.

Grayson tezgâha yaslanır ve bardağını geri çeker. "Polis mi?"

"Evet, dedektif." Çenemi sıktım.

"Neden polisler tarafından takip ediliyorsun?" Keller birasından bir yudum alarak sorar.

"Hepimiz bunu çözmek için buradayız. Sanırım benim de küçük bir takip sorunun var."

"Cesur kız," diye kıkırdıyor Jax, zıplayıp tezgâhın üzerine oturmadan önce.

Bazen küstahlığı sinir bozucu oluyor. "Off. Ev terbiyesi almış bir yetişkin gibi sandalyeye oturabilirsin. Burası lanet bir öğrenci evi değil."

Bu, Jax'in siyah tişörtünü çekiştirerek onu ayağa kaldıran Kai'nin kıs kıs gülmesine neden oluyor.

Kai, Jax'e "Onu duydun," diyor ve bana başıyla onay veriyor. Bu ikisi evli bir çift gibiler. Jax, vahşi olan, vahşi. Ve Kai onu sakinleştirmek ve beladan uzak tutmak için her zaman oradadır.

Ayağa kalkıp mutfakta onlara katılıyorum ve yemek masasına oturuyorum. Diğerleri de bana katılıyor.

Enzo dizüstü bilgisayarını çıkarır ve gözlüklerini takar.

"Seni hiç gözlükle görmemiştim. Tam Clark Kent'lik." Keller alay eder ve birasını Enzo'ya doğru kaldırır.

"Siktir git," diye karşılık verir.

"Bizim için neyin var?" Enzo'ya bakarak soruyorum.

Enzo gözlerini ekrana dikmeden önce birkaç tuşa tıklıyor. "Görünüşe göre George Sicilya'ya özel bir jetle gitmiş."

"Tabii ki yaptı."

Aileme olan nefretini her zaman açıkça ortaya koydu. Kardeşim olmamama rağmen, Falcone ismi yapışıp kaldı. George'un bizim tarafımızda olmasının tek sebebi Luca'ydı. Artık Luca olmadığına göre, sorumluluk bana düşüyor.

Ve Romano herkesi istediği şeyi yapmaya zorlayabilir.

"Peki, gücü nasıl elimizde tutmayı planlıyoruz?" Grayson soruyor.

Ayağımı dizimin üzerinden geçirirken sandalyem sallanıyor. "Romano'yu buraya çekmeliyiz. Başkasının sahasında savaşmayacağım. Burada üstünlük bizde. Komiserin onun peşinde olduğumuzu bilmesine izin veremeyiz. Bizi alt ettiklerini düşünmelerine izin veremeyiz. Ona yanlış bilgi verebilirim, yeterince kolay. Peki ya teğmen Alex Pierce? Onun hakkında bir şey bulabildin mi?"

Enzo kaşlarını çatarak arkasına yaslanır. "Temiz kayıt. Araştırmaya devam edeceğim."

"Alex NYPD'de teğmen. Ona ulaşmanın bir yolu olmalı?"

Suç mahallini temizlemiş olabilir ama ben ne ona ne de George'a güveniyorum. Biri değişirse, diğeri de onu takip eder.

"Şimdi de polis mi öldürüyoruz?" Keller endişeyle Grayson'a bakar.

Başımı sallıyorum.

"Şantajla başlarız diye düşünüyordum. Üzerimizde bu tür bir baskıya ihtiyacımız yok. George'un bizi suçlamak için bekleyeceği şey de tam olarak bu. Romano ile on yıldır bu oyunları oynuyorum. Sabırlı olabilirim."

Enzo'ya dönmeden önce ellerim masanın üzerinde kenetlendi.

"Cuma günü kulüpte bir toplantımız olduğunu unutma," diye hatırlatıyor Enzo.

"Kulüp mü?" Jax sandalyesini iki ayağının üzerine yatırırken gözleri parlıyor, yüzünde bir sırıltı beliriyor.

Çocuksu tavrı karşısında göz devirmesini güçlkle engelleyerek baş parmağımla işaret ediyorum. "Seni başka bir gece alırım."

"Ben de varım," diye araya giriyor Kai, Jax'in sandalyesini dört ayağının üzerine iterek. Genç bir adama göre kesinlikle kafası çalışıyor.

"Peki ya biz?" Grayson'ın dudaklarında beni güldüren bir sırıtma beliriyor.

"Siz ikiniz bu tür bir kulüp için fazla evlisiniz. Sienna ve Maddie taşaklarınızı koparıp boğazınıza tıkar."

Keller, "O tür bir kulüp, evet, hiç sanmıyorum," diye kıkırdıyor.

İkisi o kadar mutlu bir evlilik sürdürüyorlar ki, eğlence olsun diye çocuk yapmaları neredeyse tiksindirici. Örgütün yakında kendi kreşine ihtiyacı olacağından endişeleniyorum.

"Lafı açılmışken, başımız belaya girmeden geri dönsek iyi olur." Grayson ayağa kalkar. "Benden ne istediğinizi söyleyin. Jax'le birlikte rıhtımı ele geçirmek için birkaç adam bulacağım."

Başımı salladım. "Yarın spor salonunda görüşürüz."

Jax diğer üçüyle birlikte gitmek için ayağa kalkar. "Sen kalabilirsin." Sandalyesini işaret ediyorum.

Sırıttıyor ve deri ceketini silkerek tekrar yerine oturuyor. Bir içki daha alırken ağır dövme kollarını masaya dayıyor. "Kai, yarın spor salonunda buluşalım mı?"

"Tamamdır dostum," diye sesleniyor Kai, kapının yanındaki masadan kaskını alarak.

"Siz ikiniz kalçadan mı birleştiniz?" Jax'e sordum.

"Senin en iyi arkadaşın yok mu?" Jax birasını yudumlarırken sorar.

"Arkadaşa neden ihtiyacım olsun ki?"

Omuz silkiyor. "O benim kardeşim sayılır. Tüm hayatım boyunca yanımdaydı."

"Muhtemelen bu yüzden şu anda hapiste değilsin." Jax kıkırdar ve başını sallar.

"Kesinlikle."

"Küçük dedektif sorunumuzla ilgili ne yapmamı önerirsin?" Dönüp Enzo'ya soruyorum.

Bu tür bir sorunla hiç karşılaşmadım. Çözmek için ne yapacağımı biliyorum. Gerçi Zara'nın ateşli kişiliğiyle, bunun bana daha fazla baş ağrısından başka bir şeye neden olacağından şüpheliyim.

Enzo çenesindeki siyah tüyleri kaşıyor. "Şimdilik onu rahat bırak. İşe yarayabilir. Onu komiser için bir giriş olarak kullanabiliriz. Onu *ele* geçirmek kolay olur." Kaşlarını kaldırıyor.

Ağzımın içini ısııyorum. Zara'nın bodrumumda bağlı ve ağzı tıkalı olması sikimin canlanmasına neden oluyor.

"Sırtmayı kes Frankie," diye sırtıyor Enzo. Beynimin nereye gittiğini çok iyi biliyor.

"Seni etkilemesine izin verme. Onun hakkında ya da nedenlerini henüz yeterince bilmiyoruz."

"Bir kadın, bana ulaşır mı?" Alay ediyorum.

"Daha derine inmeye hazır mısınız Bay Carter?" Jax'e dönüyorum, gözlerindeki o ateş hâlâ orada. Onun nasıl dövuştüğünü, nasıl kaybettiğini gördüm. İşlerden aldığı keyfi gördüm. O hazır.

"Çok haklısın." Ellerini birbirine kenetleyerek avuç içlerini dışarı çeviriyor ve parmak eklemlerini çatlatıyor.

"Güzel. Bir sonraki dövüşün ne zaman?"

Keller ve Grayson onu bir sonraki hafif ağır siklet şampiyonu olarak gösterdiler. Kings Gym'in bir kahramana daha ihtiyacı var ve bu ne mükemmel bir kılık değıştirme. Keller bunu kanıtladı.

"Altı hafta kadar." Parmaklarını dağınık siyah buklelerinde gezdiriyor.

"Seni içeri almak istiyorum ama sen Grayson'la eğitimine devam et." Benden neredeyse on beş yaş küçük olmalı, ama hâlâ disiplinin önemini öğreniyor.

"Evet, *baba*," diye alay ediyor.

"Seni eşek sudan gelinceye kadar döverim. Kiminle konuştuğunu unutma." Yorumum karşısında çenesinin titremesini izliyorum. Ben de elimi omzuna sıkıca vuruyorum. Son bir yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da ailemi koruduğumdur. Ne olursa olsun.

Rosa ve Eva'yla ilgili içimi parçalayan suçluluk duygusu beni her gün canlı canlı yiyip bitiriyor. Diğer her şey gibi, onu da yutuyorum.

ve devam et.

Enzo dizüstü bilgisayarını kapatır ve ayağa kalkar.

"Bırakmamı ister misin?" diye soran Jax başını sallar.

"Ön tarafta bisikletim var." Jax ağır deri ceketini geniş omuzlarının üzerinden kaldırıyor ve Enzo'yu dışarı kadar takip ediyor.

Onlar gittikten sonra kravatımı gevşetip bir ölçü viski dolduruyorum ve komiserin numarasını tuşluyorum.

"Frankie." Sesi pek mutlu gelmiyor.

"Köpeklerinizi geri çekin, komiser. O sizin kızınız, bu yüzden bu kadarına izin verdim. Yeter artık."

"Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Hmm, yani bunu o sipariş etmedi mi?

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve elimde olmadan oturma odasındaki yola bakan perdeyi kaldırıyorum.

Acaba beni görebiliyor mu?

"Ben hallederim, Frankie."

"Güzel." Bu yeni bilgiyle görüşmeyi kestim. Onun kendisi için burada olduğunu bilmek bana durumumuzla ilgili yepyeni bir bakış açısı kazandırdı.

Vücudunun bana verdiği tepkiye bakılırsa, eminim beni izlemekten hoşlanıyordur.

"İyi geceler dedektif," diyorum ışıkları kapatmadan önce ve içkimin kalanını yudumluyorum. Merdivenleri çıkarken attığım her ağır adım, kabuslarımda Leila'nın alevler içinde kalışını izlediğim huzursuz bir uykuya daha yaklaştırıyor beni.

ZARA

SOĞUK HAVA ÜZERİME ÇARPTIKÇA CEKETİMİ DAHA SIKI ÇEKİYORUM. BU SADECE Saat sekizde Frankie'nin evine gidip caddenin karşısına park ettim. Koltuğuma yaslanıp sıcak havayı üflüyorum ve gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum. Babam uzakta olduğu için ben devreye girdim ve anneme yardım ettim. Her gün onun yok oluşunu izliyorum. Nefes almadan beş adım bile zor yürüyor. Gözlerimden yaşlar süzülürken boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum.

Bunun üzerinde durmak yerine, ne yapmak için burada olduğuma odaklanıyorum. Babamın gecenin bir yarısı sinirli bir şekilde aramasına rağmen hâlâ buradayım. Duracağıma söz vermiş olabilirim ama yapamıyorum. Frankie'nin bir şeyler sakladığını biliyorum. Hepsi öyle.

Porsche'si garaj yoluna park etmiş. Ev devasa, hatta bir malikane, tuğlaları fildişi kaplı ve pencereleri siyah çerçeveli. Tam bir rüya. Tırnaklarımı emniyet kemerinin tokasına geçirip radyoyu açıyorum ve siyah Prada güneş gözlüklerimi takıyorum. Büyük olsalar bile Frankie'nin beni bir mil öteden fark edeceğinden hiç şüphem yok. Babamın bu adamın ne kadar zeki olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum.

Ön kapısı açılırken doğrulup direksiyona yaslanıyorum. Kalbim, iki çarpıcı sarışın

Verandaya çıkan kadınlar beliriyor. Onları, ıplak göğsü sabah güneşinde dalgalanan adamın kendisi takip eder. Aman Tanrım. Buradan bile ne kadar mükemmel yapıllı olduğunu görebiliyorum. Tabii ki öyle.

İçlerinden birini başının arkasından tutup öpüyor. Gözlerimi ayırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Yüzündeki kızarıklık buradan belli oluyor, neredeyse benim yanaklarımdaki sıcaklıkla eşleşiyor. Dar kırmızı elbisesinin içindeki kışını zorla tokatlıyor ve dikkatini aynı hizmeti alan iki numaralı orospuya çeviriyor.

Karanlık bakışları benimle birleştğinde, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Kahretsin.

Beni yakaladığı için endişelenmeliyim. Tekrar. Aslında daha çok endişelendiğim şey, bunun bana ulaşmak için bir performans olduğunu düşünüyorum. Pislik herif beni kızdırabileceğini biliyor.

Bu sadece ondan daha fazla nefret etmeme neden oluyor.

Kapıyı kapatıyor ve telefonumu elime alıyorum, dışarıda arabaya binerken kızların fotoğraflarını ekiyorım ve ofise döndüğümde çalıştırmak üzere plakaları not ediyorum.

Yarım saat sonra nihayet yeniden ortaya ıktı. Onu gri bir eşofman altı ve siyah kapüşonlu bir tişörtle görünce şaşırdım. Onu sadece tasarımcı takımlarıyla görmüştüm. Kollarını sıvıyor ve sağ ön kolunu boydan boya kaplayan dövmeleeri ortaya çıkıyor.

Kahretsin.

Yoluma bile bakmadan koşmaya başladı ve yolun aşğıısına doğru gitti.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Keşke bugün mantıklı ayakkabılar giyseymdim.

Kaldırımında koşarken onu görüş alanımda tutabileceğim kadar uzakta tutarak arkasından gidiyorum. Sola dönüyor; onu tekrar görüş alanıma sokmak için adımlarımı hızlandırıyorum. Soğuk hava her nefeste bir sis dalgası yaratıyor.

Köşeyi dönerken "Siktir," diye mırıldandım. Orada değildi.

İki inçlik topuklarımla elimden geleni yapıyorum. Hangi cehenneme gitti bu?

Adımlarım yavaşlıyor, ayaklarımın altı yanıyor. İsteksizce arkamı dönüyorum ve geri dönmeye başlıyorum. Solumdan bir hışırtı sesi geliyor. Döndüğümde, çok iyi tanımaya başladığım bir çift delici gri gözle karşılaşıyorum. Çığlık atmak için ağzımı açmadan önce eli dudaklarıma yapışıyor ve beni ara sokaktan aşağı çekerek sırtımı tuğla duvara çarpmamı sağlıyor.

Soğuk bir bıçak boynumun yan tarafına bastırıyor.

"Yollarımız tekrar kesişirse ne olacağını söylemiştim, dedektif?" Ses tonundan tehlike damlıyor.

Konuşamıyorum, avuç içi havamı kısıtlıyor.

"Elimi çekersem, uslu bir kız olup çığlık atmayacağına söz verir misin?"

Zayıfça başımı sallıyorum, kazandığını düşünmesine izin veriyorum. Sözlerinin, dokunuşunun altında beni ısıttığı gerçeğini görmezden gelmek bir mücadele.

Elini geri çekiyor ve bıçağı tenime daha sert bastırıyor. Nefesim ağırlaşıyor. Konsantre ol Zara.

Düzgün ve sakin konuştuğumdan emin olmak için tüm irademi kullanıyorum. "Çığlık atmak yardıma ihtiyacım olduğu anlamına gelir. Beni öldürmeyeceğinizi biliyorum. En azından burada."

Ağzının kenarında alaycı bir gülümsemenin titreşimi mi var? "Hmmm, öyle mi?"

Boynumun kenarından ortasına, oradan da acı verici bir şekilde göğsümün ön kısmına doğru ilerlerken gözlerimi kapatıyorum.

Benim alanımı tüketiyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

"Zara, Zara, Zara. Seninle ne yapacağım ben?" Gözleri dudaklarıma odaklanıyor.

"Bırak beni, Frankie." Bıçak karnımın üzerinden gömleğime sürtünürken nefesim kesiliyor.

"Neden sapığımın bu kadar kolay kaçmasına izin vereyim ki?" Çenemi kavırıyor ve yüzümü sağa sola çeviriyor. Bilmiyorum.

Ne demeliyim? Kalbim neden hızlı atıyor? Vücudunun benimkine sıkışmasının verdiği heyecan beklediğimden daha iyi hissettiriyor.

Bunu asla bilemez.

"Çekil üstünden." Tam tersini istemekten nefret ediyorum. Daha çok zorlaması için.

Kıkırdamadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzerken burun delikleri genişliyor. "Beni yapacak mısın, dolcezza?"

Dolcezza da neyin nesi ve neden onun derin sesinden bu kadar sıcak geliyor? Bu düşünce tarzı sona ermeli. Beynimin çalışmaya başlaması gerek.

Elimi yan tarafımdan aşağı kaydırarak cebimdeki kapaklı bıçağa uzanıyorum ve boğazına götürüyorum. Biraz fazla bastırıyorum ve boynundan aşağı kan damlacıkları damlamaya başlıyor. Korkmuyor ama bileğimi kavırıyor ve bıçak elimden düşene kadar sıkıyor. Sırtımı bir gümbürtüyle tuğlalara dayarken, kaslı bacaklarından biri kalçalarımın arasına sıkışıyor.

"Benimle kavga etmeyin, dedektif. Bu sadece beni senin için daha da zorlaştırır. Ve bu ikimizin de ihtiyacı olan son şey."

Ona aval aval bakıyorum, eli boğazıma dolanırken nefes almak için mücadele ediyorum. Sıkıyor ve eğiliyor.

"Şimdi, bu küçük göreviniz her neyse, sona ermesi gerekiyor. Belki de gerçek düşmanı bulmak için biraz daha yakınlara bakmalısın, Zara. Göz önünde hangi canavarların gizlendiğini asla bilemezsin."

Avucuna karşı

yutkunuyorum. Ne demek

istiyor bu?

"Buradaki tek canavar sensin," diye mırıldanıyorum.

Bu bana göbekli bir kahkaha kazandırdı. "Seni saf olarak düşünmemiştim. Zeki, acımasız ve kişisel güvenliğini hiçe sayan biri olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre yanılmışım."

Tutuşunu bırakıyor ve bedenim sarkıyor. Ben boynumu ovuyorum, o da parmaklarındaki damlacıkları siliyor. Parmaklarındaki kıpkırmızı lekeye bakarken gözleri kısılıyor, sonra benimkilere kilitleniyor.

"Ağzını aç," diyor.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Ciddi olamaz.
Kaşını kaldırıyor.

"Hayır." Konuşurken sesim titriyor. Kulaklarımdaki nabız atışından zar zor duyabiliyorum.

"Nasıl istersen öyle olsun." Omuz silkiyor ve çenemi kavrayıp dudaklarımı aralıyor, parmağını ağzımın arkasına sokuyor. Kanın metalik tınısı dilimde ekşiyor, gözleri açlıkla parlıyor.

"Görüşürüz dedektif," diye geveliyor. Derin bir İtalyan aksanıyla söylediği bu sözler bana bir şeyler hissettiriyor. Parmağını uzatıyor, hâlâ çenemi sıkıca tutuyor. Ağzı benimkinden sadece bir nefes uzakta. Ona kafa atma ya da onu öpme dürtüsü arasında savaşıyorum, ağzımdan aldığı kanı ona geri veriyorum.

Bana son bir kez kendini beğenmiş bir şekilde sırtlıyor ve benden uzaklaşıyor. Koşmaya başlayarak ara sokaktan çıktı. Beni duvara yaslanmış halde bırakıyor, vücudum karıncalanıyor ve onun tadı dilimde kalıyor.

Bu pisliği alaşağı etmek için içimde yeni bir ateş yandı.

"Hey, Alex. Seninle biraz konuşabilir miyiz?" Mola odasında kendine bir kahve koyarken sordum.

Yukarı bakarken kaşığı fincanın kenarına çarpıyor. "Evet, tabii. Ateş et."

"Bir dava üzerinde çalışıyorum ve adam sürekli bu adrese geliyor." Yalan söyledim. Öğleden sonrayı Frankie'yi takip ederek geçirdim. Önce King's Gym'e, sonra Grayson'ın evine ve son olarak da Jax'le gölgeli siyah bir binanın önünde bisikletiyle buluştu. İçeri girmek için anahtar kartını okutmasını izledim. O kapının ardında önemli bir şey olduğunu biliyorum.

Bu yüzden öğleden sonra ve akşamın geri kalanında kaldım. Ya göz kamaştırıcı kadınlar vardı

ya da takım elbiseli adamlar.

Bahse girerim bir striptiz kulübüdür ve hangi mafya örgütünde bunlardan bir tane yoktur ki?

Telefonumdan adresi ve girişin fotoğrafını çekiyorum. Alex'in kaşları birbirine çarpıyor ve sonra gözleri kocaman açılıyor. Bingo.

"Oh, umm. Buranın etrafta dikilmek isteyeceğin türden bir yer olduğundan emin değilim, Zara."

Başımı eğiyorum, o da kıkırdıyor. "Neden? Ne oldu?"

Alex'in yüzündeki ifade, o sıkıcı siyah kapının ardında başka bir şey olduğunu gösteriyor.

"Burası bir seks kulübü, Zara."

"Oh." Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Frankie'yle karşılaşmak isteyeceğim son yer, adamın üzerimdeki etkisini bildiğimden, bunlardan biri. Beni en az beklediği ve beni fark edemeyecek kadar meşgul olacağından hiç şüphem olmayan bir yer olurdu.

Bir tel dikmek için mükemmel bir fırsat olurdu.

"Mafya tarafından yönetiliyor. Bundan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışırım. İhtiyacınız olursa bir ekip gönderebilirim, sadece vakanın ayrıntılarını bana gönderin?" Bana şüpheyile bakıyor.

"Hayır, hayır. Sorun yok. Araştırmaya devam edeceğim. Zaten cevaplarımı orada bulabileceğimden emin değilim."

Başıyla onaylayıp dikkatini kahvesine geri verirken, ben burada durup yanaklarıma yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu olmuyor. Üstelemeye devam etmek için ağzımı açıyorum ve Frankie için nasıl kanıt sakladığını hatırlayarak kendimi hemen durduruyorum. Bu aşamada ona da babama da güvenemem.

Babamın uzakta olması için mükemmel bir zamanlama.

"Teşekkürler Alex." Telefonumu cebime sokup doğruca masama gidiyorum.

Eğer yapacaksam, bu gece yapmalıyım. Tek yapmam gereken, bu işi yapmak için kendimi nasıl içeri atacağımı bulmak.

gerçek dedektiflik işi.

ZARA

Şarkı- Beni kötüye kullan, Ex Habit.

[Ex Habit tarafından abuse me \(exhabitmusic.com\)](http://exhabitmusic.com)

ERKEN PARK ETTİM VE ARA SOKAKTA BEKLEDİM, BÖYLECE Kapıya. Buraya girmek için ayaklarımın üzerinde düşünmem gerekecek. Görünüşe göre internet, son çıkmazımda bana tavsiyede bulunma konusunda pek yardımcı olmadı.

Paltomu belime daha sıkı sarıyorum ve fırsatımın bir an önce gelmesini umarak bekliyorum.

"Bu gece kimin yerine geçeceksin merak ediyorum Lex." Yüksek perdeden bir ses, topukları patika boyunca tıkırdarken beni çitin içine doğru daha fazla geri itiyor.

"Umarım Bay F." diye yanıtlıyor diğeri. Kimden bahsettiklerini bildiğim için gözlerimi deviriyorum.

Kalbim hızla çarpıyor; bu benim şansım.

Onlar kıkırdayarak yanımdan geçip giderken, ben gölgelerin arasından sıyrılıp girişe yaklaştıklarında arkalarına geçiyorum. Anahtar kartlarını okuttular ve kapı açıldı.

Onlar geçtikten sonra elimi uzatarak kapıyı kendim için açıyorum. Sarışın kız başını çeviriyor ve doğrudan bana bakıyor.

"Teşekkür ederim. Bu benim buradaki ilk gecem." Elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsedim.

Yüzünü buruşturup beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Bu kadar yargılayıcı bir sürtük olduğu için ona kafa atma dürtüsüne direniyorum. Büyürken hiç kız arkadaşım olmamasının ve kendimi on beş yaşından itibaren bir çeteye bağlı bulmamın bir başka nedeni. Başımı sallıyorum. Şu anda bunun üzerinde duracak vaktim yok.

"Hadi, içeri girmek istiyorum." Arkadaşı onu dürtüyor ve o da kapıyı bırakıp içeri girmeme izin veriyor.

İçeri girdiğim anda, seksle karışık vanilya kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Kızlar karanlık koridorda görevlerine doğru ilerliyorlar ve ben de arkalarından gidiyorum.

"Hadi, sana nereye gideceğini gösterebiliriz," diyor diğer sarışın kız, saçlarını çıplak omzundan iterek.

"Paltolarınızı alabilir miyim?" Biz yaklaşırken masanın arkasındaki kadın soruyor.

Benimkini çıkarıp ona uzatıyorum ve göğüslerimin arasına giren dar siyah elbisemi ortaya çıkarıp aralarındaki kaburgalarım kadar inen dövmeyi gösteriyorum.

"Teşekkür ederim." Elimi uzatırken ona gülümsüyorum. İki kız altın kapıları iterek açıyor ve koridorda ilerliyorlar. Ben de dikkat çekmemek için gözlerimi kaçırarak arkalarından ilerliyorum.

Frankie ve adamları buradaysa beni fark ederler. Bu yüzden önümdeki iki neşe yumağının arkasına saklanmaya çalışıyorum.

"Kızlar, geç kaldınız. Sizi bekliyor. Başınızı eğin, hatırladınız mı?"

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarımı hızla yere indiriyorum. Frankie ile çalışan adamlardan biri. Adını koyamadığım kişi.

Sadece çorap giymiş esmer bir hostes kırmızı kapıyı bizim için açıyor ve ben de kızların arkasından onların pozisyonunu taklit ederek gidiyorum.

Beni ilk karşılayan şey, esmer bir adamın üzerine eğilmiş bir kadının poposu oluyor. Lacivert takım elbisesinin pantolonu

Kadını çerçeveleyen elleri adamın kaslı bacaklarını kavramış. Başka bir siyah saçlı kadın, onun arkasında yerde dizlerinin üzerine çökmüş, yüzü bacaklarının arasında, kıç yanaklarını ayırıyor ve şehre gidiyor.

Arzu içimde birikiyor. Gözlerimi yukarı kaldırıyorum. Ben bu kızlardan biri değilim. Artık içeride olduğuma göre, başımı eğmeme gerek yok.

Adam başını kaldırıp soğuk gri gözlerini benimkilerle buluşturduğunda ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Onunla.

Yüzündeki şok, soğukkanlı kararlılığı onu maskeleyen önce bir saniyeliğine orada duruyor.

Parmaklarını kabaca sarışının saçlarının arasından geçiriyor ve onu aşağıya doğru itiyor. Bana sırtıırken gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

Birlikte içeri girdiğim iki kız üzerlerindeki tüm giysileri çıkarıp atıyor ve başlarını eğerek onun yanında diz çöküyorlar.

Ayaklarımı sıkıca yerine yerleştirip kapı kolunu sıkıca kavıyorum. Beynim gitmem için çılgık atıyor. Bu sadece benim güvenliğim için değil, başım için de tehlikeli. Bana ulaşmasına izin veremem.

Ondan tahrik olmamalıyım. Yine de, kalçalarımı birbirine kenetliyorum, tam bir azgın karmaşa.

"Artık buradasın, neden bir oyun oynamıyoruz?" Frankie'nin sesi beni daha da ısıtıyor.

Fiziksel olarak gözlerimi ondan ayıramıyorum. Onun büyüğü altındayım. Gözleri sapın üzerindeki elime kayıyor ve bir kaşını kaldırıyor.

Bunu yapamayacağımı düşünüyor.

Elimi bırakarak omurgamı dikleştiriyorum. "Ne öneriyorsun?"

Dudaklarında bir sırıtış seğiriyor. Frankie'nin kızın saçlarını sıkıca kavraması inlemesine neden olur.

"Bana bir gösteri yap. Eğer gelirim, bana soracağın her şeye cevap veririm. Eğer performansınla ikimizi de tatmin edemezsen, bu küçük görevini bırak."

Gözlerinde arzu parlıyor. Bir adım öne çıkıp elbisemin fermuarını yavaşça açarak yere düşmesine izin verirken bakışlarımı ona kilitliyorum. Vücudumu baştan aşağı süzerek inliyor. Kırmızı dantel tangam ve ona uygun dantel sütyenim bu geceki aktiviteler için harika bir seçim.

"Neyin var göster bana, dedektif." Son kelimeyi öyle bir söylüyor ki sırılsıklam oluyorum.

Diz çöken iki kız da doğrudan bana bakıyor. Frankie homurdanarak başlarını başka yöne çevirmelerini sağlıyor. "Lexie, buraya gel." Frankie'nin sesi emredicidir. Bazıları için Sebep, bacaklarımı açıyorum, amımda basınç oluşuyor.

Bana kötü niyetli bir sırıtışla bakıp yanına oturuyor, bacaklarını iki yana açarak adamın omzuna yaslanıyor. Bir elini karnından aşağıya ve bacaklarının arasına kaydırarak onu sikmeye başlıyor. Gözleri hâlâ benimkilerde.

Tamam. Eğer bir gösteri istiyorsa, ona bir tane veririm. Zaten bunu kendim daha iyi yapabilirim.

Onun hareketlerini taklit ediyorum, elimi çıplak karnımda gezdiriyorum ve külotumun altına sokuyorum.

Klitorisimin etrafında hafifçe dönmeye başlıyorum ve Frankie karşılık olarak homurdanıyor. Bunun heyecanı beni uçuruma sürüklüyor; tüm vücudum yanıyor. Onun bana bunu yaptığını hayal etmeye başlıyorum ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Diğer elimle sütyenimi çözüyorum, yere düşüyor ve göğüslerimin serbest kalmasına izin veriyor. Meme ucu piercingimi parmaklarımdan arasında yuvarlarken soğuk hava meme uçlarımı zirveye çıkarıyor. İki parmağımı içeri sokarken başımı kapıya doğru eğiyorum.

Ona dönüp baktığımda Frankie'nin gözlerindeki saf ateş beni selamlıyor. Diğer kadınlara odaklanamıyorum. Tek gördüğüm o.

Kadının inlemelerini duyabiliyorum. Ateşimin yükseldiğini hissedebiliyorum. Beni boğmakla, yürüyemeyecek hale gelene kadar becermek arasında kalmış gibi bana bakan adamı istiyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, kanım kulaklarıma hücum ediyor.
Onu bu şekilde istememeliyim. O adamdan nefret ediyorum.
Onu alaşağı etmek istiyorum.
Duramıyorum.

FRANKIE

ONDAN BAŞKA BİR ŞEYE KONSANTRE OLAMIYORUM. BU Sarışın istediği kadar sikimi emebilir, sikime sarılmasını istediğim tek kadın önümde duran kadındır.

Onun tatlı tadını hayal ederken inliyorum. Onun her hareketine perçinlendim.

Ayrılmayı düşündüğü bir an vardı, gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla elbisesini çıkarıp, ilk düşündüğümünden çok daha uzağa yayılan güzel mürekkeple dağılmış mükemmel çerçevesini ortaya çıkardığında, takipçimi daha çok istememe neden oldu.

Kolları, kaburgaları, kalçaları. Dilimi her yerinde gezdirmek istiyorum.

Gözleriyle beni sikmesi ve dolgun alt dudaklarını ısırması, benden başka kimsenin ona bunu yapabileceğini hayal etmediğini gösteriyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve gözlerinde ateş parlıyor. Daha fazlasına ihtiyacı var. Bunun için çaresiz.

Gerçekten özgür olabilmesi için sahiplenilmesi ve kontrol edilmesi gerekiyor. Sarışının kafasını öne doğru itiyorum, böylece aletimde boğuluyor, parmaklarım hala Lexie'nin içine girip çıkıyor, bacakları yanımda titriyor. Kızlar yanımda inliyor olabilir,

Tek odaklanabildiğim şey, Zara'nın sürekli çıkardığı küçük nefesli pantolonlar.

Çığlık atmasını sağlayabilirim.

Yanağımın içini ısıyorum. Siktir, onu istiyorum.

Sarışını üzerimden itiyorum ve parmaklarımı

Lexie, bu da bana hoşnutsuz bir inilti kazandırıyor.

"Siz kızlar gidin ve biraz eğlenin." Ayağa kalkarken Lexie'nin kışına dokunuyorum ve o da kıkırdıyor. Onlara konsantre olamıyorum; odağım tamamen Zara'da.

Elim sikimi kavlıyor ve diğer kolumu kanepenin arkasına dayayarak geriye yaslanıyorum. Küçük dedektifimin bu oyunu nasıl oynayacağını merak ediyorum. Çok yakın ve bir meydan okumadan geri adım atmayacağını biliyorum.

Bir sonraki hamleniz nedir, dedektif?

Beyninin içinde yaşanan çatışmayı neredeyse hissedebiliyorum. Bitirmek istiyor. Beni istediği için kendinden nefret ediyor ama şu anda çok tahrik olmuş durumda.

Cevapları istiyorsa, inmek zorunda.

Kendimi okşamaya devam ediyorum. Gözleri sikimin üzerinde. Gümüş göğüs ucu piercingini parmaklarının arasında yuvarlarken bir iniltiyi ısıyorum. Onun tatlılığının kokusunu buradan alabiliyorum.

Şu anda oraya gidip onu sikilmeyi arzuladığı gibi sikmemek için kendimi tutmam gerekiyor.

Sırtını kapıya yaslıyor, başını eğiyor ve kapüşonlu gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerindeki arzu, saf açlık neredeyse taşaklarımı patlatacaktı. Bu kadın daha önce tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor. Bunu kanıtlamak için boynumda güzel bir kesik var.

Vücudu titrerken "Siktir," diye mırıldanıyor.

Başımı arkaya eğiyorum ve onu yatağında bağlı olarak hayal ediyorum; şaplaklanmış kıcı havada ve ben ona arkadan vuruyorum, bayılana kadar tekrar tekrar. Benim için çığlık atan tatlı sesini hayal ediyorum. Kalçalarım geriliyor ve son bir çekişle elime boşalıyorum ve nefesim kesiliyor.

Başımı tekrar kaldırdığımda, onu beni izlerken buluyorum, hala mükemmel beyaz dişlerinin arasında dudağını yuvarlıyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve göğsüne yayılan güzel bir kızarıklık.

Tek kelime etmeden ayağa kalkıyorum, pantolonumun içine geri sokuyorum ve ellerimi yıkamak için banyoya gidiyorum. Kendi yansımama bir göz atıyorum, arzuyu gizlemek zor. Kendine gel lan.

Tekrar içeri girdiğimde hâlâ kapının yanında duruyor ve her hareketimi izliyor. Ona doğru yürüyorum ve nefesi kesiliyor. Eğilip elbisesini alıyorum ve ona uzatıyorum. Dikkatli bir şekilde elini uzatıyor ve parmaklarımız birleştiği anda aletimde bir elektrik dalgası oluşuyor. Elini tutuyorum ve küçük bedenini kendime doğru çekiyorum, dudaklarım çenesine değecek şekilde eğiliyorum.

"Beni izlemek hoşunuza gidiyor, değil mi dedektif?" Kulağını kabaca törpüledim.

Bana karşı titriyor. "Hayır."

Dudaklarım seğirerek sırtlıyor.

"Yalancı."

"Değilim," diye fısıldıyor, sıcak nefesi yanağıma çarpıyor.

"Seni bir kez uyaracağım. Bir daha aynı odada olduğumuzda, seni becereceğim, Zara. Seni başka bir erkek için mahvedeceğim. Eğlenmene izin verdim."

Parmaklarımı boğazımda bıraktığı kesiğin üzerinde gezdiriyorum.

Aniden geri adım attım. Ne istediğimi gerçekten bilmiyorum. Beni takip etmeyi bırakmasını mı istiyorum? Onu becermek istiyor muyum? Eğer yaparsam, hiç durabilecek miyim?

"Bana cevap borçlusun, Frankie." Kollarını göğsünde kavuşturarak bana kaşlarını çatarken gözlerindeki o ateş geri dönüyor.

"Gerçekten bu kadar kolay yapacağımı mı düşünüyorsun?" Yanağına doğru fısıldıyorum ve daha fazla ileri gitmeden kendimi geri çekiyorum.

Kapıyı açtığımda Zara dehşetle bakıyor.

"Görüşürüz meleğim." Göz kırpıyorum ve kapatıyorum.

ZARA

ELIMDEN GELDİĞİNCE HIZLI BİR ŞEKİLDE ELBİSEMI GIYIP FERMUARINI ÇEKİYORUM. odadan dışarı.

Jax elinde birayla bara yaslanmış, ben içeri girerken bilmiş bir sırıtışla beni izliyor. Frankie'yle karşılaştığım için yanaklarım hâlâ yanıyor. Onun olduğunu hayal ederek boşalmamı görmesine izin verdiğime inanamıyorum.

Kahretsin, çok sıcaktı.

Bir an için kontrolünü kaybettiğini görmek, uzun zamandır en zor orgazm olduğum andı. O pisliğin bana bazı cevaplar borcu var.

Çıkışa doğru yöneliyorum, koridorda sigara kokusu var.

Kapı açılıyor ve iki adam içeri giriyor. İşte o zaman gözlerim dışarıda duran, eli cebinde, kapıya doğru bir duman üfleyen Frankie'ye kilitleniyor.

"Bayan, ceketiniz!"

Kadını görmezden geliyorum ve Frankie'yle birlikte kapıdan çıkıp karanlığa karışıyorum.

"Kızlara katılmak istemedin mi?" diye soruyor ve bana bir paket sigara uzatıyor. Bir tane alıp dudaklarımın arasına yerleştiriyorum ve o da benim için yakıyor.

"Pek bana göre değil. Şimdi cevaplarımı istiyorum."

"Devam et o zaman," diye duraksıyor ve sırtıyor. "Sen de bir tane al, ben de."

Elimi kalçama koyuyorum, serin hava titrememe neden oluyor.

"Anlaşma bu değildi Frankie." Ona kaşlarımı çatıyorum.

Bir kolunu duvara doğru uzatıyor, uzun bedeniyle beni çerçeveleyiyor.

"Zor. İlk ben gideceğim. Erkek arkadaşın var mı?"

Ona birkaç kez göz kırpıyorum, yüzü ifadesiz.

"Hayır." Neden bunu ona açıklama gereği duyduğumu bile bilmiyorum. Sapıklara göre, bu işte oldukça boktan bir iş çıkarıyorum. Sadece yakıcı bir sorunun cevabını bilmek istiyorum.

"Güzel," diye yanıtlıyor duman üfleyerek. "Affedersiniz?"

Bana sırtıyor.

"Kız arkadaşım başka bir erkeğin onu becerdiğini hayal ederek kendini tatmin etseydi çok sinirlenirdim."

Ağzım açık kaldı.

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok." Uzun bir nefes alıyorum. Bana doğru eğiliyor ve ben kalçalarımı sıkıyorum. Tanrım, benim neyim var böyle?

Dumanı doğrudan yüzüne üflüyorum, o da kayıtsızca elini sallayarak yoldan çekiliyor.

"Artık senin hakkında bilinmesi gereken en önemli şeyi biliyorum, Zara." Alt dudağını yalıyor.

"Gerçekten mi? Neymiş o?" Ben de karşı çıktım.

Başını benimkiyle aynı hizaya indiriyor. "Beni düşünmeye başladığında ne kadar nefes kesici görünüyorsun."

Sakalını kaşırken aç gözleri bedenimi tarıyor.

"Siktir git." Ona ters ters baktım.

Gülüyor. "Gerçekten öğrenmiyorsun, değil mi?" Parmağı çıplak kolumda gezinirken gözleri kararıyor ve nefesimi içime çekmeme neden oluyor.

"Dur," diye fısıldıyorum.

Sesi derinleşirken göğsü gümbürdüyor. "Beni düşündüğünü itiraf et."

Başımı sallıyorum, sigaramı yere bırakıyorum. Köprücük kemiğim boyunca okşayarak benim için damgalıyor.

Gerçeği öğrenmesine asla izin vermeyeceğim. Parmakları gevşekçe boğazımı sararken kalbim hızla çarpıyor.

"Söyle." Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

"Neden? Beni izlerken elinin üzerine boşalman seni daha mı iyi hissettirecek?" Ağzımın içini ısırarak ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bunu seni izleyerek yapmadım." Gülümsemesinin alaycılığı büyür.

"Gerçekten mi?" Isırarak karşılık veriyorum.

"Evet. Gerçekten. Seni yatağında bağlı olarak düşünerek geldim, kırmızı kışın havada, ben senin o küçük dar deliğini sikerken, sen bitirmene izin vermem için bana yalvarıyorsun."

Yutkunuyorum, dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum. Bu görüntü sonsuza dek zihnime kazındı.

"Oldukça güzel bir resim, değil mi?" Başını yana eğiyor, sıcak nefesi çeneme çarpıyor.

Göz göze geldik ve beni serbest bıraktı. "Benim sorum."

"Evet, dedektif. Benim için neyin var?" "Maria. Onu neden öldürdün?"

Sakalını ovuşturuyor. "Çünkü o kaltak bunu hak etti."

Arkasına yaslanıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Eminim görüşürüz, dedektif." Beni selamlıyor ve bana arkasını dönüp ara sokaktan aşağıya doğru yürüyor. Beni nefessiz ve ateşler içinde bıraktı.

Kapı arkamdan çarparak kapanıyor, ses beni onun gölgeler arasında kayboluşunu izlemenin büyüünden uzaklaştırmıyor.

FRANKIE

"NE DEMEK İSTİYORSUN, BİR SEVKİYAT GELİYOR. içeride mi?" Telefonda Enzo'ya bağıyorum.

"İşaretlendi. Oraya birkaç adam göndermemi ister misin?" Enzo soruyor ve ben de parmağımı şakağıma sürtüyorum.

"Evet. Keller, Jax ve Kai'yi de oraya götürün. Polis raporlarına göz kulak olun. Biz neler olup bittiğini anlayana kadar adamlarınızı kenarda bekletin."

"Anladım."

Aramayı kesip Grayson'a dönüyorum, o da arabayı aniden yolun ortasında döndürüyor.

"Rıhtım, anladığım kadarıyla?"

Başımı salladım. "Bana bu arabada yeterince silahımız olduğunu söyle." Gülüyor ve ayağını gaza basıyor.

"Bagajda lanet bir şeker dükkanı var. Biz iyiyiz. Sence Romano mu?"

Büyük ihtimalle Romano'nun ilk güçlü hamlesi. Beni Sicilya'dan indirmeye çalışabileceğini hatırlatmak için. Yanılıyor olabilir; bu bir tesadüf olabilir.

Tek dezavantajı, bu sefer gemide komiserimiz yok. Yolları ve girişleri kapatan polis birimlerimiz yok. Yine de Enzo var, müdahale etmeye hazır

cevap. İhtiyacım olan son şey tekrar tutuklanmak. Zara'nın benden uzak durmasını istiyorum, peşime daha da düşmesini değil.

Eğer haklıysak ve Komiser taraf değiştirdiyse, benim hata yapmamı bekliyor olacaklar. Rıhtımlarımı almalarına izin vermem. Yani bu gece almamız gereken bir risk var. Bu sonuncusu da olmayacak. Romano ölene kadar savaşmak zorundayız. O orospu çocuğunun işini bitirmeden ölemem.

Keller, Kai ve Jax'i girişin yanındaki yolun kenarında görüyorum ve G yanlarına yanaşıyor.

"Ne haltlar dönüyor?" Keller sorar.

"Öğrenmek üzereyiz." Takım elbisemin ceketinden sigara paketini çıkarıp açıyorum ve Grayson'a bir tane uzatıyorum.

"Teşekkürler, patron." Bir tanesini çıkarıp ateşliyor. Keller da aynısını yapıyor.

"Artık o meşhur maskeni takmıyor musun, Keller?" diye sordum.

"Buna neden ihtiyacım olsun ki? Artık saklanmıyorum. Bu pislikler ölmeden hemen önce yüzümü görebilirler."

Grayson ona kaşını kaldırıyor. Gerginliği buradan hissedebiliyorum. Keller'ı Luca'nın yaptığı gibi geri adım atması için cesaretlendirmeyeceğim. O yetişkin bir adam. Katılmak istiyorsa, katılır. Eğitimli bir katilin benim tarafımda olmasına hayır demem. Jax ve Kai'nin ondan bir şeyler öğrenmesi iyi olacak.

"Orada ne olduğunu düşünüyoruz?" Jax sağ tarafımdan soruyor. "En kötü ihtimalle, Romano'nun adamlarından oluşan bir ordu buraya bizi katledecek. En iyi ihtimalle, daha fazla uyuşturucu ve silah." Dürüstçe cevap veriyorum. Bugüne kadar hiç beklenmedik bir sevkiyat gelmemiştir.

Jax gitmek için can atıyor. Kai, onun arkasında, gergin bir şekilde bir ayağından diğerine kayıyor.

"Her şey yolunda mı, Kai?"

Dövmeli elini çenesindeki mürekkebe sürüyor ve başını sallıyor. Benimle buraya ilk kez geliyor. Grayson hazır olduğuna dair bana güvence verdi. Jax, katılıyorum, daha fazlası için hazır. Kai'nin daha fazla iknaya ihtiyacı

olabilir.

Grayson sigarasından bir nefes çekip dumanını havaya üflerken, "Muhtemelen ilk seçenek bu," diyor.

Ben de aynısını yapıyorum; nikotin damarlarımda dolaşan adrenalini yatıştırıyor. Ellerime kan bulaşmayalı uzun zaman olmuştu. Bunu özlüyorum.

Avluya girdiğimde komiserin teknenin gelişini izlediğini görüyorum. Arkasındaki deponun yanında bir hareketlilik var. Ne haltlar karıştırıyor bu?

Arkamdaki adamları durdurmak için elimi kaldırdım.

İlk tekne yaklaşımaya başladı. Adamlarımın önünde durup bekliyorum. Sigaramı yere atıp çakıllara vurduktan sonra cebimdeki muştayı çıkarıp parmaklarıma geçiriyorum. Sağ elim silahımın üzerinde, benim için planladıkları sürprize hazır.

İşte başlıyoruz.

İkinci tekne rıhtımdan birkaç metre ötede durur. "Daha yakına gitmeliyiz."

Grayson'a bakarken küçük bir baş sallamasıyla karşılaşıyorum.

Boynumu iki yana sallıyorum, silahımı kılıfından çıkarıp yanıma bırakıyorum.

Çömeliip konteynerlerden birinin kenarına tırmanıyoruz, böylece George'un ne yaptığını görebilecek ve duyabilecek kadar yakına geliyoruz.

"Bu mu?" Grayson soruyor.

"Evet," diyorum dişlerimi sıkarak.

Bu bilmem gereken her şeyi doğruluyor. İtalya gezisi bir tatil değil, bir savaş eylemiydi.

Teknedeki uşak bir levye kullanarak ilk tahta sandığın önünü yırtıyor. Kulağımdaki hoparlörden Enzo'nun sesi geliyor.

"Zırhlı araç yaklaşıyor, tahmini varış süresi üç dakika. Desteğinizi gönderiyorum. Kapılarda bekleyecekler."

Büyük kutunun yüzü yere düşerken uzun tırnakların sonuncusu da gıcırdıyor, darbe tüm kutuda yankılanıyor.

Ayaklarım. Boğucu toz dağılırken, gördüklerime inanmakta güçlük çekiyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor Keller arkamdan.

George ve adamlarının bir araya gelmesi karanlıkta sinmiş olan kadınları ürkütür. Ellerini kaldırarak ışığın şiddetli girişini engellerler ve gözlerini kısıarak arkada bir yerde toplanırlar.

Öfke içimi yakıyor. O pis orospu çocukları.

"Ne yapacağız patron? Komiser o mu?"

Adamlar tekneden atlayıp George'un yanında dururken ellerim öfkeyle titriyor. Onları indirebileceğimizi biliyorum; bu bir soru değil.

"Her birini öldürün, George'u canlı bırakın. Jax ve Kai, siz kızları güvenli bir yere götürün." Rosa'yı, ona olan ve durduramadığım her şeyi düşündükçe kanım kaynıyor, göğsümde bir bıçaklanma hissi yayılıyor.

Cesedimi çiğnemedi bu kadınlara bir zarar gelmez. Romano kaçakçılık konusundaki duruşumuzu biliyor. Kocaman bir hayır.

"Ya bu bir tuzaksa?" Grayson soruyor.

"Bu kadınları bırakamayız." Ayaklarım çakılda çıkırtıdayarak bir adım ileri atıyorum ve George'un kafası bana dönüyor. Silahımı ona doğrulttuğumda yüz hatlarında saf bir dehşet ifadesi belirdi.

George yanındaki adama "Öldür onu," diye bağılıyor, o da silahını bana doğru çekiyor ama çok yavaş. Nişan alıyorum ve tetiği çekiyorum. Kurşun yanağına isabet ediyor ve adam hiç ses çıkarmadan yere düşüyor. Desteğimiz gelmeye başladığında çığlıklar daha da yükseliyor, ikinci bot yanaştığında adamlar zırhlı kamyonun arkasından süzülüyor.

Kadınların nereden geldiğini bulana kadar yeterince güvenli evimiz var. Romano hakkında ihtiyacımız olan bilgiye sahip olabilirler.

Şimdilik savaşıyoruz.

George kaçmak için fırsat kolluyor ama yaşlı herif bana yetişemiyor. Onu kolayca yakaladım, boğazının arkasından tuttum, metal kaplı yumruğumu çenesinin yan tarafına indirirken onu yüzüme çevirdim.

"Buna pişman olacaksın George," diye bağırdım ve onu yere fırlattım.

Öksürüyor, toprağa kan tükürüyor ve gülüyor, daha fazla siyah cip içeri süzülürken yanımdan geçip gidiyor.

"Bana bir daha dokunursan, hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirirsin Frankie," diye uyarıyor.

Parmağım tetiğin üzerinde seğiriyor. Onu burada ve şimdi öldürebilirim. Arabalardan inen adamlara bakıyorum. Benim pis polislerim.

Eğer onu öldürürsem, işim biter. Hepimiz biteriz.

ZARA

B E R B A T ETTİM. HEM DE ÇOK F E N A .

İki konteynerin arasından kayarken tekne motorlarının ağır sesi havaya karışıyor. Bu kadar adamı buradayken bir çıkış yolu bulmamın imkânı yok.

Kollarımı vücuduma sarıyorum ve metale yaslanıyorum. Umarım yakında biter. Özellikle karanlıkta gizlenmek için yeterince uzaktayım. Yine de yeterince yakınım, neler olduğunu hemen hemen anlayabiliyorum.

Hepsi gergin görünüyor, bu da beni geriyor. Canavarı tekrar iş başında görmek isteyip istemediğimi gerçekten bilmiyorum. Yine de gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim ve kalbim neredeyse duracaktı. Babam.

Elleri cebinde durmuş, teknelerin gelişini izliyor. Bu da ne böyle? Bana ya da anneme evde olduğunu bile söylemedi.

Gözlerim tekrar rıhtıma yakın konteynerin yanındaki Frankie'ye kayıyor. Adamlarına komuta etme şekli ve onların ona saygı duyması beni büyülüyor.

Tekneden gelen bağırırları duyabiliyorum, dinlemek için öne doğru ilerliyorum. İşte o zaman çığlık atan kadınların eşsiz sesleri havayı yırtıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum.

Kadın ticareti yapıyor. Babamla birlikte.

Geri çekiliyorum, korku beni ele geçiriyor. Bu tamamen başka bir tehlike seviyesi. Silah sesleri duyulmaya başlıyor ve çığlıklar daha da yükseliyor. Soğuk çeliğē doğru çömelip, eriyip gitmeyi diliyorum. Eğer biri beni burada görürse, ölmüş sayılırım.

Silahımı sıkarak, daha iyi görebilmek için ileri atıldım. Frankie bana alçakların en alçağı gibi gelmedi. Bir canavar, evet. Ama ne bileyim, bundan daha klas görünüyordu. İçimde bir parça bulantı kaynadı. Onun tarafından tahrik edilmeme izin verdim.

Boğazımda yükselen safrayla savaşarak, ikinci teknedeki adamların her açıdan içeri doluşmasını izliyorum. Arkamda bağırışlar, silah sesleri var. Bu karmaşaya rağmen, babama doğru koşan Frankie'den gözlerimi alamıyorum.

Babamın yanındaki adamı kafasından vurduğunda nefesim kesiliyor ve babam kaçmaya çalışırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Neredeyse öne doğru bir adım atacaktım ama kendimi durdurdum.

Başımı salladım. Ne haltlar dönüyor burada? Babamın Frankie için çalıştığını sanıyordum. Bildiğim bir sonraki şey, babamın yere atıldığı. Elimi ağzıma kapattım, bir adam elinde bıçakla Frankie'ye doğru koşuyordu.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Zar zor nefes alabiliyorum.

Frankie'ye arkadan saldıran iri yarı bir adam kollarını Frankie'nin boynuna doluyor. Frankie adamı yakalayıp omzunun üzerinden yere atıyor ve kafasına yumruğı indiriyor. Sokak lambaları Frankie'nin parmak eklemlerindeki metal bantlardan yansıyor. Adamın üzerine biner ve yumruklarını yere yığılmış adama indirir, kan gömleğinin her tarafına sıçrar.

Babamın fırsattan istifade girişteki siyah ciplere doğru koşmasını izliyorum.

Başka bir adam bana doğru koşuyor ve ben kendimi gölgelerin arasına sıkıştırıyorum. Keller peşinden atılıyor ve onu kolayca yakalıyor, bıçağını boğazından geçirip çenesine saplıyor ve onu bir çöp gibi yere fırlatıyor.

Kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı. Her yerde cesetler ve kan var. Bu adamlar vahşi canavarlar ve Frankie sürünün lideri. Derin sesi, çığlıklar ve silah sesleri arasında emirler yağdırıyor.

Arkamdaki çatışma yaklaşıyor ve ben silahımı daha sıkı kavriyorum. Başka bir minibüs kapılardan hızla geçiyor. Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

Frankie minibüsü gördü ve ona doğru koştu. Benden sadece birkaç konteyner ötede duruyorlar. Yanağımı ısıırıyorum; nefes aldığımı duymalarını bile göze alamıyorum.

"Jax, bu kızları güvenli ve gizli bir yere götür." Frankie'nin kusursuz sesi zihnimi bir kasırgaya sürüklüyor.

Bu hiç mantıklı değil.

Grayson trots arkasındaonu. "Ne ve siktir neler oluyor?"

Frankie çalışır a el aracılığıyla onun Saç, bulaşma Yüzüne sıçrayan kanı.

"Romano bir mesaj gönderiyor. Buradan çıkmamız gerek!" Son kelimeyi bağırarak söylüyor ve yumruklarını sıkıyor.

Ağzım açık kaldı.

Kulaklarımdaki çınlama neredeyse Frankie'nin sesini bastırıyor. "G, Enzo'ya telefon et. Onları güvenli evlerimizden birine gönder." Çenesi sıkıştı. "Hepsi ölü adamlar."

Yemin ederim kalbim neredeyse duracak ve gözyaşlarım patlamak üzere. Bunu babam mı yaptı?

Jax hıçkırarak ağlayan kızları konteynırımın yanından geçiriyor ve onlarla yumuşak bir sesle Rusça konuşuyor. Gölgelelerin arasında kimsenin beni fark etmemesi için dua ederek kıpırdamadan duruyorum.

Ayak sesleri çakılların üzerinde çıtırdıyor. Her adımda sesleri daha da yükseliyor. Bayılmak üzereymişim gibi

hissediyorum.

"Sana zarar verdiler mi?" Frankie'nin boğuk sesi soruyor. Bana çok yakın.

Ellerim yüzümde titriyor.

Verdiği cevabı

anlayamıyorum. "Seni

güvende tutacağız, tamam mı?"

Mide bulandırıcı bir gerçekle yüzleştim. Onları babamdan kurtarıyor.

Etraflarında kaos devam etmektedir. Frankie, Grayson ve Jax kızları zırlı bir kamyonu götürür.

"İşlerini bitirelim ve buradan gidelim."

Arkamdan gelen bir gümbürtü dönüp silahımı önüme doğrultmama neden oluyor. Kimin kimin için çalıştığına dair hiçbir fikrim yok. Gözlerimi bir hareket parıltısı gördüğüm boşluğun arasında tutuyorum.

Önce kendimi korurum. Babam bana hep bunu öğretti.

Ağır bir deri ceketin ardından yaralı bir yüz geliyor. Gözlerim sadece salladığı iri bıçağa odaklanıyor. "Buraya gel, fahişe," diye bağılıyor ağır bir aksanla.

"Dur, yoksa ateş ederim," diyorum beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Umarım konteynırların ötesine geçmez.

Omuzlarını kamburlaştırdı ve bana doğru koştu, bıçağını uzattı.

Ben de öyle yaptım, ateş ettim ve onu göğsünden vurdum. O ileri atılırken ben geri çekiliyorum. Saldırdı ve konteynırın kenarına çarpınca eğildim.

Oh, kahretsın.

Metal ara sokaktan geri çekilip görüş alanına girdim. Tekrar ateş ettim ve onu karnından vurdum. İki büküm oluyor, acıdan homurdanırken yarayı sıkan parmaklarından kan akıyor. İşini bitirmek için tetiği tekrar çekmek için parmağım kaşınıyor.

Kulağımın yanında bir silah patladı. Saldırganın kafasının arkası parçalandı ve yere düştü.

Etrafımda dönüyorum ve doğruca bir sandığa çarpıyorum. Yukarı baktığımda Frankie'nin tanıdık gri gözleri benimkilere kilitlendi.

Elimdeki silahtan kaşlarını çatarak yüzüme bakıyor. Çenesi kıpırdıyor ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum.

Başım büyük belada.

Beni öldüreceğini bildiğim için kalbim küt küt atıyor.

Parmakları silahımı tutan bileğimi sarıyor.

"Yaralandın mı, dolcezza?"

Ona göz kırpıyorum, sözlerini kaydediyorum.

Sanki iz ve kan arıyormuş gibi beni inceliyor. Başımı sallıyorum. Elim titremeye başlıyor, o da tutuşunu sıkılaştırıyor.

Garip bir şekilde, delici bakışları beni güvende hissettiriyor. Yüzü artık tamamen okunamaz halde. Bir el ateş edildi ve ben sıçradım. Frankie bizi konteynerlerin arasına geri itti. Sırtım metale çarpıyor ve bileğimi sıkıca kavrayarak beni içine hapsediyor.

Dehşete düşmeliyim ama nedense düşmüyorum.

FRANKIE

"BEN İYİYİM." ÇENESİNİ BANA DOĞRU KALDIRDI.

Göğsü inip kalkarken onu inceliyorum. Öfkem geri dönmeden önce onu gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Tıslıyorum. Ona güvenemem.

Kolunu çekmeye çalışıyor ama ben onu kendime daha da yaklaştırmak için elimi sıkıyorum. Sıcak nefesinin boynuma çarptığını hissedecek kadar. Sakinleşmek, duygularımı yatıştırmak için vanilya kokusunu içime çekiyorum.

Çenesindeki meydan okuma bana burada olmak istemediğini söylüyor.

"Neden buradasın?" Bastırıyorum. Bilmek zorundayım.

"Bilmiyorum," diye bocalıyor. Geri çekiliyorum ve yüzünü inceliyorum. Doğruyu söylüyor. Onu bir kitap gibi okuyabildiğimin farkında olduğundan bile şüpheliyim.

"Bana burada ne yaptığını söyle, Zara." Geri adım atıp yere bakarken kolunu bırakıyorum.

Bu kadınla ne yapacağım ben? O benim başımın belası. Romano'nun adamları etrafta dolaşırken onu burada bırakamam. Onu aklımdan çıkaramıyor gibi görünmem bile sinir bozucu.

"Seni takip ettim." Gözlerindeki o ateş geri dönüyor ve dilimi ısırıyorum.

"Sen istiyorum Ben için inanmak sen değil Burada ile Baban mı?"

Gözleri yanımızda yerde yatan ve silahından çıkan kurşunlar içine saplanmış olan ölü adama kayıyor.

Kendi silahımın şarjörünü çekip yerine yerleştirmeden önce hızlıca bir sayım yapıyorum.

"Frankie, çekil!"

Kafamı kaldırdığımda beni konteynerin yan tarafına doğru iterek önüme geçti. Ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan silah sesleri duyuldu ve onu yakaladım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Toprağa yuvarlanan yeni bedene bakarak bağıriyorum. Onu kendime doğru çevirirken burun deliklerim alevlendi. Dumanı tüten silaha bakarken eli titriyor.

"Seni vuracaktı," derken sesi titriyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Sakın bunu bir daha yapma." Pazularını sıkıca kavradıktan sonra geri çekiliyor ve yeşil gözlerine bakıyorum.

"Az önce senin hayatını kurtardım. Neden bu kadar kızgınsın?"

Bu sorunun cevabını kabul etmek istemiyorum. "Daha önce hiç takipçim olmamıştı. Buna oldukça alıştım. Benim için ölmene izin veremem."

Bir an durup onu incelemeyi edemiyorum. Kendini bu kadar tehlikeye atmasına duyduğum öfkeye rağmen, kararlılığına hayranlık duyuyorum. Cesareti ve olduğundan çok daha fazlası olma potansiyeli var.

Az önce bir polisi öldürdüğüne eminim. Romano'nun adamlarından hiçbirine benzemiyor. Bir şey kesinleşti: Babası için çalışmıyor.

Ve bir zayıflığı var.

Bana karşı olan hisleri, her ne olursa olsun. İncinmesini istemediğin birinin önüne atlamazsın.

"Seni tutuklamam gerek Frankie." Dudakları sırtarak seğiriyor ve beni düşüncelerimden uyandırıyor.

Teorimi test etmek için boynunun kıvrımına doğru eğildim.

"Bu doğru mu, dedektif?" Kanlı elimi yan tarafına doğru kaydırarak kot pantolonunun paçasına ulaştım.

Sakalımın boynunu gıdıklamasına izin vererek, bir şekilde etini ısırma dürtüsüne direniyorum.

Keskin nefesi, kelepçeleri tutucularından çıkardığım anı örtüyor.

Bu tam olarak düşündüğüm şeyi doğruluyor. Bu kadını kesinlikle kullanabilirim. Benim yüzümden dikkati o kadar dağıldı ki, kelepçeleri sağ bileğine geçirene kadar elimde olduğunu fark etmedi.

"Ne oluyor lan?" diye tıslıyor bana.

"Sanırım tutuklu olan sensin bebeğim," diye mırıldanıyorum boğazına doğru.

Vücudu bana karşı sertleşiyor. Diğer halkayı kendi bileğime geçiriyorum. Çekiyor, tenimi sıkıştırıyor.

"Bundan kurtulabilirim, biliyorsun. Anahtar bende," diyor dişlerini sıkarak.

"Yerinde olsam buna cesaret edemezdim. Buradan canlı çıkmak mı istiyorsun? Bundan emin olacağım. Kendi hayatını açıkça hiçe saydığına göre, bu-" Zincirlenmiş bileklerimiz tutuyorum, "- pazarlık konusu olamaz."

Gözle görülür şekilde titriyor.

"Hadi ama, o kadar da kötü değilim. Kelepçelenmek eğlenceli olabilir." Göz kırpıyorum.

Bana bakarken burnu kırışıyor.

Onu kendime doğru çekiyorum, böylece vücudu yan tarafıma çarpıyor. Dokunuşuma karşı rahatlıyor.

Dudaklarım kulağının memesini okşarken sesim kısılıyor.

"Birbirimize sandığınızdan daha çok benziyoruz, dedektif."

Derin düşüncelere dalmış bir halde bana bakıyor. "Babam tüm bunlara nasıl dahil oldu?"

"Bu hâlâ cevabını bulmam gereken bir soru," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Boştaki eliyle silahını kılıfına sokuyor. O lanet şeyle beni vurabilir. Görünüşe göre, beni kendi büyüğü altına almış gibi görünüyor.

"Daha önce iyi atıştı, ikinci seferde çok daha iyi," diye onu azarlıyorum.

"Öldürmek için ateş etmemem gerekiyor," diye karşılık veriyor.

"Onların hayatına karşı senin hayatın. Her zaman kendinizi ilk sıraya koyarsınız. İkinci bir şansın yok. Bir dahaki sefere bunu unutma." Konteynırların arasından geçerken Grayson'ı önümde görüyorum.

"Bir dahaki sefere olmayacak," diye mırıldanıyor kendi kendine. Hatta biraz dağınık görünüyor, üzerine kan sıçramış. Bana göre, o saf mükemmellik.

Umarım haklıdır ve bir dahaki sefer olmaz. Yine de bir şey bana bunun doğru olmadığını haykırıyor.

Biz yaklaşırken Grayson'ın başı yana eğiliyor, mavi gözleri kelepçelere odaklanıyor. Kaşlarından biri kalkıyor. "Patron?"

"Onu kelepçeledim, merak etmeyin. Dedektif Zara O'Reilly, sağ kolum Grayson Ward ile tanışın."

Grayson ayaklarının üzerinde kayar ve dudakları inceler. Ayaklarının yanında bir ceset vardır. Zara bakışlarını cesetten Grayson'a çevirir.

Grayson, "Tanıştığımıza memnun oldum, sanırım," dedikten sonra dikkatini bana çeviriyor. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Jax ve Keller deponun arkasındaki son adamların icabına bakıyorlar."

"Mükemmel. Sonra görüşürüz." Kolundan çekiştirerek Grayson'a olan bakışını kırıyorum.

Bana bir adım daha yaklaşıyor, şimdi yanıma hizalanıyor, bu da ağızla beynimin bağlantısının kesilmesine neden oluyor.

"Aferin kızım," diye törpüledim. Yanımda kaskatı kesildi.

Kahretsin.

Elektrik etrafımızı sarıyor.

Grayson boğazını temizliyor. "Enzo temizlik ekibini yola çıkardı. Kaç kişi olduğumuzu görmek için hızlı bir sayım

yapacağım.

kayboldu."

Onun küçük gerçeklik dozu bana Romano'nun ölmesi gerektiğini hatırlatıyor. "Zara'yı yanımda götüreceğim.

Keller'la geri dönecek misin? Metin

Bana yerini söyle. Audi'ni almak zorunda

kalacağım." Homurdanarak anahtarlarını bana fırlattı.

Uzaklaşırken Grayson'la yüzleşmek için geri dönüyorum.

"Bugün iyi iş çıkardın, G. Çok iyi bir takımız."

O da bana gülümsüyor ve yavaşça başını sallıyor. "Evet, öyleyiz."

Etkileşimimizi dikkatle izleyen Zara'ya dönüp bakıyorum. Bileğinden çekştirerek hızlı adımlarla ilerliyorum.

Tökezleyerek ilerliyor ve yanımda yürüyor. Cesetlerin üzerinden geçerken dudaklarını kapalı tutmasına şaşıyorum. Grayson'ın arabasına yaklaşırken beyninin fazla mesai yaptığını biliyorum.

Saçındaki tokayı fark edince, ben tokayı çıkarıp metali açarken nefesini içine çekiyor. Onu düzeltirken ve üst yarısını bükerken dikkatle izliyor. Kelepçeli ellerimizi yüzümün önüne çekerek, geçici anahtarı deliğe sokuyorum ve klik sesi çıkana kadar bileğimi serbest bırakıyorum.

Başını hafifçe sallıyor ve boştaki elini uzatıyor. "Ben deneyeyim," diyor.

Sırıtarak eline tutuşturuyorum.

"Tıkladığını hissedene kadar oynatın."

Bileğini serbest bırakıp deriyi ovarak ustalaşması uzun sürmüyor.

Kapısını bir çırpıda açıp geri çekiliyorum ve dirseğini tutuyorum. "İçeri gir."

Kımıldamıyor.

"Zara, seni oraya sürüklemekten önce bin şu lanet arabaya," diye bağıriyorum ona, sabrım tükeniyor.

Oflayıp puflamadan önce bana birkaç kez göz kırptır ve sonunda itaat ediyor.

Sessizlik içinde onun dairesine geri dönüyoruz.

Parmaklarım direksiyona vuruyor, seçeneklerimi tartıyorum. O değil

Ne babasının ne de polislerin yanında güvende. Onu neden önemsiyorum ki?

O bozmadan önce birkaç dakika süren mutlu bir sessizlik var. "Orada iyi misin?"

"Sadece plan yapıyorum," diye cevap veriyorum, gözlerimi yoldan ayırmadan. Ona bakamıyorum; çok dikkat dağıtıcı.

Koltuğunda dönüyor, bir dizi orta konsola doğru kayıyor. "Neyi planlıyorsun? Ölümümü mü? Kaçırılmamı mı?"

Bir inilti çıkardım. Tanrım, bu kadın. "İkisi de listede."

Zara'yı hayatta tutmak en iyi seçeneğim. Onu yakınında tutmak mı? Daha da iyi.

Dairesinin önünde duruyorum ve yüzündeki eğlenceli sırıtışı fark ediyorum.

Dudağını ısıyor. "Oh, gitmeme izin mi veriyorsun?" Başımı salladım.

Gözleri yarıklara kadar inceldi. "Neden?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye cevap veriyorum en nötr ifademle.

"Harika." Kapıyı açmak için uzandığında, iç kilitlere çarptım. Bana ters ters bakmak için arkasını döndü.

"Bu artık beni takip etmek yok demek, Zara. Bu sana son uyarım. Seni bir daha gölgelerde gizlenirken görürsem, başka seçeneğim kalmaz. Beni o duruma sokma."

Ağzının içini çiğniyor, derin düşüncelere dalmış görünüyor.

Yemin ederim benimle taşak geçiyor.

"Anlaştık." Dudaklarında bir sırıtış oluşur ve elini uzatır.

İsteksizce büyük avucumu onun küçük avucuna yerleştiriyorum, parmaklarımız birbirine değerken aletimden gelen itirazları görmezden geliyorum. Biraz baskı yapıyorum ve o hiç irkilmiyor. Onu anlayamıyorum.

Haklı, onu öldürmek ya da kaçırmak en kolay seçenek olurdu. Bir nefes verdim. Bunu yapamam. Bu yüzden

Düğmeye basıyor ve arabadan inip arkasına bile bakmadan dairesine giriyor.

Başım direksiyona çarpmadan önce parmaklarım direksiyonu kavırıyor.

Lanet olsun. Ne karmaşa ama.

Zara'nın evinin önünde bir saat boyunca sessizce durdum ve ışıklarının sönmesini bekledim. Babası onu fark etmeden önce kaçmıştı. Umarım diğer polisler onun benim için yaptıklarını görmemişlerdir.

Sikeyim.

Telefonumu çıkardım ve Enzo'yu aradım.

"Güvenli eve gidiyorum, Frankie." "Evet, seninle orada buluşuruz. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Nefesinin altında İtalyanca "sikik" diye mırıldandığına yemin edebilirim. Bunu boş vermeyi seçiyorum.

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca Zara'ya göz kulak olur musun?"

Onu orada görmüş olma ihtimalleri varsa, rahat edemem. Bu arada, bir sonraki hamlemi düşünmeliyim.

Romano'yu bitirmek zorundayım ama hiçbir şey beni ona yaklaştırmıyor.

ZARA

BABAMIN OFISININ KAPISINI ÇALDIĞIMDA MIDEMDE KORKU KAYNIYOR.
Kapı.

Bütün geceyi dönüp durarak ve olayları kafamda tekrarlayarak geçirdim. Bunun peşini bırakamam. O benim babam olabilir ama bu yanına kalmayacak.

Anneme yeni bir tedavi sağlamak, kızları kaçırmak için bir bahane değil. Aslında ikimizi de riske atıyor. Annemin strese ihtiyacı yok. Şimdi değil.

Benim için Frankie'den daha mı tehlikeli? Bu işte ne kadar derin?

Artık Frankie'yi takip edemem. Beni uyardı ve ben ona inanıyorum. Beni öldürmek istemediğini de biliyorum. Aramızdaki bu garip çekim her neyse, o da bunu hissediyor.

Ve ikimiz de bununla savaşıyoruz.

Tehlikeli, acımasız ve şehirdeki en güçlü adam olabilir. Ondan korkmuyorum.

Bu kapının ardındaki adamdan korkuyorum. Frankie canavar olduğunu saklamıyor ama babam saklıyor. Bu daha da kötü.

İki kötülük arasında sıkışıp kaldım. Biri içimdeki kaosu kucaklamamı isterken, diğeri beni onunla savaşmaya zorluyor.

"İçeri gel."

Omurgamdan aşığı bir ürperti akıyor, kargaşamı görmesine izin vermeyeceğim. Çenemi kaldırıp içeri giriyorum.

"Komiserim," diye selamlıyorum onu, ses tonumu hafif tutarak. "Oturun," diye emretti.

Eteğimi düzelttim ve masasının önüne oturdum. Onu daha fazla kızdırmamak için dövmelerimi maskeleyerek 'uygun' bir şekilde giyindiğimden emin oldum.

Kalemine vuruyor, her seferinde kafamdaki çarpıntı artıyor.

"Senin için ne yapabilirim, Zara?"

Cesaretimi toplayarak yerimde kıpırdandım.

"Sen bir pisliksin, baba."

Elleri tahtaya çarpıp aile resmimizi yere düşürürken geri çekiliyorum.

"Benimle böyle konuşmaya cüret etme," diye homurdanıyor.

"Gerçek bu. Yeterince gördüm. Yaptığın şeyin hiçbir mazereti yok. Herkesin senin nasıl bir canavar olduğunu öğrenmesini sağlayacağım."

İkisine de hiçbir şey borçlu değilim. Yine de sadece biri kadınları taciz edecek ve ticaretini yapacak kadar alçalıyor. Çizgiler bulanıklaşıyor. Frankie'nin dün geceki ilk endişesi iyi olup olmadığımды.

"Hayır. Yapmayacaksın."

Ayağı kalkıyor ve masanın etrafından dolaşarak üzerimde yükseliyor.

Sandalyemi geri çekip ayağı kalkıyorum ve ona bakıyorum.

Yumrukları iki yanında toplanıyor. "Nedenini bilmek ister misin?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Burada emirleri sen veremezsin, Zara. Aksi takdirde, bir polisin karnından, senin silahından çıkan o kurşunlar doğru ellere geçebilir. Öldürülen eski erkek arkadaşını da unutmayalım. Hapiste çok zaman geçirirsin" diye sırtlıyor.

Gözlerim yanıyor.

"Sen nasıl bir babasın?" Fısıldıyorum.

Nefesinin altında homurdanıyor. "Sana bu işin peşini bırakmanı söylemiştim. Kendine engel olamadın. Şimdi şu dağınıklığa bak.

kendini içine soktun. Seni bundan koruyamam. Bu yüzden NYPD'den ve bu aileden ayrılman gerekiyor. İşimiz bitti."

"Peki ya annem?" Gözyaşlarımı tutuyorum. Onu görmemi engelleyemez. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı.

Yüzü kızarır ve burun delikleri açılır.

"Bunu ailem için yaptığımı anlayamıyorsanız, artık onun bir parçası değilsiniz demektir."

Eli bacağının yanında titremeye başlar.

"Tamam. Kadın ticaretinin sorunlarını çözeceğine inanan bir ailenin parçası olmak istemiyorum. Beni hasta ediyorsun." Çenem meydan okurcasına kalktı. Onu alaşağı etmenin bir yolunu bulacağım ve kendi kocasından bile olsa annemi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bundan emin olacağım.

"Seni küçük orospu!" diye bağırıyor. Eli yüzüme doğru savruluyor ve yanağıma çarparak beni yana doğru uçuruyor. Başım sandalyenin tahta koluna çarparken çığlık atıyorum.

Kendimi dört ayak üzerine çekip gözyaşlarımı tutuyorum ve zonklayan şakağımı ovuyorum.

"Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Yaptığın şeyden sonra?"

O üzerime gelirken sırtımı duvara yaslıyorum. "Bunu kendimi korumak için yaptım, bunu biliyorsun. Orada Yaptığın şey için mazeret yok. O kızlar bunu hak etmiyor. Bunu hâlâ durdurabilirsin; sana yardım edebilirim." Gözlerim yanıyor, ağladığımı görmesine izin vermeyeceğim. O, bisikletten düştüğümde dizlerimdeki sıyrıkları tedavi eden ve nazik sözler söyleyen tanıdığım adam değil. Sanki ele geçirilmiş, güç ve yolsuzlukla kafayı bulmuş gibi.

Dengesiz bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum.

Başını saçlarını karıştıracak kadar şiddetle sallıyor.

"Defol, Zara. Seni bir daha burada görmek istemiyorum."

Acıyan izi fırçalıyorum.

Hapiste bir hayat bu cehennemden daha iyi olurdu. Buradan çıkma istiyorum.

"Eğer ben batarsam, sen de benimle gelirsin. Bunu unutma," diye hırladım.

Parmakları bana tekrar vurmak ister gibi seğiriyor. Sessiz bir savaşa giriyoruz. İlk defa karşılık veriyorum ve bu heyecan verici. Bir homurtu çıkarıyor ve masaya yaslanıyor.

Adam yenilmiş görünüyor. Onun için üzülebilirdim ama bu duruma kendisi düştü.

Yüzüme yayılan acıyla topuklarımın üzerinde dönüyorum, görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Kendimi kapıdan çıkmaya ve arkamdan çarparak kapatmaya zorluyorum.

Bulma a karton kutu içinde ve dolap . Mola odasına gidip, masamdaki az sayıdaki eşyayı atıyorum. Çıkarken, bu akşamki Cadılar Bayramı balosunun afişini görüyorum, ve dur.

Özellikle şiddet yanlısı hissediyorum. Bana şantaj yapabileceğini, vurabileceğini ve benim de kuyruğumu bacaklarımın arasına kısıtıp kaçacağımı mı sanıyor? Beni çok yanlış anladı.

Özellikle de şimdi, ona karşı bir şeyim var. Bu gece, dikkati dağılmışken biraz daha derine inmek için mükemmel bir fırsat. Tüm sırlarının ofisindeki bir çekmecede olacağını biliyorum. O eski kafalı göt herif zar zor bilgisayar kullanabiliyor.

Kızlar hakkında bilgi alabilirsem, onları durdurabilirim. Onları ve annemi kurtarabilirim.

Bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yapmaya çalışacağım.

FRANKIE

Sözüne sadık kalmış ve yirmi dört saat boyunca uzak durmuş gibi görünüyor. Yine de onu aklımdan çıkaramıyorum. Bazı kararları ne kadar pervasızca olursa olsun, onun gücüne hayranım. Bana böyle karşı koyabilen çok fazla kadın yok.

İlgimi çekiyor çünkü benden korkmuyor. Aslında tam tersi.

Koltuğumda kayıyorum, yarı sertleşmiş sikime bastırıyorum. Ona her yaklaştığımda ya da düşüncelerimi işgal ettiğinde aynı şey oluyor. Kendimi durduramıyorum.

Onu göndermem en iyisi. Kendini öldürtebilir. Geçen sefer kışını kurtardım ve bunu bir kalp atışında tekrar yaparım. Beni endişelendiren de bu. Dikkatim dağınık ve bunu göze alamam. Romano'yu alt etmeye çok yakınız, benim bölgeme geri adım atması an meselesi.

Zara'nın bana çok yaklaşmasına izin vermek başka bir zayıflığa yol açar. İstismar edebileceği bir şey. Ayaklarımı sehpaye vurarak Zara'nın sosyal medyasında gezinmeye başlıyorum ve bunun son kez olacağına dair kendimi kandırmaya çalışıyorum.

On dakika öncesine ait en son gönderiyi açarken inliyorum. Deri etekli dar kırmızı bir korse giymiş, porselen tenindeki tüm o karmaşık dövmeleri ortaya çıkarıyor. Kahretsin, çok güzel.

Ön kapı çarparak açılırken telefon parmaklarımın arasından kayıp gitti. Yüzü kızarmış bir Grayson ve hemen arkasından telaşlı bir Enzo ofisime giriyor.

Onlar benim alanıma doluşurken yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. "Merhaba. İçeri gelsene."

Enzo yanıma oturuyor ve hemen dizüstü bilgisayarını açıyor.

Grayson'a sorgulayan bir bakış attım. "İkinizden biri bana neler olduğunu anlatmak i s t e r m i ? "

"Büyük bir sorunumuz var patron." Enzo parmaklarını vahşice klavyesine vuruyor.

Sabrim tükeniyor.

"Tükür onu," diyorum dişlerimi sıkarak.

"İşte." Enzo ekranı bana doğru çeviriyor, ben de yaklaşıp rakamların ve bazı kadın yüzlerinin olduğu bir sayfaya bakıyorum.

"Neye bakıyorum ben böyle?" Başımı sallayarak sakalımı ovuyorum.

"Demek ki bu ne ilk ne de son kadın sevkıyatı. Görünüşe göre son hedefleri New York değil. Daha derine inmeliyiz. Kızlar Rusya'dan geliyor, George'un da parmağı var. Romano olmalı."

Koltuğunda arkasına yaslanıyor, halinden memnun görünüyor. "Peki, devam et," diyorum, bilgisayarı önüme getirerek

Kalçalar.

Enzo yüzünü bana çeviriyor. "George'a ulaşmamız gerek. Son alıcı hakkında bilgi sahibi olmalı."

Ellerimi gözlerime sürüyorum. "Bir komiser bunu neden yapsın ki? Hiç mantıklı değil."

"Peki ya diğer dedektif Zara?" Grayson soruyor. Onun adını duyunca omurgamı dikleştiriyorum.

Sevkiyata verdiği tepki, hiçbir fikri olmadığını açıkça ortaya koydu. Kimse böyle davranamaz, hele hele kendini böyle riske atamaz, hem de hiçbir desteği olmadan.

Başıımı salladım.

"Bu o değil, G."

İstediğim her şeyi yaptı. O kuvvette bize tamamen karşı olmayan tek kişi o olabilir.

Kahretsin, bu işte onun bile fark ettiğinden daha derin olabilir.

Enzo uzun siyah saçlarını yüzünden itiyor ve uzun bir nefes veriyor. "Katılıyorum."

Parmağımı ekrana vurarak tüm bu yeni bilgileri değerlendiriyorum. İstediğim son şey Romano'nun polise karşı tamamen üstünlük sağlaması.

Görünüşe göre Zara'nın benim için daha fazla faydası olabilir.

"Bir fikrim olabilir." Sırıtişımı geri alıyorum.

Grayson kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Bundan hoşlanmayabilirsin."

"Frankie," diye sertçe yanıtlıyor

Enzo.

Bir parmağımı kaldırdım. "Kadın ticareti yapmalarını engellemeliyiz. Bu müzakere edilemez. Bu bok bizim bölgemizde olmaz. Yani, komiserin ofisine mi girmemiz gerekiyor?"

Enzo başını sallar. "Doğru."

Zara'yla ilgili planlarımı, ters gitmesi ve beni tekrar bıçaklamaya çalışması ihtimaline karşı ertelemeye karar veriyorum. Bu oyunda onu istediğim yere getirmek için biraz daha uğraşmam gerekebilir.

"Jax nerede?" Grayson'a sordum.

"Kai ile antrenman yapıyor, sonra da bu gece kızın güvenli evine gideceğiz."

"Onu yanımda götüreceğim." İşler kötüye giderse onun yardımını kullanabilirim.

"Nerede?"

Ellerimi ırpıyorum ve kendimi sandalyeden yukarı itiyorum. "Yıllık polis Cadılar Bayramı galasına gidiyoruz çocuklar."

"Seni içeri alacaklarını mı sanıyorsun?" Grayson kıkırdar.

"Bu şekilde değil tabii ki. Maske taktığımda kim olduğuma dair hiçbir fikirleri olmayacak." Enzo'ya dönerek göz kırpmıyorum. "Ekibini hazırla. Görünüşe göre Romano'nun anahtarı polisler."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Enzo soruyor.

Zara'nın küçük kırmızı kıyafeti içindeki görüntüleri ve sikimin etrafına sarıldığında mükemmel görünecek ruju zihnimi dolduruyor.

"Ben bir sorun görmüyorum. Kısa sürede girip çıkabiliriz."

Enzo arkasına yaslanır ve yüzünü ovuşturur. "Mikhail'le konuşabilirim. Volkov'ları Vegas'a gönderdiğine göre, Rus kadınlar hakkında neler bulabileceğine bakabilirim. Romano'nun olaya karıştığını doğrulayabilir."

"Sen öyle yap. Ben topa gideceğim. Her iki şekilde de hedefimize yaklaşıyoruz."

"Gidip üstümü değiştireyim. G, Jax'i buraya getir; bana yüz hatlarımı gizleyecek bir maske almasını söyle."

Zara'yı ters köşeye yatırmaktan duyduğum heyecanı görmezden gelemem. Bu gece, onu gölgelerden izleyen kişinin ben olacağıma dair hiçbir fikri olmayacak. Bakalım bundan ne kadar hoşlanacak.

"Tamamdır, patron."

Telefonunu çıkarır ve kulağına götürür. Enzo çoktan adamlarıyla İtalyanca konuşmaya başlamıştır.

Duş alıp smokinimi giydiğimde, Jax'in motorunun garaj yolunda devirlendiğini duyuyorum. En azından bu sefer o lanet motor değil.

Ön kapıyı açıp gözlerimi deviriyorum. Jax yeni parlak mavi Lamborghini'sine yaslanmış, üzerinde hâlâ deri ceket ve yırtık kot pantolonu var. Parmaklarındaki yüzükler ışığı yakalıyor ve uzun, dar, beyaz bir yüzü ve açık bir ağzı olan bir maske tutuyor.

"Çok şık görünüyorsunuz Bay Falcone." Ona doğru yürüyüp dövme eliindeki canavarı kaptığım sırada bana göz kırpmıyor.

el.

"Güzel tekerlekler, çok göze çarpmıyor Jax."

Omuz silkiyor. "Zengin bir aileden geliyorum, unutmayın, kimse ne kullandığımı umursamıyor."

"Bu gece bir polis etkinliğine giriyoruz. Sence hayatları boyunca kazanacaklarından daha değerli bir şeye iki kez bakarlar mı?"

Bir elini kıvrırcık siyah saçlarında gezdiriyor. "Ya bu ya da bisiklet. Grayson bunu tercih edeceğini söyledi."

İkisinden biri haklıydı.

Maskeyi yere atıp arabaya bindim.

Hızla uzaklaşıyor ve ben koltuk başlığına doğru bastırılıyorum. "Tanrım, Jax," diye tısladım.

"Böyle bir güzelliği kullanıp da onu sonuna kadar kullanamazsınız."

Otoparka girdiğimizde yavaşlıyor. Girişi gözetlemek için yeterince uzakta bir yer seçti.

Jax, "Arka tarafa gitmemiz gerekecek," diyor.

Ben de katılıyorum.

Yakamı çekiştirirken birden boynumu sıktığını hissediyorum. Zara ile küçük buluşmamı dört gözle beklediğimi itiraf etmekten nefret ediyorum.

Gözüm merdivenlere doğru yürüyen küçük kırmızı şeytan kıyafetine takılıyor. Sol kalçasına kadar uzanan dövmeler ve dudaklarımı yalamama neden olan derin bir dekolte. Saçları bugün kıvrırcık, bu yüzden omuzlarının hemen üzerinde duruyor.

"Şu kırmızılı olan, kahretsin," diye inliyor Jax yanımda.

Onu görünce tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum.

Benim tırnaklarımı.

Zara benim.

Hoşuna gitse de gitmese de.

ZARA

Şarkı- THE DEATH OF PEACE OF MIND, Bad Omens

ŞAMPANYAMı YUDUMLUYORUM VE GÜLÜMSÜYORUM, TıPKı BABAMıN
YAPTıĞı GIBI.

beni eğitti. Siyah dantel maskem yüzümde sıkıca sabitlenmiş ve dövmelemlerim gururla sergileniyordu. Babama son bir 'siktir git'. Maske bana bıraktığı morluğu kapattığı için şanslı. Sıkıca gölgede kaldım, her hareketini izledim, ofisine kaçmak için fırsat kolladım.

O, köşedeki Alex de dahil olmak üzere üstlerimle sohbet etmekle meşgul olur olmaz, bardağın sonunu da indiriyorum.

Neredeyse tanıdık bir figür odaya girdiğinde nefesim kesiliyor. Vücudunu mükemmel bir şekilde saran siyah bir smokin. Ne yazık ki bir çığlık maskesi takıyor, bu yüzden lanet olası yüzünü göremiyorum.

Babamla aramdaki mesafeyi koruyarak, maskeli adamın yanından geçip koridorun arka tarafına doğru ilerliyorum. İşte o zaman pahalı tıraş losyonu burnuma çarpıyor. Frankie'nin sürdüğünün aynısı. Nabzım hızlanıyor ve adımlarımı hızlandırıyorum, çift kapıdan loş koridora geçerken topuklarım ahşap zeminde tıkırdıyor.

Çantamdaki yedek anahtarı çıkararak babamın ofisine doğru koşuyorum. Etrafa son bir kez bakıp kilidi açıyorum ve kapıyı itiyorum.

Tüm bu süre boyunca kalbim boğazıma düğümlendi. Kapıyı arkamdan kapatıp çantamı masanın önündeki sandalyeye atıyorum ve aramaya başlıyorum.

İlk çekmeceyi açıp çömeliyorum ve rastgele evrakları ayıklamaya başlıyorum. Eski polis raporları, makbuzlar, onun ve annemin yıllar öncesine ait fotoğrafları. Hepsini geri atıp bir sonraki çekmeceye geçiyorum.

Yine bir şey yok.

"Hadi ama, neredesin?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Babamı tanıyorsam, her zaman günlük tutmuştur. Doğduğum günden beri her gün. Tüm hayatım onun küçük siyah kitaplarından birinde.

Bir soğuk hava dalgası dikkatimi dağıtıyor, duramıyorum. En üst çekmeceye geçip çok sayıdaki kalemi karıştırıyorum.

"Siktir," diye tıslıyorum. Geçen her saniye, biri o kapıdan girip beni dışarı çıkarabilir. Burada çalışan hiç kimseye güvenemem. Ne babama, ne Alex'e. Tek başımayım.

Ayağa kalkmak üzereyken ağır bir nefes sesi beni durduruyor. O tanıdık tıraş losyonu burun deliklerime çarptığında olduğum yerde donup kalıyorum.

Arkamı dönemeyecek kadar korkarak gözlerimi kapatıyorum. Ellerini boğazıma dolamadan önce dövme kolumda köprücük kemiğime kadar parmağını gezdirirken tüylerim diken diken oluyor.

Beni öne doğru itiyor, böylece masanın üzerine eğilmiş oluyorum, vücudu benimkini örtüyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum, eli ağzımı kapatıyor ve sesi boğuyor.

"Burada ne yapıyorsun, dedektif?" diye homurdandı. Bu seksi İtalyan sesini nerede görsem tanırım.

Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama ereksiyonunun kıcıma baskı yaptığını hissettiğimde duruyorum.

Oh, lanet olsun.

Arzu beni yıkıyor. Başımı çevirip o beyaz hayalet yüzle yüz yüze gelmem için boğazımdaki tutuşunu yeterince gevşetiyor.

Tamamen tahrik olmaya karşı savaşıyorum. Kaçmalıyım. Bu çok yanlış. Çok yanlış. Külotumdaki nem beni onun pençesine kilitliyor.

Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Gerçekten arzuladığım şeyin bu olup olmadığını görmek için. Çünkü hayatımı onu bu şekilde düşünerek yaşayamam.

"Elimi oynatırsam çılglık atmayacak mısın?" diye soruyor kısık, boğuk bir sesle. Başımı sallıyorum.

Avucunu yavaşça kaldırırken nefesini içine çekiyor, sert aletiyle beni masaya bastırıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Görünüşe göre seninle aynı. Sana onu bırakmanı söylediğimi sanıyordum, Zara." Ses tonunda bir uyarı var, ancak odaklanabildiğim tek şey vücudunun benimkine nasıl bastırıldığı.

Daha fazlasını yapmasını nasıl da istiyorum. "Onu bırakamam."

Hiçbir fikri yok.

"Seni cezalandırmak zorunda mıyım, dolcezza?"

Dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Onu nasıl zorlayacağımı biliyorum.

"Sana meydan okuyorum," diye karşılık veriyorum.

Kulağıma hırlıyor ve gözlerim kocaman açılıyor. Parmakları bacağımın arkasında geziniyor ve durup kıcımlı kavradığında ürperiyorum, parmakları etime giriyor. Ve lanet olsun, bunu istiyorum.

"Yani bana itaatsizlik ettiğin için babanın masasının üzerinde şaplak mı yemek istiyorsun? İhtiyacın olan bu mu?"

Bir iniltiyi bastırıyorum. Onu bu kadar çok istememden nefret etmeliyim. Şu anda umurumda değil. Avuçları deri eteğimin altına girip beni okşuyor. İçgüdüsel olarak, bacaklarım bu dar kıyafetin içinde olabildiğince açılıyor ve ona daha fazla bastırıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sen pis bir sürtüksün, gerçekten."

Gözlerimi kapatıyorum, içimde sadece onun kirli sözleriyle ateşlenen bu yakıcı arzuyu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Parmağı kalçalarımın arasından kayıyor ve tangamın çizgisini aşağıya, girişime doğru takip ediyor. Külotumu çekerek, parmağını yavaşça amımda kaydırırken nefes nefese kalıyorum.

"Sırılsıklam, hepsi benim için."

Avucunu kığımın üzerinde kırmadan ve ardından gelen çığlığı bastırmak için elini ağzıma sıkıştırmadan önce klitorisimin etrafında dolaşırken gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyor.

"Frankie," diye inliyorum.

"Kahretsin, adım söyleme şeklin, meleğim."

Bir sonraki hamlesini beklerken kendimi zor tutuyorum. Beni kalçalarımın arasından tutup kaldırdığında çığlık atıyorum, parmakları tenime batıyor ve beni yüzüne doğru döndürüyor. Beni masanın kenarına oturtuyor ve bacaklarımı zorla açıyor. Aralarına girerek kendini aşağıya indiriyor.

Ona bakarken beklentim cızırdıyor. Parmakları kalçalarımın iç kısmında gezinirken, kırmızı dantel külotumun altından geçerken ve muhtaç amıma hafifçe dokunurken bir iniltiyi ısııyorum. İç çamaşırlarımın geri kalanını smokin ceketinin içine sokmadan önce kumaşın yırtılma sesi odayı dolduruyor. Maskesi bana temas edip kalçalarımı titretirken kenardaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Yavaşça başının üstüne kaldırıyor ama yüzü bacaklarımın arasında gömülü kalıyor. Aşağı baktığımda tek gördüğüm lanet olası plastik beyaz yüz. Dili klitorisimle birleşiyor ve ben sırtımı eğerek dizlerimi onun için daha geniş açıyorum. Giriş yerimden klitorisime doğru yavaşça yalıyor ve tüm vücudum ona karşı titriyor.

"Oh, lanet olsun!" Bir parmağını içime kaydırırken haykırıyorum.

Beni yalamak, emmek ve parmaklamak arasında gidip geliyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Nefes nefese kaldım.

İkinci bir parmağını sokuyor, beni dolduruyor ve klitorisimi ısıtırıyor, bu da beni zevkle çığlık attırıyor.

Kalçalarımın başının yanında titremesine neden olan bir ritim buluyor.

"Becer beni, lütfen," diye çığlık atıyorum.

Ağzıyla yapabildiği buysa, sikiyle neler yapabileceğini de bilmeliyim.

"Sessiz ol, bebeğim. Seyirci istemiyorsan tabii."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, farkına varmak beni yıkıyor.

Sol eli yukarı fırlıyor ve elbisemi aşağı çekiyor, göğüslerimi serbest bırakıyor, elini dolduruyor ve meme ucumdaki çubuğu sıkıştırıyor.

"Tanrım." Amıma karşı bir şeyler homurdandığını duyuyorum. Bir de baktım ki beni sanki bir hiçmişim gibi kaldırıyor ve sırtım duvara çarpıyor. Göğsüm kabarıyor, maskesini tekrar takıyor ve boğazımı sıkıca kavlıyor. Boynumun yanlarına baskı uyguluyor, hava akışımı kısıtlayacak kadar değil, daha fazlası için çaresizim. Bacaklarımı beline dolayarak onu daha yakına çekiyorum, böylece aleti bana sürtünüyor. Kalçalarımı yuvarlayarak, vücudumla beni sikmesi için ona yalvarıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar çok şey istememiştim.

FRANKIE

VAYANASINI.

Nabzı avucuma çarpıyor. Tatlı tadı dilimde taze.

Onu bu odaya kadar takip ettiğimde ne olmasını bekliyordum bilmiyorum. Kesinlikle "sik beni" kelimeleri değildi. Eğer benim olsaydı, onu nasıl boşaltabileceğimi düşündükçe inliyordum. Onu yatağıma zincirler, vücudu pes edene kadar tekrar tekrar orgazm olmaya zorlardım.

Elleri çaresizlik içinde boxerımın etrafında dolanıyor. Tam da ona ihtiyacım olduğu gibi.

Bana her fırsatta meydan okuduğu için onu cezalandırmaya gelmeden önce durup durmamak konusunda ikilemdeyim. Ama sanırım bunu sonraya saklayacağım. Şimdi, ona neler verebileceğimi tattırmak istiyorum.

Onu kullanabilirim ve karşılığında onu hayata döndürebilirim. Boynunu sıkıyorum ve ellerini serbest bırakıyor, siyah dantelin ardındaki gözleri iri, alt dudaklarını ısırırken şehvetle dolu.

Bu benim şartlarım. Her zaman benim şartlarımla.

"Lütfen." Sesindeki çaresizlik, sikim için yalvarması, içimde yeni bir saf ateş dalgası başlatıyor.

Fermuarımı aşığı çekerek zonklayan uzunluğumu pantolonumun dar sınırlarından kurtarıyorum. Kışını hafifçe aşığı indirerek, ucu sırlsıklam girişine bastırıyorum. Benim için sırlsıklam olmasından nefret edecek. Tırnakları ceketimin üzerinden omuzlarıma batıyor. Homurdanıyorum, kendimi ona sokmaktan alıkoyuyorum, bunun yerine boğazını sıkıyorum. O coşkulu hissi yaratmak için ihtiyaç duyduğu baskıyı yaratmaya yetecek kadar.

"Hadi ama." Hayal kırıklığı içinde kalçalarını yuvarlıyor. Keşke kendini görebilseydi. Solgun tenindeki o mükemmel kızarıklık, emilmek için yalvaran meme uçları, hatta kenetlenmiş. Tek bir şey için çaresiz... benim sikim.

Hırıltılı bir nefes çekiyorum ve onu duvardan aşığı kaydırıyorum, böylece titreyen bacaklarının üzerinde duruyor.

Kızgın bir şekilde bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"İyi bir kız ol ve em, Dolcezza." Onu becerdiğimde, bu bir ofiste hızlı bir sevişme olmayacak. Çok daha fazlası olacak.

Kıpırdamıyor, gözleri sertleşmiş sikime odaklanmış, dudağını yalayarak karar vermesine yardımcı oluyorum.

"Dizlerinin üstüne çök, bir dahaki sefere sormayacağım."

Ona şaka yapmadığımı göstermek için maskenin altından tutup başıma geçiriyorum.

"Hayır. Açık kalsın," diyor.

Eğer dolgun kırmızı dudaklarını sikime dolamak için gereken buysa, öyle olsun.

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve ucunu ağızına alıyor. Beni bir melek gibi yalayıp içine alırken başım geriye düşüyor.

Parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirerek kontrolü ele alıyorum. Alabildiği kadarını alması için onu zorluyor, sikimi yutarken ona bakıyorum. Mükemmel bir resim.

"Mmm, işte bu, meleğim. Sikimi ne kadar istediğini göster bana."

Hızını artırıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Tırnakları bacağıma batıyor. Ağzının arkasına doğru iterken çıkardığı o küçük öğürme sesleri çok fazla. Onu uyarmadan, boğazını dölleriyle kapladım. Olacağını bildiğim pis bir kız gibi yuttu.

Son damlasına kadar.

"Kahretsin, Zara," diye haykırıyorum diliyle şaftımı temizlerken, kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Şeytan gibi giyinmiş iyi bir kız," diye törpülüyorum, yanağını okşayarak.

Memnun bir sırıtışla topuklarının üzerine oturur.

Kendimi boxer'ıma geri sokuyorum ve pantolonumun fermuarını çekiyorum. Ayağa kalkıyor ve çenesini kaldırıyor.

"Şaka yapıyorsun," diye mırıldanıyor, başını sallıyor. Çenesini kavriyorum ve bana bakmaya zorluyorum. O parlak yeşil gözler benimkileri delip geçiyor ve kalbim hızla çarpıyor.

"Boşalmanın tek bir yolu var, o da sikimin üzerinde tekrar tekrar boşalmak."

"Bu da ne?" diye tükürüyor. Elimi boynuna götürüp parmaklarımı dolaştırıyorum ve kalp ritminin benimkiyle eşleştiğini hissediyorum.

"İyi iş, dedektif." Her kelimeyi tek tek söylüyorum.

Vücudu titriyor, muhtemelen öfkeden.

Bir adım geri atıyorum, güzel, şok olmuş yüzündeki saç tutamını fırçalıyorum. İşte oradaydı. Benim iblisim.

"Fr-"

"Seni şimdi görmem adil olur." İşaret parmağımı siyah dantel maskesinin altına sokup yukarı kaydırıyorum. Yüz ifadesini sonsuza dek yakalamak istiyorum. Bana kızgın. Sağ gözünün altındaki koyu mor çürüğü gördüğümde donup kalıyorum. İçimden akan saf arzu hızla öfkeye dönüşüyor.

"Kim. Kim. Sikeyim. Yaptı. Bunu. Sana. Sana mı?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Başparmağımı kızgın lekenin üzerinde gezdirirken gözlerini kapatıyor. O irkiliyor ve ben öldürücü oluyorum. Biri onun mükemmel cildini bozmuş. Sahip olması gereken tek iz, ona kışında vereceğim izler.

"Babam," diye fısıldıyor, yüzünü eğmeye çalışarak.

"Bunu ona ödeteceğim, meleğim. Bunun için endişelenme." İçimden daha fazla suçluluk duygusu geçerken elim titriyor. Onun oyunlarını sevkıyattan önce durdurmalıydım. Kafamı boşaltmam gerekiyor, bu yüzden aptalca bir şey yapmadan önce dönüyorum. Arkamdan boğazını temizlediğinde duruyorum, elim kapının koluna dayanıyor.

"Beni getirmeyi başaramadığımı asla unutmayacağım." Ses tonunda alay var.

İniltimi bastırmak için dilimi ısırıyorum.

"Oh, beni nerede bulacağını biliyorsun, dolcezza," diyorum ve onu nefesinin altında bana küfrederken bırakıyorum.

Bu takma adın şimdi tamamen yeni bir anlamı var, dilimde onun tatlılığı var. Bana gelmek zorunda. Bu işler böyle yürür.

Kapıyı açtığımda, başka bir çekmeceyi çıkardığını duydum.

"Bekle," diye sesleniyor. "Kahretsin, Frankie, şuna bak."

Ona doğru koşup maskemi çıkarıyorum, böylece omzunun üzerinden elinde açık duran küçük, deri, siyah dergiye bakabiliyorum.

Tarihler, Rus isimleri ve adresler.

Sayfayı hızlıca tarıyorum; her biri Vegas'a çıkıyor. Yeterince şey gördü.

İtirazlarına rağmen kitabı parmaklarının arasından alıp cebime koyuyorum.

"Teşekkür ederim bebeğim," diye mırıldanıyorum yanağına bir öpücük kondurarak. Teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Sikeyim. sen,"o fısıldar tatlı bir şekilde.

I yapamam tutun Kahkahalarım.

"Belki bir gün," diye karşılık veriyorum.

Belki diye bir şey yok. Bu saçmalığı halleder halletmez kadının için geri geleceğim.

Kapıyı arkamdan kapatıp arka kapıdan çıkıyorum.

Kahretsin, kılığımı geride bıraktım. İhtiyacım olan şey bende. Hemen gitmem gerek.

Yangın merdiveninden içeri giren Alex'in yanından geçiyorum. Yüzümü ondan uzak tutuyorum ve Jax'in arabasına ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum.

"Bir şey bulabildin mi patron?" Jax yüzündeki korkunç maskeyi yırtarak temiz havayı ciğەرlerine çekiyor.

"Aynen öyle," diye cevap veriyorum, sikimin zonklamasının durmasını isteyerek.

Az önce yaptığım şeyin sonuçları aklıma geldikçe Jax'in saçma arabasının kenarına tutunuyorum. Ateşli meleğimin intikam için geri geleceğini biliyorum. Ve ben onu bekliyor olacağım.

Jax kapısını açmadan önce duraksıyor. "İyi misin patron?" "İyiyim."

Zara benim.

O benim için yaratıldı ve istediğimin peşinden gitmemi engelleyen hiçbir şey yok.

Pişmanlık duyarak yaşadığım çok az şey var. Leila, Rosa, Eva ve Romano'yu daha önce öldürmediğim için. Bu kısa listeye eklenecek bir tane daha var.

Zara'nın sikime boşalmasına izin vermemek.

ZARA

Şarkı- PLEASE Omido ve Ex Habit

[PLEASE by Omido, Ex Habit \(exhabitmusic.com\)](http://exhabitmusic.com)

BABAMIN OFISINDEN KOŞARAK ÇIKTIM, ALEX' TEN ÖZÜR BİLE DİLEMEDİM. ona çarparken. O defter isimler ve adreslerle doluydu. Belli ki babam bu işe ilk kez karışmamış. Onu kendim öldürmek istiyorum.

Frankie'nin çığlık maskesini yatağımın üzerine atıp ona bakarken yanaklarım yanıyor. Parmaklarımı sıktığı boynumda gezdirirken onu hâlâ üzerimde hissedebiliyorum.

Duş alıp küçük şortumu ve üstümü giydikten sonra bile onu düşünmeden edemiyorum.

Yatağımın ortasına uzanıyorum, geriniyorum ve yatağa gömülüyorum. Şortumu yavaşça aşağı sıyırıp bacaklarımı açıyorum ve onun burada beni izlediğini hayal ediyorum. Elimi vücudumun ön kısmından aşağı doğru kaydırarak klitorisimin etrafında yumuşak bir şekilde dönmeye başlıyorum, küçük hava pufları çıkarıyorum ve gözlerim çırpınarak kapanıyor.

Boğazımın etrafındaki ellerini, klitorisimi emdiğinde ne kadar iyi hissettirdiğini tekrar ediyorum. Hızımı artırarak bir parmağımı içeri kaydırıyorum, ardından gelen iniltiyi tutamıyorum. Onun

adı dudaklarımdan dökölüyor ve maskesini kaparak yataktan kalkıyorum.

Kumaşı amımın üzerine sürterek tüm ıslaklığımın onu boğmasına izin veriyorum. Benimle oynamak istiyor, öyle ya da böyle bitireceğim. Ve sonra ona geri postalayacağım.

Bu ona beni hatırlatacak. Kalçalarımı yuvarlıyorum, plastik ağzı kendime doğru sürüyorum, ta ki kenara çarpana kadar.

Burada yatıp nefesimin normale dönmesini bekledim. Bu yeterli değil.

Nemli cepheyi tutarken aklıma bir fikir geliyor. Frankie'yi daha derinlemesine araştırmanın bir yolu. Benim tarafımda olan tek kişi o olabilir ama bu ona güvenebileceğim anlamına gelmez. Henüz değil. Yataktan atlayıp maskeyi ofisime götürüyorum ve çekmeceyi açıyorum.

Mükemmel. Burada bir tane olduğunu biliyordum.

Kılığının dikişinin iç kısmına bir dinleme cihazı yerleştirerek masanın üzerine bıraktım ve telefonumu aldım. Not defterinde sürekli görünen tek şey Vegas sevkiyat adresleriydi. Eğer ihtiyacım olan cevapları alacaksam, orada olmalı.

Yarın sabah için bir uçak bileti ayırttım. O geniş listeyi gördükten sonra hiçbir şey yapmadan oturamazdım. Frankie'nin uyarılarına rağmen, kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum. Sandalyede arkama yaslanıyorum, gözlerim ağırlaşıyor. Telefonumdan saate bakıyorum ve saat sabahın biri. Maskeyi kaptığım gibi yatak odama dönüyorum.

Şifonyerimin üzerine attıktan sonra mutfaktan bir ses geldi.

Ne oluyor be?

S ı r t ı m ı duvara dayayarak koridorda sürünüyorum. Mutfğa doğru parmak uçlarımla ilerlerken nefesim titriyor.

Bir el ağzımı kapatıyor ve sert bir çerçeveye doğru çekiliyorum.

Güçlü kollarını pençeliyor, tutuşlarına karşı koymaya çalışıyorum. Kollarım kaburgalarına dirsek atmaya çalışıyor.

"Bunu mu arıyorsun?" Frankie'nin derin sesi tüylerimi diken diken ediyor ve donup kalıyorum. Ereksiyonu kıçıma baskı yapıyor.

Öfke korkunun önüne geçiyor ama karşı koymaya çalışmayı bırakıyorum.

Elini ağzımdan çekip beni hâlâ sıkıca kendisine doğru tutuyor.

"İşi bitirmek için mi buradasın?" diye sordum.

Boynumu ortaya çıkarmak için saçlarımı tarıyor. Isırıp emerken çığlık atıyorum.

Beni kaldırıp tezgâhın üzerine koyuyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Ellerimin üzerinde geriye yaslanıyorum ve mutfak ışıklarını yakarak onları duvarda gezdiriyorum. Dudaklarında sinsî bir sırıtişla kapüşonlu gözlerini benimkilere dikmiş buluyorum.

Diğer elimle onu bıçak koleksiyonuma doğru itiyorum. Dokunduğum ilk bıçağı çıkarıp kalçalarımı beline doluyorum ve bıçağı boğazına dayayabilmek için onu kendime doğru yaklaşıtıyorum.

Bakışları koluma kayıyor ve tekrar bana dönüyor, şimdi öfkeyle karışmış bir arzu kıvılcımı. Tam da onu sevdiğim gibi.

"İyi oynadın, dedektif." Dudaklarını yalıyor. Yerimde donup kaldım.

Yüzünde hiç korku yok. Bana sanki beni cezalandırmak istiyormuş gibi bakıyor, mümkün olan en iyi şekilde.

"Bir sonraki hamlen ne?" diye geveliyor, ağzı tehlikeli bir şekilde benimkine yakın.

Kan kulaklarımda çınlıyor ve arzu içimde tutuşuyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor. Bırakın bir cümleyi bir araya getirmeyi, tutarlı bir şekilde düşünemiyorum bile.

Alt dudağını beyaz dişlerinin arasında yuvarlıyor. Bıçağı tutuşumu sıkılaşıtıyorum ve kendini bıçağa doğru iterken nefesim kesiliyor.

"Seni kesecek, Frankie."

Lanet ruhuma bakıyor. "Biraz kan beni rahatsız eder mi sanıyorsun, dolcezza? Ellerimde yeterince kan var."

Bu çok saçma. O burada olmamalı. Beni ne kadar sert sikebileceğini düşünmemeliyim. Yine de ne kadar durmak istesem de yapamıyorum. Bıçağı olduğu yerde tutuyorum, gözleri dudaklarım ve gözlerim arasında gidip geliyor.

"*Seni* bitirmek için buradayım. Şimdi bacaklarını benim için daha geniş aç ve o güzel amcığınla oynamama izin ver."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "O kadar kolay olduğumu mu sanıyorsun?" Kaşlarımı kaldırıp hâlâ boğazında duran bıçağa bakıyorum.

"Benim için mi? Öyle olduğunu biliyorum. Seninle oyun oynamaktan bıktım, dedektif."

"Ya ben-"

Öne doğru eğilip yumuşak dudaklarını dudaklarıma çarparak beni susturuyor. Parmakları saçlarımda geziniyor ve boynumu kavislendirerek saçlarımı çekiyor.

"Bıçağı bırak, dolcezza." Nefesi yanan yanaklarıma çarpıyor ve dediğini yapıyorum. Eli benimkini kaplıyor ve son savunma hattımı geri alıyor.

Kanlı bıçağı boynuma doğru yaklaştırırken nefesimi tutuyorum.

"Seni de işaretlemem adil olur, sence de öyle değil mi dolcezza?"

Keskin uç yakamın derisine baskı yaparken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Keskin bir sızıdan sonra gözlerimi açıyorum ve düzensiz bir nefes veriyorum. Bacaklarımdaki baskı neredeyse dayanılmaz.

Frankie eğilip dilini yaranın üzerinde gezdiriyor ve küçük kesikteki yanmayı daha da şiddetlendiriyor.

"Bunu durdurmalıyız," diye kekeliyorum.

"Olmayacak. Tekrar kaçmana izin vermeyeceğim. Bir kere tattım ve daha fazlasına ihtiyacım var. Söyle bana, hayatının geri kalanını bilmeden geçirebileceğini düşünüyor musun?"

Zayıfça başımı sallıyorum ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

Ne kadar durdurmaya çalışsam da haftalardır rüyalarımnda hep onu görüyorum.

"Ne güzel bir yalancı." Saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Dili ağzımın içine giriyor ve kendi kanımın metalik tınısını tadabiliyorum.

Başparmağını uyluğumun iç kısmında gezdirirken içim ürperiyor, hâlâ beni vahşice öpüyor.

"Bu sefer seni sikenin ben olduğumu göreceksin, ben olduğumu hissedeceksin. Bunu sonsuza dek hatırlayacaksın, orgazmlarının sahibi olan adamı. Ruhunun sahibi olan adam."

Gözlerimi deviriyorum ve yüzümü ona dönmem için çenemi zorla parmaklarının arasına alıyor.

"Bana gözlerini devirerek bakma, velet."

"Ben senin 'evetçi kızlarından' biri değilim."

Ona ters ters baktım. Çenemi öpüyor. "Güven bana, biliyorum."

Geri çekiliyorum. Garip bir şekilde, bu yorum hoşuma gitmedi. "Ne demek istiyorsun?"

Kıkırdıyor. "Öyle olsaydın çoktan sikimi yalıyor olurdun ve atardamarlarıma bıçak dayamazdım."

Haklı.

Gözlerinde bir karanlık parlıyor ve parmaklarını kolumda gezdiriyor.

"Dizlerinin üzerine çök, Zara." Sesi derin ve emredici.

Neredeyse itaat edecektim, ama bakışlarını tutarak güçlü duruyorum. "İtaatkârlar ve benim karşılıklı bir anlaşmamız var. Sen ve ben, ancak, böyle lükslere sahip değiliz." Kanlı bıçağı burnumun ucuna vuruyor.

"Benim için mükemmel olabilirsin." Başını eğiyor.

Göğüslerimi ortaya çıkarmak için üstümü kesmeye başladığında nefesim kesildi.

Diğer eli dışarı fırlayıp boynumu kavramadan önce niyetle izlerken boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum.

"Bana boyun eğmeni sağlayacağım meleğim. Sadece izle."

Dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. Burada gerçekten yanlış kadınla uğraşıyor.

Üzerimdeki harap gömleğin geri kalanını yırtıyorum, böylece üstüm tamamen çıplak kalıyor ve tezgahdan iniyorum. Elimi ona doğru uzatıyorum. "Bıçak, lütfen," diyorum baştan çıkarıcı bir şekilde.

Avucumun içine yerleştiriyor, yüzünde açık bir eğlence var.

Bıçaktan kanını çekip alıyorum, işaret parmağımdaki bakırımsı kıpkırmızıyı emip bırakırken bakışlarımı ayırmıyorum. Şortumu ve külotumu indirip içinden çıkıyorum ve bıçağı tekrar tezgâha fırlatıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor. Bu beni daha çok tahrik ediyor. Onun beni etkilediği kadar ben de onu etkileyebiliyorum. O beni kontrol etmek isteyebilir, ben onun kararlılığını kırmak istiyorum.

Kanepeye doğru yürürken arkamdan kemerini çözdüğünü duyuyorum, ağır adımları beni takip ediyor. Deri boğazıma dolandığında nefesim kesiliyor ve kemerini sıkarak hava akışımı tamamen kısıtlıyor.

Ben çekmeye çalışıyorum ama o sadece yukarı çekiyor. "Dizler, şimdi!"

Gözlerimi kapatıp dediğini yapıyorum, o görüş alanıma girdiğinde kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başlıyor. Başımı kaldırıyorum ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi gözleriyle beni yiyip bitirdiğini gördüğümde içimde kabaran panik hafifçe yatışıyor.

FRANKIE

HAYATIMDA HIÇ BU KADAR EROTIK BİR ŞEYE TANIK OLDUĞUMU SANMIYORUM. hayat. Kendim üzerinde nihai kontrole sahibim. Bu konuda kendimle her zaman gurur duydum.

Ona kadar.

Vücudumdaki her kas gergin. Beni 'siktir et' demekten ve ikimizin de en karanlık dürtülerimize izin vermekten alıkoyan ince bir kısıtlama ipliği var. Hakimiyet yok, boyun eğmek yok, sadece çığ ve yoğun bir sikiş.

Haklı, o tanıştığım diğer kadınlara benzemiyor. Muhtemelen bu yüzden onu sahiplenmeye bu kadar kararlıyım. Onun potansiyelini görüyorum. Dizlerinin üzerinde, çıplak, kemerim boğazını sıkarken olması bana *bilmem* gereken her şeyi anlatıyor.

Kendi yangınını çıkaracak kadar vahşi bir kadınla başa çıkabilecek kapasitem olduğundan emin değilim. Bu dikkat dağınıklığı etrafımdaki herkes için ölümcül olabilir. Yine de onun yanındayken kendimi durduramıyorum.

Aletim pantolonumun içinde acıyla ağrıyor ve başımı arkaya eğerek inliyorum. Beynim hiç bu kadar telaşlı olmamıştı. Fermuarımı kurcalarken homurdanıyorum. Ona durmasını söylemeliyim. Ona bunu yapmasını hiç emretmedim.

Onu kıracağım. Bunu yapmak benim görevim olacak.

Sadece bugün değil.

Bana bu şekilde yaklaştığı için onu cezalandırmalıyım. Kendini tehlikeye attığı için. Parmaklarımı saçlarına geçirip sıkıca çekiyorum, sikimi serbest bırakırken nefes nefese kalıyor.

Sıcak kan boynumdan aşağı damlıyor. Parmak uçlarına bulaşan kanı kaldırıp bakıyorum.

"Önce şu pisliği temizle," diye homurdandım. Parmaklarımı dudağına götürüyorum ve bana doğru açılıyor.

Parmakları şaftımın etrafını nazikçe kavrarken, parmaklarımı emiyor.

"Aferin kıızıma." Bu beni bir inilti ile ödüllendirdi.

Elimi tekrar koyu renk saçlarına düğümleyerek onu daha yakına çekiyorum, böylece ağzı aletimin şişkin başını okşuyor. "Üzerine tükür." Ona bakıyorum ve dudaklarını yalıyor.

Sıcak tükürüğü üzerimi kaplıyor, kan kalıntıları aletimi lekeliyor. Beni daha derine çekerken, boğazındaki kemerin baskısını gevşetiyorum, böylece beni düzgün bir şekilde boğabiliyor. Bu his beni ateşe verirken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Söylenmesine bile gerek kalmadan öğürmeye başlaması ve aynı anda ellerini kullanması mükemmeldi.

Saçlarını çekip yüzünden uzaklaştırıyorum ve hafifçe sağa yatırıyorum, böylece ağzını şiddetle sikmeye başlarken tam bir görüş elde edebiliyorum. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve kirpiklerinin arasından bana muzipe bakıyor.

Dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki muhtemelen deriyi kırdım, kontrolümü kaybetmemek için kendimle savaşıyorum. Bu kadının onu senden almasına izin verme.

Onu geri çekiyorum ve o tatlı dudaklarını yalamadan önce bana surat asıyor.

Kirpiklerini bana doğru savurdu. "Sırada ne var, *efendim*?"

Son kelimeyle alay ediyor, bu da beni daha da ileden çıkartıyor. Bu kelimenin onun için ne kadar güçlü olabileceğinden haberi yok.

"Sana bir kez soracağım, konuşmayı kes." Yerden külotunu alıp bir top haline getiriyorum.

Sırıttıyor. "Bunun olması için sikini tekrar ağzıma sokman gerekecek."

Onun iğrenç sözleri karşısında sikimin patlamak üzere olduğu gerçeğini görmezden gelmek giderek zorlaşıyor.

"Aç." Onları aramızda tutuyorum.

Şaşkınlıkla çenesi düşüyor ve başını geriye atıyor. İpeksi tangayı oraya sokup çenesine hafifçe vuruyorum.

Yüzündeki şok açıkça belli oluyor. Onları ağzından çıkarmaya başlıyor ve ben ona sert bir bakış atarak başımı sallıyorum.

Ona şeytana uymama konusunda değerli bir ders vermek üzereyim.

Bunu o istedi.

Onu belinden tutup omzuma attığımda sızlanmaları boğuklaşıyor. Benim evimde çok daha kolay olurdu. Onu yatağa öyle bir fırlatıyorum ki geri sıçırıyor.

Yüzünde korku ve arzusun mükemmel bir karışımı vardı.

"Sırt üstü yat, kollarını başının üzerine koy," diye emrediyorum, itaatsizliğini bekliyorum.

Yutkunuyor, boynunun sallanmasına neden oluyor.

"Sorun nedir, dolcezza? Çiğneyebileceğinden fazlasını mı ısırdın?" Yatağın kenarına doğru adım atarak alay ediyorum.

Başı hafifçe sallanıyor, saçları yüzüne dökülürken kendini dikkatlice yere bırakıyor. Gözlerimi dövmeli vücudunda gezdirirken, derisini süsleyen ve göğüs kafesini çevreleyen karmaşık desenleri hayranlıkla seyretmek için duraklıyorum.

Parmağım kayarken teninin pürüzsüzlüğünü hissediyorum, göğüslerinin arasında bitene kadar kabile desenini takip ediyorum.

"Hadi test edelim, olur mu? Takipçim benim için ne kadar ıslak?"

İşaret parmağımı amında gezdirdiğimde, vücudu anında tepki veriyor, tepki olarak eğiliyor.

"Çok duyarlısın dedektif," diye homurdanıyorum, ikinci ve üçüncü bir parmak ekleyerek etrafımda ne kadar iyi gerildiğine hayran kalıyorum.

Ona daha fazla güvenseydim, çığlıklarını duyabilmek için ağzındaki tıkacı çıkarırdım. Zamanı gelecek, eminim. Elimi çekiyorum ve gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyor.

"Çok tatlısın bebeğim," diye mırıldanıyorum, parmak eklemimdeki lezzetini yalayarak.

"Aslında, gerçek bir tada ihtiyacım var."

Kendimi bacaklarının arasına yerleştirirken, dizleri yatağın üzerine gelene kadar onları sıkıca itiyorum. Ellerimi kalçalarına koyarak, zonklayan klitorisini duygusal bir şekilde emiyorum ve vücudunun dilime karşı titremesinin tadını çıkarıyorum.

Ben geri çekilirken saçlarımdan bir avuç tutuyor ve yüzümü tekrar amına doğru yönlendiriyor. Elini üzerimden çekerek topuklarımin üzerinde doğruluyorum. Beni ele geçirmeye çalışmaktan kendini alamıyor.

Gözleri irileşiyor ve tıkacını çıkarmak için uzanıyor. "Ben olsam yapmazdım," diye uyarıyorum.

Kollarını başının üzerinde birleştirirken boynuna yayılan kırmızı allığın aksine gözleri kısılıyor. Cep telefonum pantolonumun içinde vızıldamaya başlıyor. Çıkarıp kulağımla birlikte omzuma dayıyorum ve parmaklarıımı kalçasının iç kısmında gezdiriyorum.

"Enzo," diye selamlıyorum onu, sesimi nötr tutarak.

"Mikhail kızlar ve Romano hakkında bilgi aldı. Çoktan yola çıktı bile."

Kahretsın.

Keller ve Grayson, Rosa ve Luca'nın düğünü için Yunanistan'a uçtular. Bununla ilgilenecek güvendiğim kimse yok. Bu pisliği kendim halletmeliyim.

"Tamam. Yakında görüşürüz." Aramayı kestim ve vücudumu onunkinin üzerinde dinlendirdim, duygularıımı yüzümden uzak tuttum.

Bilmesi gerekmiyor. Ona ne kadar güvenebileceğimden hala emin değilim.

"Sabırlı bir kadın mısın?" Parmağımı yanağında
gezdiriyorum.

Başını düzensiz bir şekilde sallıyor.

"Evet, ilk önemli dersinizi almak üzeresiniz.

Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Geri döneceğim."

Eğilip dik meme ucunu ağzıma almamak, sonra da gümüş çubuğu dilimle döndürmemek mümkün değil. Ağzındaki külot yüzünden inlemeleri tamamen boğuklaştı.

İki parmağımı içine sokarken, sırtının yataktan nasıl yükseldiğini hayranlıkla izliyorum. Suları avucuma damlıyor ve sikim onu görünce patlamak için yalvarıyor.

İç çekerek kendimi ondan uzaklaştırdım ve bana tokat atmasını bekledim.

Bakmıyor. Sadece hayal kırıklığıyla dolu görünüyor. Geri çekilirken bakışlarım şifonyerinin üzerinde duran maskeme takılıyor. Sırıtarak yanına gidiyorum ve onun sarhoş edici kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

"Görüyorum ki sen kendi eğlenceni çoktan yaşamışsın," di y e homurdanıyorum ve yanakları kıpkırmızı oluyor.

Maskeyi cebime koyup kapıya ulaşıyorum ama çıkmadan önce ona son bir kez bakmadan edemiyorum.

Tamamen çıplak ve onu istediğim gibi kullanmam için hazır.

Romano'nun ölmesi için bir başka neden daha beni bu kadından koparmak için listeme eklendi.

"Hata yapma. Senin için geleceğim, Zara."

Bir şekilde benim kontrolümü ele geçirmeyi başarıyor. Gözlerimin içine bakışı, ikimizin de aynı insan olduğunu gösteriyor.

Tehlikeli bir karışım. Hatta ölümcül. Bunun herkes için mi yoksa birbirimiz için mi olduğundan emin değilim.

ZARA

BAŞIM HAYAL KIRIKLIĞI İÇİNDE YASTIĞA DÜŞÜYOR. İKİ KEZ bir gece. Onun saçmalıklarıyla işim bitti. Şifonyere baktığımda maskeyi aldığını görünce heyecandan çığlık atmak istiyorum. Yatağa doğru koştum ve telefonumu alıp uygulamaya girdim.

Beni bitirmekten daha önemli olan her neyse, çok iyi olsa iyi olur.

Hoparlöre tıkladıktan sonra yataktan kalkıp üzerime bir şeyler geçiriyorum. Uzun bir gece olacak gibi görünüyor.

Kanepede oturmuş taze kahvemi yudumlarken kuru gözlerimi açık tutmak için gözlerimi kırıştırıyorum.

"Nerede o?" Frankie'nin derin sesi hoparlörden yükseliyor.

El yordamıyla telefonu elime alıp yüzüme yaklaştırıyorum. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor; her türlü uyku hali anında kayboluyor.

"Yemek odasında." Ona cevap veren boğuk ses belli belirsiz seks kulübündeki adama benziyor.

Kalın bir Rus aksanı d u y u l a n a kadar birkaç dakika geçer.

Parmaklarım telefonun etrafında sıkılaşıyor, mideme kötü bir his yerleşiyor. Ya Frankie söylediği kişi değilse? Ya babama komplo kuruyorsa?

Ve tüm bunları bana yapmasına izin verdim.

Yutkunuyorum, nefesimi tutuyorum; içlerinden birinin konuşmasını bekliyorum.

"İşte geldim. Benim için neyin var?" Frankie diyor ve ben kusmak istiyorum.

"Bana gönderdiğin adresler, Reapers Motosiklet Kulübü tarafından yönetiliyor. Görünüşe göre şu anda Moskova'daki babamla doğrudan bağlantıları var."

"Peki bu George ve Romano ile bağlantılı mı?"

Frankie soruyor. Bir nefes verdim.

"Babam ve Romano bir anlaşma yaptı. Romano'nun nakit sıkıntısı var. Şebekeden ayrıldıklarından beri, bu onlar için kolay para."

Frankie'nin sesini duymadan önce bir duraklama oluyor. "Onları Vegas'ta durdurabilir misin?"

"Eminim bir anlaşmaya varabiliriz, Bay Falcone." Hat sessizleşti. Kalbim küt küt atıyor. Ona inanmak istiyorum.

Doğru şeyler söylüyor. Ama ona gerçekten güvenebilir miyim?

Ön kapıdan bir patlama sesi geliyor ve ben kanepede geriye doğru kayıyorum. Boğuk sesler geliyor ve yerimden sıçıyorum. Dışarıdakinin Frankie olmadığını biliyorum. Telefonumu kaptığım gibi mutfığa koşuyorum ve tezgahın üzerinde duran bıçağı alıyorum.

Ofisime koşuyorum, kapıyı hala oturma odasını tam olarak görebileceğim kadar kapatıyorum. Silah kasamı açarak yedek tabancamı çıkardım. Hizmet silahımla kendimi daha iyi hissederdim, onu işimle birlikte karakolda bırakmak zorunda kaldım.

Kapı menteşelerinden sökülürken sıçıyorum ve Chad sanki buranın sahibiymiş gibi daireme girdiğinde çenem neredeyse yere çarpıyor. Bir elinde telefon, diğerinde tabanca vardı.

"Git ve uyuyup uyumadığına bak." Alex telefonda Chad'e emrediyor, o da yatak odamı yavaşça iterek açıyor.

"O burada değil."

"O zaman içeri gir ve kitabı aramaya başla!" Alex'in öfkesi küçük hoparlörlerden dışarı taşıyor.

İçimden korkuyla karışık bir öfke akıyor. Silahlarımı daha sıkı kavriyorum.

Chad odamı karıştırmaya başladı. Her çekmece bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Bu pislikler. "Bir şey var mı?" Alex soruyor.

"Hayır," diye

homurdanıyor Chad.

"Git diğer odaları kontrol et o zaman." Kahretsin.

Bir adım geri çekilip sırtımı duvara dayıyorum ve silahımı önüme doğrultuyorum. Ağır ayak sesleri yükseliyor ve Chad içeri adım atarken kapı bana doğru geliyor. Derin bir nefes alıyorum ve tutuyorum. Beni bulamazsa, onu öldürmek zorunda kalmayacağım.

Odanın öbür ucuna, masama yaklaşıyor. Gözlerimi onun kafasına diktim. Frankie'nin sözleri zihnimde tekrarlanıyor. Onlara karşı ben.

Kan kulaklarımda gümbürdüyor ve yüzüme döndüğünde her şey ağır çekimde. Farkındalık yüzüne yerleşiyor ve bel kemerine uzanıyor.

Düşünmeden tetiği çektim.

Duvara yaslanırken ayaklarım yere yapıştı.

"Siktir, siktir, siktir," diye fısıldıyorum.

"Chad, bu da neydi böyle?" Alex'in sesi bağırıyor.

Yerdeki telefona bakıyorum ve bitirme düğmesine basıyorum.

Chad'in cesedi bir yığın halinde yatıyor. Başka bir polisi öldürdüm.

Boğazımdaki safra yükseliyor ve öğürürken ellerimle ağzımı kapatıyorum, kapıya gelene kadar kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

"Ben ne yaptım böyle?" Gözyaşlarım serbestçe akmaya başladı. Bu karmaşayı tek başıma düzeltemem.

Ben de hapse giremem. Bu pislikler o kitabı arıyorlardı. Alex beni babamın ofisinden çıkarken gördü. Bu artık adalet sistemine bile güvenemeyeceğim anlamına geliyor.

Gerçekten boku yedim.

Bu dünyada bana yardım edebilecek tek bir kişi var. Bu benim güvenimin küçük bir parçasına bile sahip.

Cep telefonumu arka cebimden çıkarıyorum, titreyen parmağım Frankie'nin adının üzerinde gezinirken gözyaşlarımın arasından göz kırpıyorum. Nefesimi tutarak arama düğmesine basıyorum.

İkinci zil sesinde cevap veriyor.

"Beni bekleyemedin mi?" Hoparlörden boğuk sesi geliyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

"F-Frankie?" Kelimelerimi zar zor çıkarabiliyorum.

"Zara, ne oldu?" Sesindeki endişe çok açık.

"Sana ihtiyacım var. Ne yapacağımı bilmiyorum." Hıçkırıklar beni tüketiyor.

"Tehlikede misin, dolcezza?"

Bakışlarım Chad'in cansız bedeninde sabitleniyor. "Artık değil, ama ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Kımıldama. Bir dakika içinde orada olacağım. Tamam mı?" "Berbat ettim, Frankie. Hem de çok büyük."

"Bunu düzelteceğiz, Zara. Yanındayım."

Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve başımı dizlerime yaslıyorum. Yayılan kan gölüne bir saniye daha bakamıyorum.

"Telefonda kalabilir misin Frankie?" Burnumu çektim.

"Senin için her şeyi yaparım meleğim." Onun yumuşak sözleri kalbimi

Çırpınıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Ellerime bakıyorum, silah hala sıkıca sağ elimde. Arabayı süren Frankie'yi dinliyorum, sürekli iyi olup olmadığını soruyor ve bana sadece köşeyi döndüğüne dair güvence veriyor.

"Şimdi geliyorum, bebeğim."

"Tamam," diyorum zayıfça.

Başımı arkaya eğip tavana bakıyorum. Frankie'nin adımları yaklaşıyor ve kapı açılarak ışığın içeri girmesine izin veriyor. Utancımdan ona bakamıyorum. Ceset karşısında irkilmiyor bile, onun yerine önüme geçiyor ve kalbim küt küt atıyor.

Koyu renk gözleriyle karşılaştığımda başını yana eğiyor ve sırtarak elini bana uzatıyor.

"İyi misin, dolcezza?"

Ruhuma bakıyor, cevap vermemi bekliyor. Artık benim için burada.

Elimi onun elinin içine koyarak başımı sallıyorum ve beni ayağa kaldırırken vücuduma bir sıcaklık yayılıyor. Vücudum ona çarpıyor ve bana sıkıca sarılıyor. Silahı sıkı sıkı tuttuğum yerden alıyor ve beline sokuyor.

"Yapman gerekeni yaptın bebeğim. Seninle gurur duyuyorum."

Başımı göğsüne yaslıyorum ve erkeksi kokusunu içime çekerek beni rahatlatmasına izin veriyorum.

"Önemli olan tek şey senin iyi olman," diye fısıldıyor başımın tepesine doğru.

"Benden ne istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Sen.

Sadece sen."

Bu bir soru değil. Bu bir açıklama.

Yüzümü ona dönmem için çenemi kaldırıyor ama yapamıyorum. Gözleri hayranlıkla dolu olsa bile. Başka bir adamı öldürdüm.

Kendimden korkuyorum.

Başımı eğiyorum, ayaklarıma bakıyorum ve yüzümü zorla kavriyor, başımı tekrar yukarı çekiyor, gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Asla ama asla kimseye boyun eğme, Zara. Bana bile. Bu şekilde olmaz. Sen lanet olası bir kraliçesin ve onları önünde diz çöktürüyorsun." Yüzü sert ama hiç kimsenin bakmadığı kadar derinlerime bakıyor.

Gözlerim yaşardı.

"Dene bebeğim. Sahip olduğun gücü kucakla."
Şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

O yanımdayken kendimi güçlü
hissediyorum. "Onu ben öldürdüm,
Frankie."

"Ve?"

Birkaç kez göz kırptım.

Dudağının kenarı anlayışlı bir gülümsemeye yukarı
kalkıyor. "Sana zarar vermeye çalıştı. Sen de tam olması
gerektiği gibi tepki verdin. Kimsenin sana farklı
düşündürmesine izin verme."

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor. O haklıydı. Ya bendim
ya da Chad. Silahını almaya gitti.

"Sen gerçekten bir meleksin," diye mırıldanıyor şakağıma doğru.

Kendimi parmak uçlarıma itiyorum ve dudaklarımı
onunkilere bastırıyorum. Sakalları çenemi gıdıklarken
içimden elektrik akıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Ne için?" Elleri sakinleştirici bir şekilde sırtımda aşağı
yukarı hareket ediyor.

"Beni görmek." Ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Burnumun ucunu öpmeden önce parmaklarını saçlarımdan
arasından geçirip yüzümden uzaklaştırıyor. "Sana daha
önce de söyledim, sen ve ben aynıyız. Seni olduğun gibi
görüyorum."

Daha yakına eğiliyor ve kulağımın kabuğunu yalarken
nefesim kesiliyor. "Ve ben seni kırdıktan sonra kim
olacaksın."

Dirseğimi kavrayarak beni odadan çıkarmaya başladı.
"Hadi, gidelim."

Ona bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Nereye
gideceksin? Chad ne olacak?" Onu burada, evimde öylece
bırakamam.

"Bunu halletmek için bir temizlik ekibi geliyor. Benimle
eve geliyorsun."

Ellerinden kurtulup kollarımı göğsümde
kavuşturuyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır."

O bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum.

"Korunmaya ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine

bakabilirim." Yerdeki cesedi işaret ediyorum.

Kıkırdıyor, üzerimde yükseliyor.

Eğilip ağzını boynumda gezdirirken yutkunuyorum. Sadece bu dokunuşla bile yanıyorum ve gerçekten yanmamalıyım. Şu anda değil.

"Oh, Zara. Daha işimiz bitmedi. Az önce kendini bana teslim ettin."

Dudakları çeneme bastırırken gözlerimi kapatıyorum. "Beni aradığında seçimini yaptın meleğim. Artık geri dönüş yok. Benimle geri döneceksin ve benim tam korumam altında olacaksın, kapiş, dolcezza?"

Bu durumdan kurtulmamın tek yolu o ve sinir bozucu derecede yakışıklı yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtış bana t a m d a bunu bildiğini söylüyor.

Ben artık onunum.

Kalçalarımı birbirine bastırmak heyecanımı bastırmıyor. Dünyadaki en kötü şey olmayacak. Bana verebileceklerinin tadına baktım ve daha fazlasını istiyorum. Ve onun çatısı altındayken, onun hakkında her şeyi öğrenebilirim. Belki hala babamı alt edebilirim.

"Kendi odamı istiyorum." Çantam çoktan çıktı; toplanma zamanı.

Göğsünden alçak bir gümbürtü geliyor. "Bakalım bu anlamaya ne kadar dayanacaksın."

Yutkunuyorum. Buna pişman olabilirim.

FRANKIE

ZARA'NIN ODASININ KAPISINI KAPATTIKTAN SONRA UZUN BIR NEFES VERDIM, Yorgun bir nefes. Mışıl mışıl uyuyor, sonunda biraz huzur buldum. Ona çatım altında ve korumam altında ihtiyacım var, aksi takdirde düzgün düşünemiyorum. O küçük iblis derimin altına doğru ilerliyor ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Eğer şimdi bir şey yapmazsam, muhtemelen öldürme sayısı artacak ve hem onun hem de benim başımız belaya girecek.

Pervasızlık onu anlatmaya yetmez ama onunla gurur duyuyorum. Gerçekte kim olduğuyla uyum sağladığında, hesaba katılması gereken bir güç olacak. Bana tam olarak güvenmiyor, ki bunun için onu suçlamıyorum. Herkes ona karşı dönüyor.

Yakında onun düşmanı olmadığımı anlayacak.

Bol miktarda viski dolduruyorum, kanepede arkama yaslanıp telefonumu çıkarırken pürüzsüz bardağı elimde hissediyorum. Mikhail'in ittifak teklifini bekliyorum. Eğer o kitapta gördüklerim doğruysa, Vegas'ta bir yerlerde başka bir kadın sevkiyatı daha var. Sadece onları kurtarmakla kalmayıp, beni Romano'ya götürebilir.

Telefonumda gezinirken, loş ışıklı odayı yumuşak bir parıltı aydınlatıyor. Viski bardağımı dudaklarıma götürüp uzun, yumuşak bir yudum aldığımda buz küplerinin şingirtisi yankılanıyor.

Yudumla. Bir beklenti duygusuyla Enzo'dan gelen mesaja dokunuyorum ve parmak uçlarımda hafif bir heyecan titreşimi hissediyorum.

ENZO

Miki'nin ilk teklifi, 500 bin dolar nakit artı silah sevkiyatında ortak girişim. 25%.

Cevabımı yazarken gülerek başımı sallıyorum. Mikhail Amerika'da yeni. Vegas'taki diğer mafya ailelerini alaşağı etmiş olması benim ordumla başa çıkabileceği anlamına gelmiyor. O da bunu biliyor.

F

Hiç sanmıyorum. Tekrar dene.

Hemen ardından telefon çalıyor ve sürpriz değil, arayan Enzo.

"Bu anlaşmayı kabul etmeyeceğimi biliyorsun, Enzo."

İç çekiyor. "Biliyorum. En azından buna karşı koyabiliriz. Vegas'a giden o yola ve Miki'ye bizim tarafımızda ihtiyacımız var."

Sözünü kestim. "Peki Volkov'lar bana ne teklif edecek? Vegas'a gelirsek, sadece MC sorunuyla uğraşmakla kalmayacağız, nakit para ve lanet olası silahlar mı istiyor? Biraz kan akıtıp bunu da ona göndereyim mi?"

"Silaha ihtiyacı var. Tedariki Rusya'dan geliyor. Bölünmeden bu yana onları içeri almakta zorlanıyor."

Boş fincanımı masanın üzerinde döndürerek cevap vermeden önce bir an duruyorum. "Ona sözünü tutacak ve kızlara göz kulak olacak kadar güveniyor musun? Babası gibi olmadığını nereden bileceğim?"

"Ona güveniyorum. Onunla yakın çalışıyorum. O ve kardeşleri, onlar farklı. Vahşiler, evet, tıpkı senin gibi. Değerleriniz burada uyuyor. Uzun vadeli düşün. Bratva'nın senin tarafında olması kötü bir şey değil." Sesi samimi geliyor.

Elimi yüzümde gezdirirken kaslarımdaki gerginliği ve yorgunluğun ağırlığını hissedebiliyorum. Bu, Romano'yu avlamanın üzerine bir başka dikkat dağıtıcı şey.

"Romano'yu ortaya çıkarmak için ihtiyaımız olan Şey bu olabilir Frankie. Mikhail yarın geliyor; başka bir buluşma ayarlayabilirim."

Ekranda Grayson'ın numarası yanıp sönüyor ve kaşlarımı atıyorum. Saat sabahın biri. Normalde Maddie ve kızları Hope'la birlikte yatağında olurdu.

"Bir saniye, Enzo. G arıyor."

Enzo'nun sözünü kesip Grayson'a cevap veriyorum.

"Hey patron, Romano'nun adamlarından birkaçı Rus kızların bulunduğ u güvenli evin etrafında dolanıyor. Kai ve Jax Şimdi onları getiriyorlar. Kaldır kışını da buraya gel."

Aman Tanrım.

Őakaklarımı ovuŐturarak kafatasımdan gelen zonklamayı durdurmaya çalışıyorum.

"Kahretsin. Tamam. Bir dakika içinde oradayım."

Enzo haklı gibi görünmeye başladı. Bu işi bitirmek için Rusların yanımızda olması gerekebilir.

Ön kapıya doğ ru ilerlerken gözlerim büyük merdivene takılıyor. Yukarıda hiç hareket yok, o yüzden hâlâ uyuyor olmalı. Güneş doğ ana kadar dönmüş olacağ ım ve sonra onunla büyük planlarım var.

Artık dalga geçmek yok.

ZARA

ÖN KAPı KAPANIR KAPANMAZ YERE ÇÖKÜYORUM,
Sırtımı kapıya dayadım. Frankie'ye olan hislerimin düşüncelerimi çarpıtmasına izin veremem.

Eğer babamın Vegas'ta ticaretini yaptığı başka kadınlar da varsa, doğru olanı yapmalıyım. Onları ondan kurtarmak için elimden geleni yapmalıyım.

Frankie'nin beni koruyacağına, bunu kanıtladığına gerçekten inanıyorum. Yine de kafamın arkasında ona tam olarak güvenemeyeceğime dair rahatsız edici bir his var. O kurnaz, acımasız biri. Onun için bu oyunda sadece bir piyon olabilirim.

Daha önce hazırladığım bavula bakarken pasaportumun içinde olduğunu hatırlıyorum.

Kitapta gördüğüm ve ezberlediğim birkaç Vegas adresi var. Gidip bunu kendi gözlerimle görmeliyim. Burada oturup Frankie'nin bir sonraki hamlesini beklemek sorunu çözmeyecek. Babamı durdurmalıyım.

Kime gerçekten güvenebileceğimi bulmalıyım. Ve bunu yapmanın tek bir yolu var.

Dedektiflik yeteneklerimi kullanmamın zamanı geldi. Frankie peşime düşmeden bunu çözebileceğime eminim.

FRANKIE

AYAKLARIMIN ALTINDAKİ CESEDİN ÜZERİNDEN GEÇİYORUM VE dikkatimi bodrumumda sandalyeye zincirlenmiş son pisliğe veriyorum. Hıçkırıkları kulaklarımda yankılanıyor ve ateşimi körüklüyor.

Önünde dururken, az önce arkadaşının kafatasını parçalayan çekici bıraktım. İçgüdüsel olarak ellerimi beze sildim ve kanın sıcaklığını tenimde hissettim.

"Konuşmak için ilham aldın mı?" Arkadaşına başımı sallayarak soruyorum.

Dudaklarından tükürükler uçuşuyor. "Lütfen, efendim."

Başımı iki yana salladım. "Ben yalvarmam."

Zara'nın dudaklarından çıkmadığı sürece.

Bu adamın kendi kanıyla dolu bir havuzda arkadaşına katılacağına hiç şüphe yok.

"Bana Bay Capri'yi nerede bulabileceğimi söylerseniz, sizi serbest bırakırım."

Yalan ağzımdan dökülüverdi. Umudunu kaybetmesine izin veremem. Eğer bir şey ortaya çıkarmasını istiyorsam, bir şansı olduğuna inanmalı.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve o da koltuğunda kıpırdanıyor.

Elleri, bağlandıkları yerde işe yaramaz bir şekilde açılıp kapanıyor.

"Çok makul bir adam olabilirim." Eğilip masadan cüzdanını alıyorum ve açıp kimliğini çıkarıyorum.

"Bay Eduardo Fernandes. Otuz beş yaşında. Oh, bir adrese bakın."

"Hayır." Panikle nefes alırken burun deliklerinden sümükler fişkırıyor.

Küçük plastik ruhsatı kanlı burnunun altında sallıyorum. "Karısını orada mı bulacaktım? Etrafta koşturan küçük çocuklar? Ha?"

Bıçağı sıkıca kavrayarak kartına vuruyorum ve titreşimlerin parmak uçlarımdan geçtiğini hissediyorum.

"Sana her şeyi anlatacağım. Lütfen aileme zarar verme. Hiçbir şey yapmadılar."

Kimliğini yere atıyorum ve yanına bir sandalye çekip üzerine oturuyorum. Gümüş bıçağı inceliyor, parmaklarım metal üzerinde kayarken pürüzsüzlüğünü hissediyorum.

"Bunlardan biriyle yapabileceklerin inanılmaz, değil mi?" Tehditkâr bir ses tonuyla söylüyorum.

"Boğazını kesebilirim. Birinin hayatının yavaşça boynundan akıp gitmesini izlemekten oldukça keyif alıyorum. Ya da istediğim kadar karnına saplayabilirim. Hatta-" Bıçağı dudaklarıma vurarak duraklıyorum. "Dilini kes."

Yutkunuyor.

"Seçme şansın olsaydı, nasıl ölmek isterdin, Eduardo? Şahsen ben kafama sıkılacak bir kurşunu seçerdim. Güzel ve hızlı."

Cevap vermiyor. Kendimi sandalyeden yukarı itiyorum ve sandalyeyi tekmeleyerek yolumdan çekiyorum.

"Basit bir soruya cevap veremiyorsan, bilmem gerekenleri bana nasıl anlatacaksın?" Bıçağı çene çizgisinin hemen altına bastırıyorum, keskin kenarı derisini ısırtıyor.

"Aynısı. Vur beni," diye mırıldanıyor.

Yanağına dokunuyorum. "Gördün mü? O kadar da zor değil, değil mi? Basit soruları cevaplamak."

Başını hızlı ve kısa bir hareketle sallıyor ve burnundan aşağı bir damla yaş süzülüyor. "Romano'nun nerede olduğunu bilmiyorum."

Konuşurken gözlerinin seğirmesi, sesindeki titreme bana yalan söylediğini gösteriyor.

"Yalan." Bıçağın ucunu sağ elinin arkasından geçirerek sandalyenin ahşap koluna saplar.

Çılgınlıkları azaldığında, onu gevşetiyorum. "Tamam, söyle bana. İkinci kız sevkiyatı nereye gitti?" Mikhail ile herhangi bir anlaşma yapmadan önce. Vegas olduğundan emin olmalıyım.

Cevap vermeden önce boğuk bir şekilde öksürüyor. "Bir motosiklet çetesine."

Bir gerçek var. "Nerede?"

"Sanırım Vegas? Bilmiyorum. Bana sadece kayıp kızların burada olup olmadığına bakmam söylendi."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Alnından aşağı ter damlıyor. Ben yaklaştıkça yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor.

"Şimdi. Sana emirleri kim verdi?" Bıçağı yanağına vuruyorum.

"Bilmiyorum," diye hıçkırıyor.

Eğilerek kan çanağına dönmüş kara gözlerini hizaladım. "Ölmenin en kötü yollarından birinin ne olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor. Sol elini çözüyorum ve bıçağı avucuna yerleştirip parmaklarını sapın etrafına kapatıyorum. Bana bakarken şaşkınlıktan çenesi düşüyor.

"Zorla intihar."

Yutkunurken çıkardığı ses odada yankılanırken, gözlerini dikmiş, parıldayan silaha bakıyor.

"Bana bilmem gerekeni söyle. Eğer yapamazsan, o zaman kendi boğazını kes."

Bir adım geri çekildiğimde, dikkatim kollarını göğsünde kavuşturmuş duran Jax'e kayıyor.

Telefonum cebimde çalarken Jax'e "Aptalca bir şey yapmadığından emin ol," diyorum.

Beni geçip şu anda bebek gibi ağlayan Eduardo'nun yanında duruyor.

Cebimdeki telefonum yine çalıyor. Güvenlik uyarısını açtığımda, Zara'nın bavulunu yolum boyunca srkleyişini izliyorum ve kalbim gm güm atıyor.

Gözümün önünden kaybolduğunda çenemin titrediğini hissediyorum.

fkem kaynıyor ve taşmaya hazır.

Belki benden ne kadar uzaklaşabileceğini görmesine izin veririm.

Çünkü onun için geliyorum ve bunu kendi başına yaptığı her saniye için onu cezalandırmaktan daha iyi bir şey düşünemiyorum.

İşim bittiğinde, hayatının geri kalanında kime ait olduğu konusunda hiçbir hata olmayacak.

şeytandan kaçıp kurtulamazsınız.

"Gitmem gerekiyor. Burada devam edebilir misin?" Jax ve Kai'ye bakıyorum. İkiisi bu işi halledebilir.

"Tamamdır." Jax sırtıyor ve yeşil gözleri karanlıkla parlayan Kai'yi dürterek dikkatini tekrar titreyen Eduardo'ya çeviriyor.

"Sorun değil patron," diye yanıtlıyor Kai, koyu renk saçaklarını gözlerinden uzaklaştırarak.

"Romano'nun nerede olduğunu söyle, sen yaşayacaksın," diye sesleniyorum, merdivenlerden arabama doğru volta atarak. Enzo ilk zil sesinde cevap veriyor. Daha konuşamadan ona siparişini verdim.

"Zara. Telefonunu takip et. Nereye gittiğini bilmem gerek."

Arabayı alıştırırken Enzo'nun tıkırtılarını dinliyorum.

"Havaalanına gidiyor, Frankie. Bunun bana evinde temizlettiğin l polisle bir ilgisi var mı?"

"Evet."

Bundan daha fazlası. Çok daha fazlası.

"Tamam, bekle."

Otoyola girdim, doğruca havaalanına doğru gidiyorum.
"Vegas'a bir uçuş ayarladı."

Gözlerim büyürken parmaklarım direksiyonu sıkıca kavırıyor. Hay sikeyim.

Dedektifimin Vegas'a gitmesinin tek bir nedeni var. O kitapta o adresleri gördü. Hayatını tehlikeye atsa bile gerçeği aramaktan kendini alamıyor.

"Mikhail ile konuşmam gerek, Enzo."

Dişlerimi sıkıyorum, avuçlarım onu yakalamak için kaşınıyor. Mikhail'le beni zorladı. Vegas'ta korumasız dolaşmasına izin veremem. Ona yaptığım işte ne kadar iyi olduğumu kanıtlamak üzereyim.

Beni arzulamasını, benden nefret etmesini ve ellerimin altında kırılmasını sağlayacağım.

Ona olan takıntımın ne kadar ileri gittiğini bilmiyor ama öğrenmek üzere.

"Kulübe doğru yola çıktı. Onunla orada buluşacağını söylerim." Parmağımı rehberimdeki isminin üzerinde gezdiriyorum ve kendimi durduruyorum. Onun için geldiğimi bilmesini istemiyorum. Belki bir süreliğine kazandığını düşünmesine bile izin verebilirim.

Çünkü yakında ikimizin de ayrı ayrı kazanamayacağımızı anlayacak. Birlikte hükmedeceğiz.

Mikhail ve Enzo yüksek masada karşımda oturuyorlar. Yarı çıplak kadınlar etrafımızı sarıyor, Zara'nın benden kaçtığı gerçeğinden başka bir şeye konsantre olamıyorum.

İstediğimi elde etmek söz konusu olduğunda hesapçı ve acımasızımdır. Ve onu tamamen kendime istiyorum. Birlikte ne olabileceğimizin yüzeyini bile kırmadım.

Ne kışının yara bere içinde olduğunu gördüm, ne de yatağıma bağlandığını.

Mikhail'in devasa bir gövdesi var, dar siyah bluzu şişkin kaslarını gösteriyor. Kar maskesi takmasına rağmen siyah gözlerinde şeytani bir ifade var. Bardağını eline alıyor, elinin ön tarafını kaplayan koyu renkli kafatası dövmesi görünüyor. Kardeşleri, sırtlarını arkasındaki duvara dayamış, kıpırdamadan duruyor. İkisinin de ellerinde aynı işaretler var.

"Ne düşünüyorsun Frankie?" Enzo beni düşüncelerimden sarsarak soruyor.

"Ne hakkında?" Viskimi yudumluyorum, içimi kavurmasına izin veriyorum, içimde ona karşı duyduğum yakıcı ihtiyaç için hoş bir dikkat dağıtıcı.

Hiç bu kadar güçlü bir şeyin beni ele geçirdiğini hissetmemiştim. "Mikhail Vegas'taki kadınların yerini bulacak. Karşılığında biz de H â l â gücünü sağlamlaştırırken silah sevkiyatı konusunda ona yardımcı olun."

Mikhail boğazını temizler, iri ellerini masaya dayar. "Moskova'daki bağlantılarımla da konuşabilirim, Romano hakkında ne bildiklerini öğrenebilirim."

"Vegas nasıl?" Bir şeye karar vermeden önce imparatorluğu hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor.

"Kumarhaneleri, kulüpleri ele geçirdik. Hiç mafya ailesi kalmadı." Derin Rus aksanı havayı kesiyor.

Biraz tereddüt seziyorum.

"Ancak, motosiklet kulübü, en büyük sorunlarımızla karşılaştığımız yer. Daha fazla adam topluyoruz. Bizim mücadelemiz silah ithalatı. Bunların hepsini ülke çapında yürütüyorlar. Ayrıldığımdan beri Rusya'dan sevkiyat yapamıyorum. Eğer kızlar ellerindeyse, ki bence ellerinde, yardıma ihtiyacımız var."

Elimi çenemde gezdiriyorum. Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor, büyük planın içinde değil.

"Teklif edeceğim tek şey bir aylık değer. İttifakımızı ne kadar faydalı bulduğuma bağlı olarak, yeniden pazarlık yapabiliriz. Sen Vegas'taki kızları bulmamıza yardım et ve Romano'nun nerede olduğuna dair bulabildiğin her şeyi öğren," diyorum.

"O konuda sorun yok. Eğer silahlarım varsa, onları indirebilirim."

Romano'yu istiyorum. Buradaki zayıflığım o. On uzun yıl oldu. İttifaklara meraklı değilim, Enzo bunu biliyor. İşime yararsa, denerim.

Mikhail atkısını kaldırıp votka shot'ını içtikten sonra odanın gölgelerinde saklanan adamlarına dönerken karanlık gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Üç," diye karşı çıkıyor.

Koltuğumda arkama yaslanıp bileğimi dizimin üzerinden geçiriyorum. "Anlaşmam için bir şartım daha var..."

Enzo bana sorgulayan bir bakış atıyor ve ben de başımı sallıyorum. Planladığım şey için onun yardımına ihtiyacım olacak.

Ellerimi masanın üzerine koyuyorum. "Vegas'ın birkaç saat içinde bana ait bir şeye sahip olacağına inanıyorum. Bir aylık süremi üçe çıkarıyorum, adamlarım nakliyei denetleyerek Vegas'a sorunsuz bir şekilde teslim edilmesini sağlayacaklar."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarındaki yüzüklerle oynarken benim pozisyonumu taklit ediyor.

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?"

Açığa vurduğum savunmasızlığın seviyesini tartarak devam etmeyi seçiyorum. "Ben onu eve getirmeye karar verene kadar kimsenin ona dokunmadığından emin olun."

"O mu? Sadece koruma mı?"

Ağzımın içini çiğniyorum. "Benim daha çok bir planım var. Sadece şehre sorunsuz bir şekilde girip çıkabileceğimden emin ol."

Mikhail koyu renkli maskesinin üzerinden gözlerini kısıyor. "Bunu yapabiliriz."

Dirseklerimi masaya dayayıp bakışlarımı ona sabitliyorum. "Eğer onun vücudunda tek bir iz bulursam, anlaşma biter ve imparatorluğunuzu kendim yıkarım. Beni anlıyor musun?"

Bir homurtu çıkarıyor. "O bizim için bir tehlike mi?"

Kıkırdıyorum. "Tahmin edilemez biri. Aynı zamanda inanılmaz derecede zeki. Ben gelene kadar mesafenizi koruyun ve onu güvende tutun. Ona dokunan ölür."

Yanağındaki kumaş geriliyor. Sırıttığından eminim. "Kulağa ihtiyacın olandan daha fazla ele avuca sığmaz gibi geliyor."

"Meydan okumayı severim." Onu viskimle selamlıyorum.

"Ne kadar çılgın olursa o kadar iyi, anlıyorum" diyor ve haklı.

"Bir anlaşmamız var mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Sizinle iş yapmak bir zevkti." Özel dikim ceketinden bir kart çıkarıp masaya uzatıyor. Elime aldığımda bir kumarhane kartviziti olduğunu gördüm.

"Bana ihtiyacın var. Benimle iletişim kurmanın tek yolu bu. Şimdi yetişmemiz gereken bir uçak var. Sizi The Strip'te ağırlamak için sabırsızlanıyoruz."

Zara, Vegas'ta ayağı yere değdiği andan itibaren onu izlediğimi bilmeyecek. Adamlarımın hiçbirinin nedenini bilmesine gerek yok.

Tek bildiğim, içimde öldüğünü sandığım bir kıvılcımı ortaya çıkardığı.

Ve onunla birlikte yanmasını izlemek istiyorum.

"Yakında benden haber alacaksınız, Bay Falcone." Mikhail odadan çıkmadan önce kalın kolunu başının üzerine kaldırır. Maiyeti de sessizce onu takip eder.

Eminim yaparım. Ancak benim ilgilenmem gereken daha önemli şeyler var.

"İyi gitti." Enzo sırtıyor ve bir elini siyah saçlarında gezdiriyor.

"Göreceğiz bakalım. İşe yarayabilirler." Omuz silkiyorum. "Bence işe yarayacaklar. Mikhail güçlü bir lider."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, ellerimi kollara koyuyorum ve serin deriyi tenimde hissediyorum.

"Burada üzerinde çalışmamız gereken, bir polisten daha acil başka meselelerimiz olduğunu düşünmüyor musun?" Enzo bana kaşlarını çatıyor ve ben de ona yumruk atmamak için yumruklarımı sıkıyorum.

"Belli ki büyük resmi göremiyorsun, Enzo"

Enzo alt dudağını çiğniyor. Bana baskı yapmanın ona bir şey kazandırmayacağını bilmeli.

"Bu kadının sizin için ne kadar önemli olduğuna bağlı. Risk almaya değer mi?"

Parmağımı bardağıma vuruyorum. Cevabımı biliyorum. Bunu ruhumda hissedebiliyorum ve avuç içim onun kıcına bağlanmak için seğiriyor.

Gözlerini kapatır ve ayağa kalkarken iç çeker. O biliyor. "Beni buna pişman etme Frankie."

O savaş bölgesinde koşturmasına izin veremem, bu kadar pervasızken olmaz.

Lexie elinde taze bir viski bardağıyla odaya giriyor ve bardağı önüme koyarken burnunu yanağıma sürüyor. "Bugün sizin için başka bir şey yapabilir miyim efendim?" Parlak pembe dudaklarını yalarken sesi boğucu.

Kendimi sadece bir kadın için saklıyorum. Yaptığı numaradan sonra gazabımı hissetmeyi hak etse bile.

"Bugün olmaz," diyerek onu kovuyorum.

Topuklu ayakkabılarının üzerinde hızla dönerken suratını asıyor.

Herhangi bir gün olmayacak. Avuçlarımı uyluklarıma sürterek Zara'nın düşüncelerinden kurtulmaya çalışıyorum. Hâlâ dilimde onun tatlılığının tadını alabiliyor ve sıcak nefesini tenimde hissedebiliyorum.

ZARA

GÜVENLİKTEN GEÇER GEÇMEZ, HAVACI GÖZLÜKLERİMİ ÇIKARDIM. ve çantamı kolumun altında sıkıca tuttum. Tüm uçuş boyunca viski içerek acımı dindirmeye çalıştım.

Başka bir cinayetin parçasıydım ve bundan hiç pişmanlık duymuyorum.

Kendimden korkuyorum, ama daha çok Frankie'ye olan hislerimden korkuyorum. Evinden ayrılıp buraya gelene kadar her fırsatta, ortaya çıkıp beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak geri sürüklemesini bekliyorum.

Yine de, her yapmadığında, neredeyse hayal kırıklığına uğruyorum.

Yürüyen merdivenlerden inerken beklenmedik bir şekilde göğsü sert ve inatçı bir adama çarpıyorum. İçgüdüsel olarak kollarımı kaldırdım ve bir adım uzaklaştım.

"Çok özür dilerim," diye söze girdim.

ile a hızlı Hareket, ve Adamın dövmele
el saçlarının arasından süzülüyor.

"Sorun yok, bayan." Gözleri vücudumda geziniyor. Kalın Rus aksanı beni bir adım daha geri attırıyor.

Hızla etrafından dolanmadan önce ona tatlı bir gülümseme veriyorum.

Tam taksi durağına vardığımda, bir taksi fren gıcırtısıyla yanaşiyor. Arkama bir kez daha bakıyorum ve görüyorum ki

Korkuluklara yaslanmış, gözlerini bana dikmiş bir adamla karşılaştım. Omurgamda bir ürperti ile çantamı hızla taksinin arkasına attım.

"Otel mi?"

Yine başımı sallıyorum, yine Rus aksanı. Adamın delici mavi gözleri dikiz aynasında beliriyor. Ona buraya gelirken iki gece için rezervasyon yaptırdığım otelin adresini söylüyorum. Planımı yapabilmem için yeterince uzun bir süre olmalı.

Şoförün telefonu havayı delip geçerken, trafiğe girip çıkarken Rusça bir konuşma telaşıyla cevap verdiğinde bir tedirginlik dalgası hissediyorum. Kapıdaki kilit sesi kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. Vegas yakın zamanda Bratva tarafından ele geçirildi. Burada olan şey bu mu?

Çantamdan biraz para çıkardım. Bana gülümsüyor ve avucunu uzatıyor.

Elinin ön tarafında havaalanındaki adamla aynı kafatası dövmesi var.

"Teşekkür ederim. İyi eğlenceler." Geniş sırtıışındaki bir dişi loş ışıkta altın rengini yansıtıyor.

"Teşekkürler."

Taksinin kilidini açtığında hızla çantamı alıp iniyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Belki de bu iyi bir fikir değildi.

Kalabalıkta uzun süre kalmak istemediğim için içeri giriyorum. Pasaportumu sarışın check-in görevlisine teslim ediyorum.

"İki gecelik rezervasyonum var. Zara O'Reilly'nin altında."

Başını sallıyor ve kalemini çiğniyor. "Bana bir saniye izin verir misiniz?" diye soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Odanız için gerekli düzenlemeleri yapmam gerekiyor. İzin verirsiniz."

Deri ceketimin kollarını aşağı çekiyorum. Bir şeyler doğru gelm i y o r .

Personel odasına girer, kapı kapanmadan önce büyük bir el önler o gelen Mandallama. A hulking adam

koyu renk bir takım elbise giymiş biri dışarı çıktı ve üzerimde yükseldi. Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor, yüzü siyah bir kar maskesiyle tamamen maskelenmiş. Takım elbise ceketini çekiyor ve yanımdan hızla geçmeden önce düğmelerini ilikliyor.

Elinde son iki adamla aynı dövmenin olduğunu görünce midem bulanıyor.

Kahretsın.

Çantamı yerden aldım. Tam çıkmak için döndüğümde, resepsiyon görevlisi gülümseyerek yeniden ortaya çıkıyor.

"Sizin için her şey halledildi." Pasaportumu ve kredi kartımı tarıyor, sonra bana geri veriyor.

"Size odanızı göstereyim. 554 numaralı odadasınız. Sizi süit odalarımızdan birine yükselttik."

Bir nefes aldım, belki de fazla düşünüyordum. "Teşekkür ederim."

Asansöre giden yolu gösteriyor ve ben içeri girerken düğmeye basıyor. "İş için mi yoksa tatil için mi buradasınız?"

"Oh, buraya taşınıyorum. Gelecek hafta yeni işime başlıyorum." Dilimden dökülen ilk yalan bu.

Parlak kırmızı dudakları pratik bir gülümsemeye düzleşiyor. "Bu harika. Sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir kuaförüm." "Polis" demekten daha güvenli görünüyor. Gözleri koyu renk saçlarıma kayıyor ve tek kaşını kaldırıyor.

"Harika."

Koridora girdiğimde, beni kapıya doğru yönlendirirken ayak seslerimiz duvarlarda yankılanıyor. Anahtar kartını içeri sokuyorum ve odaya giriyorum.

"İyi tatiller." Uzun siyah topuklu ayakkabılarından birinin üzerinde dönüyor ve fayans döşeli koridorda hızla uzaklaşıyor.

Çantamı yere bıraktım ve kapıyı kapattım.

Vay be.

Yükseltme konusunda şaka yapmıyordu.

Pencereye doğru yürüyorum, çıkıntıya tutunuyorum ve aşağıdaki şeridin nefes kesici manzarasını seyre diyorum. Dünyanın geçip gidişini izliyorum. Şu anda bile onu hâlâ

üzerimde hissedebiliyorum. Sanki burada benimle birlikte.

Son altı yılını tamamen başka biri olmaya çalışarak geçirmiş bir kız olarak, bundan yorulmaya başladım. Babamı memnun etmek için gerçek benliğimi bastırmak giderek zorlaşıyor ve korkarım babamın yaptıklarıyla birlikte anlamsızlaşıyor.

Frankie'nin Chad'e yaptıklarını gördükten sonra beni kabul ettiği o önemli an, olmam gereken kişi olduğum andı.

Frankie yanımdayken, bu duyguya sonsuza dek tutunabilirdim.

Onun kadar soğuk ve acımasız bir adama hayatım pahasına nasıl güvenebilirim?

Sadece kendime güvenerek, göğsümde acı verici bir sızı bırakmayan bir sonuca ulaşmak için mücadele ediyorum. Onda daha fazlası var, yüzeyin altında herkesin gördüğünden çok daha fazlası. Yine de, sadece bir an için bile olsa beni içeri aldı.

Sebepsiz yere duygularınızı onunki kadar kapatamazsınız.

Benim ona ihtiyacım olduğu kadar o da beni istiyor, ama neden burada değil?

Ayrıldığımdan haberdar olurdu. Bu uçağı yakalamama izin verdi.

Kocaman yatağın üzerindeki valizimi açıp siyah elbisemin ve topuklu ayakkabılarımın pürüzsüz kumaşına uzanıyorum. Vegas'ta ne kadar kalacak olursam olayım, bir moları hak ediyorum. Bir daha New York'a adım atmama izin verileceğinden emin değilim, bu yüzden cevaplar için buna değse iyi olur.

Gecenin bu saatinde Vegas sokaklarında dolaşmaya başlayacak kadar aptal değilim, bu yüzden bara gidiyorum gibi görünüyor.

Belki orada kafamı toparlayıp bir sonraki hamlemi düşünebilirim.

FRANKIE

TELEFONU AÇTIM VE BİR SES DUYDUĞUMDA DURDUM.

Hoparlörden Rus aksanı geliyor.

"Frankie, ona dokunan herkesi öldürme konusunda ne kadar c i d d i y d i n ?"

Parmaklarım telefonu sıkıyor ve bir nefes veriyorum.

"Ölümçül," diye cevap veriyorum, öfke damarlarımda dolaşıyor.

"Göster bana."

"Umm, tamam."

Birkaç dakika sonra bir fotoğraf geliyor ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez kıskançlık duygusuna kapılıyorum. Başımı sallıyorum, dar siyah elbisesi içinde, kolundan aşağı akan mürekkebe bakıyorum. Kırmızı dudaklarındaki gülümsemeyi görebiliyorum. Bu benim için olmalı.

Yakınlaştırdığımda, o pisliğin elini kızın belinde görüyorum. Fotoğraftan bile bunu sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı yaptığını görebiliyorum.

Bana ulaşmak için.

Nikolai'ye yan gözle baktığını görebiliyorum. O biliyor. Tabii ki biliyor. Benim kızım aptal değil; nasıl izleyeceğini biliyor.

"Bırak eğlensin, ama o gidiyor. Birazdan orada olacağım."

Hat tamamen kapanmadan Enzo'yu arayarak aramayı kesiyorum. "Jeti hemen hazırlayın."

Ben sürücü koltuğunda oturuyorum, Grayson yolcu koltuğunda, Jax ve Kai de arkada.

"Ne istiyormuş?" Grayson'ın kaşları havaya kalktı.

Zara hakkındaki bilgiyi şimdilik saklamayı tercih ettim.

"Plan değişikliği. Vegas'a gidiyoruz," diyorum, kontağı açın.

Grayson homurdanıyor, ses gergin atmosferi noktalıyor.

"Maddie'ye ulaşmama izin verin," diyor telefonunu çıkararak.

"Bunu sen yap."

"Sana çok kızacak patron," diye sesleniyor Jax arkadan ve ben dikiz aynasından ona bir bakış atıyorum.

"İnanın bana, öfkeli biri varsa o da benim."

ZARA

BİR BLOODY MARY DAHA İÇİN BARMENE İŞARET EDİYORUM.

Önümdeki boş bardak koleksiyonu. Nedense henüz çakırkeyif bile değilim. Ve Paul'ün sıkıcı iş sohbetine daha fazla katlanmak zorunda kalırsam buna ihtiyacım olacak.

Kabinde tek başıma sakın bir içki içmeyi planlamıştım.

Ta ki taksideki aynı adamın odanın köşesinden beni izlediğini görene kadar. Bana paranoyak diyebilirsiniz ama bir şeyler Frankie diye bağılıyor.

Ülkenin her yerinde müttefikleri olacak kadar güçlü. Frankie'nin Enzo'yla konuştuğu Mikhail her kimse, hayatım üzerine bahse girerim o.

Paul içeri girdiğinde. Teorimi test edeceğimi düşündüm. Aynen böyle, bir içki, birkaç sahte kahkaha ve Rus arkadaşım telefonda.

Fotoğrafımı bile çektiğine eminim.

Barmen benimle göz teması kurmaktan dikkatle kaçınırken içkimi uzatıyor.

Yemin ederim, Paul gideli uzun zaman oldu.

Yeni takipçim de kayıp. Odama dönüp kapıyı kilitlemem lazım. Bu gece hiçbir şey yapamam. Diğer

şu anda beni boğmak isteyecek tek kişiyi aramaktan daha iyidir.

Gitmemeliydim. Burada boyumdan büyük işlere kalkıştım. Elimde telefonum, kolumun altında çantam, Başımı eğiyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde asansöre doğru ilerleyip düğmeye basıyorum. Kalbim boğazımda, içeri giriyorum ve kapıların kapanmasına izin veriyorum. Güvende olur olmaz bir nefes veriyorum ve aynalı arka duvara yaslanıyorum.

Bu yüzden başımın ciddi belaya gireceğinden hiç şüphem yok.

Her saniyesine değecek, eminim. Bundan gizlice zevk aldığımı bilmesine gerek yok.

Odama döner dönmez kapıyı çarparak kapatıyorum, zinciri çekip kapıyı kilitliyorum. Derin Rus sesleri kapımın dışında yankılanıyor ve bir adım uzaklaşıp dünyada bana yardım edebilecek tek kişiyi arıyorum.

Zil sesini dinlerken titremeye başlıyorum. "Kahretsin," diye fısıldıyorum.

Odayı arşınıyorum, ona tekrar tekrar sesleniyorum.

"Aç şunu Frankie," diye fısıldıyorum boş odaya.

Koridordaki konuşmalar kesildi. Nefesimi tutuyorum ve parmak uçlarımla yaklaşp kulağımı kapıya dayayarak bekliyorum. Birkaç dakika sonra gittiklerinden emin oluyorum. Frankie hâlâ cevap vermiyor. Hayal kırıklığı içimi dolduruyor.

Elbisemin fermuarını açıp geceliğimi giydikten sonra yorganın altına girip boynuma doladım. Zaten muhtemelen hepsi kafamın içindeydi. Umarım odamda güvendedeyimdir.

Uyandığımda kollarım uyuşmuştu, bu da şaşkınlıkla başımı sallamama neden oldu. Gözlerimi ovmağ için onları hareket ettirmeye çalışıyorum ama

ağır ve tepkisiz.

Ne oluyor be?

Gözlerim odaklandığında, bana bakan birkaç adam olduğunu fark ediyorum. Odadaki o karanlık figürler görüş alanıma giriyor.

"Günaydın, Zara."

Bu Rusça aksan çarpmalar içine Ben, veI

Onu havaalanındaki adam olarak hemen tanıdım.

Sertçe yutkunuyorum, boğazımdan yukarı yükselmek üzere olan safrayı bastırmaya çalışıyorum.

Hepsi gülüyor. Biri yatağın ayak ucuna doğru adım atar. Alt kattaki kocaman adam.

"Başın büyük belada, Zara."

"Ne? Ben bir polisim, bunu biliyorsun, değil mi?" Burası iyi bir yer değil. Tüm kartlarımı atabilirim.

Gözleri büyür, sonra omuz silkip geçerler.

Hay sikeyim.

Kollarım başımın üstünde sıkıştı. Çırpındıkça, ipler acı verici bir şekilde bileklerime saplanıyor ve çabalarımı çabucak bırakmama neden oluyor.

"Yapma bunu," diyor tanıdık bir ses sağımdan.

Taksi şoförü. Dün geceki sapığım.

"Üzerinizde herhangi bir iz bırakamayız. Aksi takdirde anlaşma iptal olur." Anlaşma mı?

Bir nefes çekiyorum.

Yatağın baş ucundaki adam telefonunu çıkarırken oda sessizliğe gömülüyor. "Sıkı otur, meleğim."

Bu kelimeyi kullanması karşısında kaskatı kesildim. Bana böyle seslenen sadece bir kişi var. Aşağıya bakıyorum ve hala yorganın altındayım, vücudum onlardan gizlenmiş.

Üç adam da dışarı çıktı ve sessizlik sağır edici bir hal aldı. Yatağı tekmeliyorum, vücudumu çırpıyorum, bileklerimi kurtarmaya çalışıyorum. Ne kadar acırsa acısın, dışarı çıkmalıyım.

Kapı tekrar tıklıyor ve ağır ayak sesleri yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyor.

Ağlamaklı gözlerle *onu* görüyorum. Lacivert takım elbisesi ve yüzünde sadece saf öfke olarak açıklayabileceğim bir ifade. Öfkesine rağmen içimi bir rahatlama kaplıyor ve hemen ardından kendi öfkem geliyor.

"Yeterince uzun sürdü mü?" Zayıf kollarımla ipleri çekiştirerek tükürdüm.

Yatağın ayak ucunda durdu, gözleri bana sabitlenmişti. "Benden kaçamazsın, dolcezza."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Gerçekten başım belada.

"Bak, beni çöz ve geri dönüp bunu konuşalım." Onu yatıştırmak için küçük bir gülümseme verdim.

"Gerçekten bu işin böyle gideceğine inanıyor musun, Zara?"

Yatağın kenarına ulaşıyor, parmakları boğazımı sıkıca sarıyor. Hava almak için çaresizce boynumu zorluyorum, nefes almaya çalışıyorum.

Tutuşunu gevşettiğinde nefes nefese kalıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor.

"Frankie, lütfen," diye boğuluyorum.

Başını yana eğiyor, başparmağı alt dudağıma değiyor.

"Seni bulmak için dünyayı yakıp yıkmayacağım tek bir köşe bile yok. Sana söyledim, sen bana aitsin. Anladın mı?" Kara gözleri içime işledi.

Ondan korkmuyorum.

Bana dokunma şekli tam tersi bir etki yaratıyor.

"Evet. Efendim."

FRANKIE

BANA "EFENDİM" DEDIĞİ ANDA DUDAKLARIMI ONUNKILERE YAPIŞTIRIYORUM.

"Seni cezalandırmak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Gözleri şaşkınlıkla açılırken, parmaklarımı hafifçe yanağında gezdiriyorum. Bundan bahsettiğimde ortaya çıkan arzuyu o bile gizleyemiyor, onun için planladığım şeye benzer bir şey yaşadığından şüpheliyim.

Eve döndüğümüzde, benim için ne olduğundan asla şüphe etmeyecek.

O tamamen ve tamamen benim.

O aptal değil. Onun için geleceğimi biliyordu. Ağzına tekrar sahip olmak üzereyken başını yana çevirdi. Hırlayarak güzel gözlerini tekrar bana çeviriyorum.

Bilmediği şey, benim de ona ait olduğum.

O mükemmel alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Bratva'nın beni bağlamasına izin verdin, Frankie!"

Başımı sallıyorum, yanaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Birinin sana el sürmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Parmağım çenesinden aşağı kayıyor, çenesine ve boynunun zarif kıvrımlarına hafifçe dokunuyor.

Yaptığı küçük numarayla beni ne kadar kızdırırsa kızdırсын, gerçek hâlâ aynı; kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğim.

"Beni bağladın mı?" Sesi titremeye başladı.

"Bağladım ve buna alışsan iyi olur meleğim."

Yeşil gözleri kısıldı. "Ya senin olmak istemiyorsam?"

"Bunu düşünmen için seni biraz daha burada bırakmam gerekecek gibi görünüyor." Burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum, ayağa kalkıyorum, ceketimi düzeltiyorum ve gitmek için dönüyorum.

"Frankie! Beni burada bırakma!" diye bağılıyor hayal kırıklığı içinde.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve koridorun karşısındaki odayı çalışıyorum.

Nikolai beni selamladı. "Çok alıngan biri." "Üzerinde çalışıyoruz." Yanından geçip gidiyorum.

Mikhail sandalyesinde arkasına yaslanmış, diğer dövme kaslı adamı arkasında ve benim Grayson ve Jax'im masanın karşı tarafında oturuyor.

"Oturun," diyor kalın bir Rus aksanıyla, kelimeleri dilinden dökülüyor.

Adamlarıma katılıyorum, ellerimi masanın üzerine koyuyorum.

"Burada maskeye gerçekten ihtiyacımız var mı?" Mikhail'e sordum. İnsanların yüzünü okumayı severim. Kendi şehrinde daha rahat olacağını düşünmüştüm. Belli ki durum öyle değil.

Tek söylediği "Evet".

Ona alaycı bir bakış attıktan sonra bir sigara çıkarıp yakıyorum.

Siyah kolunun manşetini geri çekiyor ve pahalı görünümlü bir Rolex'i kontrol ediyor. "Fazla vaktim yok. MC'nin başkan yardımcısının peşinden gitmek üzereyiz."

Başımı salladım. "Verimli bir öğleden sonraya benziyor."

Dizlerinin üzerine eğilerek parmaklarını birbirine geçirir. Ağabeyi Nikolay omzuna sert bir el koyar ve eğilerek Mikhail'e Rusça bir şeyler fısıldar.

Jax bana dönmeden önce onları dikkatle izliyor ve sessizce tercüme ediyor. "Kumarhanelerinden birine saldırı düzenlenmiş."

Geri çekiliyorum, Jax'e göz kırpıyorum, bu yeni bilgiyi kaydediyorum.

"Rusça mı konuşuyorsun lan?" Şaşırtıcı açıklamasından sonra sesimi alçak tutmak için her şeyimi harcadım.

Sinsi bir sırıtışla başını sallıyor.

"Babam," diyor omuz silkerek.

Mikhail boğazını temizler. "Bu *zasranetin* bazı kızları elinde tuttuğunu doğruladım. Babamla ilgili elimdeki bilgileri açıklamakla tehdit ettikten sonra bana ilk isim verildi. Ancak Romano'nun yeri, bu iş biraz daha zamanımı alabilir." Nikolai tarafından kendisine verilen küçük bir kâğıt parçasına bilgileri not eder. Öne doğru eğilip kâğıdı bana uzatırken sandalye gıcırıyor.

Beklediğim cevap bu değildi ama Rosa'nın düğününden sonra izini kaybettirdiğinden beri Romano'nun bulunduğu yere en yakın yer burası.

Hızlı bir bakıştan sonra göğüs cebime sokuyorum. "Zamanımız var. O pisliği öldürmek için on yıldır bekliyordum."

Mikhail güler. "Kişisel bir mesele o zaman?" "Hem de çok."

"Miki, gitmeliyiz." Kardeşinin delici mavi gözleri sandalyenin etrafından dolanırken ışığı yakalıyor.

Grayson arkamdan öksürüyor, Volkov'lara yanımızda ihtiyacımız var. Buraya gelip düzenlerini görünce, duyarlı, hızlı ve acımasız olduklarını anladım.

"Alexei, misafirlerimizin evlerine sağ salim varmalarını sağla." Mikhail son kelimeyi vurguluyor. Elini masaya doğru uzatıyor, hepsinin üzerinde bulunan koyu renkli kurukafa dövmesini gösteriyor.

Sıkı bir tokalaşma yapıyorum.

Solundaki iri adam altı bardak getirdi ve birer votka doldurdu. Mikhail benimkini bana uzatıyor, ardından Grayson'ın ve Jax'inkiler geliyor.

Atışını kaldırıyor. "İttifakımıza."

Benimkini kaldırıp geri vuruyorum, sıvı boğazımı kavururken yoğun ısıyı hissediyorum.

Koyu renk gözleri maskesinin üzerinden beni izliyor.
"Bu gece için odayı istemediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Eve geliyor."

Hayatının geri kalanı için evine.

ZARA

Şarkı- Seni Sevmek İçin Çok Geç, Ex Habit

[Ex Habit tarafından Too Late To Love You](http://exhabitmusic.com)
 [\(exhabitmusic.com\)](http://exhabitmusic.com)

FRANKIE TEK BİR KELİME BİLE ETMEDEN VALS YAPARAK İÇERİ GİRDİ, Varlığı havayı dolduruyor. Onu gördüğüm anda kalp atışlarım hızlanıyor. Ve bana yapacaklarının beklentisi beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

"Bunu düşünecek kadar zamanın oldu mu?" diye sorar.

"Siktir git." Yüzüne tükürdüm.

Kararımdan hemen pişmanlık duyarak yanağındaki tükürüğü silerken burun delikleri alevlendi.

Çenemi kavırıyor, sıkı ve sahiplenici bir şekilde tutuyor. "Bunu bir daha söyle, sana meydan okuyorum," diye homurdanıyor.

"Senden nefret ediyorum, Frankie."

Yorganı çekip çıkardığında odaya soğuk bir hava doluyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Bileklerimin bağını çözüyor ama onları avucunun içinde bağlı tutuyor. Bacaklarımı ayırmak için dizini kullanarak, kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor.

"Gerçekten mi? Hmm."

Güçlü tutuşundan kurtulmaya çalıştıkça, tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Evet," diyorum nefes nefese.

Elini külotumun altına daldırıyor. Parmağı amımda gezinirken dilimi ısırıyorum.

Elini dudağıma götürüp nazikçe dış hatlarını çiziyor.

"Benden ne kadar nefret ettiğinin tadına bak, dolcezza."

Zorla

ağızma itiyor. "Tadı nefret gibi,
değil mi?"

Ona ters ters bakıyorum, gözlerim öfkeyle kısılıyor.

"Bana yanıldığımı söyle."

Bedenim onun altında titriyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ona bakmak, büyüsüne kapılmak istemiyorum.

Yine de haklı. Bunu bilmeyi hak ettiğinden değil.

"Yanılıyorsun. Bu senin için değil. Güven bana."

Parmaklarını külotumun altına soktuğunda vücudum alev alev yanıyor. Ona yardım etmek için içgüdüsel olarak kalçalarımı kaldırıyorum. O da beni bir sırtışıla ödüllendiriyor. Ona neden bu kadar kızdığımı neredeyse unutmuştum.

Parmağını içime soktuğu an kesinlikle aklım başımdan gidiyor.

"Her şey benim için ve sadece benim için olacak," diye geveliyor, sıcak nefesi yanağıma değiyor.

"Hayır, değil," diye fısıldıyorum.

Kendini bana doğru bastırırken bacaklarım daha da açılıyor, sert aleti pantolonunun içinde zorlanıyor. Beni baştan çıkarıyor.

"İstemiyor musun? İyi," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Bileklerimi bırakıyor ama ben hareket etmiyorum. Aleti bana doğru seğirirken kulaklarıma kan hücum ediyor. Kalçalarımı aşağı indiriyorum, böylece klitorisimle birleşiyor ve küçük bir inilti çıkarıyorum.

Geri çekildiğinde, onun dokunuşunu ne kadar arzuladığımı fark ediyorum.

Hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istiyorum. Vücudum üzerinde nasıl bu kadar güce sahip olabiliyor?

Yüzünde soğuk bir ifadeyle arkasına yaslanıyor. Tereddüt etmeden ayağa kalkıp kravatını kaptım ve

bırakmayı reddettim.
"Bekle-"

Hıncır bir sırıtışla beni tekrar yatağa itiyor. Kemerinin çözülrken çıkardığı belirgin ses odayı dolduruyor.

"Sikimi hak ettiğini düşünüyor musun meleğim?" diye inliyor, sert ucu girişimi okşuyor.

"Kahretsin, evet," diye haykırdım.

Parmaklarını içeri soktu. Boğazımdan bir ıglık kaçıyor, sırtımı yataktan kaldırıyorum. İstedığım bu değil.

"Benim," diye kulağıma hırlıyor.

Şu anda öyleyim. Kelimenin her anlamıyla.

"Frankie!"

Parmaklarını kıvrıyor, daha iyi bir açı elde etmek için kalçalarımı kaldırıyor, böylece onları gidebildiğı kadar derine batırabiliyor.

"Daha fazla mı istiyorsun?"

Dudaklarını zorla bana bastırmadan önce açlıkla boynumu öperken çaresizce başımı yastığa doğru sallıyorum, inliyorum. Bu haliyle bile beni tüketiyor. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Siktir, Zara," diye inliyor kulağıma, bu da beni daha da ateşliyor.

Kalçamı kavırıyor ve göğsüme doğru itiyor. "Lanet olsun, Frankie."

Zevk içime işliyor.

"Sakın cüret etme, gel. Cezan şimdi başlıyor. Benim olduğunu kanıtla."

Gözlerimiz kilitlendi. Çok ciddi.

Topuklarının üzerinde bacaklarımın arasına oturup sikini okşuyor. Aç bakışlarını üzerimde tutuyor. Bu sadece onun için içimdeki yanmayı artırıyor. Dudaklarında ismim varken homurdanıyor ve sıcak boşalması amımın üzerine dökölüyor. Aletini boxer'ına geri sokarken ve pantolonunu yukarı çekerken bana bakmıyor bile. Hayal kırıklığıyla başımı arkaya attım.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum, ellerim çaresizce rahatlamaya ihtiyaç duyduğum yere doğru ilerliyor. Bileğimi tutuyor ve başını sallıyor.

"Senin zevkine sahibim, Zara. Ben karar verdiğimde boşalacaksın, bir saniye önce değil."

"Ama Frankie."

"Beni terk ettin."

Bana bakarken yüzünde beliren acıyı görebildiğime yemin edebilirim. Sadece bir saniyeliğine bile olsa, orada.

"Bu kadar umursayacağını düşünmemiştim."

Kaşlarını çatıyor ve tekrar bacaklarımın arasına yerleşiyor, o üzerimde dururken ben de beline sarılıyorum ve ön koluna yaslanıyorum. Yüzümdeki saçları okşuyor. Sadece bu bile ona duyduğum ihtiyaçla yanmamı sağlıyor.

"Önemsiyorum. Kendime bile itiraf etmek istediğimden daha fazla, dolcezza."

Kalbim sıkışıyor. Kaçtığım, tepkisinin bu olacağını düşünmemiştim. İçten içe onu incittim. Ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Sürekli itişmemize rağmen, ona her ihtiyacım olduğunda yanımdaydı.

Soru yok, davranışlarımın sonuçları yok. Tek bir şey istedi... ve ben arkasından iş çevirdim.

"Senden kaçmadım, Frankie. Buraya sadece cevaplar için geldim. Sana geri dönüyordum."

"Biz böyle çalışmayız, yakında öğreneceksin. Asla yalnız gitmeyiz." Yanağımı şefkatle okşuyor ve ben de onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Şimdi ne olacak?" Sessizliğine daha fazla dayanamayarak fısıldıyorum.

"Eve gidiyoruz, Zara." Sanki içimdeki tartışmayı sezmiş gibi devam ediyor. "Hiçbir şey değişmeyecek."

Dudakları benimkilerin hemen üzerinde geziniyor ve kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oluyor.

"Benim malım, benim korumam. Tartışma bitmiştir."

"Yani beni kaçırıyor musun?" Gözlerimi kırpıştırarak ona takılıyorum.

Parmağı açıkta kalan kalçam boyunca şehvetli bir şekilde kayarken, sıcak nefesi kulak mememi gıdıklarken yüzüne muzip bir gülümseme yayılıyor.

"Üzerinden döllерimin akıyor olması bana bunun bir kaçırma olayı olmadığını söylüyor, dolcezza. Zaten senin olan bir şeyi çalamazsın."

"Eğer inmemе asla izin vermeyeceksen öyle hissettiriyor."

"Oh, güven bana. Dersini aldıktan sonra seni istediğın kadar boşaltacağım. İşin güzelliğі de burada. Ne kadar çabuk öğrenirsen, bu ikimiz için de o kadar iyi olacak."

"Bana gerçekten bu kadar kızgın mısın?"

"Kızgınlık şu anda hissettiklerimi anlatmaya yetmez. Giyin hadi. Yetişmemiz gereken bir uçak var."

Bileğimi bıraktıktan sonra ayaklarım titreyerek banyoya giriyorum. Temizlenmeyi bitirdiğimde Frankie'yi kapıda bavullarımla beklerken buluyorum.

Kabaca elimi tutuyor ve koridor boyunca yürüyoruz. Grayson ve Jax arka çıkışta bizi bekliyorlar.

"Zara." Jax bana başını salladı.

Ben de gülümsüyorum ve Frankie bana ters ters bakıyor.

Beni kendi tarafına çekti. "Bu oyunu nasıl oynadığına dikkat et meleğim. Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi unutma. Tabii dün geceki gibi ellerime daha fazla kan bulaşmasını istemiyorsan?"

Ona baktığımda gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve o da kendini beğenmiş bir şekilde gözlüklerini indiriyor.

Paul'e bir şey olduğunu düşündüm.

"Bir de umurumda değil diyorsun," diye mırıldanıyor başını sallayarak.

Koridorda üzerine atlamak istememem gerektiğini biliyorum ama şu anda gerçekten istiyorum.

Uçak pistine kadar olan yolculuk boyunca benimle tek kelime bile konuşmadı. Özel jete binerken başımı öne eğdim. I

Sanırım cezamın bir sonraki aşaması burada başlıyor ve şimdiden her saniyesinden nefret ediyorum.

Sırtımdan tutarak beni koltuğa götürüyor, pencerenin yanına oturuyorum ve o da bana sırtını dönüyor.

"Benimle oturmuyor musun?"

"Hayır," diye homurdanıyor.

"Benimle konuşmuyor musun?" Başını çeviriyor. "Az önce konuştum."

Üzerime çöken ezici üzüntüyü gizlemek için başımla onaylıyorum.

İç çekiyor, elini yanımdaki koltuk başlığına dayıyor. Bana öyle bakmasına dayanamıyorum. Kızgın Frankie neyse de bu beni korkutuyor.

Ve ona karşı kontrol edemediğim duygularımdan korkuyorum. İnsanların beni kontrol etmesine izin vermemek için savaşıyorum, sadece beni kırmak isteyen bir adamla isteyerek birlikte olmak için.

Bana bugünkü gibi bakmasını istemiyorum.

Chad konusunda bana yardım ettiği gibi onun tarafından da güçlendirilmiş hissetmek istiyorum. O gerçek beni görüyor. Ben sadece onunla savaşıyor gibiyim.

Karşımdaki koltuğa kayarak oturuyor ve kaşlarını çatarak telefonunu çıkarıyor. Arada bir bana doğru bakıyor, bu da her seferinde yüzümün kızarmasına neden oluyor.

"Tuvalete gitmem lazım." Ayağa kalkmak üzereyken otoriter ses tonu beni durdurdu.

"Otur. Sana güvenilmez."

Ve yapıyorum. Çünkü geri döndüğümüzde beni biraz rahatlatması için ona karşı iyi olmak konusunda çaresizim. Tadına baktım ve çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Malikanesinin önüne geldiğimizde, yolcu kapısını açtığında tereddüt ediyorum. Uzattığı eline baktım.

Avuçlarımız buluştuğu anda kolumda bir elektrik şoku oluşuyor. Beni ayağa kaldırırken, sıkıca kavrayıp yanına götürürken güçlü çekimini hissediyorum.

İçeride olduğu yerde durup bana doğru dönüyor, gözlerinde ürpertici bir karanlık titreşiyor. Boğazıma dolanan elinin dokunuşu boğucu, dudakları kışkırtıcı bir şekilde dudaklarıma yakın. Beni nefessiz bırakıyor. Erkekliğinin kokusu beni tamamen sarıyor.

"Üst katta, yatak odamın nerede olduğunu biliyorsun. Çıplak olmanı ve yatağın üzerinde diz çökmeni bekliyorum."

Başımı sallıyorum.

"Hayır mı?" Kaşı havaya kalktı. "Benim olanı almadan önce üç dakikan var, dolcezza." Saatine dokunuyor ve boynumu bırakıyor. Arkasını dönüp mutfığa doğru yürürken sendeleyerek geri çekiliyorum.

Beni seçeneklerimin ortasında bırakıyor, ya merdivenlerden yukarı ya da kapıdan dışarı.

Şu anda kontrol beynimde değil. Saat işliyor. Ona ya da başka birine ait değilim.

Elimi tutamağa koyuyorum, kulaklarım çınlıyor. Her şey çok yoğun olmaya başladı.

Tam kapıyı açmak üzereydim ki içimden bir çığlık koptu, kalçalarım zorla geriye doğru çekildi ve öfkeli Frankie'yle yüzleşmek için hızla arkamı döndüm. Sırtımı duvara dayadım.

"Yanlış seçim meleğim."

Kalçalarımı kaldırdığında ve bacaklarım beline dolandığında tüm vücudum canlanıyor. Aleti merkezime sürtünüyor,

"Basit bir talimat, Zara." "I-"

Konuşmamı engellemek için işaret parmağını dudağıma koyuyor.

"Benim için sorun değil. Gecenin geri kalanında o amcığın kime ait olduğunu sana kanıtlamam gerekecek."

Boğazımda oluşan düğümü sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?" Kaşlarını kaldırıyor.

Onu tokatlamakla beni becermesine izin vermek arasında kaldım.

Sakalı boynumun kenarını gıdıklıyor ve oraya sert öpücükler yerleştirmeye başladığında ona daha iyi erişim sağlamak için başımı yana eğiyorum.

"Gördün mü, istediğin zaman çok duyarlı oluyorsun," diye mırıldanıyor hassas tenime karşı.

Kolları ortama dolanıyor ve ben boynuna tutunuyorum. Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve nefesimi kesiyor. Bizi merdivenlere doğru taşırken öpücüğü derinleştirmekten, ağzının içinde inlemekten kendimi alamıyorum.

Beni yatağa fırlattığında zıplıyorum.

"Giysilerini çıkar." Sesi sertti.

Göz temasını kesmeden kravatını gevşetiyor ve gömleğinin üst düğmelerini açıyor.

Yatağa doğru bir adım atıyor ve ben de hemen kendi kıyafetlerimle uğraşmaya başlıyorum. Kapüşonlu sweatshirt'ümü silkeleyip tozluklarımdan sıyrılıyorum ve üzerimde sadece sütyenim ve külotum kalıyor.

Dudaklarını yalıyor ve bu içimde bir şeylerin canlanmasına neden oluyor.

Ondan kaçış yok ve şu anda bana sunacağı her şeyi istiyorum. Yatağın ortasında dizlerimin üzerine çöküyorum, dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor, gözlerim pantolonunun üzerinde zorlanan sikine sabitleniyor.

Bana dokunmadığı her saniye içimdeki ateş daha da artıyor.

FRANKIE

Şarkı- Who Do You Want, Ex Habit

[Ex Habit'ten Who Do You Want \(exhabitmusic.com\)](http://exhabitmusic.com)

ONA DOKUNMA DÜRTÜSÜNE DIRENİYORUM. İHTİYACI OLAN ŞEY BU DEĞİL. Şu anda.

Disiplin istiyor. Benim olduğu kadar onun da buna ihtiyacı var. Bizim için, birbirimizden ihtiyacımız olanı bu şekilde alıyoruz.

Ona doğru attığım her adımda nefes alıyor ve beni bir şahin gibi izliyor. Şimdi bile meydan okurcasına çenesini bana doğru kaldırıyor.

Benim için dizlerinin üzerine çöktüğünü görünce sikim acıyla zonkluyor.

Onu cezalandırmak için kendimi cezalandırmalıyım. Umutsuzca hak ettiği kendi versiyonuna dönüşmesi için gereken buysa, öyle olsun.

Ona doğru bir adım atıyorum ve yanağını okşuyorum. Yüzünü dokunuşuma bastırıyor.

"Seninle ne yapacağım ben? Hmm?"

Bana bakıyor, yaramaz bir sırıtışla, onun için ne planladığımı öğrendiğinde yakında o dolgun dudaklarından silinecek. Gelmek istiyor.

Hareket edemeyene kadar. O kadar harap olana kadar, sadece beni içinde hissedebilir, her bir santimini talep edebilir.

Parmak eklemlerimi kırarak geri çekiliyor ve göğsünün sürekli inip kalkmasını izliyorum.

Ellerim kemerimin tokasına giderken titrek bir nefes veriyor.

"Beni becer, tercihen," diye karşılık veriyor seksi bir gülümsemeyle. Ona bakıyorum. "Bu kadar konuşma yeter."

Aletim boxerımın içinde acıyla ağrıyor. Altımda kıvranıyor, gözlerinde hâlâ o ateş parlıyor.

Kontrol için benimle savaşmaya çalışmasından bıktım.

Onu kalçalarından tutup ters çeviriyorum, bacaklarından çekiştirerek yatağın kenarına getiriyorum, böylece eğilmiş, ayakları yere basmış oluyor.

Yere yatıp kışının yanaklarını ayırdım. İki parmağımı sıırıslıkam girişine götürüyorum ve bir nefesle ödüllendiriliyorum.

"Benden kaçmaya çalışan bir kadına göre, benim için damlıyorsun bebeğim."

Nefes nefese bir inilti kaçıyor, ben de üçüncü bir parmağımı sokup G noktasına vurmak için hafifçe kıvrıyorum. Kalçaları elime karşı sallanmaya başladığında öne doğru eğilip klitorisini emiyorum.

Geri çekiliyorum ve bir inilti çıkarıyor, bu yüzden kendimi ayarlıyorum ve parmaklarımı geri çekiyorum, arka girişini kızdırıyorum. Zar zor dokunduğumda vücudunun titremesi neredeyse pantolonumun içine boşalmama neden oluyor. Ağzımın içini emerek tükürüğümü göt deliğine tükürüyorum ve bunu yavaş yavaş bir parmağımı içeri sokmak için kullanıyorum.

"Siktir, Frankie."

Vücudu öne doğru sarsılıyor ve anında onu kalçasından geriye doğru çekiyorum, parmağımı daha derine batırarak onu sıkıca yerinde tutuyorum.

"İşte bu, bebeğim," diye törpüledim.

Elim omurgasının tabanında, dövmele kalçası boyunca gezdiriyorum. Kışındaki işaret parmağımın temposunu

artırıyorum ve amına iki tane daha ekliyorum.

Elleri arşıflarımı kavırıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor.

"Daha fazla," diyor dişlerini sıkarak.

Elimi geri çekiyorum ve kalçasına bir şaplak atıyorum.

"Daha fazlasını ne zaman alabileceğini sana söyleyeceğim. Eğer yalvaracaksan, bundan daha iyisi olmalı, dolcezza."

Alnında boncuk boncuk terler oluşuyor ve duvarları parmaklarımı sıkıyor.

"Çok yakınsın amına koyayım," diye fısıldıyorum, onunla alay ederek. Kıçını oynatarak daha da havaya kaldırıyor.

"Benim pis fahişem parmaklarıma boşalacak mı?" Parmak boğumuna kadar içine soktum, tekrar tekrar, inlemelerinin çığlıklara dönüşmesine neden oldum.

"Kendini bana ver, Zara," diye talep ediyorum.

Vücudu yatakta sarsılıyor. Doruk noktası boyunca onu becermeye devam ediyorum, kalçaları elime karşı şiddetle sallanıyor.

"Al, ne istiyorsan al."

Tam ilk orgazmının dalgasıyla solmaya başladığında, onu hızla ters çeviriyorum, böylece sırtı yatağa geliyor.

"Dizlerini yukarı kaldır."

Bacaklarını açıyor ve ben de aralarına giriyorum. Eğiliyorum ve boğazının kenarlarını kavırıyorum. Üç parmağımı tekrar içine soktuğumda nefesi kesiliyor.

"Bir tane daha."

Elimi pompalamaya devam ettiğimde yanakları kızarıyor. Sırtı yataktan kalkıyor ve suları avucumu boğuyor. Tekrar uçuğumun kenarında dengede durması uzun sürmüyor.

"Bana bak."

Kapüşonlu yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Gelirken sana sahip olan adama bak."

Ağzını açıyor ve konuşmasını engellemek için dördüncü parmağımı ekliyorum.

"Aman Tanrım." Boğuk bir çığlık attı.

Nabzı tutuşuma çarpıyor, ben de daha sıkı sıkıyorum.

Parmaklarımla işini bitiremeden aşağı inip bacaklarını omuzlarıma asıyorum ve vücudunu yüzüme doğru çekiyorum. Hiç vakit kaybetmeden dilimle onu sikmeye başlıyorum, aynı anda parmaklarımla klitorisini ovuyorum. Sakalımı tamamen ıslatmasına izin veriyorum.

Etrafımda patlıyor ve ondan her şeyi alıyorum, kalçaları sallanıyor, bacakları yüzümün yanında titriyor.

"Frankie!" diye haykırıyor; bu sadece beni daha fazla teşvik ediyor. Kalçalarını aşağıda tutuyorum ve dilimle itmeye devam ediyorum.

"Yapamam," diye hıçkırıyor.

İsteksizce yüzümü ondan uzaklaştırdım.

"Evet, yapabilirsin," diyorum ve amına hafifçe vurarak çığlık atmasını sağlıyorum.

Hayatım buna bağılıymış gibi onunla ziyafet çekiyorum, emiyorum, yalıyorum ve ısıriyorum. Bacakları başımın etrafında kapanmaya başlıyor ve ben onları tekrar ayırıyorum.

Kendi kurtuluşum için çaresizim. İ ç i n e girip, gözleri görmeyene kadar onu becermek istiyorum.

Tekrar yaklaşır yaklaşmaz bir parmağımı tekrar kıkına sokuyorum. Gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Gözler üzerimde, güzelim."

Onun parçalanmasına tanık olmak istiyorum. Tekrar ve tekrar. Kollarının üzerine oturuyor ve dediğimi yapıyor, yeşil gözleri parlıyordu. Klitorisini emip bakışlarını bana sabitledikten sonra kendini bırakıyor. Dolgun dudakları açılıyor ve adımı haykırıyor. Görülmeye değer bir manzara.

Ben ayağa kalkarken o kendini yatağa bırakıyor. Burada işimiz bitmekten çok uzak. Kemerimi pantolonumdan çıkarıp yatağın üzerine atarken beni izliyor.

"Bir numara seç."

"Bir," diye yanıtlıyor dudağını ısırarak.

Ona doğru eğilip çenesini yukarı kaldırıyorum. "Yanlış cevap." Başımı sallıyorum.

Çekmeceyi açıyorum, metal zincirlere bağlı bir dizi kelepçe çıkarıyorum ve bunları yatak başlığındaki halkalara takıyorum.

Onu yatağın ortasına yerleştirip bileklerini deriye bağlarken kılını bile kıpırdatmıyor.

Evet, benden kaçtığı için onu cezalandırmak istiyorum. Bundan daha fazlası. Ona kontrolü bana bırakmanın ne kadar özgürleştirici olabileceğini göstermek istiyorum. Hayatında bir kez olsun, beyninin her şeyi fazla düşünmesini engelleyebilir.

Dur derse, duracağım. Bu bir test. Kendini tamamen bana teslim edecek kadar bana güvenebilir mi? Bana her bir parçasını verebileceğini ve onu hayatım pahasına koruyacağımı ona kanıtlamak istiyorum.

Ben onun düşmanı değilim. Hiçbir zaman gerçekten olduğumu sanmıyorum.

Kollarımı sıvıyorum ve ben yatağa uzanırken o inliyor.

"Ne-"

Parmağımı dolgun dudaklarına koyuyorum.

"Konuşmak yok. Benimle savaşımaya devam etmek zorunda olmadığınızı göreceksin."

Nazik bir dokunuşla parmağımı çenesinden aşağı, göğüslerinin arasından geçiriyorum ve altlarındaki dövmelemleri çıplak amına kadar izliyorum.

Onu kalçalarından tutup çeviriyorum ve bacaklarının arasında, dizlerimin üzerinde yeniden konumlanıyorum. Elleri başının üzerinde buluştuğunda metaller çarpışıyor.

Ellerimi onun mükemmel vücudunda gezdirirken, içinde olmak için yanıp tutuşuyorum.

"Ne kadar muhteşem bir kış, Zara. İşaretlerimle kaplandığında daha da güzel görünecek."

Avucumu ona vurduğumda yumuşak inlemeleri yerini çığlıklara bırakıyor.

"Benim için say,
dolcezza." "O-bir."

"Aferin kızıma. Gördün mü, dinleyebiliyorsun." Elim tekrar aşağıya indi. Bir parmağımı sırlıklam amında gezdiriyorum ve öne doğru sarsılıyor.

"İki," diye kekeliyor ve sikim patlamak için yalvarıyor.

"Çok ıslak."

Kıçını açıkken öne doğru eğildim ve girişinden göt deliğine kadar yaladım, sonra hızla geri çekildim. Bu benim içindi, başka bir tada ihtiyacım vardı.

Kemerimi toplayıp yataktan kalkıyorum ve manzarayı seyrediyorum.

"Bana bak. Seni görmek istiyorum."

Kızarmış ve terli yüzünü bana çeviriyor.

Kemeri solgun tenine, kalçalarının mükemmel kabarıklığına indiriyorum. Yüzü yastığa gömülüyor ve çığlık atıyor. Yaralar belirmeye başladığında nefesimi içime çekiyorum. Mükemmeldi.

"Çok güzel." Sırtını okşadım.

İki parmağımı içine sokarken yumruklarını sıkıyor, zevk ve acının sınırında dengede durmasına izin veriyorum.

Bakalım onunla bir yere varabilecek miyim?

"Bu güzel amcık kime ait?"

"Ben," diye inliyor.

Parmaklarımı geri çekiyorum ve kemerimi diğer yanağına bir kez daha vurarak çığlık atmasına neden oluyorum.

"Tekrar dene."

Titrek bir nefes çekiyor.

Üç tanesini içine geri itiyorum. Her itişte bir kelime homurdanıyorum.

"Kim. Kim. Sen. Ait. Aitsin?"

"Sen," diye avazı çıktığı kadar bağıyor. "Sen, sadece seni beceriyorum," diye ağlıyor.

Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor ve göğsümde bir ateş yayılıyor. Parmaklarımı serbest bırakıyorum ve teker teker yalayarak temizliyorum.

"Çok tatlısın," diye inliyorum.

"Lütfen, Frankie." O çeker onu dizler daha yakın için göğsünü. Sırılsıklam amcığı ağzımı sulandırıyor.

İşaret parmağımı girişinden klitorisine doğru kaydırırken dokunuşumu hafif tutuyorum.

"La mia ragazza perfetta." *Benim mükemmel kızım.*

Gömleğimin her düğmesini açarken bakışlarımı onunkilere kilitliyorum.

Ona vereceğim. Neredeyse kararlılığımı bozmama neden olacak ilk kişi oydu. Buraya girdiğim anda kıyafetlerimi yırtıp ona gömülmemek için her şeyimi verdim. Yatak odasının içinde ve dışında her yönden bağımlılık yapıyor.

"Lütfen, Frankie?" Sesindeki çaresizlik beni inletiyor.

"Ne istiyorsun, bebeğim?" Terli gömleğimi bir kenara fırlatırken serin hava ateş içindeki omuzlarıma iyi geliyor.

"Sen."

Verdiği yanıt karşısında duraksadım ve ayakkabılarımı tekmeledim. "Ben mi?"

Gerçekten mi? Daha önce böyle bir izlenim edinmemiştim." "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak." Pantolonum yere düştü ve istekli sikimi serbest bıraktı.

Arkasına geçiyorum, güzel kırmızı kışına bakıyorum ve ellerimi kalçalarının alt tarafında kıvrarak onu kendime doğru çekiyorum.

"Ne istiyorsun, dolcezza? Parmaklarımı mı?" Parmaklarımı içine iterek söylüyorum.

Onları hızla çekiyorum ve vücudu öne doğru sarkıyor, bu yüzden kalçasını sıkıca tutarak onu geri çekiyorum.

Ağzımı amının üzerinde gezdiriyorum. "Ya da ağzımı?" Diyorum ve topuklarımın üzerine oturmadan önce yavaş ve şehvetli bir yalama yapıyorum.

"Siktir, Frankie. Lütfen sik beni."

"Oh, içine batmasını istediğin benim sikim mi? Benim küçük pis fahişemmişsin gibi becerilmek mi istiyorsun?"

"Evet!" İpeksi çarşaflara karşı kıvranıyor, kızarmış vücudu benim için yalvarıyor.

Onu sırt üstü çevirerek bileklerindeki kelepçeleri çıkarıyorum ve ellerini başının üzerindeki yastığa koyuyorum. Onunla göz temasını kesmeden kendimi okşuyorum.

"Beni mi istiyorsun? Bu doğru mu?" Dudağımı ısıırıyorum ve sikimi çekıştirimyorum. Onu tek başına görmek bile beni azdırmaya yetiyor.

"Evet Frankie, seni istiyorum."

Gözlerini elimden alamıyor, şaftımda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor.

"Sen benim misin?"

"Ben seninim. Söz veriyorum." Etrafımda kıvranıyor, bacakları benimkilere çarpıyor.

"Sana inanmıyorum."

Oturuyor ve tırnaklarını tenimde gezdirirken uyluk kaslarımı sıkıyorum. Onu kucağıma aldığımda ciyaklıyor, ağzım onunkinin üzerinde geziniyor ve sikim girişine sürtünüyor. Bacakları etrafımda çok sıkı sarılmıştı.

Ona batmıyorum. Kalçalarını oynatmaya çalışırken onu sıkıca tutuyorum.

"Henüz yalvardığını duymadım, bebeğim."

Boynunu ısırıp emiyorum, diğer elimle göğüslerinden birini tutup başparmağımla işaret parmağım arasında meme ucunu yuvarlıyorum.

Ucunu biraz daha içeri kaydırıyorum ve geri çekiyorum, hayal kırıklığıyla haykırıyor.

Boynuyla omzu arasındaki deriyi ısıırıyorum ve boğazından kulağına kadar yalıyorum.

Nefesini içine çekiyor. Benim meydan okuyan küçük şeyim kendisiyle savaşıyor.

Alt dudağını geri çekiyorum ve küçük bir inilti çıkıyor. "Şimdi, iyi bir kız gibi yalvar."

"Beni becermene nefes almak için havaya ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacım var. Lütfen efendim," diye mırıldanıyor son kelimeyi. Kan doğruca sikime hücum ediyor.

Hiç vakit kaybetmeden ona çarpıyorum. Daha fazla dayanamıyorum. Ona sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmem gerek.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, çünkü amcığı sikimi çok sıkı kavırıyor.

"Aman Tanrım, Frankie!" diye haykırıyor ve ben gidebildiğim kadar derine inerken çığlıklarını bastırmak için yüzünü boynuma gömüyor.

Neredeyse sonuna kadar çekiyorum ve tekrar tekrar içine sokuyorum.

Omzumu ısıyor, acı içime işlerken dişlerimi sıkıyorum.

Kalçasına sert bir tokat attım. "O çığlıkların her birini hak ediyorum. Bırak da onları duyayım."

Parmakları havayı pençeliyor. "Frankie, lanet olsun, kahretsin." "Şimdi, Zara," diye tıslıyorum.

Birlikte, ikimiz de uçurumun kenarındayız. Öyle bir güçle geliyor ki tüm vücudum alev alev yanıyor. Zirveye ulaştığımda adı dudaklarımdan kaçıyor.

Eğilerek, sikimin içinde seğirmesine ve yatağın üzerindeki bitkin bedenine yaslanmasına izin verdim. Odada ağır nefes alış verişlerimizin sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Koyu renk saçlarını terli alnından fırçalıyorum, gülümsediğimde gözleri bir çırpıda açılıyor.

Yeni sikilmiş ve mükemmel.

"Bu oldukça iyiydi." Bir sırtışını ısırarak geri çekiyor.

Beni görebilmesi için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Sence bitirdik mi?"

ZARA

Cravin, Stiletto, Kendyle Paige

BENİ KENDİNE ÇEKERKEN, KALBI YANAĞIMDA HIZLA ÇARPİYOR. O Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor. Vücudum ağırlaşıyor ve ona başka bir şey verme yeteneğimi sorgulamama neden oluyor.

"Dizlerinin üzerine çök, dolcezza."

Beni döndürüyor, böylece dizlerimin üzerinde oturuyorum, sırtım onun sert göğsüne dayanıyor.

"Güzelce ve genişçe açın."

Tartışamayacak kadar bitkin bir halde onları dışarı atıyorum.

Kolları beni sarıyor, sıkıca kendine çekiyor ve dudakları yumuşak, kalıcı öpücüklerle omzumu sıyrıyor.

"O kadar mükemmel ki," diye fısıldıyor.

Yan tarafımı okşuyor. Sadece bu basit dokunuş bile beni hayata döndürüyor.

Diğer eli karnımın alt kısmına sıkıca sarılıyor ve parmaklarını bacaklarımın arasından nazikçe kaydırırken şaşkınlıkla nefes nefese kalmama neden oluyor.

Boynumu öpüyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Benim için ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyor musun?" diye inliyor.

Evet, öyle. Utanç verici bir şekilde.

Karnımdaki baskıyı artırıyor ve parmaklarıyla beni daha sert sikiyor, çenemi hafifçe ısırıyor. Sikini kıcıma bastırıyor.

"Hadi, bebeğim. Bırak hepsini alayım."

Başparmağıyla klitorisimde daireler çiziyor. Nefes almaya başlıyorum. Başım geriye düşüyor ve eline karşı sallanıyorum.

"Çok yaklaştım," diye fısıldıyorum.

Parmağını içimde çevirirken, his yoğunlaşıyor ve akıllara durgunluk veren bir orgazm içimde dalgalanıyor, tüm vücuduma zevk dalgaları gönderiyor. Bu duyguya teslim olup kendimi ona karşı kaybediyorum ve ıslaklık parmaklarından bacaklarıma doğru yayılıyor.

"Oh, lanet olsun, Zara."

Başka bir şey yapmak şöyle dursun, zar zor görebiliyorum. Onun pençesinde kıvranıyorum. Bacaklarımin arasındaki kalçası sırılsıklam.

"Az önce-"

"Fıskırtmak mı? Evet, yaptın, her tarafıma."

Boğuk sesi midemde dalgalanmalara yol açıyor. Başımı eğiyorum, başka ne yapacağımdan emin değilim.

"Zara?"

"Hmm?"

"Bana bak."

Bana ne oluyor bilmiyorum. Her şey çok fazla. Tek bildiğim, ona bakmak istemediğim. Birdenbire ona karşı tamamen savunmasız kaldım.

Başparmağıyla yüzümü yukarı kaldırıyor.

"Sakin utanayım deme, dolcezza. Şu anda tamamen tahrik olmaktan başka bir şeye benziyor muyum?"

Bana bakarken parmağını ağızda kaydırarak dudaklarına götürüyor ve gözlerinde bir parıltıyla yalayarak temizliyor. "Eee?"

"Hayır, yok," diye kekeliyorum.

"Çünkü bu doğru. Bu çok seksiydi," diye gürlüyor ve bir öpücük alıyor.

FRANKIE

ONUN BITKİN BEDENİNİ YANIMA ÇEKİYORUM VE ONU DINLIYORUM.

Nefes alıyorum. Bu son on yılda yaptığım bir şey değil.

Ve şimdi burada olduğuna göre, hiçbir yere gitmiyor. Bu konuda benimle kavga etmek istese bile, bu sevmeye başladığım bir şey. O bir velet olabilir, ama benim veledim. Yumuşak bir horlama sesi çıkarıyor, sıcak nefesi göğsüme çarpıyor ve aletim anında onun için sertleşiyor.

Telefonum komodinin üzerinde çalmaya başladığında, hayal kırıklığı içinde tıslıyorum. Ekranda Jax'in adı beliriyor.

"Jax." Onu rahatsız etmemek için sesimi alçak tutuyorum.

Sabahın bu saatinde ayakta ne işi var? "Enzo'dan gelen mesajları gördün mü?"

Gözlerimi ovuşturuyorum. Zara'yla o kadar meşguldüm ki hiçbir şeyi kontrol edemedim. Yukarı kaydırıyorum ve Enzo'dan gelen mesaj yağmurunu görüyorum.

Eki açıyorum ve NYPD'den bir Teğmene bakıyorum, gözlerinde bir boşluk var. Zara yanımda kıpırdanırken, elinin sıcaklığı yontulmuş karın kaslarımda geziniyor.

"Bu resim ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"Bu adam ve polis arkadaşlarından biri Enzo'nun kulübüne üyelik talebinde bulundu. Belli ki sahte evrak kullanmışlar."

"Oh." İlginç.

Enzo ile mesaj zincirimi açtığımda. Basit bir talimat yazarken parmaklarımın ekrana vuruşunun belli belirsiz sesini duyabiliyorum.

F

Üyeliklerini onaylayın ve bu akşam onları davet edin.
Ben Zara'yı getireceğim.

"Tamam, Jax. Enzo'ya talimatları gönderdim. Bir ekip topla, saat 6'da orada buluşacağız."

"Güzel." Sesindeki heyecanı duyabiliyorum. "Bu bir iş Jax," diye hatırlatıyorum ona.

"Çok çalış, daha çok oyna."

"Göreceğiz." Tam Enzo'nun hızlı cevabı gelirken aramayı kesiyorum.

ENZO

Her şey ayarlandı. Kulübün içinde herhangi bir sorun çıkmayacak ve Zara'nın hala misafir kartında olacağını umuyorum?

Enzo'nun kulübündeki son karşılaşmamızı hatırladığımda dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. O haklı. Herhangi bir aktiviteye katılmasına kesinlikle gerek yok.

F

Evet. Orada görüşürüz.

Telefonumu masaya geri koyuyorum. Zara'nın polisler hakkında bir şey bilmesini istemiyorum. Ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğimi görmek istiyorum. Onlarla basit bir etkileşimden onun ittifakını hissedebileceğim. Gerçekten aynı takımda olup olmadığımızı kanıtlayacak.

Bacağı kalçama sürtünüyor, sabahki sertleşmemin üzerinde duruyor. Aşağıya baktığımda, yaramazlıkla parlayan iri yeşil gözleri beni büyülüyor.

"Günaydın, güzelim."

"Her zaman bu kadar meşgul müsün?" diye soruyor boğuk bir ses tonuyla. "Öyle görünüyor."

"O yoğun programına beni sığdıracak zamanı nasıl bulabildin?" diye alt dudağını ısırarak alay ediyor.

Burnumu onunkine sürtüyorum. Anlaşmamızdan ne beklediğimi tam olarak anladığını sanmıyorum, özellikle de bu geceki sınavımı geçerse.

"Merak etme, tüm ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmak için bolca zamanım olacak bebeğim."

"Öyle mi?" Suratını asıyor ve ben de onun çıkıntılı suratını ısırıyorum.

"Benden bunu hak eden insanlar için her zaman zaman ayıracağım."

Üstüne yuvarlanarak ellerini sıkıca kavradım ve bir elimle başının üzerinde tuttum.

"Seni birkaç saatliğine bırakırsam bugün uslu duracağına güvenebilir miyim? Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Gözleri parlıyor.

"Bana

güvenebilirsin."

Yeterince samimi görünüyor, ama kelimeler benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Dikkat ettiğim tek şey eylemler. Farkında olmadığı şey, güvenimi tamamen kazanana kadar nereye giderse gitsin adamlarımın onu takip edeceği.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor ben boynuna ıslak öpücükler kondururken.

"Kendine yeni bir seksi elbise alman için, senden koparmamı istediğin bir şey. Sana kartımı vereceğim, bu gece ve hayatının geri kalanı için neye ihtiyacın varsa alacağım."

Kalçalarını oynatırken kahkahaları havayı dolduruyor. "Frankie," diyor ses tonunda bir uyarıyla. "Ne, dolcezza?"

"Burada oturup senin için güzel görünmeyeceğim, beni dışarı çıkarmanı ve

hediyeler. Eğer burada olduğunu düşündüğün şey buysa, eve döndüğünde burada olmayacağım." Gözlerindeki o ateş geri geldi.

Bileklerini sıkıca kavradım. "Tam olarak dediğimi yapacaksın."

Gülümsememi boynuna saklıyorum. Onunla sevişmek hâlâ en sevdiğim zamanlardan biri. Bu kadın o kadar sıkı sarılmış ki neredeyse çok kolay.

"Cehennem gibi-"

Dişlerimi boynunun sütununa geçirerek onu susturuyorum. Yüzümün yanında dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor.

"Senden istediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun? Sana yanımda duracak bir kadın istediğimi söyledim. Öyle olup olmaman sana bağlı."

"Oh," diyor nefes nefese.

"Oh, gerçekten."

"Para benim için güç demek değildir, Zara. Kartımı al, istersen limitini doldur. İkinci el mağazasından bir şeyler al, umurumda değil. Asla parasız kalmama izin vermeyeceğim. Sen işsizsin, unuttun mu?"

Ona sırtıyıyorum. Bana siktirip gitmemi söyleyen bir bakış fırlattı.

"Sadece ne alırsan al, ne zaman istersem amına erişebileceğimden emin ol," diye mırıldanıyorum tenine karşı ve titriyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, ben kalçalarımı döndürüp aletimi onun sıcaklığına bastırırken.

"Kulüpte katılmamız gereken bir toplantı var." "The End Zone?"

Tabii ki Keller'ın kulübünü biliyor. Bilmediği çok şey olduğundan şüpheliyim.

"Hayır, gideceğimiz kulüpte bu sefer sana gerçekten dokunabileceğim. Ve sadece beni düşünürken nasıl görüldüğünü bilmekle kalmayacağım. Aletim içine o kadar derin girdiğinde nasıl görüldüğünü biliyorum ki kendini zor tutuyorsun."

"Yani kısa, dar ve açık bir şey mi?" Ses tonundaki alaycılığı hissedebiliyorum, sözlerine karşı hırlamaktan kendimi alamıyorum.

"Eğer sana bakan herkesin ölmesini istiyorsan, devam et meleğim." Geri çekiliyorum, gözlerim onunkileri arıyor.

Tehditlerimden zerre kadar endişelenmiyor. Aslında, yüzündeki o arzu bana tam tersini söylüyor.

"Bunun beni rahatsız ettiğini mi sanıyorsun?" diyor tehditkâr bir sırıtışla. Yemin ederim kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak.

"Tanrım, lanet olsun." Bir elimi yüzüme sürüp nefes alıyorum.

Bu kadın.

Onunla evlenmeli ve bir daha asla gözümün önünden ayırmamalıyım.

O kıkırdarken, anı yakalıyorum ve dudaklarımı sıkıca onunkilere bastırıyorum.

Umarım bu gece beni haklı çıkarır çünkü artık ona sahibim ve gitmesine izin verebileceğimi hiç sanmıyorum. Ne kadar çok görmeme izin verirse, pençelerini o kadar derine saplıyor.

"Sen delisin, bunu biliyorsun, değil mi?" diyor öpücükler arasında.

Kaşımı kaldırıyorum. O haklı. Bir şey için deliriyorum.

Onu.

"Bunu bana daha önce bir ya da iki kez söylemiş olabilirler."

ZARA

Şarkı- Tennessee Whiskey, Austin Giorgio

TUVALETİNİN AYNASINDA MAKYAJIMI YAPMAYA BAŞLADIM. Yavaşça yaklaşırken yırtıcı bakışları yansımada benimkilerle buluşuyor. Hayır, Zara. Bugün yeni bir gün. Ama kahretsin, o lacivert takım elbisenin içinde, kahverengi saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve gri gözlerindeki açlık kesinlikle sabahları ihtiyacım olan şey.

Parmakları boynumun arkasına sürünüyor, kabarık, kızgın kırmızı izlerin üzerinde duruyor.

"Bu şekilde nasıl dışarı çıkabilirim ki?" Dudaklarında şakacı bir sırıtışla yakasını aşağı çekerek boğazı ve omzu boyunca uzanan kırmızı çiziklerin bir anlık görüntüsünü ortaya çıkarıyor.

"Oh, kahretsin." Ellerimle ağzımı kapatıyorum.

Yani, bu güçlü adamın ona verdiğim işaretlerle dolaştığını bilmek gerçekten çok seksi.

"Sanırım ucuz atlattın, Zara. Etrafta lanet bir kaplanla kavga etmiş gibi görünerek dolaşmak zorundayım," diyor eğlenerek.

Midemde kelebekler uçuşuyor.

Dudaklarının boynuma dokunuşu içimdeki ateşi tutuşturuyor ve bir iniltiyi bastırmak için mücadele ediyorum.

"Hadi, bize kahvaltı hazırladım ve konuşmamız gereken şeyler var." Dönüp gitmeden önce kıcımı tokatlıyor.

Çok gerisinde değilim, nefessiz ve ona muhtaç bir halde, o dar takım elbise pantolonunun içindeki kıcına hayranlıkla bakıyorum. Taze pişmiş kreplerin kokusu havaya karışırken, midem gurulduyor ve ağzım sulanıyor.

"Oturun." İki kişi için hazırlanmış büyük yemek masasını işaret ediyor. Her birimiz için kahve ve portakal suyu var.

Yemeği önüme koyarken gözlerim ona yapışıyor. Otururken dizinin benimkine hafifçe teması kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Çatalımı elime alıp, sanırım şimdiye kadar tattığım en lezzetli pofuduk krepten bir ısırık alıyorum.

"Peki, ne konuşmak istiyorsunuz Bay Falcone?" Lokmalar arasında soruyorum.

Hızlı bir hareketle bir anahtar çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru kaydırды, metalin tahtaya çarpma sesi odayı doldurdu ve nefesimi tutmama neden oldu.

Dudaklarının arasına bir parça krep sıkıştırmadan önce "Yaşam düzenlemelerimiz," diyor. "Artık temizlendiğine göre evime geri döneceğimi sanıyordum?" Bir ısırık daha alıp sırtışımla savaşıarak alay ediyorum.

Anahtarı ona doğru ittiğimde gözleri parlıyor.

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?" Parmakları bileğimi sıkıca kavırıyor.

Bir kıkırdamayla başını sallıyor, eğlencesine engel olamıyor.

"Sence bir kez yeterli miydi? Gerçekten benim olduğumu mu düşünüyorsun?" O eğilirken nefesimi tutuyorum, bir gerginlik dalgası hissediyorum.

"Yüzeyi zar zor kazıdık bile meleşim."

Konuşmak için ağzımı açtım ve kapattım.

Göz göze geldiğimizde, ikimiz de geri adım atmaya niyetli değiliz.

"Hâlâ kendi yatak odamı istiyorum." Dudağımı ısırđım.

Sanki benimle daha fazla tartışmayı bekliyormuş gibi gözleri büyüdü. "Anlaşma yok."

Kalçama dokunuşu içime bir elektrik çarpması gönderiyor ve yerimde kıpırdanmama neden oluyor.

"Bu tamamen benim, Dolcezza. Nerede ve ne zaman istersem seninle istediğimi yapabilirim. Sen benimsin, bu yüzden benim yatağıma aitsin."

Ona surat asıyorum, bacağımyı diğerinin üzerinden geçiriyorum ve elini sıkıca kavıyorum.

"Hiçbir erkek tarafından kontrol edilmek istemiyorum." Gözlerimi kısıyorum.

"Benimle durum farklı. Ben senin kontrolünün bir kısmını alıyorum, karşılığında sen de ihtiyacın olan özgürlüğü kazanıyorsun." Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Peki ya hayır dersem?"

Gülümserken mükemmel beyaz dişleri görünüyor. "Dene bakalım," diye nefes veriyor.

Sıcak nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum, beni düşündüğüm şeyden uzaklaştırıyor. Düşünmeden edemediğim yakıcı bir soru var.

"Neden ben?" Ben soruyorum.

"Meydan mı okumak istiyorsun? Diğer kızlardan farklı olduğum için mi?"

Onun kalıbına uymadığımı biliyorum, aslında çoğu insanın kalıbına. Vücudumu kaplayan mürekkep sık sık pis bakışlara neden oluyor. Aslında hiç kız arkadaşım olmadı, her zaman erkeklerle daha rahat oldum. Bu yüzden gençliğimde kendimi bir çeteye bulaştırdım.

O heyecanın peşindeyim. Bu yüzden polis olmanın o kadar da kötü olmayacağını düşündüm. Yine de tehlikeliydi.

Başını sallıyor. Şu anda aklından geçen çatışmayı hissedebiliyorum.

"Sen onlardan farklısın, evet. Nedeni bu değil."

Duraklıyor ve benim de kaşlarımı çatmama neden oluyor.

"Çünkü derinlerde bir yerde sen ve ben birbirimize benziyoruz. İçindeki o ateşi kendim için evcilleştirmek istiyorum, başkası için değil. Sen, Zara, hayatta daha fazlası için yaratılmışsın. Sana bunu verebilirim. Bunu bana defalarca gösterdin."

Yaptığım şeyi hatırlayınca kaskatı kesiliyorum.

Beni izlerken dudakları büzülüyor. "Lütfen o polisi öldürmeni önemsediğimi düşünerek beni aşağılama. Hemen anlamam gereken bir şey var ki o da bunun benim önümde yapabileceğin en seksi şey olduğudur."

Yardım edemem ama gözlerindeki ateşi fark ediyorum, benimkiindeki arzuyu yansıtıyor. Yalan söylemiyor. Saklamak için çok uğraştığım karanlık çizgimden gerçekten hoşlanıyor.

Bir krep alıp ağzımın önünde tutuyor. "Aç."

Öne doğru eğilerek, parmaklarından ikram edilen lokmayı emecek kadar geniş açıyorum ve ısıyorum. Yavaşça yalıyorum ve sonra yemeğimi çiğniyorum.

"Görünüşe göre bu gece senin ve oradaki diğer tüm erkeklerin dikkatini dağıtacak kadar seksi bir elbise alsam iyi olacak," diyorum ve ellerimi masaya bastırıp ayağa kalkıyorum.

Çenesi sıkılır, yüz ifadesinde ince bir seğirme olur ve koltuğunda huzursuzca kayar.

"Farklı olmamdan hoşlanıyorsun. Bunu unutmayın, Bay. Falcone. Bunu sen istedin."

Onu tersleyip merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, peşimden koşmasını ve beni dizlerine yatırmasını bekliyorum. Kapıyı çarparak destek almak için kapıya yaslandım.

Neden onun tam olarak bunu yaptığını görmek beni ona karşı bu kadar ateşlendiriyor?

Frankie'nin siyah AmEx'i sayesinde yaptığım alışverişten döndüğümde saat geç olmuştu.

O burada olmadan ev soğuk ve boş.

Jax ve Kai'nin tüm bu süre boyunca beni takip ettiği gerçeğini gözden kaçırmadım. Onunla bu konuda konuşacağım.

Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum; ondan kaçtım. Onun güvenini kazanmam gerekecek, ama o da benimkini kazanmalı.

Bu akşamki olayların onun için bir sınav olduğuna dair içimde bir his var. Tek bildiğim, bu sınavı başarıyla geçmek istediğim.

Bana güç ve kendimi kanıtlarsam onunla birlikte çalışma sözü verdi.

Yeni elbisemi yukarı çekerken gülümsemekten kendimi alamıyorum, küçük diamante'lerin ışıktaki parıltısı beni büyülüyor. Şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı şey, sanki benim için yapılmış. Siyah deri etekli elbisenin üst kısmı ışıltılı fileli bir malzemeden, halter yakalı, daldırma yakalı ve sırtı açık.

Üstüne giymek için bir ceket var. Tüm dövmlerim ortadayken beni arkadaşlarıyla ve kulüpteki insanlarla tanıştırtırken nasıl hissedeceğinden emin değilim. Özellikle de bir kolum tamamen mürekkeple kaplıyken.

Onu utandırmak istemiyorum. Erkekler tenimi görmekten her zaman hoşlanmazlar.

Onları seviyorum. Eski sevgilim Ash ile olanlardan sonra almaya başladım. Babam hayatımın her alanını kontrol ediyordu, bu yüzden ne zaman bunalmış ya da sinirli hissetsem gidip koleksiyona eklemeler yapıyordum.

Bu özgürleştirici. Acı ve ödül. Mükemmel derecede kusurlu.

Yıllarca onları saklamak zorunda kaldım. Bu yüzden boynuma ve ellerime takmaktan hep kaçındım. Bunlar herkesten çok benim için, üzerinde kontrol sahibi olabileceğim şeyler.

Sonraki bir saatimi makyajımı yaparak ve ipeksi siyah saçlarımı düzleştirerek geçiriyor, koyu kırmızı bir ruj sürerek görünümümü tamamlıyorum. Biraz hacim kazandırmak için siyah tırnaklarımı saçlarımda gezdirirken şöyle bir bakıyorum

aynada kendimi görüyorum. Koyu dumanlı gözlerim yeşili ortaya çıkarıyor, rujum siyaha karşı bir renk patlaması.

Sonunda elbisemin içine girdim, göğüslerimin onun için mükemmel görüldüğünden emin oldum.

Beni gördüğünde çenesinin yere çarpmasını istiyorum. Kilidi bir çift topuklu motorcu botuyla tamamlıyorum ve tarzımı tamamen benimsiyorum.

Kapı çarparak açıldığında başımı kaldırıyorum ve Frankie'nin donup kaldığını, gözlerinin yavaşça vücudumda gezindiğini görüyorum. Yumruğunu ısırırken yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Vay anasını," diye tıslıyor ve tüm vücudumu ateşe veriyor.

"Nutkum tutuldu, dolcezza." Bana doğru yürürken sesi boğuk çıkıyor.

Parmağını boğazımda ve elbisemin yakasında gezdirirken nefesim kesiliyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Bu adamın beni domaltıp bir hayvan gibi becermek istemiş gibi bakması kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

"Hayatımda gördüğüm en güzel kadın." Ses tonunda öyle bir samimiyet var ki nutkum tutuldu.

Dokunuşu elbisemden aşağı iniyor ve kalçamın ortasında duran etek boyuna ulaşıyor.

"Bu mükemmel vücuttan başka bir şeye nasıl konsantre olabilirim ki?" diye inliyor, sıcak nefesi hassas tenime çarpıyor.

Diğer eli kıçımı sıkıca kavırıyor ve vücudum onun sert göğsüne bastırarak ona yaslanmama neden oluyor.

"Burası bir seks kulübü. İşi düşünmene gerek yok." Gülümsüyorum.

"Bu iş, bebeğim." Dudakları kulağımın kabuğuna sürtünüyor. "Araya biraz eğlence sığdırabiliriz," diye fısıldıyor.

Sözleri karşısında beklentiyle ürperiyorum.

"O zaman bu hoşuna gidebilir," diye fısıldıyorum. Elimi onunkinin üzerine koyup elbisemin etek ucundan tutuyorum ve ona yol gösteriyorum

Altında, parmakları kasıksız külotumun üstündeki dantel boyunca fırçalar ve çıplak amıma doğru izler, parmağı klitorisimin etrafında dolaşırken bir nefes emer.

"Sadece sizin için, efendim."

"Benim için çok iyi bir sürtüksün."

Sözlerinin beni nasıl etkilediğini inkar edemem. Elini çekip kıcıma vuruyor.

"Aşağıda soğuyan bir şişe şampanyam var. Gidip bir duş alayım, seninle aşağıda buluşuruz."

Elim fermuarını zorlayan sert aletin üzerinde geziniyor.

"Bunu senin için daha önce düzeltmemi istemiyor musun?"

Dudaklarında hınzır bir sırıtışla, başını eğlenerek sallar.

"Bu gece bol bol alacaksın. Bunun için endişelenme." Dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor ve banyosuna doğru vals yaparken beni neredeyse nefessiz bırakıyor.

Bardağı dudaklarıma götürerek, ipeksi sıvı boğazımdan aşağı inmeden önce dilimin üzerinde dans eden köpüklerin tadını çıkarıyorum. Bar taburesinde otururken koridora bakıp Frankie'nin aşağı inmesini bekliyorum. Alkolün azıcık etkisiyle bile içimde bir heyecan vızıltısı dolaşıyor.

İlk defa bir yere ait olduğumu düşünüyorum. Tam olarak olmak istediğim kişi olduğum için kabul görüyorum. Pervasızlığımla, meydan okumamla bile.

Frankie kapıdan içeri girip siyah takım elbise ceketini daha sıkı çekiştirerek bana çocuksu bir sırıtışla ön kolundaki dövmelere bir kez daha bakmamı sağlarken ağzım açık kalıyor. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin üst düğmesi açıktı. Zeki ama sert görünüşü benim için mükemmel bir eşleşme.

"Şu haline bak, yakışıklı." Ona göz kırpyorum ve şampanya flütünü uzatıyorum. Eli belime sarılıyor ve erkeksi tıraş losyonunun tanıdık kokusu duyularımı dolduruyor.

Hızlı bir hareketle başını arkaya yatırıyor ve bardağını bir yudumda boşaltıyor. Bardağı tezgâhın üzerine koyduktan sonra burnu boynuma değdiğinde bir sıcaklık hissediyorum.

"Gitmeliyiz, bebeğim."

Tutkulu bir öpücük çalmak için dudaklarını dudaklarıma götürmeden önce elimi kaba sakalında gezdiriyorum, parmak uçlarımdaki pürüzleri hissediyorum.

Tezgâhtan ceketimi aldım ve giydim.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatarak geri çekiliyor ve kollarımı kaplayan siyah deriye bakıyor.

"Çıkar şunu."

Sert ses tonu beni hazırlıksız yakaladı ve şaşkınlıkla ona göz kırpmama neden oldu.

"Tüm dövmelemlerim kapalıyken bu elbisenin daha iyi görüneceğini düşünmüyor musun?"

Babam bana her zaman cildimin berbat göründüğünü ve beni profesyonel olmayan ve umursamaz gösterdiklerini söylerdi.

Onu omuzlarımdan itiyor ve odanın öbür ucundaki yemek masasının üzerine fırlatıyor.

Başımı çevirip ön kolumu saran yılan dövmesine bakıyorum. Bu her zaman favorim olmuştur, bu yüzden onu belirgin bir yere koydum. Bunu neden saklamak isteyeyim ki?

Çenemi kavradığı gibi beni kendisine çeviriyor, dokunuşu nazik ama sert. Yüzü yumuşuyor ve gözlerimiz buluştuğunda bakışlarında bir sıcaklık hissediyorum. "Hayır, dolcezza. O mürekkep senin bir yansıman. Seni olduğun gibi kabul etmiyorlarsa, zamanının tek bir saniyesini bile hak etmiyorlar demektir."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Parmağı kolumdan aşağı iniyor, çiçeklerin, kelebeklerin ve incelikle detaylandırılmış yılanın üzerinde geziniyor. "Asla saklanmanı istemiyorum, ne benden ne de başkasından. Ne kadar özel olduğunun farkına varmalısın meleğim."

Gözlerimde biriken yaşları engellemeye çalışarak hızla gözlerimi kırptırıyorum. Hayatımda hiç böyle kabul edilmemiştim. "Teşekkür ederim, Frankie."

Eğildiğinde, dili omzumda kayarak kolumda karıncalanma hissi bırakıyor. Tenimin her santimini keşfederken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve sonunda elimin üst kısmına şefkatli bir öpücük konduruyor. Yüzü benimkinden sadece bir nefes uzaktayken kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Ayrıca, onlara her baktığımda, her birinin tadına bakmayı düşünerek fena halde sertleşiyorum." Külotunu düşüren bir sırtışıla bir adım geri atıyor, elini bana doğru uzatıyor.

Hiç tereddüt etmeden elimi onunkine koydum.

FRANKIE

Şarkı- Lethal Woman, Dove Cameron.

BİZ GIDERKEN İÇİN VE BAR, İ TUTMAK A KORUYUCU KOL ETRAFINDA
Zara. Bu gece güzelliğiyle nefesimi kesti. Buradaki her
erkeğin onu görmüş olması beni öldürüyor ama biliyorum
ki o sadece benim.

"Her zamankinden mi efendim?" Candy bana kirpiklerini
kırpıştırarak soruyor. Yanımda duran Zara'yı tamamen
görmezden geliyor.

"Sadece kız arkadaşımın siparişini almak istersen." Ona
kaşlarımı kaldırıyorum.

Yüzünde zoraki bir gülümsemeye dikkatini hızla
Zara'ya çeviriyor.

"Ah, elbette, özür dilerim." Yanakları kızardı.

Elim Zara'nın kışına dayanıyor, kızgınlığı bariz bir
şekilde ortaya çıkıyor.

"Şampanya lütfen." Zara sıkı bir gülümsemeye
dikkatini tekrar bana çeviriyor.

"Onları buraya getireceğim."

Başımı sallayarak Zara'yı odanın ortasındaki masamıza
yönlendiriyorum, elim hafifçe sırtının küçük kısmına
dayanıyor.

Bu gece burada olan iki polisi odanın köşesinde
otururken fark etmek benim için çok kolay. Gözleri

içeri girdiğimiz andan beri üzerimdeydi. Bu gece bir açıklama. Birincisi, Zara benim. İkincisi, bana ne kadar yaklaşılabileceklerini düşünürlerse düşünsünler, kontrol her zaman bende olacak.

Candy içeceklerimizle dönüyor ve kadının parmakları elimin önünü hafifçe sıyırırken Zara'nın bana karşı gerildiğini hissediyorum. Zara meslektaşlarını fark edemeyecek kadar onun varlığıyla ilgileniyor gibi görünüyor.

Tepkisi bana onun hakkında bilmem gereken her şeyi söyleyecek.

"Sana başka bir şey getireyim mi?" Candy bana mırıldanıyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum ve gözlerimi güzel kızımдан ayırmadan içkimden bir yudum alıyorum. Bu da Candy'ye kovulduğuna dair bir ipucu veriyor.

"Buraya sık gelir misin?" Zara ses tonunu soğuk tutarak ve benden başka her yere bakarak soruyor.

"Son zamanlarda daha az," diye cevap veriyorum, gülümsememi bastırarak.

Başkalarına karşı hiçbir ilgim yok. Aslında, etrafta dolaşan bu yarı çıplak kadınlar bile dikkatimi çekmedi.

Bunu sadece yanımdaki kadın yapıyor.

Lexie ve Rae masamıza yaklaşıırken, o bana bir adım daha yaklaşıyor.

"İyi akşamlar kızlar," diyerek onları gülümseyerek selamlıyorum. "Efendim," diyorlar hep bir ağızdan, başlarını önüme eğerek.

Parmaklarımı Zara'nın kılere geçiriyorum ve tırnakları etime batıyor.

"Bu gece bizi ister misin?" Lexi kirpiklerini bana doğru kırıştırarak soruyor.

"Hayır. Bir toplantı için buradayım."

Zara elini benimkinden çekiyor ve ben de geri çekiyorum. Rae kendini bar taburesinin üzerine atıyor ve göğüslerini bilerek daha da dışarı çıkarıyor ve bana surat asıyor.

"Sonra bize ihtiyacın olabilir mi?" diye fısıldıyor.

Yanıt olarak kıkırdıyorum. Yanımda Zara'nın gırtlığı sesli bir şekilde açılıyor ve kızların gözleri ona doğru

kayıyor.

"I."

"Ben Zara. Tanıştığımıza memnun oldum." Sözümü kesti ve onlara gülümsedi.

Zara'nın sözünü kesmesine vereceğim tepkiyi beklerken havayı bir beklenti kaplıyor.

Onu yanıma çektim ve kışını sıktım. Bardağını kaldırıp içindekileri deviriyor ve sonra başını kaldırıp bana bakıyor.

Hareketlerim karşısında irkilen kızlar nefes nefese kalıp birbirlerine fısıldamaya başlarken ben de parmaklarımı kalçalarına sokuyorum.

Ürktüğünü hissedince eğilip kulağına usulca fısıldıyorum. "Bir sorun mu var meleğim?"

Kahkahalarımı bastırarak dişlerimi sıkıyor ve dilimi ısırıyorum, yüzünün öfkeyle kızarmasını izliyorum.

"Seninle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" Lexie soruyor. Sesini kesmek için bir parmağımı kaldırıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Zara öfkeyle fısıldar.

"Endişeli misin?" Başparmağımı kullanarak çenesini yukarı doğru eğiyorum. "Gözlerini benden ayırma, dolcezza."

"Sen benimsin, unutma," diyor kızların duyabileceği kadar yüksek sesle.

Öfkesinin yoğunluğu gözlerinin parlamışından belli oluyor ve beni öne eğilip onu öpmeye itiyor. Beni reddetmeye çalışıyor, ben de parmaklarımı saçlarının arasına sokup onu kendime doğru çekiyorum, böylece öfkeli sertliğimin ona doğru bastırdığını hissedebiliyor.

Dokunuşum karşısında eriyor ve ben de haklı olduğunu göstermek için onu öpmeye devam ediyorum. Ve lanet olsun, eğer bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şey değilse, Zara'nın beni kendisininmişim gibi sahiplenmesi.

"Bu sana gösteriyor mu?" Elini tutup aletimin üzerinde gezdiriyorum ve yüzü kızarıyor.

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum, tatlı kokusunu içime çekiyorum, sonra da usulca ısırıyorum.

"Siz kızlar artık gidebilirsiniz. Size ihtiyaç olmayacak. Asla." Sesi, nabız gibi atan sestten duyulacak kadar yüksek

müziğin.

Kulağının memesini kemiriyorum. "Az önce kazandığın ödülün tadını  ı k a r a c a k s ı n bebeğim."

Saçlarımı çekerken, yoğun bakışları benimkilere kilitleniyor, gözlerindeki ateş ruhumu yakıyor. "Başka bir kadına dokunursan, aletini keser ve sana yediririm. Anlatabildim mi *efendim*?"

Bunu çok yakın bir zamanda bir erkeğe yaptıktan sonra, erkekliğimi vücuduma çok bağı tutmak istediğimi doğrulayabilirim. "Yapmazsın. Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

Başını eğiyor ve güzel yüzüne muzip bir sırıtma yayılıyor. "Bunun dışında kullanabileceğin pek çok şey var. Hayatta kalacağım." Pembe dilinin ucu koyu kırmızı dudaklarının arasında alaycı bir şekilde kıpırdıyor.

Tam tekrar konuşacakken onu ensesinden yakaladım. "Hayatının geri kalanında sahip olacağın tek alet benimki olacak." Homurdanıyorum, elimi elbisesinin altından kaydırıyorum, sularının parmaklarımı kaplamasına izin veriyorum. "Sence başka biri sana böyle hissettirebilir mi?"

Başını sallayarak hafif, soluk soluğa bir inilti çıkarıyor.

"Gelmek ister misin?"

Yüzünde bir panik ifadesi beliriyor. Yüzünü sertçe kendime doğru itiyorum.

"Evet." Kabarık göğsü kızararak kırmızıya dönüşüyor.

"Tüm bu insanların önünde mi? Bana teslim olacak mısın?" Onu test etmek istiyorum, benim için ne kadar ileri gidebileceğini, bana ne kadar güvendiğini görmek istiyorum.

"Herhangi bir yer," diye pantolonunu indirdi.

"Hmm." Bir parmağımı içeri kaydırıyorum ve bacaklarını açarak bana daha iyi erişim sağlıyor. "Tam bir baştan çıkarıcı," diye mırıldanıyorum boynuna karşı.

"Oh, Frankie," diye inliyor, başını omzuma yaslıyor.

"Parmaklarımı ıslat, meleğim. Benim için ne kadar ıslak olduğunu göster."

Muhtemelen şu anda herkes bizi izliyordur. Bu genellikle eğleneceğim bir şey değil, sadece özel odaları tercih ederim. Kimseye kanıtlayacak bir şeyim yok. Yani, Zara'ya kadar.

Enzo arkamdan boğazını temizliyor. Onu önüme doğru çekiyorum ve sırtımı ona dönüyorum.

"Benim için gel," diye fısıldıyorum kulağına.

Çenesini sıkarak bana karşı titriyor.

"Boynumu ısır, çığlıklarını sadece ikimiz olduğumuz zamanlara saklamana izin vereceğim, dolcezza." Parmaklarımı içinde döndürürken dişlerinin bana batması için eğildim. Bana karşı titriyor. İpeksi saçlarını yanağından uzaklaştırıyorum ve oraya bir öpücük konduruyorum.

"Aferin kızıma." Elimi çekiyorum ve kızarmış, vahşi gözleri ve muhteşem gülümsemesiyle bana baktığında kalbim neredeyse duracak.

"Sanırım biri seninle konuşmak istiyor," diye fısıldıyor, hiç utanmadan.

"Biz. Bebeğim. Onlar 'biz'le konuşacaklar," diye düzeltiyorum.

Elimi beline koyarak içkimi bir dikişte yutuyorum ama bu içimdeki ateşi söndürmeye yetmiyor. Onu o kadar çok istiyorum ki.

Yüzünde her zamanki alaycı ifadesini taşıyan Enzo'ya dönüyorum.

"Enzo, Zara ile tanış."

Gözleri kısılır. "Bayan O'Reilly," diye selamlıyor onu, bilerek soyadını kullanarak.

"Bay Testa. Memnun oldum. Güzel bir yeriniz var." Elini ona uzatırken geniş bir gülümseme yayıyor.

Enzo yüzünü ifadesiz tutuyor ama vücudu kaskatı kesiliyor. Etkilendiğini söyleyebilirim. Eğlenen sırıtışımı dudaklarımdan uzak tutamıyorum.

Gerçek soyadını bilen sadece birkaçımız var. Bunu nasıl öğrendi, bilmiyorum. Ben hiç

onun zekasından şüphe ediyordu. Bu ona buradaki yerini hak ettiğini kanıtlamalıdır.

Siyah saçlarını geriye tarıyor ve omuzlarını gevşetiyor. "Misafirlerimiz geldi. İlgilenmem gereken işler var. Bu işi sizin yetenekli ellerinize bırakıyorum. Jax ve Kai göz kulak olmak için odalardan birinde."

Polisler burada bir şey yapacak kadar aptal olamazlar. Ölmek istemiyorlarsa tabii. Onlara bir bakış attım, ikisi de bize bakıyor, içkilerini yudumluyorlardı.

"İyi geceler," diyor Enzo ve arkasını dönüp gidiyor.

Zara sıcak avucunu hafifçe koluma yerleştiriyor. "Kadınlar tuvaletine g i t m e m gerek. Nerede?"

"Barın diğer tarafında. Uzun sürmez," diye kulağına fısıldıyorum. Uzaklaşırken kışına sabitlenmemek çok zor.

Kapıya yaklaştığında durur ve Alex'e bakar, sonra tuvalete doğru devam eder.

Sikeyim.

ZARA

ALEX VE LEE'NİN BURADA NE İŞİ VAR? ÇARPIYORUM banyo kapısını kapat ve kilitle. Bunun tesadüf olmasına imkan yok. Bunun her yerinde babamın imzası var.

Alex işinde çok iyi. Ciddi bir sorunumuz var. Kahretsin. Ona kulübü hiç sormamalıydım.

Ya Frankie'nin bu akşamki toplantısını mahvetmek için buradalarsa? Frankie'nin beni masada indirdiğini görmüş olmalı.

Babam öğrenecek ve bu da beni Frankie'ye ulaşmaları için bir hedef haline getirecek. Lavabodaki soğuk su kanımın kaynamasını durdurmuyor. Her fırsatta, babam bana ulaşmak için orada.

Ondan nefret ediyorum. Olduğu şeyden, temsil ettiği şeyden nefret ediyorum.

Artık beni kontrol edemez. Bende hepsinden daha güçlü bir şey var.

Frankie.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek derin bir nefes alıyorum ve kararımı veriyorum. Ona geri dönmeliyim. Onu daha önce başka bir kadınla görmeye dayanamadım; bu beni katil yaptı. Bunu daha önce de yaşadım ve bu sefer aynı sonu yaşamak istemiyorum.

Ellerimde daha fazla kan istemiyorum.

Bar alanına geri dönerken, gözlerimi her hareketimi izleyen Frankie'den ayırmıyorum. Çenemi dik tutarak eski iş arkadaşlarımın yanından geçiyorum, Alex ve Lee'ye sırtımı dönerken kendimi kasıtlı olarak Frankie'nin yanında konumlandırıyorum.

Frankie'ye yaklaştım ve fısıldadım, "Bir sorunun var."

"Bana daha fazlasını anlat, bebeğim." Belimi kavırıyor, bana daha sıkı sarılıyor.

"Köşede iki yüksek rütbeli polis var. Beni tanıyorlar. Alex babam için çalışıyor. Bundan eminim. Chad'e daireme baskın yapmasını söyleyen oydu."

"Hmm." Sakalını kaşıyarak yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "İsimleri ne?"

"Alex Pierce ve Lee Mitchell," diyorum hiç duraksamadan.

Frankie arkasına yaslanmış, ellerini masanın pürüzsüz yüzeyine sıkıca yerleştirmiş. Bu haberden hiç rahatsız olmamıştı.

"Neden umursamıyorsun? Kiminle buluştuğunu öğrenmek için burada olabilirler mi? Birlikte olduğumuzu biliyorlar mı? Bu çok kötü, Frankie!" İlgisizliğinden rahatsız olarak fısıltıyla bağıriyorum.

Parmakları bardağına vuruyor. Onu tam olarak anlayamıyorum ve sonra bana bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Bunun için şükürler olsun," diyor neredeyse kendi kendine. Tepkisi karşısında şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Neredeyse mutlu görünüyordu.

Dudakları dudaklarıma çarparken ve parmakları boğazıma dolanırken onu sorgulama şansım olmuyor.

Gözlerinde bir parıltıyla geri çekiliyor. "Onlarla nasıl başa çıkmamızı önerirsin, Dolcezza? Onları öldürmeli miyim?" diye sorar.

Gözlerim oturdukları yere kayıyor, etkileşimimizi izliyorlar. Tabii ki, bu Frankie'nin cevabı. Benim ilk

İçgüdüsel olarak, babam için nasıl ve neden çalıştıklarına dair daha fazla bilgiye ihtiyacımız var.

Ağzımın içini çiğniyorum, tüm bu fikirler etrafımda dönüyor. Onu etkilemek, faydalı olabileceğimi göstermek istiyorum.

Her ne kadar kötü olsa da, sorunu ortadan kaldırma ihtiyacını anlıyorum.

"Sanırım yapabilirsin? Ya da onları teşkilata geri dönmem için şantaj olarak kullanabilirim? Bu şekilde orada bilgi arayabilirim?"

Öne doğru eğilirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Mükemmel cevap, bebeğim. Ama hayır. Seni yakınımda istemiyorum Onlar. Bensiz olmaz."

Gözlerimi deviriyorum. "Gerisini duymadın. Babam sana ulaşmak için kolay bir hedef olduğumu düşünerek işimi bana geri verecek. Romano'nun elinde ne olduğunu ya da neden bu kadar işin içinde olduğunu bilmiyorum, bilmek istiyorum. Öğrenebilirim."

Boş bardağının kenarında yavaşça geziniyor. "Baban seni öylece içeri alacak mı?"

Başımı sallıyorum. "Ya ona sana yakınlaşmak için seninmişim gibi davrandığımı söylersem? Bu son nokta olur."

Gözlerinde karanlık parlıyor. "Ciddi misin?"

"Ciddi misin lan sen?" Çok yüksek sesle söylüyorum.

"Bunu kendin söyledin. Bu yüzden mi bana teslim oldun?" "Romano'ya ulaşmak için beni kullanmadığını nereden bileceğim?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup bir adım geri çekiliyorum.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de pes etmiyoruz. İkimizin de birbirimizi kullanıyor olması oldukça makul. Yine de bunun bundan daha fazlası olduğunu düşünmüştüm. Ona karşı hissettiğim şey, karşı koyamayacağım bir şey.

"Sana aşık olmayı beklemiyordum, Dolcezza. Ben oyun oynamam. Kalbimi kesinlikle kimseye açmam. Yine de, işte buradasın."

Ona doğru bir adım attığımda, çenemi onun boyuna göre

eğerken gözlerindeki yoğunluğu fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Gerçek olmasaydı bir erkeğin bana yaptığın şeyleri yapmasına izin verir miydin sanıyorsun?" Ayağa kalkıp üzerimde yükselirken heybetli varlığını hissediyorum. Zorla göğsüne bastırarak onu uzaklaştırmaya çalışırken başarısız oluyorum.

"Ben de oyun oynamam Frankie. Ya bana güven ve sana yardım etmeme izin ver ya da beni terk et. Senden iki şey istiyorum: güven ve saygı. Eğer bana ikisini de veremezsen, işimiz biter." Vurgulama için ayağımı yere vururken topuğum yere vuruyor.

Çenesi geriliyor ve ben bakışlarını tutuyorum. Teslim olmayacağım. Peşimden geldi; beni kendi yaptı. Eğer beni elinde tutmak istiyorsa, daha azına razı olmayacağım.

Kollarını bana doluyor, sağlam gövdesi bana baskı yapıyor. Yavaşça saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Zara. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Bir nefes üflüyorum. Bu kadar derin olmamız dehşet verici. Kalçasıyla bacaklarımı aralıyor, kulağımın altına ıslak öpücükler yerleştiriyor.

Bu adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum. "Söylediğimde ciddiymdim Frankie."

"Biliyorum. Ben de aynısını bekliyorum. Bir daha bana herkesin içinde böyle saygısızlık etme. Ne kadar kızgın olduğun umurumda değil, bunu evde olduğumuz zamana sakla. Beni anlıyor musun?"

Parmakları boğazımı sıkarken vücudumun titrediğini hissedebiliyorum, tehdidinin ağırlığı içime işliyor.

"Anlıyorum, efendim." Dudağımı ısırdım. "Cezalandırılacak mıyım?"

"Kesinlikle. Şu anda sadece o daracık amcığın içinde olmak istiyorum. Bunun beni ne kadar zorladığını tahmin bile edemezsin."

Sıkı bir tutuşla beni hareketli bardan uzaklaştırıyor, solumuzda pırıl pırıl altın bir kapı açıyor ve arkamızdan kilitliyor. Tıpkı daha önce bulunduğum oda gibi, tek fark bu odanın siyah vurgularla bezenmiş olması. Köşede kadife bir kanepe ve odanın ortasında bir direk var.

"On dakika içinde bir toplantımız var, o yüzden acele etmeliyiz" diye inlerken sırtımı göğsüne yasladı.

elim elbisemin altına kayıyor.

Parmakları beni becermeye başladığında ıslaklığımı duyabiliyorum, ona olan bu yakıcı ihtiyaç beni ele geçiriyor ve tüketiyor.

"Her şey beni ne kadar iyi alabileceğinize bağlı, efendim," diye alay ediyorum. Üçüncü bir parmak içeri kayarken bir inilti benden kaçıyor.

"Şimdi konuşmayı kes ve domalıp iyi bir kız gibi kabul et," diye gürlüyor kulağıma.

Bedenime ve zevkime tamamen sahip.

Frankie beni özel bir konferans odasına götürürken, eli sahiplenici bir şekilde belimin etrafında duruyor. Giderek artan bir panik duygusuna kapılmaktan kendimi alamıyorum. Enzo ve Jax, Vegas'tan gelen üç Rus haydutun karşısında oturuyor.

Maskeli olan saf kaslardan oluşan bir duvar gibi inşa edilmiş. Siyah kar maskesi bana bakan siyah gözlerini gizleyemiyor. Loş ışıktaki otelde olduğundan çok daha korkutucu görünüyor.

Masanın başında iki koltuk var. Onlara ulaştığımızda tereddüt ediyorum.

Frankie eğiliyor, dudakları kulağıma okşuyor. "Olman gereken yer burası, dolcezza."

Sandalyemi çekerken boğuk fısıltısını duyunca ürpermekten kendimi alamıyorum. Yanındaki boş yeri görmezden gelerek kendimi onun kucağına bırakıyorum. Göğsü bedenime doğru hafif bir kıkırdamayla titreşiyor ve kolları karnımın etrafında sıkıca sarılıyor.

"Fazla vaktim yok, o yüzden söyle bana, Vegas'taki kızların durumuyla ilgili gelişmeler var mı?" Frankie konuşurken parmakları dizimde geziniyor.

Maskeli adam yavaşça arkasına yaslanıyor. "Evet. On kişiden sekizinin yerini tespit ettik, her biri bir Azrail'e ait. Onları kurtarmak için operasyonlarımıza yarın başlayacağız."

Frankie başını sallıyor. Kucağında huzursuzca kayıyorum, beni daha yakın tutarken zonklayan aletin kıcıma yaptığı baskı artıyor.

"Yapma Zara," diye nefesinin altından uyarıyor, emredici ses tonuyla bedenim ısınıyor. "Peki onları nerede barındıracaksın?"

"Enzo onlara yeni kimlikler temin edecek. Babam ve Romano hakkında bilgi almak için onları sorgulayacağız. Yeni eyaletlerde, bizim korumamız altında, başka yerlerdeki bazı ittifaklarımızla yeni hayatlar kurabilirler. Vegas'ta kalamazlar, MC meseleleri yüzünden olmaz." Mikhail'in yüzü Candy'nin geçişini izlemek için döner.

Frankie bakmıyor, sadece teknisyenine odaklanıyor. "Enzo, aynı şeyi güvenli evimizdeki kızlar için de organize edebilir miyiz?"

Enzo telefonuna yazıyor. "Evrak işlerine çoktan başladım. Bana birkaç gün ver. Hepsi bitmiş olacak."

"Jax, yarın kızları sorgulamaya hazır mısın?" Frankie sağ koluna döner.

"Biliyorsun patron," diyor coşkuyla.

"Güzel. Mikhail, eğer bu kızları sana getirirsek, kalıcı bir yere taşınana kadar onları güvende tutabilir misin?"

Maskeli adam derin Rus aksanıyla, "Anlaşmamıza ek olarak bir yüz bin daha, evet," diye cevap veriyor.

"Asıl anlaşma nedir?" Odadaki herkes bana bakarken sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Frankie, "Yarım milyon ve üç aylık silah tedariki," diye yanıtlıyor. Ses tonundaki eğlenceyi duyabiliyorum.

"Evrak işlerini biz hallediyorsak, kızları sana biz getiriyorsak ve silahları biz temin ediyorsak, neden sana daha fazla ödeme yapalım ki?" Frankie'nin başparmağının arkasından geçen dövmelerinden birini boş boş izliyorum, Mikhail'e odaklanmaya devam ediyorum.

Mikhail sert bakışlarını bana kilitleyerek parmak eklemlerini kırıyor. "Neden benimle konuşuyorsun?"

"Neden olmasın?" Çenemi kaldırarak karşı çıkıyorum.

"Frankie'nin işini sen yönetmiyorsun. Sen sadece ateşli bir kış parçasısın. Sana hesap vermem," diyor hışımla.

Frankie'nin altımda sertleşirken yaydığı öfkeyi hissedebiliyorum. Oh lanet olsun.

"Önümüzdeki otuz saniye içinde Zara'dan özür dilemezseniz, tüm anlaşma iptal olur ve tüm ordumu Vegas'a götürürüm ve imparatorluğunuzu yerle bir ederiz. O benim kadını ve hepiniz ona saygılı davranacaksınız. Yeterince açık olabildim mi?" Sesindeki ürperti tüylerimi diken diken ediyor ve kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

Siktir, çok seksi.

Mikhail'in gözleri şaşkınlıkla açılır. "Fark etmemiştim. Özür dilerim." Açık olan ellerini kaldırarak iki korumasının öne çıkmasını engelliyor.

"Bu senin ilk ve tek uyarın, Mikhail. Şimdi sorularına cevap ver. Başka bir savaş olmadan da yapabilirim."

Yanaklarımdan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, sanki tüm vücudum ateş tarafından tüketiliyormuş gibi.

"Kızları güvenli bir şekilde başka bir yere yerleştirmek için paraya ihtiyacımız var." "Elli bin bunu karşılar mı?" diye sordum.

Çenesi kumaş örtünün altında gıcırıyor. "Bunu başarabiliriz."

Ona yalandan gülümseyerek kışımı Frankie'nin kucağına daha da bastırıyorum. "Güzel."

"Anlaştık gibi görünüyor o zaman." Frankie kalçama vuruyor. Ayağa kalkıp bana katılırken elini belimde hissediyorum, masaya hitap ederken dokunuşu güven veriyor. "Burada kalıp keyfinize bakabilirsiniz. Önümüzde yoğun birkaç gün var."

Beni تنها odadan çıkarıp Alex ve Lee'nin hâlâ oturduğu bar alanına götürüyor.

"Şimdi, şu cezaya gelelim," diye kulağıma fısıldıyor.

FRANKIE

TELEFONUM ÇALIYOR VE GRAYSON'IN MESAJI BELİRİYOR.

G

NYPD tarafından güvenli eve baskın. Sekiz kız gitti.

"Siktir!" Telefonumu öfkeyle odanın diğer ucuna fırlatıyorum, duvara çarpma sesi sessizlikte yankılanıyor.

"Frankie, neler oluyor?" Zara koridordan çıkıyor, ayak sesleri karo zeminde yumuşak bir şekilde yankılanıyor.

"Siktiğimin polisleri," diye mırıldanıyorum, kaşlarını çatıyor. "Şimdi ne olacak?" Koşarak gelip kucağıma oturuyor.

"Kızlarla birlikte güvenli evimize baskın düzenlediler. Sekizini götürdüler."

"Pislikler," diye mırıldanıyor, gözlerinde öfke.

Cebinden telefonunu çıkarıyor. "Bu gece yarısı mıydı?" Başımı salladım.

Alt dudaklarını çiğnerken güzel yüzünde bir konsantrasyon ifadesiyle kaydırmaya başlıyor. "Haberlere bile çıkmadı. Bu gerçek bir baskın değildi Frankie."

Artık kızları geri almaları sadece hepsinin tehlikede olduğu anlamına gelmiyor, aynı zamanda Romano'nun finansman yolunun tekrar açık olduğu anlamına geliyor.

Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Peki ya Vegas'taki adamın?"

"Kızlardan ikisi arkada. Enzo kazmaya başlayacak. Onları bulmamız gerek."

Hızlı bir hareketle dönüyor ve bacaklarını belime dolayarak bana sarılıyor.

"Ona yardım edebilirim. Sistemlerine girmeme izin verirse, ben iyi bir dedektifim. Daha önce kaçakçılık davalarında çalıştım."

Teklifini düşünerek duraksadım. Mantıklı geliyor.

"Ayrıca, kendimi mecbur hissediyorum. Babam onların bu duruma düşmesine yardım etti. durum. Bunu düzeltmek istiyorum." Gözleri kısa süreliğine düşer.

Çenesini nazikçe yukarı kaldırıyorum, dile getirilmemiş isteğinin ardındaki suçluluk duygusunu kabul ediyorum.

"Tamam, bebeğim. Enzo'yu çağıracağım ve sizi ofisime yerleştirecek. Yozlaşmış polislerin izini sürmeye hazır olduğuna emin misin?"

Yüzü aydınlanıyor ve ben de kalbimi hızlandıran bir gülümsemeye ödüllendiriliyorum.

"Onlarla yeterince uzun süre çalıştım. Babamın nasıl çalıştığını biliyorum. Bunu yapabilecek en iyi kişi benim. Hepsi adalete teslim edilmeyi hak ediyor." Gözlerindeki o ateş göğsümde ağır bir his bırakıyor. Böyle olduğu zamanları seviyorum. Tutkusu, cesareti. Beni her seferinde etkiliyor.

"Peki ya iki kız?" diye soruyor.

"Şimdi oraya gidiyoruz. Jax onlara bazı sorular soracak ve ardından Vegas'a kadar eşlik edecek."

Mükemmel bir 'o' yapıyor.

"Biz mi?" "Evet, 'biz'. Sana orada ihtiyacım var."

Eğer o kızlar polisleri teşhis edebilirse, Zara da onların kim olduğunu t e s p i t edebilir.

"Ben hazırlanayım, herkesi böyle göremem." Seksi dantel geceliğine bakıyor.

I yalın ileri ve emmek üzerinde onu meme ucu aracılığıyla yarı saydam malzemeyi dilimle yuvarlayarak piercingini açtım.

"Frankie." Koluma vuruyor ve ben de onu sıkıca yerinde tutuyorum.

Kendime engel olamıyorum. Ne zaman etrafımda olsa, ona sahip olmak için her şeyi tüketen bir ihtiyaç duyuyorum. "Bana hayır mı diyorsun meleğim?"

Boğazına kadar öpüyorum ve o da başını geriye atarak bana ihtiyacım olan erişimi sağlıyor.

"Ben öyle düşünmemiştim."

Sigaramı yaktıktan sonra Jax kapıyı kaydırarak açıyor ve Grayson'la bana katılıyor.

"Hiçbir şey bilmiyorlar patron. Yine de Rusya'ya geri dönmek istemiyorlar." Başını sallıyor, koyu renk bukleleri dalgalanıyor.

"Rusça konuşmayı ne zaman öğrendin sen?" Grayson soruyor.

"Babam Rus'tu."

"Soyadı Carter olan bir Rus duymadım hiç," diyorum duman çıkararak.

"Carter benim gerçek soyadım değil," diye yanıtlıyor cebinden çıkardığı bir cigarayı yakarken. "Babam öldükten sonra üvey babam soyadımı kendisiyle aynı olacak şekilde değiştirmem için uğraştı. Cesedimi çiğnemedem böyle bir şey yapamazdım, bu yüzden soyadımı annemin s o y a d ı y l a değiştirdim."

"Nasıl öldü?" Jax'in babasından bahsedildiğinde nasıl gerildiğini hatırlayarak soruyorum.

Uzun bir nefes alıyor. Cevap vermeden önce bir dizi eşmerkezli duman halkası üflerken kirli çenesi tıkırdıyor. "Bu başka bir günün hikayesi."

Ona baskı yapmak istemiyorum. Kafasının yerinde olmasına ihtiyacım var. Benimle yeni rolünde iyi gidiyor. İhtiyacı olduğunda bana söyleyecektir.

Zara'nın tatlı gülme sesini duymak dikkatimi Jax'ten uzaklaştırıyor. İçeriye bakıyorum ve onu Maddie ve Sienna ile parlak bir gülümsemeyle sohbet ederken görüyorum. Maddie'nin sarışın

Hareketli bir şekilde konuşurken at kuyruğu sallanıyor ve benim hakkımda ne söylediğini düşünmekten korkuyorum. Endişelenmemeliyim, o herkesin içindeki iyiliği gören az sayıdaki insandan biri, benim içimdeki az şey de dahil.

"Romano'yla ilgili herhangi bir gelişme var mı?" Grayson yanımda soruyor.

Cevap beklerken sabrım tükeniyor. "Hayır. Şimdilik bekleyeceğiz. Önce kızların icabına bakacağız, sonra da bu iş daha fazla tırmanmadan onu dışarı çekmek için bir plan üzerinde çalışmamız gerekebilir."

"Kai nerede?" Ben soruyorum. Birini diğeri olmadan nadiren görüyorum. Jax poposunu yere bırakıyor ve ağır botunun burnuyla eziyor. "Ailevi bir meselesi var. Bu gece Vegas'a ilk seferimiz için hâlâ hazır. endişelenme."

Başımı sallayıp bir nefes daha alıyorum. Mikhail'in onları koruyabilmesi için elimizdeki iki kızı gönderiyoruz.

"Jax, git içinde Orada ve Yardım ve Kızlar Şekil dışarı evrak işlerini halledeceğim. Sonra eve gidebilirsiniz."

O sırtıyor ve döner için onun yansıma içinde ve Pencerede kıvrıcık saçlarını düzeltip dağınık bir görünüm veriyor.

"Don't unutmak Biz var EĞİTİMİçinde iki Saatlerce, Jax!" Grayson sesleniyor.

"Biliyorum, b i l i y o r u m !" Kapıyı arkasından sürgüyle kapatarak el salladı.

"Sence kazanacak mı?" Grayson'a dönüyorum.

"Kazanmaktan çok, dikkat etmemiz gereken rakibini öldürmesini engellemek olacak." Grayson ensesini ovuşturuyor.

"Bu öfkenin düzeltilmesi gerekiyor."

"Öyle diyebilirim. Ona ulaşabilecek tek kişi Kai. Üzerinde çalışıyorum. Bence Ruslarla çalışması onu meşgul edecek ve beladan uzak tutacak."

"Göreceğiz." Sigaramı söndürüyorum. Grayson'ın başka bir şey söylemek istediğini ama tereddüt ettiğini hissedebiliyorum.

"Tükür onu, G."

Kollarını kavuşturup duvara yaslanıyor ve burnunu eğerek güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Ee, Zara?"

"Peki ya o?"

"Buralarda mı kalıyor? Kızlar onunla iyi anlaşıyor gibi görünüyor." Cam kapıya doğru başını sallıyor, içeride oturup gülüşüklerini görüyorum.

Kalbimdeki bir buz tabakası daha eriyor.

Sahip olduğumuz bu işlevsiz ailenin bir parçası olmasını istiyorum. "Öyle."

Grayson homurdanıyor. "Onu da mı kaçırdın? Beklediğim gibi bir kız değil."

Dudaklarımda bir gülümseme dans ediyor. "Ben yapmadım. O kendi seçimiyle burada. Sence hangisi daha uygun olur?" Cevabını duymak için sabırsızlanıyorum.

"Bilmiyorum, polis değil mi? Daha az baş ağrısına neden olacak biri?"

Bir kahkaha attım. "Bunun olacağını tahmin ettiğimi söyleyemem."

Artık o burada, hiçbir yere gitmediğinden emin olmalıyım. O benim için yaratılmış, bundan eminim.

Zara başını kaldırıp bana el sallıyor, ben de ellerimi ceplerime sokup ona sırtıyıyorum, kalbim küt küt atıyor.

I yaklaşım onu ile a kararlı adım, ve
Ben masaya gelir gelmez içgüdüsel olarak ayağa kalkıyor.

"Sen hazır için Git, Muhteşem mi?" I
Fısıltı içinde onu kollarımı ona doladım.

Maddie, "Awww, ikinize bakın, birbirinize aşıksınız," diyor. İkimiz de sertleşiyoruz.

"Maddie," diyor Grayson onu oturduğu yerden kaldırmadan önce uyarı tonuyla.

"Ne?" diye ciyaklıyor, zaten kocası yüzünden dikkati dağılmıştı. "Evet, ev kulağa hoş geliyor." Zara kelimeleri aceleyle söylüyor.

Cevap verecek gibi görünmüyorum, bunun yerine parmaklarımı onunkilere geçirip onu güvenli evden dışarı çıkarıyorum. Leila'yı sevdiğimi biliyordum ama hiç böyle hissetmemiştim. İşte

bu yangın değildi. Birlikte büyüdü; zamanla birbirimize aşık olduk.

Bu tam tersi. Zara kendini hayatımın içine attı ve beni tamamen tüketti.

Sanki o olmadan nefes alamıyorum.

Hiç böyle hissetmemiştim. Başka biriyle asla hissetmek istemiyorum.

Ona sahip olma ihtiyacı, onun benim olması. Yanımda durması ve kraliçem olması için.

Sikeyim.

Bunun aşktan da öte bir şey olması oldukça muhtemel. O benim hayatım.

İkimizin de kafasında aynı ikilem varken, tam bir sessizlik içinde eve dönüyoruz. O konuşmadığında, bunun iyi olmadığını anlıyorum.

Bu kadına olan hislerimi inkar etmeyeceğim. Onu yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Eve varıp bize içki doldurana kadar endişeli sessizliğini bozmadı. "Kardeşini neden öldürdün?"

Yeni sorusu dudaklarıma bilmiş bir gülümseme getirdi. "Çünkü o bunu hak etti."

Cevabımı düşünürken kırmızı dudakları büzülüyor. "O senin kanından, ailenden mi?"

"Kan ve aile aynı şey değildir, meleğim."

Benim ailem, bizim yarattığımız işlevsiz bir aile. Benim için hayatlarını ortaya koyacak, güvendiğim adamlar. Bu kadın da bunun bir parçası.

"Bunu fark etmeye başlıyorum," diye fısıldıyor ve başını eğiyor.

Gücüne hayranım ama bazen onun bu diğer yanını görmek, beni de içine alması anlamına geliyor.

Tezgâhın etrafından dolanırken elim beline dolanıyor. "Kendi ailemizi kendi seçtiklerimizden oluşturuyoruz."

Çenesini hafifçe yukarı kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Ve bunlar asla bırakmadıklarıdır," diye fısıldıyorum ağzına karşı, arkasındaki anlamımı anlamasını umarak.

"Uğruna savaştıkların" diyor ve beni öpüyor.

"Aynen öyle, dolcezza."

"Şimdi, bize akşam yemeği hazırlamama ve sonra da tatlı olarak seni yememe ne dersin?" Onu taburesine kaldırmadan önce ellerimle mükemmel kıcını sıkıca kavıyorum.

Sanki bunu düşünmek zorundaymış gibi dudaklarını büzüyor. Buraya taşındığından beri bu bizim rutinimiz haline geldi. Birlikte yemek yapıyoruz, temizlik yapıyoruz ve sonra sevişiyoruz. Birbirimizin sınırlarını zorluyoruz. Her geçen gün anlamaya başlıyor. Yine de yatak odasında sahip olduğu son küçük kontrol parçasından vazgeçmiyor.

Benimle savaşma dürtüsü. Karşılık vermek için.

"Biftek yiyebilir miyiz? Bütün hafta bunun hayalini kurdum."

"Sen nasıl istersen, bebeğim. Şimdi gidelim. Ne kadar çabuk yersek, iyi şeylere o kadar çabuk ulaşırız," diyorum alt dudağını ısırarak.

ZARA

Şarkı- Outta my head, Omido, Rick Jansen, Ordell

Frankie'nin kulağıma "Uyan, uyan bebeğim," diye fısıldadığını duyuyorum.

Bulanık görüşümle göz kırpmaya devam ediyorum. Dudaklarının vahşice boynumu öptüğünü hissedebiliyorum. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve o homurdanıyor.

"Frankie?" Mırıldanıyorum.

Yüzünü çekiyor ve şehvet dolu gözleri benimkilerle buluşuyor. Ben daha uykunun sersemliğinden kurtulamadan parmakları beni tahrik ediyor.

"Benden kaçamazsın. Rüyalarında bile, dolcezza." Sesi boğuk.

P a r m a k l a r ı n ı sol elimle birleştiriyor ve muzip bir sırtışıla göğsüne yerleştiriyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

Gözleri ellerimize kayıyor.

İki yanında kırmızı elmasların kümелendiği ince altın bir bant üzerinde, hayatım boyunca gördüğüm en büyük armut biçimli elmas yüzüğe bakıyorum.

Kesinlikle muhteşem.

Ama durun. Bunun ne olduğunu biliyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Elimi geri çekmeye çalışıyorum ama o kalbinin üzerinde tutuyor.

"Benim, Dolcezza. Çıkarırsan ne olacağını gör. Dene bakalım. Sana meydan okuyorum."

Yüzü sert. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, yanaklarım yanıyor.

"Ben-Biz, Frankie."

Kıkırdıyor. "Kelimeleri mi unuttun?"

"Şey, evet." Sabah güneşinde parıldayan mücevherleri izlerken avucum tenine yaslanıyor.

Gülümsemesi genişler. "Doğru cevap bu."

Bir anlık sessizlik, zihnimin aşırı hızlanmasıyla geçiyor. "Ne? Hayır. Neden?" Düşüncelerim bir kelime karmaşasına dönüşüyor.

Tek parmağıyla yılan dövmemin izini sürüyor, her dokunuşunda tüylerim diken diken oluyor.

"Sen benimsin. Seni kelimenin tam anlamıyla istiyorum. Karımsın."

"Sadece dizlerinizin üzerine çökerseniz sayılır efendim." Sırıtmamak için kendimi zor tutarak sırt üstü döndüm.

Frankie arkamda sessizliğini koruyor, içindeki öfkeyi hissedebiliyorum.

Tuvalete doğru ilerliyorum. Kapıyı kapatmaya gittiğimde, sesi yatak odasında yankılanıyor.

"'Hayır' bir cevap değil, Zara."

"Belki de teklifi tekrar denemelisin," diye bağıriyorum ve kapıyı çarpıyorum.

Her geçen gün ona kalbimden daha fazla şey veriyorum, isteyerek.

Eğer benimle evlenmek istiyorsa, bana düzgünce sorabilir. Kalbimin ona ait olduğuna eminim. Onunla ne kadar savaşmaya çalışsam da, her zaman onun olması gerekiyordu.

Duşu açarak buharın odayı doldurmasına izin veriyorum ve dişlerimi fırçalamaya başlıyorum. Tezgahın üzerindeki pembe çantama bakarak kaşlarımı çatıyorum.

Kahretsin.

Hapımı almayı unuttum.

Fermuarı karıştırıyorum ve paketi çıkarıyorum. Bulduğumda ellerim titremeye başlıyor ve diş fırçasını lavaboya düşürüyorum. Hışımınla kapıya yöneliyorum ama ben ulaşmadan kapı açılıyor. Frankie çerçeveye yaslanmış, ayağını çaprazlamış ve yüzünde eğlenmiş bir ifade var.

"Bu da ne böyle?" Boş hap paketimi tutarak bağıriyorum.

Bana doğru bir adım atıyor, öfkeyle titreyerek yerimde duruyorum.

"Tam olarak görüldüğü gibi." Önümde duruyor ve çenemi ona doğru kaldırırken dişlerimi sıkıyorum.

Beni kaldırıp lavabonun üzerine bırakıp bacaklarımın arasına yerleşirken çığlık atıyorum. Boş paketi göğsüne bastırıyorum.

"Bunu neden yaptın? Daha fazlasını almak tam bir baş belası." "Onlara ihtiyacın yok." Elimden kaptı ve omzunun arkasına atıyor.

Aklını kaçırmış.

"İnanılır gibi değilsin." Parmağım sert karın kaslarını dürtüyor.

"Ağzından çıkana dikkat et,"
diye uyarıyor. Ona ters ters
bakıyorum.

"Gerçekten seni lanet olası bir varis yapmamı mı istiyorsun?" Gülüyorum, çünkü bu bir şaka.

Yüzüne ciddi bir ifade yerleşir, çenesi gözle görülür şekilde sıkılır.

Gülmeyi bıraktım. Kahretsin. "Sen gerçeksinsin, değil mi?"

Eğiliyor, dudakları kulağımı okşuyor. "Ölümcül. Seni ait olduğun yerde, yanımda istiyorum." Kollarımı neredeyse morartacak kadar sert bir şekilde kavırıyor.

Bir nefes çekiyorum.

Şu anda, bu adama ne isterse verirdim. O haklıydı. Sen aileni seçtin, ben de

Bu.

"Bana iyi bir sebep söyle."

"Düşünün, işten eve geliyoruz ve mini versiyonlarımız evin içinde koşturup kaosa neden oluyor. Onları korumak için dünyayı yakıp yıkacak iki ebeveynle birlikte. Aile, Dolcezza. Bir miras, bir yuva inşa edebiliriz. Hayatta hak ettiğimiz her şeye sahip olabiliriz. Bunu seninle istiyorum."

Olduğum gibi kabul edildiğim bir yer. Bu onunla uğraşmak istememe engel değil. O kadar kolay biri olduğumu düşünmesine izin vermeyeceğim.

"Bizim genlerimizi taşıyan çocukların ortalıkta dolaşmasının iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Dünyanın bununla nasıl başa çıkacağını bileceğini sanmıyorum." Ona alaycı bir gülümseme gösterdim.

Gözleri benimkilerle aynı hizada olacak şekilde başını eğiyor. "Başka kimsenin önemi yok. Yönetecekleri bir imparatorlukları olacak."

"Bunu gerçekten istiyor musun?" Sesim şüpheyile dolu bir gıcırtya dönüşüyor.

Hızlı bir hareketle beni kendine doğru çekti, ellerimi göğsüne bastırdı, kalbinin çılgınca çarpışını hissettim. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Dizlerinin üzerine çöküp düzgünce yapana kadar seninle evlenmiyorum."

"Bunu göreceğiz."

Kavrayışından sıyrılıyorum, kalçamı hafifçe sallayarak yanından geçiyorum.

"Bebek, tek yapman gereken sormaktı," diyorum omzumun üzerinden ona bakarak.

Arkamdan homurdandığını duyuyorum.

"Benimle taşak geçme." Ses tonu hırçın, nabız atışlarının doğrudan merkezime yönlendiriyor.

"Ben mi? Asla." Nefesimi tutuyorum. Eğer o oyun oynamak istiyorsa, ben de oynayacağım.

Yatak odasına adımımı atar atmaz beni ensemden yakaladı, kendi etrafımda döndürdü ve

beni zorla duvara yasladı. Gözlerimiz kilitleniyor ve yüzüğü parmağımdan çıkarıp göğsüne bastırıyorum, parmakları boğazımı sıkıyor.

Yüzüğü parmaklarımdan alırken yüz hatlarında bir karanlık beliriyor.

"Bu bir hataydı." Dişleri omzuma batıyor ve bir iniltiyi bastırıyorum.

ile benim Bacaklar sarılmış etrafında Onu, onun dick girişime doğru bastırıyor.

"Yüzüğümü takacaksın. Benim karım olacaksın.

Göreceksin." İkisini de istiyorum, soyadını ve bebeğini.

Yüzüğün soğuk metali zonklayan klitorisime bastırırken nefesim kesiliyor. Elması bana doğru çevirirken vücudum titremeye başlıyor.

"Belki de her şeye sahip olamazsın," diye cevap veriyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Çenesi titriyor. "Yanlış cevap." Kolumu göğsümüzün arasına sıkıştırarak bandı tekrar parmağıma geçiriyor.

"Bu da ne-"

Elini dudaklarıma kenetleyerek sözümü kesiyor ve onun dışındaki her şeye karşı duyularımın körelmesine neden oluyor. Boğazımı sıkıca kavıyor, içime daldıkça ciğerlerim yanıyor, beni unutana kadar beceriyor, istediğini alıyor.

Elini çekip yerine son nefesimi de çalan vahşi bir öpücük koyarken tırnaklarım kaslı sırtına saplanıyor. Beni mümkün olan her şekilde tüketiyor.

Bedenim onun elinde titriyor, damarlarımda kıvılcımlar çıkıyor. Aletini içimde daha derinlere daldırıyor.

"Benim için gel, dolcezza," diye bağılıyor, hızını artırıyor ve boğazımı sıkıyor. "Şimdi!"

Kulağıma doğru inlediğinde adını haykırıyorum ve o da son birkaç hamleyle bana katılıyor.

Alnını benimkine değdiriyor ve ben nefesimi toparlamaya çalışıyorum. Bu çok sıcaktı.

Tırnaklarımı omuzlarında gezdirip ön tarafında dinlendiriyorum. Yüzüğümü küçük parmağından çıkarıp tekrar benim parmağıma takarken dudaklarında bir sırıtma dans ediyor.

Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum.

"İçime bebeği gerçekten böyle mi koyacaksın? Duvara karşı şipşak mı?"

"Oh, Zara. Sana ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yok."

FRANKIE

RINGDE DEVAM EDEN DÖVÜŞE BAKIYORUM. SES

Ev sahibi dövüşçü güçlü bir darbe indirip rakibini yere sererken etrafımızda patlayan kalabalığın sesi diğer tüm sesleri bastırıyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Zara'nın ince bedenini kendime doğru çekiyorum ve başının üstünü öpüyorum.

Enzo ile birlikte birkaç gün içinde kayıp kızlardan üçünün izini bulmayı başardılar. O kadar odaklanmıştı ki yemek yediğinden emin olmak için onu dışarı sürüklemek zorunda kaldım. Kafasına bir şey taktı mı, onu durdurmak mümkün değil.

"Grayson ve Kai'nin hâlâ onları kurtarması gerekiyor," diye yanıtlıyor başını göğsüme yaslayarak.

"Yapacaklar, bebeğim."

"Hey, bak, sıradaki dövüş Jax!" Kollarımın arasında dönüyor ve boynuma sarılıyor.

Jax'in dövüşünde yer alan dövüşçülerden birinin Azrail olduğu ve üç kızı annesinin evinde sakladığı ortaya çıkar. Tabii ki motosiklet kulübünün koruması var. Ama birçoğu bu gece onun dövüşü için burada.

Mikhail'in yardımıyla kartları değiştirdik. Jax onun yeni rakibi. Eğer bu pislik

Canlı halka artık başka bir hikaye. Jax'e oraya çıkıp dövüşmesi için kesin talimatlar verdim, öldürmesi için değil. Boksta bir gelecek istiyorsa ve Azrail'in peşimizi bırakmasını istiyorsak, soğukkanlılığını korumalı.

Bu onun için mükemmel bir sınav olacak.

Bu sırada Grayson, Kai ve Mikhail'in adamlarının içeri dalması ve kızları Volkov'un güvenli evine geri götürmesi için mükemmel bir fırsat doğar.

"Bir içkiye daha ihtiyacım var." Başını kaldırıp bana sırtıyor. "Daha fazla içemeyecek olman uzun sürmeyecek.

Bunlar," diye fısıldıyorum dudaklarına ve anında kızarıyor.

"Umalım da öyle olsun." Işıklar sönüp yerini kırmızı flaşlara bırakırken dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Jax 'Kaos Kralı' kapüşonu ve kırmızı altın rengi şortuyla ringe girdiğinde yerimizi alıyor ve onun mutlak bir boks ustalığı sergilemesini izliyoruz.

Keller ona emirler yağdırırken, o hepimizi gururlandırdı. Altıncı rauntta o herifi nakavt etti. Rakibi yerdeyken gözlerine karanlık çöktü ve ben onun öldüğünü düşündüm. Ama beni çok şaşırttı, kendini durdurdu, bir adım geri çekildi ve hakem geri saydıktan sonra zaferini ilan etti.

Kalabalık çılgına dönüyor. Alnından kan damlayan Jax'in vahşi gözleri benimkileri buluyor ve ona başımı sallıyorum. Onunla gurur duyuyorum. Eldivenini öpüyor ve Keller onu zaferle kaldırmak için iplerin üzerinden atlamadan önce havaya kaldırıyor.

Geriye bakıyorum. Azrailler arenanın dışına doğru süzülüyorlar. Cep telefonumu gizlice çıkarıp Grayson'a bir mesaj göndererek onu uyarıyorum.

Anında cevap veriyor.

G

Her şey yolunda patron. Mikhail kızları güvenli evine götürdü. Jax'in o pislğin ağzını burnunu kırdığını söyle bana.

Zara'nın mesajını göstererek kıkırdıyorum ve o da gülüyor.

F

Kolay galibiyet. Seni gururlandırdı, G. Jette görüşürüz.

G

İşte bu!

"Buradan çıkmaya hazır mısın, bebeğim?" Kolum beline dolanıyor, onu kendime çekiyorum.

Umut dolu yeşil gözleri bana bakıyor. "Onları aldılar mı?"

"Çok doğru. Sayende bu gece iki savaşı da kazandık." Şakağına bir öpücük konduruyorum ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. Kravatımı çekerek beni kendisine doğru sürüklüyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerine çarparak dilimde tatlı şampanya tadı bırakıyor.

"Bu ne içindi?" Alay ettim.

"Sadece mutluyum."

Bir öpücük daha çaldım. "Ben de, bella. Ben de," diye mırıldanıyorum. On yıldır ilk kez bu sözleri gerçekten söylüyorum.

O yanımdayken mutluyum. Düşmanlarımı avlamanın dışında bir gelecek görebiliyorum.

"Bir gün buraya geri dönüp Vegas'ı düzgün bir şekilde yapmamız gerekiyor" diyor.

Onu kendime daha sıkı sarıyorum.

"Dünyada istediğin h e r şey senindir, dolcezza.

Senin için tüm şehri kapatmamı istiyorsan, kapatırım."

Dudağını ısıırıyor ve sikim seğiriyor.

"Tam bir velet olsam bile mi?"

Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum, etrafta kimin olduğunu umursamadan.

"Çünkü sen benim veledimsin. Derinlerde bir yerde iyi bir kız olduğunu biliyorum."

Yüzünü bana doğru çeviriyor, parlak dudakları yanağıma bastırıyor. "Senin iyi kızın olmak istemiyorum, Frankie."

"Bu doğru mu?" Törpüledim.

Ellerim sırtından aşağı kayıyor ve mükemmel kışının üzerinde duruyor.

"Senin küçük pis fahişen olmak istiyorum."

Bir öksürükte boğuluyorum ve kulağıma kıkırdayarak kışını sıkmana neden oluyor. Uzun tırnağını ensemden gezdirirken aletim agresif bir şekilde zonkluyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Güzel," diye fısıldıyor.

ZARA

İLK ÜÇÜNÜ BULUP BAŞARIYLA ALDIKTAN SONRA

kalan beş kişiyi bulmak için yeni bir kararlılık duyuyorum. Ne yapmam gerektiği umurumda değil. Bu görevde arkamda Frankie ve koca bir ordu olduğunu biliyorum.

Bugüne kadar yaptığım tüm polislik işlerinden daha tatmin edici.

Hepsinin güvende olduğunu öğrendiğimde, bunun bedelini babama seve seve ödeteceğim.

Ona duyduğum nefretin yakıcı ateşiyle yumruklarım sıklaşıyor.

Gözlerim son hedefimin iğrenç sabıka fotoğrafının bana baktığı ekrana sabitlenmiş durumda. Tasarıya uyuyor, ellili yaşlarının sonunda, multi milyoner emlak kralı. Karısı, iki çocuğu, mükemmel bir aile.

Sonraki resimlere göz gezdiriyorum. Burada New York Belediye Başkanı'nın yanında duruyor. Beni en çok etkileyen ise iki yıl önce bizim karakolda durup babamla el sıkışması.

Enzo araştırmam için bana şüpheli işlemleri gönderdi. Moskova, Arnavutluk ve Meksika'daki paravan şirketlere hepsi düşük değerli çok sayıda ödeme yapıyor. Bu ülkelerin hiçbirinde bulabildiğim kayıtlı bir işletmesi yok.

Ancak, son zamanlarda yaptığı şey gerçekten dikkatimi çekti, Vegas'ta yeni bir otel açtı.

"Al bakalım, bebeğim."

Frankie'nin kapıdan gizlice girip bilgisayarımın yanına dumanı tüten bir fincan kahve koyduğunu bile duymadan geri sıçırıyorum.

"Teşekkür ederim. Sanırım bir şeyler buldum Frankie," diyorum kalemimi çeneme vurarak.

Sandalyemin arkasına geçiyor ve kaslı kollarını omuzlarıma doluyor. "Can kulağıyla dinliyorum."

Dönüyorum, ekranı yaklaşıtıyorum ve Bay James Thompson hakkında derlediğim raporu açıyorum.

"Bu adam. New York'tan. Belediye Başkanı ve babamla birlikte yüksek mevkilerde, emlak müteahhidi. Rusya ve Vegas'la bağlantıları var. Son işlemler bana onun da işin içinde olduğunu söylüyor."

"Onu tanıyorum. Geçen yıl Keller'dan End Zone'u satın almak istemişti."

Sandalyenin etrafında dönüyorum. Bana mükemmel bir fikir verdi.

"Neden böyle sırtıyorsun? Hinzır beynin mi çalışıyor?" Sırtıyor.

Parmağımı çeneme vuruyorum. "Keller'ı End Zone'a davet etsek nasıl olur? Ona satmak istediğini söylesek?"

Sakalını kaşıyor. "Bize sadece kızların yerini söylemeyecek."

Etkilendiğini söyleyebilirim.

"Bu birazcık sorgulamanın çözemeyeceği bir şey değil. İnsanları konuşturmak konusunda oldukça becerikli olabilirim." Konuşurken gözleri parlıyor.

"Onu öldüremezsin, Frankie."

Henüz değil. James bu işin üstesinden gelemeyecek kadar yüksek profilli biri. Bir şey yapmadan önce kızları bulmalıyız.

Frankie muzip bir sırıtışla kalbinin üzerinde haç çıkarır.

"Ben de seninle geliyorum. İçkisine kolayca bir şeyler katabilirim. Keller ve Jax onu ofiste bağlayabilir ve sen de sihrini gösterebilirsin."

Başını sallıyor, bacaklarımı tutup kalçalarına doluyor. "Bu planı sevdim."

"O zaman harekete geçin. Kurtarmamız gereken kadınlar var." Yanaklarına vuruyorum.

"Yapmamız gereken bebekler var." Beni kollarına aldı ve masanın üzerine oturttu, evraklarımı ve renkli kalemleri yolumdan çekmeye dikkat etti.

"Keller'a mesaj at, sonra benimle ne halt istiyorsan yapabilirsin." Bu sözleri söylerken bile vücudum yanıyor.

"Sıkı pazarlık yapıyorsunuz, müstakbel Bayan Falcone." Göz kırıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum, sol elimi kaldırıp göğsüne koyuyorum.

Ve işte orada, o göz alıcı elmas yüzük, parmağıma geri takıldı. Her lanet günde yaptığı gibi.

"Size söyledim, dizlerinizin üzerine çökene kadar devam etmeyeceğim *efendim*." Yüzümü sert tutmaya çalışıyorum.

"Ve sana söyledim, dizlerimizin üzerinde sadece birimiz var. İşte, dolcezza."

Parmaklarımı saçlarında gezdirip dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Görünüşe göre Dolcezza her zaman benim adım olacak Bay Falcone." Yüzüğü parmağımdan çıkarıp takım elbisesinin cebine yerleştiriyorum ve kalbinin üzerine dokunuyorum. "Kuralları biliyorsun. Şimdi mesajlaşmaya başla. Senin için çok hazırım."

İsteksizce telefonunu çıkarıyor ve yüzünde konsantrasyonla mesaj yazmaya başlıyor. Kemerine uzandım ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Kurallarımı biliyorsun," diyor alçak bir ses tonuyla.

Elimi tekrar masanın üzerine koydum, beklenti odada cızırdıyordu.

İşini bitirip telefonunu masaya fırlattıktan sonra gözlerinde karanlık bir ifadeyle bana döndü. "Şimdi, nerede

biz miydik?"

Parmaklarım tekrar belini çekiştiriyor. "Dizlerinin üzerine çöküp bana dilinin ne kadar iyi olduğunu gösterecektin."

Elleri iki y a n ı m a çarpıyor, burnu burnuma değiyor.

"Oh, meğim. Œimdi boşalmak için ne kadar beklemen gerektiğinin farkında değilsin."

FRANKIE

KELLER'IN LÜKS DERİ OFİS KOLTUĞUNA YERLEŞTİM.

Jax ve Kai son işkence alanımızı kurarken, yanan sigaramın dumanından yansıyan yumuşak parıltıyla monitöre bakıyordum.

Masanın üzerinde iyi bir bıçak, tırnak makası ve diş çıkarma aleti seçkisi ve odanın ortasında ipli bir sandalye bulunmaktadır.

Jax omzumun üzerinden eğilmiş, izlediğim monitöre bakıyor ve Zara'nın James'le yapacağı şeyi bekliyor.

"Vay canına, Zara bu gece harika görünüyor patron."

Kulaktan kulağa sırtarak ona bakıyorum ve aptallığı karşısında birkaç kez göz kırpyorum.

Kai, Jax'e "Jax, bir gün seni yere serecek," diyor. O akıllı bir çocuk.

"Ben olsam onu dinlerdim, Jax," diye uyarıyorum.

"Sadece seni gaza getiriyordum patron." Omzuma dokunuyor ve ben bir nefes daha alıyorum.

"Tekrar dene. Benim için çalışmak için diline ihtiyacın yok." Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Gözleri irileşiyor ve geri adım atıyor. Kai'nin arka planda gülmesini kaçırmıyorum.

Arkamdan tartışmaya başladılar.

Onları duymazdan gelerek dirseklerimi masaya dayayıp öne doğru oturuyorum ve elinde Keller ve James için içecek tepsisiyle VIP alanına giren Zara'ya yakınlaşıyorum.

Sigaramı kül tablasında söndürürken, gözlerinin onun vücudunda gezinmesini izliyorum ve içimde öfke kaynıyor. Onu öldüremeyebilirim ama kesinlikle canını yakacağım.

Masanın üzerine eğiliyor, doğrulurken elini bilerek onun koluna sürüyor ve biralarının yanına iki shot bardağı yerleştiriyor.

Ona bir şey söylüyor ve o da dramatik bir şekilde gülüyormuş gibi yapıyor. Göğüslerinin açık elbisesinin içinde zıplamasını izliyorum. Arkadaşımız James gibi ben de gözlerimi onlardan alamıyorum.

Keller viskisini yudumlarken o başını sallar.

James'e el salladıktan sonra dönüp monitöre bakıyor ve göz kırpmıyor. İzlediğimi biliyor.

Yaklaşırken koridorda topuklarının tıkırdadığını duymam uzun sürmüyor. Gözlerden uzak odaya giriyor ve bana doğru vals yaparak kucağıma oturuyor.

"Nasıldım, yakışıklı?"

Sigara paketini alıp bir tane yakıyor ve bana yaslanıp dumanını üstümüzdeki havaya üflüyor.

"Jax, Kai, dışarı!" Emrediyorum ve sessizce çıkışa doğru süzülüyorlar, kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

"Adama işkence etmek üzere olduğum için şanslısın." Ona dokunmak için kaşınan iğrenç ellerini düşününce çenem sıkıştı.

Dudaklarını büzüyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Kulüpte paylaşım konusunda oldukça iyi olduğunu duymuştum."

"Bu farklıydı."

Zarif kaşlarından birini kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. O kızlar asla benim olmadı. sahipleniyorum. Ama sen tamamen benimsin. Ve ben

Paylaş. Hem de hiç." Onu olması gerekenden daha sıkı sıkımmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bir kahkaha patlattı.

"Bazen çok kolay kandırılıyorsun, Frankie." Son sigarasını üflüyor ve söndürüyor.

Elleri yüzümü çevreliyor. İçimde yanan öfke ateşiiyle savaşıırken burun deliklerim alevleniyor. Hiçbir zaman kıskanç bir insan olmadım ama Zara için, ona yanlış şekilde bakan birini öldürebilirim.

"Ben sadece sizinim, efendim. Her zaman."

Bir nefes verdim. Kelimeleri yüksek sesle söylediğini duymak içimde yanan öfkeyi yatıştırıyor.

Kapı açılır ve Jax ile Kai uyuşturulmuş ve baygın bir James'i içeri sürükler.

"Eh, bu çabuk işe yaradı." Gözlerinin yeşili genişledikçe büyüyor.

"İyi maldır," diye cevap veriyorum. "Dışarı çıkıp Keller'la bir şeyler içmek ister misin? Ben şu pisliği halledeyim, sonra sana katılırım."

Başını sallıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Yüzünü tutup dudaklarına yapışıyorum ve ona kime ait olduğunu hatırlatıyorum.

"İyi eğlenceler." Kendini kucağımdan kaldırmadan önce bana nefes nefese göz kırpmıyor.

Kendime bir kadeh viski doldurup arkama yaslanıyorum ve Jax James'i sandalyeye bağlamayı bitirip başını eğik bırakırken yudumluyorum. Bir dizi malzemeye göz atarken, çoğunu kullanmayacağımı biliyorum. Onun tipini biliyorum. Kendini kurtarmak için ilk fırsatta konuşacaktır.

Şok tabancasını alıp ona ateş ediyorum ve sandalyede titremesini izliyorum. Öksürük krizine giriyor, nefes nefese kalıyor. Önüne geçiyorum ve solgun, buruşuk yüzü yukarı bakınca ona gülümsüyorum.

"Bay Thompson, nasıl hissediyorsunuz?"

Odaya bakar ve bileğindeki ipleri çekiştirmeye başlar. "Kimsin sen?"

Bir adım öne çıkıp yüzünü zorla kavriyorum, başını geriye yatırırken çenesindeki gerginliği fark ediyorum.

"Senin en kötü kâbusun olabilirim," diyorum dişlerimi sıkarak. Tutuşumu bırakıyorum ve yanağına dokunuyorum. "Ya da kurtarıcın olabilirim."

Bana boş boş bakıyor. Belli ki biraz hızlanmam gerekiyor. Aletlere geri dönüp ince bir bıçak alıyorum ve bıçağı yüzümün önüne getiriyorum.

"Bunu gerçekten kolaylaştırabiliriz James. Sana James diyebilir miyim?" diye sordum.

Çılgınca başını sallıyor, bacakları titremeye başlıyor.

"Bu bıçakla ya bağlarınızı kesip gitmenize izin veririm ya da gözlerinizi oyup parmaklarınızı koparırım."

Parlak ışığın yansımalarının yüzünde t i t r e ş m e s i n e izin verdiğimde göz bebekleri büyüyor.

"Ooh, k e s k i n m i ş ," diyorum, bıçağı parmağımın ucunda gezdirip kanın damlamasını izliyorum.

Göğsü hızla inip kalkarken alnında bir ter dalgası oluşuyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Nerede vardır ve Kızlar, James?" I
adım doğru Bu zavallı adamın üzerinde yükseliyordu.

"Ne kızları?"

Kaşımı kaldırıp keskin ucu boğazına doğru indiriyorum. "Aptal numarası yapma. Senin zeki bir adam olduğunu biliyorum. Onları nereye gönderdiğini söyle. Onları sağ salim geri aldığımda gitmene izin vereceğim."

Soğuk metale karşı yutkunuyor. "Onlara dokunmadım."

Başımı eğiyorum. "Onlarla ne yaptın o zaman?"

Onu gerçekten boynundan bıçaklamadan önce kendimi sakinleştirmek için bir nefes alıyorum.

"Onları otelimde ucuz işgücü olarak kullanıyorum." "Kaç kişiler? Neredeler?"

Çenem titriyor.

"Sadece üç tane. Onları Vegas'ın hemen dışında bir evde tutuyorum. Bana henüz başlamalarının güvenli olmadığı söylendi."

"Kim tarafından?" Deriyi kıracak kadar sert bastırıyorum. Kan boğazından aşağı süzülürken, tertemiz beyaz yakasını lekeliyor.

Başı titriyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

"James. Hadi ama. Ya senin ya da onların hayatı. Karını, çocuklarını düşün." Bu her erkeği kıracak tek tehdittir.

Gözleri korku dolu bir şekilde açılır. "George O'Reilly." Şerefsiz.

"Başka kimse var mı?"

"Yanında çalıştığı İtalyan bir adam. Ben sadece George ile muhatap oldum. Onları şehirden çıkarmak istiyordu. Mülklerim olduğunu biliyordu. Ben normalde Ivan'la anlaşırım."

"Volkov?"

Başını sallar ve ondan ter ve idrar kokusu sızmaya başlar. Bu, Zara'nın bulduğu Moskova bağlantılarını açıklıyor. Eminim uzun zamandır Mikhail'in babasından kadın satın alıyordur. James'i şimdi öldüremeyebilirim ama ileriki bir tarihte bu pislik için geri geleceğim.

"Adres."

Telefonumu çıkarıp Enzo'ya mesaj atıyorum, böylece Mikhail ve hazırda bekleyen adamlarıyla birlikte operasyonu düzenleyebilecek.

"Onları aldıktan sonra gitmene izin vereceğim." Silahımı yığının içine atarak geri çekildim. Telefonumu yüz üstü masanın üzerine bırakarak oturuyorum. Bir sigara yaktım ve duvardaki saatin tik taklarını dinleyerek beklemeye başladım.

Kırk dakika sonra, Mikhail'in üç kıza da sahip olduğunu doğruladım.

"Görünüşe göre şanslı gününüzdesiniz Bay Thompson." Bağlarını keserek ayağa kalkmasına izin verdim. Yanımdan geçip gitmeden önce boğazını tuttum ve onu zorla duvara yapıştırdım.

"Tek kelime edersen, seni öldürürüm. Daha fazla kız alırsan, seni öldürürüm. Her hareketini izleyen, yaptığın her lanet aramayı takip eden adamlarım olacak. Bizden kaçamazsın. Nerede olursan ol. Bunu unutma."

Onu düşürdüm ve boynuna tutunarak bir yığın halinde yere düştü.

"Yapmayacağım," diye mırıldanıyor.

Tam bu sırada Jax ve Kai sırtarak yeniden ortaya çıkar ve yerdeki James'e bakarlar.

James'e onun hakkında her şeyi bildiğimizi hatırlatmak için kasıtlı olarak "Onu eve götürün," diyorum.

VIP alanına girdiğimde, Keller ve Grayson viskilerini yudumlarırken Zara'yı Maddie ile kıkırdayarak şampanya içerken buluyorum.

Bakışlarımız birleştğinde kahkahasını aniden kesiyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Ee, nasıl gitti?" diye soruyor, kabinden kayarak çıkıyor ve kollarını bana doluyor.

"Üç kızı daha kurtardık."

İçkisinin kalanını geri atarken kaşları çatılıyor.

"Sorun nedir, bebeğim? Bu iyi, değil mi?" "Hâlâ iki kayıp var, Frankie."

Çıplak sırtını okşayarak kucaklamamı sıkılaştırıyorum.

"Biliyorum.

Onları bulacağız."

Zara bunu kişisel bir kan davası gibi üstlendi. Babasının bu işe karışmasından dolayı kendini sorumlu hissediyor. Anlıyorum. Kadında tanıdığım hiç kimsede olmayan bir kararlılık var. Onu özel yapan da bu.

Sienna elinde taze bir şişe şampanya ve kendisi için bir bardak suyla paytak paytak yürüyerek geliyor ve kocasının kucağına oturuyor.

"Hey, Zara! Bir tane daha ister misin?"

Elinde dökülmek üzere olan boş bir flüt tutarak bana bakıyor.

"Bırakıp gitmeyi hak ediyorsun. Keyfine bak bebeğim." Şakağına bir öpücük kondurdum.

"Evet lütfen," diyor. "Frankie?"

Maddie sorar.

"En iyi malın bu mu?" Keller'a sordum.

Kıkırdıyor. "Burada bir bok servis etmediğimi biliyorsun." Zara'nın yanındaki kabine kaydım ve kolumu omzuna koydum.

"Bu gece başarılı oldu. Enzo, babasının bağlantılarını kullanarak Romano'nun yerini tespit etmek için Mikhail'le birlikte çalışıyor. Bu işin sonu yakın." İçkimi kaldırıyorum ve grubun geri kalanı bana katılıyor.

"Bu iş bittiğinde Luca ve Rosa'nın eve döneceğini düşünüyor musun?" Maddie soruyor.

Grayson başının yanını öpmeden önce, "Eminim geri döneceklerdir, bebeğim," diye cevap veriyor.

Keller çenesini sıkıyor ve elini Sienna'nın kolunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Luca ve Rosa ile birkaç kez konuştum, Avrupa'da seyahat etmekten mutlular. Onları geri dönmeleri için zorlamayacağım. Bir molayı hak ediyorlar. Keller'ın yüzüne bakılırsa kardeşine ihtiyacı var. Hepimiz Luca'nın alaycı kişiliğini özledik. Ben bile. Biz onların ailesiyiz. Doğru zaman geldiğinde döneceklerine eminim.

"Eğer değilse, o zaman gidip onları ziyaret etmemiz gerekecek. Onlarla tanışmak isterim," diyor Zara gülümseyerek.

"Yapacağız, dolcezza," diye cevap veriyorum, omzuna hafifçe küçük daireler çizerek.

ZARA

BAŞKA BİR MİDE BULANTISI DALGASI ÜZERİME ÇÖKERKEN ellerimle klozeti kavıyorum. Acımasızca kusarken midem fiziksel olarak ağrıyor.

Dün gece sadece birkaç kadeh şampanya içtim. On sekiz yaşımdan beri böyle akşamdan kalma olduğumu hatırlamıyorum.

"Zara!" Frankie'nin sesi banyoda yankılanıyor.

"Buraya," diye sesleniyorum. Sadece bu bile ağzımı sulandırmaya yetti.

Kapı açılıyor ve kendimi geri çekip popomun üzerine oturuyorum, Frankie'yi kollarını karın kaslarının önünde kavuşturmuş kapıya yaslanmış buluyorum.

"Birileri çok mu içti?" diyor sırtarak.

"Ben hafif sıklet değilim, Frankie. İyi bir günümde seni masanın altından içebilirim. Belli ki midemde bir sorun var," diyorum. Kendimi tekrar tuvaletin üzerine atıp midemdekileri boşaltmadan önce kelimeler daha yeni çıkmıştı.

Frankie'nin sırtımı okşayan yumuşak dokunuşu beni biraz rahatlatıyor, ben yere uzanırken o da bana katılıyor, kaslı kalçalarını iki yanıma açıyor ve beni çıplak vücuduna yaslıyor.

Kulağımın arkasından saçıımı okşuyor.

"İyi misin meleğim? Sana bir şey getireyim mi?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, kucağına gömölüyorum. "Yatağına dön Frankie. İkimizin de hastalanmasına izin veremeyiz. Yapacak çok işimiz var."

Kıkırdarken göğsü sırtımda titreşiyor. "Bunun bir böcek olduğunu sanmıyorum, bebeğim."

Öne doğru kayıyorum, yüzümü ona dönüyorum ve kaşlarımı birleştiriyorum. Sözlerinin ardındaki anlamı kavradıkça içimde bir şok dalgası oluşuyor. "Sence?"

Elleri belime dolandı ve beni kendisine doğru çekti. "Seviyorum."

Şu döngü takip uygulamalarından birini kullanıyordum. Dün doğum yapmam gerekiyordu, hapı bırakmanın işleri karıştırabileceğini düşündüm.

Kalbim çarpmaya başladı. Bu gerçekten o olabilir mi? "Peki, neyi bekliyorsun? Emin olmak için yirmi kadar teste ihtiyacım var."

Gözleri gözlerimi ararken elleri yüzümü çevreliyor. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin meleğim."

Ben de ona gülümsüyorum. Gülümsüyorum. Çünkü bunu ben de en az onun kadar istiyorum. Hayatımın geri kalanında bu adamın ve onun sahip olduğu gücün yanında olmak istiyorum. Çocuklarımızın babalarının dünyayı yönettiğini görmelerini istiyorum.

"İyi bir fikrim var yakışıklı," diye fısıldıyorum yanağını okşayarak.

"Sen benimsin, Zara. Sonsuza kadar benimsin." Sözleri midemde keleklerin patlamasına neden oluyor.

"Tek istediğim bu."

Dudakları yumuşak bir öpücük için benimkilerin üzerinde geziniyor. Bana tam olarak bilmem gereken şeyi gösteren bir öpücük. Her şeyin burada olduğunu. Kelimeleri söylemesek bile, bunu her gün gösteriyoruz.

"Duş alıp dişlerimi fırçalamalıyım." Az önce kustuğumu unutmuşum.

"Umurumda bile değil. Sen bunu yaparken, ben de eczaneye gideceğim. Uzun sürmez. Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Tamam mı?"

Gözlerimi deviriyorum ve o da çenemi tutuyor.

"Yapma bunu. Seni cezalandırmam için uygun bir durumda değilsin," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Göğsümde yayılan sıcaklığa rağmen haklı olduğunu biliyorum.

O giderken ayağa kalkıp aynada kendime bakıyorum. Yanağımdan bir damla yaş süzölüyor. Bunu istiyorum. O iki çizginin ortaya çıkmasını her şeyden çok istiyorum. Frankie yanımdayken her şeyi yapabileceğimi biliyorum.

FRANKIE

Şarkı- All that really matters, ILLENIUM, Teddy Swims

EVE GİRDİĞİMDE ZARA'YI EVİMİZDE UYURKEN BULDUM.

Yatağa. Çantayı komodinin üzerine bırakıp yatağa giriyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Bu her şeyi değiştirir ama aynı zamanda hiçbir şeyi de değiştirmez.

Tekrar çocuk sahibi olmak gibi bir niyetim hiç olmadı. Bunu aramıyordum.

Bir bebek istememin tek nedeni o, çünkü o.

Elini boynuma koyuyor ve küçük bir horlama sesi çıkarıyor.

Yüzüksüz parmağına bakıyorum ve sertleşiyorum. Benimle alay ettiğini, beni tek dizimin üzerine çökmeye zorladığını biliyorum.

Her zaman çekmecesindeki kutuda saklar. Kutusundan çıkarmak için dikkatlice uzanıyorum ve ait olduğu yere geri koyuyorum.

"Buradasın," diyor uykulu bir halde. "Çişin gelmedi mi daha?"

Gülüyor, sırt üstü dönüyor.

"Yapabilirim, evet."

Esniyor ve uzanıyor. Bu haliyle bile, dağınık saçları ve yorgun gözleriyle, Zara'mdan daha güzel bir kadın görmedim.

Kıçını okşadım ve dramatik bir şekilde yataktan yuvarlandı. Onu takip ettim ve testi verdim.

Tuvaletin önünde duruyor ve bana düz bir bakış atıyor. "Beni işerken izlemene gerek yok."

Onu görmezden geliyorum ve kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapatıyorum.

Testi paketten çıkardığında, oda birden boğucu gelmeye başladı. Ellerim yapış yapış oldu. İçimdeki bu yeni ateşi düşürmesini umarak sırtımı serin fayanslara yaslıyorum.

"Korkuyorum." İri gözleri yaşlarla dolup taşarak bana bakıyor.

Ona söylemeyeceğim, ama ben de öyleyim. Tamamen farklı nedenlerle olduğunu düşünüyorum.

"Neden?"

"Tüm bu olanlardan sonra bebek sahibi olmak için güvenli bir zaman mı?" Başparmağımla yüzünü okşarken burnunu çekiyor.

"Bebğim, hiç kimse çocuğumuza zarar verecek kadar yaklaşamayacak. Şehirdeki en güvenli kişi onlar olacak. Sana söz veriyorum, Dolcezza." Her kelimesinde ciddiyim. Geçmişteki hatalarımı tekrarlamayacağım. Bu kendimi feda etmek anlamına gelse bile. Zara ve bebeğimiz her zaman önceliğim olacak.

"Onlara da bakabilirim, biliyorsun."

Başımı salladım ve ona gülümsedim. Hiç şüphem yok. Gözlerinin ardında böyle bir ateş varken, harika ve sert bir anne olacak.

"İki dakika oldu mu?"

Kalp atışlarımla sesi kulaklarımı doldururken testi elime alıyorum. Ona uzatırken parmaklarım hafifçe titriyor.

Bakmadan önce titrek bir nefes veriyor.

Elleri ağzını kapatıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. O kelimeleri söylemeden önce ne yazdığını biliyorum.

Onu çevirdiğinde, iki pembe çizgi bana bakıyor. Hiç düşünmeden onu kollarıma aldım, bana doğru hıçkırırken yüzümü boynuna sakladım.

Baba olma, koca olma şansım hiç olmadı. Son on yılımı bu düşüncelerden kaçarak geçirdim. O hayalleri, onları kaybettiğim gün gömdüm.

Ve şimdi, sürünerek geri geliyorlar ve öldükleri gün kadar acıtıyor. Kalbe saplanan bir mızrak gibi.

Beni sarmaldan kurtaran tek şey Zara. Yine de hayatımda hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim.

"Bir bebeğimiz olacak Frankie. Bunu gerçekten yapacağız. Deli miyiz biz?"

"Evet, deliyiz, hem de olabilecek en iyi şekilde."

Artık beni gerçekten asla terk edemez. Bu duygudan kurtulamıyorum, bu ses bana buna sahip olamayacağımızı haykırıyor. Ben bunu hak etmiyorum.

Belki de istemiyordumdur. Yine de bu beni onu almaktan alıkoymayacak. Bana sadece bu savaşı nihayet bitirme kararlılığı verir ve Zara yanımdayken dünyayı ele geçirebiliriz.

ZARA

"HEY ENZO, SANIRIM BIR ŞEYLER BULDUK. İZİN VER GÖNDEREYİM.

" Yemek masasının diğler tarafında oturmuş bir Şeyler yazan Enzo'ya bakıyorum.

"Gönder," diyor başını kaldırmadan.

Dünyada Enzo'nun birini avlayamayacağı tek bir yer olduğunu sanmıyorum. NYPD'deki bazı sistemlerimizin gelişmiş olduğunu sanıyordum, ama Enzo'nun yarattığı Şey tamamen yeni bir seviye.

Bu beni düşündürüyor, Romano ne kadar tehlikeli? Birinin izini kaybettirmesi ve Enzo'nun onu bulamaması bana pek doğru gelmiyor.

"Gönderildi. Enzo, sana bir Şey sorabilir miyim?"

Başını kaldırdığında, parmakları siyah saçlarının arasından geçiyor ve klavyesinden uzanırken çarpıcı mavi gözleri benimkileri buluyor.

"Frankie ve Romano'ya ne oldu? Rosa'nın düğünü hakkında biraz bilgim var. Sonrasını gördüm. Bu kararlılığı anlamıyorum. Bu bir bölge savaşından daha fazlası, değil mi?"

Dün gece bunu düşünüyordum, Frankie'nin kardeşini ve Romano'nun çocuklarını neden öldürdüğünü. Daha fazlası olmalı.

Frankie bela aramıyor, bela onu buluyor gibi görünse bile. İntikam peşindeymiş gibi davranıyor.

Enzo'nun bakışları bir an için kayıyor, ağzının içini endişeyle çiğnerken dikkati başka bir yere kayıyor. "Zara, bak, bunu söylemek bana düşmez. Evet, bundan çok daha fazlası var. Bu benim anlatacağım bir hikâye değil."

"Doğru," diyorum parmağımı masaya vururken. Avuç içleri masanın üzerinde düzleşiyor. "Sor ona. Her zaman Frankie'yi tanırım, kimseyi içeri almaz. Sen farklısın. Gerçeğe ihtiyacın varsa, talep et. İkimiz de senin böyle biri olduğunu biliyoruz."

Bir yudum su içiyorum, mide bulantısı başımı döndürmeye başlıyor.

O haklı. Frankie'den korkmuyorum. Ama belki de içten içe, bana söyleyebileceklerinden korkuyorum.

Ekrandaki saate baktım. Frankie bugün Grayson ve Jax ile spor salonunda antrenman yapıyordu ve her an Mikhail ile bir görüşme yapmak için geri dönebilirdi.

"Entrikalar çevirdiğini görebiliyorum," diye gülüyor Enzo.

"Ben mi? Asla." Onunla çalışmayı seviyorum. İyi bir takım olduk.

"Bu adam, onu tanıyor musun?" Enzo dizüstü bilgisayarını çevirirken soruyor.

"Adını duymuştum. SWAT'tan. Güvenli eve yapılan baskının bir parçasıydı. Sanırım alıcıları bulana kadar kadınları babam için tutuyor. Bir şey yapmadan önce araştırmalıyız. Bu konuda %100 emin değilim."

"Elbette. Bir ekip gönderebilirim."

Başımı salladım. "O NYPD'den. Eğer kızları saklıyorsa, yüksek alarmda olacaktır. Ben giderim."

O kaşlarını çatar. "Al Jax ve Kai ile Sen, Yoksa Frankie beni öldürür."

Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum. O haklı. Tek başıma gidersem Frankie çıldırır.

"Hiç bebek bakıcısına ihtiyacım olmayacak mı?"

"Bu bebek bakıcılığı değil, Zara. Korumak. Asla tek başımıza dışarı çıkmayız, hiçbirimiz." Parmağı masaya sertçe vuruyor.

"Oh, tamam."

Telefonunu açar ve mesaj yazarken sandalyesinde arkasına yaslanır. "Jax ve Kai'yi buraya getireyim. Hızlı hareket etmeliyiz."

Ayağa kalkıyorum. "Tamamdır, patron! Bırak da üstümü değiştireyim."

Ön kapının kapandığını duyuyorum ve Frankie çift adımlarla merdivenlerden çıkıp doğruca ofisine gidiyor. Kapüşonumu giyiyorum ve bugün koşmam gerekebilir diye spor ayakkabılarımı giyerek görünüşümü tamamlıyorum. Vücudum buna hazır olduğundan değil.

Koridora girdiğimde Frankie'nin yükselen sesini duyabiliyorum. "Bu yeterince iyi değil. Cevaplar için beklemeye devam edemeyiz. Bu pisliği saklandığı yerden çıkarmak zorundayız. Bu iş bitmeli Mikhail."

Kapının önünde duruyorum, Mikhail'in hoparlörlerden gelen agresif Rusça sesini dinliyorum ama kelimeleri anlayamıyorum.

Frankie'nin sesi yumuşar. "Para olmalı. Bu yüzden bunu yapıyor. Moskova'daki kaynaklarınızdan neler öğrenebileceğinize bir bakın."

Kapıyı sessizce açıp içeri bakıyorum, kazağını odanın diğer ucuna fırlatıp dar siyah tişörtünün içindeki sıkı fiziğini ortaya çıkarışını izlerken içimden arzu akıyor. Cildi yaptığı egzersizden dolayı parlıyor. Bilgisayarına bakıyorum ve ekranda Mikhail'in maskeli yüzünü görüyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek, görüntülü aramada görünmemek için sessizce ona doğru sürünmeye başladım. Yolun yarısına geldiğimde duruyorum ve Frankie'nin gözleri benimkilere ve tekrar monitöre kayıyor. Bacaklarını ayırıyor ve arkasına yaslanıp iki parmağıyla beni yaklaştırıyor. Yanına gidip dizlerinin arasına oturuyorum, başımı masaya çarpmamaya dikkat ediyorum.

Mikhail'in sesinde tiz bir tını var. "Kızlar, onları şimdilik burada tutuyorum, değil mi? Doğru mu? Elimde evraklar var.

"Söylemeniz için hazırım."

Tırnaklarımı kalçalarında gezdirirken Frankie neredeyse "Evet," diye homurdanıyor.

Hızlı bir hareketle sikini şortundan kurtarıyor ve başımın arkasından tutarak beni ona doğru itiyor, böylece onu ağzıma alabiliyorum.

Farenin tık sesini duyuyorum.

"Senden tek bir ses bile çıkmıyor, kapiş?"

Kirpiklerimin arasından ona bakıp başımı sallıyorum ve sesimi çıkarmadan işe koyuluyorum. Onu boğulmadan götürebildiğim kadar geriye götürüyorum.

Fare tekrar tıklar.

"Bu gece bağlantılarımla konuşup sana geri döneceğim Frankie."

"Bir sonraki sevgiyatı Pazartesi günü alacaksınız."

Şaftını yalıyorum ve çenesinin kenetlenmesini, kalçalarının ellerimin altında sıkılaşmasını izliyorum.

Ucunu emer emmez, saçlarımı kafa derimden o kadar sıkı çekiyor ki gözlerim sulanmaya başlıyor. Bacaklarımı birbirine kenetliyorum, ona duyduğum ihtiyaç beni ele geçiriyor.

"Gitmem gerekiyor. Seninle sonra konuşuruz." Telefonu kapatıyor ve dikkatini bana çeviriyor. Gözlerindeki arzu, orada saklı olan karanlıkla karışıyor. Ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor, bakışlarını benden ayırmıyor.

"Şimdi öğürdüğünü duyayım," diyor sırtarak, başımı aşağı iterek boğazımın arkasına vuruyor ve ağzımı sikmeye başlıyor. Kıcını kavriyorum ve tırnaklarımı geçiriyorum, bana verdiği her şeyi alıyorum.

Derin bir inilti çıkarıyor, bu da taşaklarını okşamaya başlamam için beni ateşliyor. Bana karşı geriliyor. Tam gözlerimi kapattığımda, boğazımdan aşağı boşalacağını düşünürken, beni üzerinden çekiyor. Hiç vakit kaybetmeden, üstümü aşağı çekerken eliyle sikini okşuyor.

Başını arkaya eğip eliyle kendini okşarken ve omzumu sıkarken ona bakıyorum.

"Siktir. Zara." Kontrolünü kaybettiğinde adımın dilinden yuvarlanışı nefesimi kesiyor.

Sıcak dölleri göğsümü boğarken dudağımı ısıırıyorum.

Beni ayağa kaldırarak ensemde tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

"Sıra sende bebeğim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Geri çekiliyorum ve ona şakacı bir gülümseme veriyorum. "Gelemem. İş için dışarı çıkıyorum."

Başparmağı alt dudağımı nazikçe okşuyor.

"Seni temizlememe izin ver."

Beni bırakıyor ve ben de masaya yaslanıyorum. Islak bir bezle geri dönmesi uzun sürmedi. Kumaşı cildimin üzerinde nazikçe gezdirmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi alçaldı, içindeki samimiyet beni temizlerken yumuşak kumaş gibi şefkatle üzerimde geziniyor.

"Kızlar için bir yer bakıyorum."

"Enzo'ya adamlarını göndermesini söyle," diyor huysuzca.

"Ben gayet yetenekliyim. Beni kilit altında tutmayın, çünkü sadece kaçmak isteyeceğim. Bunu unutmayın." Uyarıyı sözlerimde tutuyorum.

"Tamam."

Uzun bir iç geçirdim. "Kai ve Jax'i alıyorum."

Yüzündeki endişeyi görebiliyordum.

"Bunu bana yapma Frankie. Bana güveniyor musun?" Başımı yana eğiyorum ve ona tatlı bir gülümseme sunuyorum.

"Tek istediğim gereksiz riskler almamanız. Tamam mı?" Elini üstümün altından geçirip karnımın üzerine koyuyor. "İkinizi de kaybedemem bebeğim."

Bu lanet hormonlar gözlerimi yakıyor. Kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum. "Bizi güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun Frankie. Sana söz veriyorum."

"Biliyorum meleğim," diye fısıldıyor başımın tepesine.

Çenemi yukarı kaldırıyorum ve boynuna bir öpücük konduruyorum. "Eve döndüğümde Romano'ya ne olduğunu bana anlatır mısın?"

Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun? Bulmacanın büyük bir parçasını kaçırmışım gibi hissediyorum."

Vücudu kaskatı kesilirken, çenesi titriyor ve gözlerini benden kaçırıyor.

"Geçmişte kalması en iyisi olan şeyler vardır." Gözlerimin içine bakarken yüz hatlarında çatışma titreşiyor.

"İş yerinde iyi günler dilerim." Beni usulca öpüyor, geri çekiliyor ve kapıyı arkasından çarparak ofisten çıkarken bir elini saçlarında gezdiriyor.

Beni odanın ortasında dikilmiş, kapalı bir kapıya bakarken ve az önce ne olduğunu merak ederken bırakıyor.

Kaldırıma yanaştığımda dikiz aynasına baktım. Yolculuğun büyük bir kısmında gümüş renkli bir Chevrolet beni takip ediyordu. Oturup bekliyorum, Jax ve Kai'nin bisikletlerini arkama park etmelerini izliyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdirip başımı sallıyorum.

Muhtemelen fazla düşünüyorum.

Bu lanet arabayı daha önce gördüğümü düşünmeden edemiyorum. Jax sırtıtarak cama vurunca sığıyorum. "İyi misin?" Dışarı çıkmam için eliyle işaret ediyor.

Uzun bir nefes üfleyerek ona başımı salladım ve dışarı çıktım. İkisinin de yanından geçip yola bakıyorum; o arabadan hiçbir iz yok.

"Ne oldu?" Jax sorar, endişesi yüzüne kazınmıştır. "Yolda bizi takip eden gümüş bir Chevy fark ettin mi? Burada mı?"

Jax Kai'ye döner, o da omuz silkip başını sallar.

"Gidip kontrol etmemi ister misin?" Kai sorar.

"Evet, sadece yakındaki yollara bir göz atın. Muhtemelen bir şey yoktur. Jax, sen benimle kalabilirsin. Gidip yolu kontrol edebiliriz, SWAT adamımız evde mi diye bakarız."

"Tamamdır patron," diyor Jax şakacı bir şekilde.

Uzun siyah paltomu etrafıma daha sıkı sararak çıkıyorum. Frankie'nin beni yüzüstü bırakmasını düşünmeden edemiyorum. Şimdi, her zamankinden daha fazla, ne olduğunu öğrenmeye ihtiyacım var. Eğer her şeyi benimle yaşamak istiyorsa, bana lanet gerçeği söylemeli.

Hedefimizin evinin etrafındaki küçük çitlere yaklaştığımda, garaj yolunda tek bir araba bile yoktu. Komşulardan kaçının içeride olduğunu kontrol ederek yanından geçip gidiyorum. Güpegündüz içeri giremeyeceğimi biliyorum.

Güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine indirerek geri dönüyorum, yolun karşısına geçiyorum ve Frankie'nin Porsche'sinin yanındaki bisikletlerinde Jax ve Kai'ye doğru yürüyorum.

"İçeride değil, aşağıda oldukça ölü görünüyor. Ne dersin? Biraz araştırma yapalım mı?"

Kai temkinli bir şekilde Jax'e bakıyor. Bu görevin bir parçası değildi.

Jax'in dudaklarına bir sırıtış yayılır. "Siktir et, gidelim. Kai, sen burada bekle ve gözcülük yap."

"Silahın var mı?" Jax silahını çıkarıp bana uzatarak soruyor.

"Sence Frankie evden bir tane olmadan çıkmama izin verir mi? Kaldır onu." Silahını ona geri itiyorum.

Jax'i takip ediyorum. Yan kapıya tırmanıyor, diğer taraftan aşağı iniyor ve kapıyı benim için açıyor.

Tabancam sıkıca elimde, sokağın etrafından dolaşp küçük bahçesine giriyoruz. Kulübeyi açtım ve sadece bir çim biçme makinesi bulunca hayal kırıklığına uğradım.

Jax arka kapıyı kontrol eder. "Kilitli."

İçimden bir ses kızların burada olmadığını söylüyor. Mahalle çok sessiz. Burada birileri olmalı. SWAT elemanı nerede olduklarını biliyor olabilir ama onları saklamıyor. İçimden bir ses öyle diyor.

"Bunu düzeltmemi ister misin?" Jax gözleri parlayarak sorar. "Hayır. Burada değiller. Hadi gidelim."

Jax önümde koşuyor, dışarı çıkmadan önce temiz olup

olmadığını kontrol ediyor. Kolumdan çekiyor ve hızlı bir yürüyüşe geçiyoruz.

köşeyi dönene kadar.

Biz yaklaşırken Kai, Jax'e kaskını fırlatıyor. "Bir şey var mı?"

"Hayır," diye cevap veriyoruz ikimiz de.

Kai kaşlarını kaldırıp aramıza bakıyor.

Arabanın kilidini açtım. "Siz ikiniz eve gidebilirsiniz. Ben Enzo'yu arayacağım. Hemen arkanda olacağım."

Silahımı kılıfına sokarak, çocuklar uzaklaşırken pürüzsüz kaputa yaslanıyorum. Bu polisin bir şeyler bildiğinden eminim, onları nerede sakladığını bulmak için daha derine inmem gerekiyor.

Enzo'nun numarasını çeviriyorum, ısıtmak için kollarımı ellerimin üzerine çekiyorum.

"Zara, her şey yolunda mı?"

"Evet, şimdi gidiyorum. Kızlar burada değil. Böyle bir şey yapacak kadar aptal olamazlar. Daha derin araştırmaya başlayabilir misin, belki hangi mülklere sahip olduğuna bakarsın?"

"Evet, tabii ki. Ne yapabileceğime bakacağım, döndüğünüzde bir göz atabiliriz."

Şoför kapısını açmak için uzandığımda, gözlerimi yolun karşısına diktim ve gözlerimi kısıtım.

Yemin ederim bu daha önceki gümüş araba.

"Çocuklar dönüyor, ben de yirmi dakika içinde dönerim. Benim için bir plaka bulabilir misin?"

"Ne oldu?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda bir el kolumu sarıyor ve telefonumun yere düşmesine neden oluyor.

"Çekil üstümden." Dirseğimi geri çektim ve saldırganın karnına olabildiğince sert bir şekilde vurdum.

Tökezleyerek ilerlerken ciğerlerim nefes almak için zorlanıyor ve kulaklarım sağır edici bir çınlamayla doluyor. Maskeli adam bana doğru hamle yaptı. Yoldan çekilip bacağına tekme atıyorum.

"Siktiğimin orospusu," diye homurdanıyor.

Fırsatı değerlendirip arabaya doğru koştum.

Ben oraya varamadan omuzlarımdan tutup beni bir istinat duvarına doğru itiyor. Yanağım kaba tuğlalara sürtünürken dudaklarımdan keskin bir tıslama kaçıyor.

"Buraya seni incitmeye gelmedim, Zara. Ben sadece elçiyim."

"Kimin için?" Tükürdüm.

"Baban. Sence onun gözleri ve kulakları yok mu? Özellikle de onun arkadaşlarının önünde gösteriş yaparken?"

Beni daha da duvara yapıştırıyor ve ben de gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

James. Babama söyleyen o olmalı.

"Çekil üstümden."

"Babanın işine karışma. Anlıyor musun? Eğer yapmazsan, başka seçeneği kalmayacak."

Bununla birlikte beni serbest bıraktı. Dönüyorum ve kapüşonunu kafasına geçirip koşarak uzaklaşmasını izliyorum. Parmaklarımı acıyan yanağıma götürerek kanı derimden temizliyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Frankie bunun peşini kolay kolay bırakmaz.

Telefona doğru koştum ve yerden aldım.

Frankie'nin öfkeli sesi hoparlörlerden duyuluyor.

Kai ve Jax'in motorlarının gürültüsü başımı kaldırıp bana doğru geldiklerini görmeme neden oluyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Titreyen parmaklarımla telefonu kulağıma götürdüm.

"Zara, ne oldu? İyi misin?"

"Ben iyiyim. Babam bana bir uyarı gönderdi. Sanırım James ona seninle ilişkim olduğunu söylemiş."

"Oradaki Jax mi?" diye homurdanıyor. "Evet."

"Telefonu ona ver." Sesindeki öfke çok açıktı. Boğazımdaki safrayı yutuyorum. Jax sehpasını tekmeleyip kaskını çıkarıyor.

"Al." Ona özür dileyen bir bakış attım.

Buradan bile, küçük hoparlörden Jax'e bağırان Frankie'nin öfkesini duyabiliyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona.

Jax başını sallayıp bana gülümsüyor. Frankie'nin bu ikisiyle savaş yoluna devam etmemesini sağlayacağım. Onlar iyi adamlar. O sadece üzgün.

Kırmızı yüzlü Jax hücreyi bana geri verdi.

Frankie'nin sesi biraz daha sakin geliyor. "Telefonda kal, dolcezza. Sen gelene kadar doğru düzgün düşünemiyorum."

FRANKIE

ONLARIN GELDİĞİNİ DUYAR DUYMAZ KOŞARAK EVDEN ÇIKIYORUM. garaj yolunda. O kapıyı açamadan ben açıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum, kendimi sakinleştirmek için tatlı vanilya kokusunu derin derin içime çekiyorum.

O iyi.

"Üzgünüm,

Frankie." "Şşşt.

Sorun değil."

Jax'e uyarıcı bir bakış attım. Bunun tamamen onların hatası olmadığını biliyorum. Benim hatam. Onunla gitmeliydim. Sadece bir mahalleye göz atmak için bile olsa. Şu andan itibaren yanımdan ayrılmayacak.

Onu tekrar ayaklarının üzerine yatırdım. Yüzünü tuttuğumda irkildi ve işte o zaman yanağındaki kesikleri gördüm. Katillik nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmiyor bile.

Gözlerinde bir korku var. Patlayacağımdan korkuyor.

Dudaklarımı onunkilerin üzerine bastırıyorum, ona en önemli şeyi hatırlatıyorum. Kendime onun iyi olduğunu hatırlatıyorum. Ona kim zarar verdiyse ölecek.

Babası da öyle.

Yemin ederim, Enzo elinde telefonla yanıma geldiğinde kalbim durdu.

"Hadi, içeri girelim," diye fısıldıyorum, derin bir nefes alarak. Onun için, bebek için sakın olmalıyım.

Jax ve Kai bisikletlerinde kalıyor. Artık o evde olduğu için ikisini de daha az öldürmek istiyorum. Yine de önümüzdeki birkaç saat boyunca onları görmek istemiyorum.

"Spor salonuna geri dön, Grayson'a bilgi ver ve Enzo ile birlikte çalışarak bana bu adamın kafasını getir."

İkisi de bana tek bir kelime bile etmeyeceklerini bildikleri için başlarını sallayıp dışarı çıkıyorlar. Zara'yı içeri götürüyorum ve o da kanepeye oturuyor. Ben de yanındaki yerimi alıp onu kucağıma çekiyorum.

Dürüstçe söyleyebilirim ki kırk yıldır ilk kez saf bir dehşet hissettim.

Kollarımı koruyucu bir şekilde ortasına dolayarak onu içime çekiyorum ve dolgun karnının etrafında hafif daireler çiziyorum. Onun varlığı içimde yanan ateşi yatıştırıyor.

"Bugün seninle gelmeliydim," diyorum çenemi omzuna yaslayarak.

"Sana daha önce de söyledim, Frankie. Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok. Senin tarafından değil. Kendi başımın çaresine baktım, değil mi?" Alt dudağı lezzetli bir somurtmayla dışarı çıktı.

İç çekerek yanağındaki bir tutam saçını itiyorum. "Mesele bu değil, Zara. Burada böyle çalışmıyoruz bebeğim."

"Bana biraz kredi ver." Kollarımın arasında dönerek bana sarıldı.

Bir elimi kalçasına atıp taytının altından geçiriyorum. Bacakları anında seğirerek açıldı.

"Seni cezalandırmam gerekse bile benim için her zaman çok hazırsın," diye fısıldıyorum kulağına.

Elimi çekip tekrar karnına yerleştiriyorum.

Nefesi kesilir. "Cezalandırılmayı hak etmiyorum. Bir ödülü hak ediyorum."

Çıkık alt dudağına dokunuyorum. "Kendini tehlikeye atmak ödüllendirilmeyi hak etmiyor, Zara. Hiç şansın yok."

Sadece onu güvende tutmak istiyorum. Onu mutlu etmek.

"Bazen sana katlanamıyorum, Frankie." Bana kızgınlıkla bakıyor.

Bir kahkaha attım. Birkaç dakika önce o kadar kızgındım ki Jax'i bile çıplak elle ikiye bölebilirdim. Şimdi burada, kucağımda, düğmelerime basıyor.

Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

"O zaman otursan iyi olur. Belki fikrini değiştirebilirim."

Yeşil gözleri kısıldı. "Oturuyorum. Neden bahsediyorsun-"

"Otur. Benim. Yüzüme."

Kızarması boynuna doğru ilerlerken ağzı mükemmel bir 'o' yapıyor.

Dar taytını kışının üzerinden sıyrıyorum ve kazağını ve sütyenini çekiştirirken bana yardım etmek için kalçalarını kaldırıyor. O kanepenin koluna tutunurken bacaklarının arasından aşağı kayıyorum, bu da bana delinmiş meme uçlarının mükemmel bir görüntüsünü veriyor.

Kendini burnuma doğru eğiyor ve ben de onu başlatmak için hafifçe yalıyorum. Kalçalarını döndürürken ona tutunuyorum, küçük inlemeleri beni teşvik ediyor.

"İşte böyle bebeğim, sür ağzıma. Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu göster bana."

Kendini yukarı kaldırıyor ve ben de kışını tokatlayarak dilimi daha da dışarı çıkarıyorum.

"Sana yüzüme oturmanı söylemiştim. Peki neden hâlâ nefes alabiliyorum?" Kalçasına tekrar, bu sefer daha sert bir tokat attım.

Çığlık atıyor ve bana sürtünerek yere düşüyor.

Pantolonumun içinde acı içinde kıvranan sikimi görmezden gelerek ona ziyafet çekiyorum. Bu güzelliğin daha önce hiç yenmemiş gibi davranması dikkatimi çok dağıtıyor. Kalçalarını sıkıyor, bacakları titreyene kadar yalama ve emme arasında geçiş yapıyorum.

Onu aşağı doğru çekiyorum, böylece beni tamamen örtüyor ve üç parmağımı sırlıklam amının içine sokuyorum.

"Siktir, Frankie!" diye bağırıyor.

Yüzümde doruğa ulaşmasına izin verdim. Yavaşlıyor ve sonunda kendini kaldırıyor, mükemmel kızarmış yanakları ve gözlerinde vahşi bir açlıkla bana bakıyor.

"Sadece bir tane mi?" Yaramazca sırtıyor.

Bacaklarının arasından sıyrılıp onu kucağıma alıyorum ve omzuma atıyorum. Sonra, yatak odamıza doğru attığım her adımda kışını tokatlıyorum.

Yuvarlanarak ellerimi Zara'nın yatağının soğuk tarafında gezdiriyorum. Doğrulduğumda panik beni ele geçirmeye çalışıyor.

Zara'nın banyodan yankılanan yürek burkan hıçkırıklarının sesiyle kalbim sıkışarak duraklıyorum. Duşun üzerinden bile boğuk hıçkırıklarını duyabiliyorum.

Ne olduğu umurunda değil, onun canını yakmasını engellemenin bir yolunu bulacağım.

İçeri giriyorum ve onu hemen göremeyince kaşlarımı çatıyorum, ama sonra onu yerde, soğuk fayanslara yaslanmış, başını dizlerine dayamış halde görüyorum.

Tereddüt etmeden aceleyle duşa giriyorum, sıırılsıklam bedenini kendime çekerken yere yığılıyorum ve suyun çağlayanına teslim oluyorum.

"Konuş benimle." Yüzünü ellerimin arasında tutuyor, başparmağımla gözyaşlarını siliyorum.

"Ben annen," diye
burnunu çekiyor. "Ne
oldu?"

"Hastane odasına ulaşmaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Kalp rahatsızlığı var ve ona yardım edebilecek bir yerde. Durumu iyi değil. Nakledilmesi dışında bana hiçbir şey söylemiyorlar. Ya kötü bir şey olduysa? Anneme ihtiyacım var, Frankie. Bugünden sonra ona gerçeği ve bebeği de anlatmalıyım. Babamın yanında olması onun için güvenli değil. Bir şeyler yapmam gerek."

Ona daha sıkı sarılıyorum, hıçkırırken vücudundaki titremeleri hissediyorum. Başımı onunkine yaslayarak sırtını okşuyorum.

"Ona gideceğimi hiç söylemedim. Neler olup bittiğini bilmiyor. Babama kalsa benim hakkımda her şeyi düşünebilir. Onu görmem gerek Frankie. İyi olduğundan emin olmalıyım."

"O iyi, meleğim."

Başını sallayarak geri çekiliyor.

"Bunu nereden biliyorsun?!" diye bağılıyor. Kiminle konuştuğunu hatırlatmak için kaşlarını kaldırıyorum.

"Çünkü ben onun icabına baktım. Onu Vegas'ta güvenli bir hastaneye naklettiriyorum. Kimse ona ulaşamayacak ve ona göz kulak olunacak. Onu terk etmediğini biliyor, Zara."

Gözleri kısıldı. "Ne? Nasıl?"

"Enzo'nun yardımıyla. Ona durumu açıkladık." Ağzı açık bir şekilde bana hızla göz kırpmıyor.

Enzo'ya göre Jane de kızıyla aynı tutuma sahip. Güçlü biri. George'a bir şeyler olduğunu biliyordu. Yine de Enzo'ya beni görüntülü arayacağına dair söz verdirtmiş. Onunla ilgilendiğimden emin olmak için beni Zara hakkında sorguya çekmek istediğini söyledi.

"Hepsi mi?"

Başımı salladım.

"Ona bir seçenek sunduk. Onu oradan çıkarmak ve babandan uzakta güvenli bir tesise götürmek. Mikhail'in koruması altında bir yere. Ya da George'la kalır ve kızını kaybeder."

Gözlerini kırpmıyor. "Sana inandı mı?"

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyor, bebeğim. Onunla konuştuğunda sana açıklayacaktır."

"Tüm o süslü yeni tedavileri karşılayamaz."

"Ben o işi hallettim, Zara. Sana daha önce de söyledim, para benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Yeni uzmanlarla ve ona yardımcı olacak her türlü tedavi planıyla en iyi bakımı görecektir."

Göğsüme çarpıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Teşekkür ederim, Frankie. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Biz ailemize bakarız. Teşekkür etmeme gerek yok." Parmaklarımı onun yumuşak saçlarında gezdiriyorum.

Başını kaldırıyor, şiş kırmızı gözleri bana bakıyor.

Yanağını okşuyorum. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun," diyorum ve her kelimesinde ciddi oluyorum.

"Onu yakında görebilir miyim?"

"Ortalık biraz daha sakinleşince seni götüreceğim. Bu arada, onunla güvenli bir şekilde konuşabileceğin bir telefon sistemi kuruyoruz. Kızları güvene aldığımızda ve bu işi bitirdiğimizde seçeneklerimize bakabiliriz. Ya yanımıza taşınır ya da yakınlarda bir yer buluruz. Sen nasıl istersen, bebeğim."

Ellerini boynuma dolayarak beni kendine doğru çekiyor ve yumuşak dudaklarıyla dudaklarımı yakalıyor. Sıkı bir tutuşla onu daha da yaklaşıtıyorum, titreyen vücudunun yavaş yavaş yatıştığını hissediyorum ve onu duştan çıkarmamı sağlıyor.

ZARA

KARMAŞIK DANTEL DETAYLARI OLAN DÖKÜMLÜ SIYAH BİR ELBİSE SEÇTİM ve rahat beyaz bir hırka ile eşleştirdim.

Frankie arabayı sürerken, eli açıkta kalan kalçamı sıkıca kavırıyor. "Kesinlikle harika görünüyorsun meleğim."

Sözleri karşısında kızarıyorum ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Bacağım zıplamaya başlıyor ve o da elimi sıkıyor.

"Her şey yoluna girecek, Zara."

"Bunu bilemezsin. Bu üzerinde kontrol sahibi olmadığın tek şey, Frankie."

Dudakları ince bir çizgi oluşturuyor.

"Elinden gelse, iyi olduklarından emin olmak için her şeyi yapacağımı biliyorum." Kalbim dolu. Başka bir şeye ihtiyacım yok. Doktorun muayenehanesinin önüne park ettiğinde midem sıkışıyor. Bunu Noel Günü'ne denk getirmek için nasıl bir torpil yaptı bilmiyorum ama onunla tartışmayacağım.

"Biliyor musun, sadece on iki hafta bekleyebilirdik?" Frankie elimi sıkarken zili çaldığını söylüyorum.

"Dünden sonra, emin olmamız gerek."

"Yüzümde lanet bir çizik var!"

Beni yanına çekti. "Şşş."

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve bizi sıcak bir gülümsemeyle karşılayan yaşlı bir kadın bizi bekleme odasına yönlendiriyor.

"Dr. Edwards bir dakika içinde ikiniz için de hazır olacak. Bu sizin ilk hamileliğiniz mi?"

Frankie yanımda sessiz duruyor. Yavaşça başımı sallıyorum. Ellerini birbirine çırparken yüzüne parlak bir gülümseme yayılıyor.

"Nasıl Harika, ilk kez Ebeveynler. Ve önce tarama her zaman en korkutucu olanıdır, iyi olacaksın."

Dikkatimi Frankie'ye yöneltiyorum. Nefes almayı bırakıp ayağımı yemin edebilirim; yüzü inanılmaz derecede solgun.

"İyi misin?"

Derin bir nefes çeker. "Evet."

Mükemmel. Görünüşe göre bugün ikimiz de diken üstündeyiz. Ben oturuyorum ve Frankie önümde duruyor, ayağını sürekli yere vuruyor. Dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

"Sadece oturabilir misin?" Tıslıyorum.

Başını bana çeviriyor ve kaşlarını kaldırıyor. Dudaklarımı kapatıyorum.

"Ah, Bay ve Bayan Falcone."

"Umm-" diye cevap veriyorum, Frankie beni sandalyeden kaldırıp yakışıklı doktora gülümseyerek sözümü kesiyor. Elini Frankie'ye uzatıyor, o da sıkmak için sıkıca kavırıyor.

"Beni takip edin."

Duraklıyorum, korku hareketlerimi yavaşlatıyor.

"Hadi, acımayacak." Bir elini sırtımın alt kısmına bastırıyor ve beni odanın içine doğru yönlendiriyor.

"Nereden biliyorsun? Bunu daha önce yaptın mı?" Alaycı bir şekilde sordum.

Dudakları inceliyor ama cevap vermiyor.

Ben odanın ortasında duran üzengili sedyeye bakarken doktor lateks eldivenlerini takıyor. Kaçmak istiyorum.

Ağzım kuruyor ve yerimde çakılıp kalıyorum.

Frankie başımın tepesine fısıldıyor ve bir öpücük konduruyor: "Bu iş sende, dolcezza," diyor.

"Eğer belden aşağını soyabilirsen, bir bacağına üzeniye koyarak kendini destekleyebilirsen, bu harika olur. Hazır olduğunuzda bana seslenin."

Dr. Edwards bana bir kağıt havlu malzemesi verdikten sonra yatağın etrafına bir perde çekiyor.

Başımı salladım.

Frankie kağıdı elimden aldı. "Nefes al, Zara." Ona bakıyorum. Şu anda benden daha iyi görünmüyor.

Külotumu sıyırıp Frankie'ye uzatıyorum. Bana zayıf bir gülümseme veriyor ve takım elbisesinin cebine sokuyor.

"Onları geri istiyorum." Gözlerimi kısıyorum.

Elbisemi karıştırıyorum ve bacaklarımı açarak kendimi açıkta bırakıyorum. Frankie elindeki kâğıdı kalçalarımın üzerine yerleştiriyor ve hemen yanıma oturuyor. Oturmasını bekliyorum ama bir adım geri çekilerek etrafımda dolaşıyor.

"Ne manzara ama," diye geveliyor, doğrudan çıplak amıma bakıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Kes şunu." Böyle seksi hissetmiyorum.

"Biz hazırız!" diye sesleniyorum ve Frankie bana ters ters bakıyor.

Doktor içeri girdiğinde monitörün etrafından dolaşıp yanıma oturuyor. Hırkının kollarını ellerimin üzerine indiriyorum ve tavana bakıyorum.

Makineyi çalıştırır ve alçak bir uğultu odayı doldurur. Çubuk görünümlü bir şeyi eline alıyor. Üzerine biraz kayganlaştırıcı fişkırttığında ve Frankie boğazını temizlediğinde bir kahkahayı ısııyorum.

"Tamam, Zara. Derin bir nefes alıp sonra yavaşça verirken transvajinal sondayı içeri sokacağım. Soğuk olacak ama umarım çok rahatsız edici olmaz," diyor doktor kesin bir ifadeyle.

Başımı sallayarak ve derin bir nefes alarak cevap veriyorum. "Aferin kızım," diyor doktor.

Frankie'nin göğsünden bir hırıltı yükseliyor ve doktora dik dik bakarken çenesi geriliyor. Elini avucumun içine alıp tırnaklarımı derisine geçiriyorum.

Burnumdan nefesimi bırakıyorum ve soğuk nesne içime doğru kayarken irkiliyorum.

"Tamam, neredeyse oldu Zara. Benim için rahatla," diyor doktor yatıştırıcı bir ses tonuyla.

Gözlerimi Frankie'ninkilere kilitleyerek bir nefes daha alıyorum.

Ona gülümsediğimde yüzü yumuşuyor.

Monitör gümbür gümbür sesler çıkarmaya başlıyor, ben de ekrandaki gri ve siyah renklere bakıp bunların ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Doktor sondayı oynatıyor ve ben dudajımı ısırıyorum, tamamen gerginim, bir şey görmeyi bekliyorum, herhangi bir şey.

"Eee?" Frankie sorar.

Doktor cevap vermiyor. Ekranı sabitlenmiş durumda.

Frankie'nin Yeri kavrama üzerinde benim
el sıkılaşıır, sağılayan Korkum

arttıkça güven verici bir sıkışma.

"Ah-ha. Yakaladım seni." Doktor ışıldıyor ve ekranı bize bakacak şekilde çeviriyor.

"İşte burada." Ekrandaki küçük lekeyi işaret ediyor ve gözlerim yanmaya başlıyor.

Bebeğimiz.

Dikkatim tamamen onun tarafından büyölendi.

Dr. Edwards birkaç düğmeye tıklıyor ve resmin üzerinde beyaz bir çizgi beliriyor. "Buna bakarak on bir haftalık olduğunuzu söyleyebilirim."

Frankie'nin kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluşuyor, hüzün dolu. "Bazı görüntüleri saklamak ister misiniz?" diye soruyor doktor,

Frankie'ye bakmadan duramıyorum. Neden bu kadar solgun? İkimiz de cevap vermiyoruz.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Kalbim boğazımda. Bir sorun var.

"Acaba sen Zihin veren Biz a dakika ne zaman bitirdiniz mi?" Doktora sordum.

"Tabii ki."

Birkaç ölçüm daha yapmaya devam ediyor. O bitirip sessizce gidene kadar hepimiz sessizce oturuyoruz.

Elbisemi tekrar aşağı çekip kâğıdı çöpe atıyorum ve kusacakmış gibi duran Frankie'nin karşısına oturuyorum.

"Selam." Yanağını okşadım.

Hiçbir şey. Yanağına birpck kondurdum.

"Benimle konuşmanı istiyorum, Frankie Falcone." Sesimi sertleştirerek onu bana bakmaya zorluyorum.

Kendi gözlerim yaşlarla doluyor ve titrek bir nefes veriyorum.

"Lütfen. Neler oluyor? Bebeğimiz iyi. Bunu tek başıma yapmak zorunda bırakma beni Frankie. Sana burada ihtiyaım var."

Başını eğiyor, ben de saçlarını hafifçe okşuyorum.

Bu tepkiye neyin sebep olduğunu bilmek istiyorum ama aynı zamanda bana söylemeye hazır olmadığını da biliyorum. Aramızdaki ilişkinin yürümesi için bana açılmalı, bana güvenmeli.

Belki ben de ona güvendiğimi gstermeliyim. Tamamen ve tamamen.

FRANKIE

"YATAĞA GELİYOR MUSUN?" ZARA MASAMIN YANINDA DURUYOR. eli kalçasında. Ses tonundan bile bugün benden bıktığı anlaşılıyor.

Günün geri kalanını Noel için Grayson'larda geçirdikten sonra, üzerime çöken kederi atamadım. Uzak tutmak için çok uğraştığım bir şeydi.

Başımı sallıyorum, ekrandan başka bir yere bakmıyorum. Ofis kapısı kapandığında kalbim hızla çarpıyor. Sandalyede arkama yaslanıp yorgun bir nefes veriyorum.

İstediğim her şey avucumun içinde. Kendime bir kadeh viski daha doldurup cebimden ultrason fotoğrafını çıkarıyorum ve o küçük noktaya odaklanıyorum.

Bebeğimiz. Geleceğimiz.

Bütün gün aklımda tek canlandırabildiğim şey o evin alevler içinde kalması.

Zara'nın az önce bana acıyan gözlerle bakması.

Daha ne kadar burada oturup resimleri bırakmayacağımı bilmiyorum. Bırakırsam onları tekrar kaybedeceğimden korkuyorum.

Gözlerim fiziksel olarak acıyana kadar bakarak kendimi ofisten dışarı sürüklüyorum ve Zara'yı rahatsız etmek istemediğim için yatak odamıza doğru sürünüyorum. Sadece yanına sokulmak ve

kendime onun benim olduğunu hatırlatıyorum. Beynim bana ne derse desin, o hiçbir yere gitmiyor.

Yatağımızın boş olduğunu gördüğümde kalbimin göğsümde çarptığını hissediyorum.

"Siktir," diye fısıldadım.

Koridorda ilerlerken, dövme kolunu battaniyeye sarmış, yan yatmış halde ona rastlayana kadar kapıları açıyorum.

Hızla soyunup yanına yatıyorum ve kollarımı ona olabildiğince sıkı sarıyorum. Kolum karnını koruyucu bir şekilde çevreliyor ve göbek deliğinin etrafında küçük daireler çiziyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. Şu anda beni sakinleştiren tek şey bu.

"Sorun değil," diye fısıldıyor.

Yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Kıçını bana doğru oynatıyor, bu da sikimin canlanmasına neden oluyor.

"Hiç sanmıyorum Frankie. Konuşana kadar olmaz," diyor uyukulu bir sesle.

"Burada emir verebileceğini sanmıyorum meleğim," diye cevap veriyorum ama o haklı.

"Güven bana, şu anda, istiyorum. Şimdi, iyi geceler." Bana karşı iç geçiriyor ve göğsümde dönen suçluluk duygusuna engel olamıyorum.

Nefes alış veriş sakınleştiren ona daha sıkı sarıyorum. Bu kadın benim hayatım.

"Ti amo, dolcezza," diye fısıldıyorum saçlarına.

On yıl önce aşkın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Leila beni asla olduğum gibi sevmeydi, sadece kendisi için olmamı istediği kişi olarak sevdi. Zara, o benim kusurlarımı biliyor. Her bir parçamı görüyor ve daha fazlasını arzuluyor.

Hayatımdaki her anın bir sebebi vardı. Onu bana getirmek için.

Ve bu dünyada bunu benden alabilecek tek bir kişi bile yok.

Bir gözümnden dışarı bakıyorum ve Zara'yı dudaklarında yaramaz bir sırıtışla bana sarılmış halde buluyorum.

"Günaydın, güzelim." Dudağını ısıırıyor ve kalçalarını sikime doğru yuvarlıyor.

Atletini çıkarıyor ve diri göğüsleri ağzımı sulandırıyor. Ellerimi öne doğru çekiyorum ama metal bileklerime batıyor.

"Zara." Kafamı kaldırdığımda iki kolumun da yatağa kelepçelenmiş olduğunu görüyorum.

"Bunu gerçekten yapmak istemiyorsun," diyorum sakın kalmaya çalışarak. Amını tekrar bana sürtüyor ve içimde arzu şimşekleri çaktıyor.

"Yok mu?" diye surat asıyor bana.

Islak ısısı tekrar birleştğinde, kaçan iniltiyi tutamıyorum.

"Sanırım sadece bunu yaparak bile kendimi boşaltabilirim, biliyorsun. Aletin çok mükemmel Frankie."

"Kelepçelerimi çöz, hemen," diye homurdandım.

Öne doğru eğilerek başını sallıyor ve tırnaklarını karın kaslarımda gezdiriyor.

"Bak, düşünüyordum da, dün olanlardan sonra. Ne haltlar döndüğünü bilmem gerek. Bana güvenmene ihtiyacım var Frankie. Karşılığında sana ne kadar güvendiğimi göstereceğim. Bedenimi tamamen sana teslim edeceğim."

Kalçalarını tekrar gıcırdatmak için duraklıyor.

"Tam olarak nasıl istersen." Göğüslerini avuçlar ve bir inilti çıkarır.

Bağları çekiştiriyorum. Vücudum alev alev yanıyor. "Benimle taşak geçme, Zara."

Gözlerini deviriyor ve bende onu dizlerimin üzerine yatırıp kışını tokatlama isteği uyandırıyor.

"Sana kalmış." Omuz silkiyor ve elini vücudunun ön kısmından bacaklarının arasına doğru kaydırıyor. "Her şekilde boşalacağım."

Kendisiyle oynamaya başladığında ağzı parçalanıyor.
I Cesaret benim dişler Birlikte, çalışıyor için
sakin Bu İçimdeki azgın cehennem.
Onun gözler düşmek kapalı olarak o
Gyrates onu el kalçalarının arasında daha
hızlı.

"Eee?" Göğüs ucundaki gümüş çubuğu sıkıyor ve haykırıyor.

Taşaklarım geriliyor ve kalçalarımı yukarı itiyorum.
"Kelepçelerimi çöz, sonra konuşuruz."

Başını sallıyor.

"Tanrım, çok yaklaştım." Başını arkaya doğru eğerek parmaklarımı dolamak ve sıkmak istediğim ince boynunu ortaya çıkarıyor.

"Tamam!" Şak diye söyledim.

Her şeyi durduruyor ve gözleri şok içinde açılıyor. "Bana söyleyecek misin?"

Başımı salladım. Zaten ona söylemeyi
p l a n l ı y o r d u m ama bu sefer karşılığında bir şey aldım.

"Bu hiç hoş değil, Zara."

"Toplandım." Bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor ve dudaklarını dudaklarıma sürterek vücudumda geziniyor.

"Geçmişimin güneş ışığı ve oyuncak ayılardan ibaret olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bana gerçeği söylemeni bekliyordum meleğim. Eğer yöntemin bu olduğunu bilseydim, seni yatağa kelepçeler ve bana söyleyene kadar kenara çekerdim."

"Bir bebeğimiz olacak Frankie. Bu her şeyi değiştirir. Eğer en azından birbirimize açılamazsak, elimizde hiçbir şey kalmaz."

"Üzerimi değiştirmemi mi istiyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Biraz bile değil, öyle demek istemedim. Seni çok seviyorum, soğuk ve acımasısısın. Demek istediğim

Geçmişindeki şeytanları bırakmalı, onları kabullenmeli ve burada sahip olduklarımıza odaklanmalısın. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Onun merhametine kalmaktan hoşlanmıyor olabilirim ama o haklı. Her şeye sahip olmaya, imparatorluğumuzu yönetmeye ve bir aile kurmaya çok yaklaştık. Geçmişim ve intikam arayışım on yıl boyunca beni besledi. Şimdi, bunun bir sonu var ve mükemmel bir gelecek neredeyse nefesimi kesiyor.

Beni serbest bırakmaya gidiyor ve ben de meme ucunu ısıyorum. "Önce o güzel amcığını yüzüme oturtmanı öneririm."

Yeşil gözleri parlıyor ve siyah saçlarından bir tutamı yüzüne doğru savuruyor. "Bununla tartışmayacağım."

ZARA

Şarkı- Sleep Token, Jaws

GÖMLEĞİ OMUZLARIMDA GEVŞEKÇE SALLANIRKEN

dalgın bir şekilde parmaklarımı zengin meşe yemek masasına vuruyorum, ses onun yaptığı taze demlenmiş kahvenin aromasıyla karışıyor.

Bu işi uzatıyor.

Her ne olduysa, bu konuda gerçekten konuşmak istemiyor.

Buharlı fincanı önüme koyuyor ve kafeine ihtiyacım olduğu için dudaklarımı yalıyorum. Bu sabahın beklentisiyle bütün gece ona karşı dönüp durdum.

"Teşekkür ederim."

"Kafeinsiz, üzgünüm." Göz kırpıyor.

Gerçek kahve olmadan uzun bir yedi ay olacak.

Yanımdaki sandalyeyi çekip oturuyor ve kalçasına vuruyor.

Kayıyorum ve kucağına oturuyorum, hareket ederken fincanımı tezgahın üzerinde kaydırıyorum.

Başlamasını bekleyeceğim. Yukarıdaki gösterimden sonra bugün zaten sabrının sınırındayım.

"On yıl önce küçük bir kıza baba olacaktım. Adı Valentina olacaktı. Annesi benim çocukluk aşkımdı."

Öyleydi.

Kolunu ortama doladığında, güven vermek için parmaklarımı ön kolunda gezdiriyorum.

"Gitmemiz gereken günden bir gün önce, ağabeyim Marco bana Romano'nun karısını öldürdüğünü söyledi."

"Vay canına, o zamandan beri mi devam ediyor?" Dönüp ona bakarak soruyorum.

"Evet. Benim salak kardeşim misillemenin bu kadar çabuk olacağını düşünmemişti." Yutkunuyor ve içkisini daha sıkı tutuyor.

Keskin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Evin alevler içinde kalışını izledim. Leila içerideyken."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, boğazımda safra yükseliyor. Tüm geleceğinin gözlerinin önünde patlayışını izledi. Şimdi neden bu kadar soğuk ve duygusuz olduğu anlaşılabilir.

Bir insan bundan nasıl kurtulabilir bilmiyorum. "Marco karısını, kayınvalidesini ve neredeyse ikisini birden kaybetti.

kızlarının." "Rosa ve Eva mı?"

"Evet. Eva, Maria tarafından öldürüldü. Bu yüzden o kaltağın boğazını kesik buldun." Yumruğu sıkılaşıyor, parmaklarımin altındaki damarlar kabarıyor.

"Seni suçlamıyorum. Çok daha kötü bir ölümü hak ediyordu."

Frankie kıkırdar. "Beni hapisten çıkardığında böyle dememiştin meleğim."

Omuz silkiyorum. "İşler değişir."

"Öyle." Karnımı okşuyor.

Dudağımı ısırarak söze giriyorum. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama yine de söyleyeceğim."

"Tabii ki öylesin."

Kucağında dönüyorum ve bacaklarım iki yana sallanırken güçlü elleri kıcımlı kavırıyor.

"Başına gelenler için üzgünüm. Kaybınız için üzgünüm." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Onların yerini asla doldurmak istemiyorum Frankie. Yas tutmaya, hissetmeye hakkın var. Kendini kapatma."

Çenesi sıkıştı. "Ben iyiyim."

"Öyle misin? Çünkü dün pek de öyle görünmüyordun." Uzaklara bakmasını izliyorum, kararmış gözleri odaklanmamış, uzun zaman önce bir yere bakıyor.

Tekrar konuşmadan önce elleri kalçalarımın bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Bunun olmasını hiç beklemiyordum."

"İntikamını aldığını görmek için burada olabildiğim için mutluyum." Başını arkaya yatırdığında dişlerimi boynuna geçiriyorum. "Sen mükemmelsin, Zara," diye inliyor.

Ona geniş bir sırıtma gösterdim. "Biliyorum."

Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirirken dilinin onu keşfetmesine izin veriyorum.

Yanaklarını avuçlayarak geri çekiliyorum. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim Frankie."

"Bir dakika içinde seninkini de kazanmak için sabırsızlanıyorum," diye göz kırpmıyor. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle meleşim."

Gözlerimi deviriyorum.

Çenemi kavradı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Elini karnımın üzerine koyuyorum. "Yine de bu olabilir." "Onları hayatım pahasına koruyacağım. Bu her zaman

bundan asla şüphe etmeyin."

"Umarım zorunda kalmazsın. Gece beslenmesinde biraz yardıma hayır demem. Tek başıma yapmamayı tercih ederim."

"Her şey yoluna girecek, bebeğim. Şimdi, senin kirli sırrın ne?"

Nefesimi içime çekiyorum. Bu kelimeleri hiç yüksek sesle söylemedim.

Ya gerçekten deli olduğumu
düşünüyorsa? "Eski erkek
arkadaşımı öldürdüm."

"Canını yakıyor muydu?" Yüzümü incelerken kaşlarını çatıyor.

"Hayır. O bir çetenin parçasıydı, uyuşturucu satıcısıydı. On sekiz yaşındaydım. Havalı olduğunu düşünmüştüm. Ta ki bir gece beni kendi işlerini yapmam için bırakana kadar. Dondurucu bir soğuk vardı ve soyuldum. Eve gittiğimde orada değildi. Keş arkadaşlarından biri Anna'nın evinde olduğunu ağzından kaçırdı."

Beni dinlerken kaşları kalkıyor. "Bunu nasıl yaptın?"

"Evinin dışında bekledim. Bisikletine bindi ve ben de arabamla ona çarptım."

"Bu mu öldürdü onu?" Başımı sallıyorum.

"Onu öldüren şey benim geri geri gitmem oldu."

Gözleri kocaman açılır ve ardından göbekli bir kahkaha patlar.

"Bu, senin erkek arkadaşın olamayacağım anlamına geliyor, Dolcezza." Kalbim küt küt atıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Gülümsüyor. "Aynı kaderi paylaşmamak için bir koca olmam gerekecek."

Bir nefes üfledim. "Kahretsin, beni korkuttun."

Yüzümü şefkatle okşuyor. "Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Alıngansın. Adam seni aldatacak kadar ezik biriydi. Sanırım baban biliyordu? Bu yüzden mi ona hiç karşı koymadın?"

"Olayı örtbas etmeme yardım etti, sonra da 'deli kızına' göz kulak olmam için beni polis teşkilatına aldı."

Omuz silkiyor. "Geçmişinde beni senden uzak tutacak hiçbir şey yapmamış olman mümkün değildi."

"Yani, deli olduğumu düşünmüyorsun?"

"Oh, öylesin bebeğim." Eğilip burnunu boynuma sürtüyor. "Ama ben de öyleyim."

Elleri hafifçe karnıma dokunuyor.

"Bu şeylerden kaç tanesine sahip olduğunuzu gördünüz?" Merakımdan soruyorum. Bu konu üzerinde hiç bu kadar düşünmemiştim. Bunun benim hayatım olacağını hiç hayal etmemiştim.

Derin düşüncelere dalmış görünüyor. "Üç mü?"

"Önce bir tanesiyle ne yapacağımızı görelim."

Yumuşak bir dokunuşla dudaklarını boynuma bastırıyor, parmakları üstümün kumaşının altına giriyor.

Gözlerim kapanıyor ve kendimi onun dokunuşunun mutluluğuna kaptırıyorum. "Leyla'ya aşık mıydın?"

"Öyleydim." Sözleri tenimde tüyler ürpertiyor.

"Bu yüzden mi bebek sahibi olmamızı bu kadar çok istiyordun? Baba olmak için bir şans daha mı istiyorsun?"

"Hayır. Sebebi bu değildi." Geri çekildi, yüzü artık ifadesizdi.

Koyu renk saçlarından birini şakağından uzaklaştırıyorum. "Kızgın değilim Frankie. Anlıyorum. Her şeyini kaybettin, şimdi bir şeyleri geri alabilirsin."

"Seni sevmediğimi mi sanıyorsun?" Gözleri kısıldı.

Tüm bu yeni bilgileri işlemek çok zor. Ondan koparılan hayatın bu olduğunu öğrenmek acı veriyor çünkü bunun onu mahvetmiş olması gerektiğini biliyorum.

Ona aşık olduğumu uzun zamandır biliyordum. Karşı koymaya çalıştım, ama bu kaybedilmiş bir savaştı. Tanıştığımız andan itibaren kalbim ona aitti.

"Seni seviyorum Frankie. Beni sen hayata getirdin ve ben de sana bunu, hak ettiğin aileyi vermek istiyorum. Ne olursa olsun hep yanında olacağım. Beni asla tamamen sevmesen bile, sana yeteceğimi biliyorum. Senin de beni kendi tarzında sevdiğini biliyorum."

Yanağına nazik bir öpücük konduruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum.

"Bana bak, Zara."

Yanaklarımda duran ellerinin şefkatli dokunuşunu hissediyorum. İstesem bile gözlerimi ondan ayıramıyorum. Üzerimdeki etkisi bu. Benim için sadece o olacak.

"Her bir yaşamda, her zaman sen olacaksın, Zara. Eğer ödülüm sen olsaydın, yaşadığım işkenceleri binlerce kez tekrarlardım. Sen her şeye değersin. Şimdiye kadar hissettiğim her acı

beni sana getirmek için. Sana olan sonsuz sevgim tartışılmaz. Hayat bize ne getirirse getirsin. Sen, Zara. Sen benim kaçınılmazım, aşkım ve amacımsın."

Yanaklarım gözyaşlarıyla lekелendi. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Seni seviyorum, Zara. Her parçamla. Bizim geleceğimiz benim geçmişim değil. Asla bununla ilgili değildi. Bu tamamen sana olan sevgimden kaynaklanıyordu."

"Frankie," diye fısıldıyorum. Kelimelerimi güçlükle çıkarabiliyorum. "Bunu söylememeliydim. Çok  z r dilerim."

Onu suçladığım için bile utanıyorum, kendi g vensizliğim araya giriyor. Bu adam kelimeleri hiç söylememiş olsa bile, beni sevdiğini her gün gösteriyor. Hareketleriyle bunu kanıtlıyor.

"Bunu yaptığına sevindim. Her şeyi bilmen gerekiyordu. Şimdi her şeyi ortaya koyduk, geriye bakmıyoruz, sadece ileriye bakıyoruz."

"Aşk  bu kadar güçlü hissedebileceğinizi hiç düşünmemiştim. Bu biraz korkutucu, değil mi?"

"Bundan korkmuyorum. Bu bizim gücümüz. Bizi diğ rlerinden ayıracak olan şey bu."

"Uygun teklif konusundaki tutumunda bir değışiklik var mı?" Ona surat astım. Şu anda buna ihtiyacım olduğundan değil. Ne olursa olsun Bayan Falcone olacağım.

"Evet," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Eğ r son testi geçersen."

"Hangisi?"

"Kendini bana teslim et, tüm kontrolünü elinden almama izin ver. Seni  zg r bırakmama izin ver."

Bir parmağını amımda gezdiriyor,

Hızlı bir hareketle beni belimden tutup kaldırıyor ve masanın pürüzsüz yüzeyine nazikçe bırakıyor.

"Gidip  st katı hazırlamam gerekiyor. Bana on dakika ver. Odaya girerken ba ın aşağıda, çıplak olmanı istiyorum. Yukarıda, sana sahibim. Bu nihai güven ifadesidir. Bunu hafife almayacağım, söz veriyorum. Bunu istiyor musun, Zara?"

Yutkunuyorum, gözlerinin içine bakıyorum.
Beni ve çocuğumuzu koruması için ona güveniyorum.
Bu kolay bir cevap.
"Evet, efendim."
Dudaklarıma sıcak bir öpücük
bıraktı. "Aferin kızıma. On
dakika, tamam mı?" "Tamam."
Ellerini saçlarımda gezdiriyor, sahip olduğu ruhumun
derinliklerine bakıyor.
"Seni seviyorum."
Gülümsememi bile saklayamıyorum.
"Ti amo," d i y e fısıldıyorum. "Sei la mia anima gemelli."
Sen benim ruh eşimsin.

FRANKIE

Şarkı- Easy to Love, Bryce Savage

YEMİN EDERİM O GÖRÜNDÜĞÜ AN NEFESİM KESİLİYOR,
Başı eğik, elleri kenetli ve tamamen çıplaktı.

Manzaramı hayranlıkla seyretmek için bir saniye ayırıyorum.
Sanki omuzlarımdan bir yük kalktı. Ona gerçeği
söyledim, ikimiz de kartlarımızı masaya koyduk.

İkimizin de söyleyebileceği hiçbir şey hislerimizi
değiştiremezdi.

Saf aşk.

"Beni nerede istiyorsun?" diye fısıldıyor. Arzusunun
kokusunu buradan alabiliyorum.

"Şşş, konuşmak yok." Ona doğru yürüyorum ve o
tamamen hareketsiz kalıyor. "Kemerimi çıkar."

Hızlı bir nefes alıyor ve elleri belime uzanıyor.

Pantolonumdan çıkarıp bana uzattı. Onu alıyorum ve her
iki bileğini de arkadan sarıyorum. Sonra yataktan siyah göz
bağını alıp başının üzerinden geçiriyorum.

"Mükemmel," diye inliyorum, onu görmek için çenesini yukarı kaldırıyorum. Dudaklarının tadına bakıyorum ve anında ağzımın içinde inliyor.

"Eminim benim için çoktan ıslanmışsındır. Değil mi?"

Sessizce başını sallıyor. Elimi titreyen göğsünde ve pürüzsüz karnında gezdiriyorum. Amına ulaştığımda bacaklarını açıyor. Hafifçe, kaygan yarığını okşuyorum.

"Çok ıslak," diye fısıldıyorum kulağına ve tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum. Parmağımı dudaklarına götürüyorum ve dudaklarını aralayıp ucunu içeri kaydırıyorum.

"Çok lezzetli değil mi?"

"Hmm hmmm," dilini parmağımın etrafında döndürüyor ve aletim patlamak istiyor.

"Seni hazırlayalım, olur mu?" Onu yatağın kenarına götürüyorum ve kıcını havaya kaldıracak şekilde domaltıyorum. Arkasına geçip işaret parmağımı omurgasından aşağıya ve yanaklarının arasına doğru sürüklediğimde bir inilti kaçıyor.

"Daha geniş."

Bacaklarını birbirinden ayırıyor, damlayan amcığı şimdi benim için sergileniyor.

Dizlerimin üzerine çöküp kıcını ayırdım ve ona ziyafet çekmeye başladım. Sanki kendini tutuyormuş gibi boğuk bir çığlık atıyor.

"İstediğin kadar yüksek sesle konuş, dolcezza. Seni duymama izin ver."

Klitorisinden girişine ve dar, büzülmüş deliğine kadar yalıyorum. Hafifçe daire çiziyorum ve öne doğru sarsılıyor.

Onu geri çektim ve devam ettim.

"Frankie," diye pantolonunu indiriyor ve ben de üç parmağımı boğumuna kadar amına sokarak onu ödüllendiriyorum.

Islak parmağımla kıcını okşuyorum ve nefesini içine çekiyor.

"Evet," diye haykırıyor ve ben gülümsememi geri alıyorum. Tam ve mutlak mükemmellik.

"İki deliğinin de doldurulmasından hoşlanıyor musun?" "Evet," diye

inliyor.

Sözleri karşısında sikim acıyla zonkluyor. Boştaki elimle kalçasına vuruyorum ve çığlık atıyor.

"Benim için gel."

O kadar yakın ki, duvarları parmaklarımın etrafında geriliyor. Direniyor, kendini tutuyor.

"Bana teslim ol. Lanet olsun. Gel. Şimdi."

Son bir şaplaqla etrafımda patlıyor ve yatakta kıvranırken onu sikmeye devam ediyorum.

Bileklerini çözerken bir süre nefes almasına izin verdim.

"Şimdi hazırsın."

Bedenini kaldırdığımda bana yapışıyor, kollarını sıkıca boynuma doluyor ve zincirlerden tavana asılı askıya doğru ilerliyoruz.

Göğsünü soğuk derinin üzerine koyduğumda küçük bir nefes veriyor. Göğüslerini yukarı itiyor, piercingleriyle beni kızdırıyor.

Saçlarını boynundan uzaklaştırarak boğazındaki tasmayı sıkıyorum ve kollarını açarak bilekliklere oturtuyorum.

Onu bu şekilde, benim merhametimle asılmış ve bağlanmış olarak görmek muhteşem. Koyu renk dalları sırtının solgun tenine doğru yayılıyor. Asılı ve bekliyor, beni ihtiyaç içinde kıvrandırıyor.

Alt dudağını endişeyle ısırırken dudaklarından titrek bir nefes çıkar.

"Ne kadar iyi bir kız."

"Frankie, lütfen, sana ihtiyacım var." Sesi zar zor fısıltıydı, saf bir çaresizlikle doluydu.

"Tek bir kuralımız vardı, Zara. Her seçimi benim yapmama izin vereceksin. Yalvaramazsın, şimdi olmaz. Görünüşe göre seni cezalandırmam gerekecek."

Kemerimin onun nefis kıcını yalayacağı düşüncesiyle sikim acıyla zonkluyor.

ZARA

Şarkı- Chills- Dark Version, Mickey Valen, Joey Myron

VÜCUDUM DERİYE KARŞI TITRERKEN, O BENİM
ayak bileğimden tutup zincirlere bağlıyor. Tüm ağırlığımı
salıncakta tutuluyor. Bu ve göz bağı arasında, her bir
duyum artıyor.

Nefesinin tenime değdiğini hissedebiliyorum.

Beklentinin kendisi bile beni uçurumun kenarına getirdi.

"Sikimi ne kadar çok istiyorsun?" Boğuk sesi
içime dalgalanmalar gönderiyor.

"İhtiyacım var, efendim." Kendi muhtaç sözlerimi zar zor
tanıyorum.

Sert eli kıcımı okşuyor. Kemerini kırılırken dilimi
ısıtıyor. Yıldızlar görüşümü dolduruyor ve bağlarımın
içinde titreyerek çılgılık atıyorum.

Başımı kaldırmaya çalışıyorum ama boynumdaki tasmayı
sıkıyor ve hassas etime yumuşak bir öpücük kondururken
nefes nefese kalıyorum.

Beni sikmesi için yalvarmak üzere ağzımı açıyorum ve
hemen kendimi durduruyorum.

"Sadece bir tane daha, bebeğim," diye inliyor.

Amım zonkluyor. Kıcımdaki acıdan başka bir şeye
konsantre olamıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum. Kemer

diğer taraftaki etimle birleşiyor ve kendimi kaybediyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve bağlarımı çekiştiriyorum, "Siktir!" diye haykırıyorum.

Şaplağın acısını fark edemededen içime giriyor ve bu saf bir coşku.

"Acını dindir meleğim."

Etrafında geriniyorum, sadece o tatlı noktaya çarpma hissine odaklanıyorum.

"Siktir, evet," diye homurdanıyor.

Arkamdan vahşice içime girerek amımı tokatlarken nefes nefese kalıyorum.

"Bırak geleyim," diye yalvarıyorum, "lütfen."

Kendimi tutamıyorum. Bütün vücudum karıncalanıyor. Yanmaya hazırım.

O çekilirken ürperiyorum, sonra vibratörümün tanıdık vızıltısını duyuyorum. Sikinin ucunun göt deliğime bastırdığını hissettiğimde kendimi geri itmeye çalışıyorum.

Frankie kıcıımı sikmeye başlarken adımı haykırıyor ve vibratör amıma giriyor. Hızını artırıyor, ikisi de aynı anda içime giriyor. Hiç bu kadar dolu, tamamen tüketilmiş hissetmemiştim.

"Daha fazla dayanamayacağım."

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Sana verdiğim her şeyi alacaksın."

"Frankie!"

"Tanrım, Zara." Sesi gergin. "Benim için kır bebeğim," diye emrediyor.

Ona fiziksel olarak daha fazlasını veremeyene kadar etrafında paramparça oluyorum.

Frankie içimden çıkarken başımı eğip nefesime odaklanıyorum. Önce ayak bileklerimi serbest bırakıyor ve bileklerim askının iki yanına düşüyor.

Göz bağına çıkarırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Bana bak." Dediğini yaptığımda yüzü yumuşuyor.

Bileğimi bırakıyor, bitkin bedenimi yukarı çekiyor ve beni göğsüne yaslayıp yatağa yatırıyor.

Yatak.

Başım yastığa çarpıyor ve bedenim yumuşak yatağa gömülüyor.

Tek kelime etmeden dudaklarını
dudaklarıma bastırıyor. "Nasıldı?"

Ezici, yoğun, mükemmel. "İhtiyacım
olduğunu hiç bilmediğim her şey."

Başını sallıyor.

"Senin için mi?" Merakımı yenemeyerek soruyorum. Her kadınla böyle mi yapıyor? Her zaman beklediği şey bu mu?

"Tam ve mutlak mükemmellik."

Sırt üstü yuvarlandım ve kığım yorgana çarpınca irkildim.

Frankie yataktan yuvarlanıp banyoya girer ve elinde bir şişe losyonla yeniden ortaya çıkar.

"Benim için yüzüstü yat, bebeğim."

Yapıyorum ve başımı ellerimin üzerine koyuyorum.

"Tanrım, buna bakmak bile beni yeniden sertleştiriyor."

Buna karşılık, narin cildime nazikçe masaj yapmaya başladığında yumuşak bir mırıltı çıkarıyorum ve bu da gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

"Bu çok güzel bir his," diye fısıldıyorum.

Eli kalçalarımın arasına kayıyor ve bacaklarımı açıyorum. Vücudum tamamen bitkin olmasına rağmen ona karşı koyamıyorum.

"Sana bakmama izin verir
misin?" "Lütfen."

Losyonla masaj yaptıktan sonra beni ters çeviriyor ve dizlerimin arasına geçerek yüzünü karnımın altına yerleştiriyor.

Beni usulca yalamaya başlarken gözlerini benden ayırmıyor. Dizlerimi yukarı kaldırıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Mmm, evet."

Dilinin ucuyla klitorisimde yavaşça daireler çiziyor ve ben de kalçalarımı yuvarlayarak zevk dalgalarının içimden geçmesine izin veriyorum.

Komodine uzanır ve küçük beyaz bir topa benzeyen şeyi alır.

Topuklarının üzerine oturarak onu ağzına yerleştiriyor ve buz gibi soğuk amıma değdiğinde çığlık atıyorum.

Pürüzsüz buzı sıcak merkezimde gezdiriyor.

Bacaklarımı daha da açtım, daha fazlası için çaresizdim. Hayatımda hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Donuk dokunuşu içimdeki bu yakıcı ateşi eritmiyor.

Gözlerini benimkilere dikti. "Derin bir nefes al, bebeğim."

Dediğini yapıyorum, onu dikkatle izliyorum, vücudum birikmiş arzudan titriyor.

"Şimdi tamamen dışarı."

Havayı yavaşça üflüyorum. Dudaklarını yalıyor ve buzı içime itiyor. Alışmaya çalışırken gözlerim büyüyor.

Ne oluyor lan?

Vücudumda sürünerek üstüme uzanıyor, eli bacaklarımın arasında hala klitorisimin etrafında hafifçe dolaşıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyi, soğuk, yakıcı."

Parmakları girişimi okşuyor ve ben titreyen bir karmaşa

içindeyim. "Sen vardır ıslatma benim

Parmaklar, Bebeğim. Bu yüzden Lanet

olsun.

mükemmel."

Eridikçe içimden akan soğuk sıvıyı hissedebiliyorum. Kalçalarımı oynatıyorum, bu baskıyı azaltmak için her şeyi deniyorum.

"Ne kadar iyi hissettirdiğine odaklan, dolcezza. Sadece benim için rahatla," diyor alçak ve emredici bir tonda.

Dişlerimi sıkarak onun için kendimi tutmaya çalışıyorum. "Gelmem gerek, Frankie, efendim."

"Ve yapacaksın da, bunu yapabilmenin tek yolu sikimin içine gömülü olması."

Ben de tam olarak bunu istiyorum. Her bir parçamı tüketmesini istiyorum. Her şey onun olsun.

Dudaklarını benimkilere bastırıyor.

Dilinin keşfetmesine izin vermek için ağzımı açıyorum ve elleri saçlarımı avuçluyor.

"Aman Tanrım." Sırtımı yatağa yasladım. Daha fazla dayanamıyorum. Tek istediğim o.

Parmaklarını içime soktuğunda nefesim kesiliyor, adı dilimden yuvarlanıyor. Aletini girişime dayadıktan sonra bir eliyle yüzümü kavlıyor, diğer eliyle de yatak başlığına tutunuyor.

"Çok güzel." İçime girdi. "Çok mükemmel." Beni öpüyor.

"Benim" diye cevap verdim.

Her itiş beni kenara yaklaştırıyor, ağzıma hükmetme şekli, yüzümü okşaması beni ateşe veriyor.

"Her zaman benimsin, meleğim.

Seni seviyorum." "Ben de sizi seviyorum, efendim."

ZARA

END ZONE'A VARDIĞIMIZDA, MADDIE VE SIENNA VIP alanını altın ve siyah balonlarla süslemekle meşguller, Keller'a yüksek noktalara ulaşmasını emrediyorlar. Yılbaşı gecesi için müthiş bir parti düzenliyorlar ve biz de yardım için çağrıldık.

Benden hemen sonra Jax yorgun bir esnemeyle içeri giriyor. "Uzun bir gece miydi?" Ona sordum.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Kai ona bir bira uzatırken kaskını masalardan birinin üzerine bırakır.

"Bunlardan birine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyor Kai. Jax başını sallıyor, neredeyse yeşile dönüyor. "Yapamam."

"Amcık!" Keller bağırır, tam o sırada başının üstünde bir balon patlar.

Bu beni tekrar Frankie'nin kollarına attırdı.

"Keller, konsantre ol!" Sienna onu uyarıyor.

"Bana nerede ihtiyacın var?" diye soruyorum.

Maddie bana birkaç kutu kırmızı konfeti attı. "Bunları masaların üzerine atmaya başlayabilir misin lütfen?" Parlak sarı saçlarını yüzünden savuruyor ve bana gülümsüyor.

"Jax, kaldır kıcını. Bar stokunu kontrol etmeni istiyorum," diye sesleniyor Keller omzunun üzerinden.

Jax inleyerek yanındaki Kai'yi dürtüyor.

"Bana yardım eder misin?" diyor, sesi kısık.

"Peki." Kai arkadaşına gözlerini devirir.

"Beni nerede istiyorsun?" Frankie sorar ve Maddie dönüp ona bakarak gülümser.

"Gidip Grayson'ın DJ ekipmanlarını odanın diğer tarafına taşımasına yardım edebilirsin."

"İyi," diye karşılık veriyor, hiç eğlenmeden.

Gülümseyerek Frankie'ye dönüyorum ve yanağına nazik bir öpücük konduruyorum, teninin sıcaklığını dudaklarımda hissediyorum.

"İyi eğlenceler."

Geri çekilmeme fırsat vermeden beni daha sıkı tutuyor ve dilini ağzıma bastırıyor.

"Bu kadar yeter, zamanımız yok!" Maddie yanımda ellerini çırpıyor ve ikimiz de geri çekilip gülüyoruz.

"Patronu duydun," diye fısıldıyor Frankie.

Frankie'nin VIP alanından çıkışını izliyorum ve masaların üzerine konfeti atmaya başlıyorum. Maddie'ye baktığımda oda etrafımda dönmeye başlıyor ve içimi bir bulantı dalgası kaplıyor.

"Zara, iyi misin?"

Ağzım sulanmaya başlıyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

"Hemen döneceğim." Aceleyle odadan çıkıp koridorda koşmaya başlıyorum, midemi boşaltmak için tuvalete ulaşana kadar mide bulandırıcı his artıyor.

Sonunda bitirdiğimde yere oturuyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle karnımın alt kısmını ovuyorum. "Tıpkı baban gibisin, beni hep test ediyorsun."

Kendimi berbat hissetsem de birkaç ay sonra bu ufaklığı kucağıma aldığımda her şeye degeceğini biliyorum.

Kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum ve gidip yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum. Çıkarken bir esinti gömleğime geliyor ve derin bir nefes alıyorum. Serinlik anında kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Yangın merdivenine doğru yöneliyorum, dışarı kayıyorum ve kaba tuğla duvara yaslanırken soğuk havanın bedenimi sardığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıp derin nefesler alarak midemin bulantısını hafifletmeye çalışıyorum.

Yerdeki yaprakların üzerinde ayak sesleri çıtırdıyor. Kafamı kaldırıyorum ve Alex'in heybetli figürünün bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Gözlerim hızla aşağıya kayıyor ve elindeki tabancayı görünce damarlarımda bir adrenalin patlaması yaşıyorum.

Kahretsın.

"Alex, ne yapıyorsun?" Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Eğer kendini kurtarmak istiyorsan, ben olsam hareket etmezdim."

"Bunu yapma Alex." Bir adım daha yaklaşırken onu uyarıyorum.

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Buraya seni incitmeye gelmedim, Zara. Sadece seninle burada değil, başka bir yerde konuşmam gerekiyor."

"Bana doğrultulmuş bir silahla mı diyorsun?"

Ben kendi silahıma uzanırken, o diğer kolunu kaldırıyor.

"Zara, son iki kızın yerini öğrendim. Lütfen, sadece benimle gel."

Tereddüt ediyorum, yüzüne bakıyorum. Bana yalvarıyor, gözleri çaresizlikle dolu. Elini uzatırken hafif bir titreme oluyor.

"Ver şunu bana." "Hayır," diye cevap veriyorum.

Öne doğru hamle yaparak onu elimden kapıyor ve o da gürültüyle kaldırıma çarpıyor.

Bileğimi kavradığında, namlusunun soğuk metalinin sırtıma bastırdığını ve beni hareket etmeye zorladığını hissediyorum.

"Böyle olmasını istemiyorum, Zara. Bana inanmak zorundasın."

Nefes alıyorum. Artık sadece ben değilim. Bebeğimizi düşünmek zorundayım. Dikkatsiz davranamam ya da Alex'i aptalca bir şey yapması için korkutamam.

Beni ara sokakta siyah Mustang'ine doğru götürüyor.
"Özür dilerim Zara," diyor içtenlikle. Kaşlarımı
çatıyorum.
bileklerimi kelepçeliyor ve telefonumu almadan önce beni
zorla yere yatırıyor.

"Atla." Yolcu kapısını açıyor ve bekliyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Bana yardım etmek için uzandığında, "Dokunma bana," diye tıslıyorum.

Motor kükrer, gök gürültüsünü andıran sesi havada yankılanırken o arabayı çeker. Çenesi sıkılır ve direksiyonu tutmaktan parmak eklemleri beyazlaşır.

"Eee? Konuşmaya başla, Alex."

"Yapacağım. Sadece bizi güvenli bir yere götürmem gerekiyor." Kalp atışlarım hızlandı.

"Ne demek 'güvenli'?"

Başını iki yana sallar. "Bak, seni uzak tutmam için talimat aldım. Ailemi riske atamam."

"Ben de benimkini riske atamam, Alex."

Gözlerim yaşardı. Frankie'yi uyarmalıyım. Bundan kurtulmak için her şeyi yapmalıyım.

Sürmeye devam ediyor, tek ses motorun yüksek uğultusu. Yarım saattir yolda olmalıyız. Ellerim kalkıyor, kaşıyormuş gibi yaparken yüzüme sürtünüyor. Yumruğumun içinde, saç tokalarımın birini sıkıca tutuyorum.

"Neden beni korumayı önemsiyorsun?" Benimle tekrar konuşmasını sağlamaya çalışarak soruyorum.

"Seni Frankie'den uzak tutmam söylendi, tamam mı? Sadece başka bir şeyler döndüğünü düşünüyorum ve senin bu işe bulaşmanı istemiyorum."

Vücudum sertleşiyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu daha fazla yapamam, Zara. Dönüştüğüm şeyden nefret ediyorum. Nasıl kaçacağımı bilmiyorum; babamın hayatını başımın üstünde tutuyorlar. Sana zarar vermelerine izin veremezdim. Bunu hak etmiyorsun. O kadınları kurtarmak için canla başla çalıştığını gördüm. Sen iyi bir insansın."

"Kendim umurumda değil. Ne demek 'büyük bir şey olduğunu düşünüyorum'?"

"Konuştuklarını duydum, güç için bir oyun oynamakla ilgili bir şeyler."

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, bana görevde olmam ve seni Frankie'den uzak tutmam söylendi. Bana verilen emir buydu."

Hayal kırıklığı içinde yumruklarımı dizlerime vuruyorum. "şu lanet arabayı geri çevir ve beni ona geri götür, Alex."

Çenesi geriliyor.

"Yapamam, Zara, üzgünüm."

Terk edilmiş bir depoya girdiğimizde, önümdeki kırık camları ve grafiti kaplı duvarları fark ediyorum. Durur durmaz ve kilitler tıkırdayınca dışarı atlıyor.

Yolcu kapısını açıp inmeme yardım ederken tokayı elimde sıkıca tutuyorum.

Binanın önüne varmadan önce ayaklarımı yere vurarak onu yüzüme bakmaya zorluyorum.

"Acınacak haldesin, bunu biliyorsun, değil mi?" Tükürdüm, zehir dolu.

"Ben sadece yapmam gerekeni yaptım. Senin gibi, değil mi?" "Kadın ticareti mi? Gerçekten mi, Alex? Bu nasıl oluyor da aynı mı?"

"Chad, ölmeyi hak etti mi?"

Bir adım öne çıkıyorum ve Frankie'nin rıhtımda bana gösterdiği gibi tokamı dikkat çekmeden düzeltiyorum.

"Evet, yaptı. Silahını almaya gitti. Senin emrinle benim lanet dairemdeydi. Kendi arkadaşını öldürdün, Alex. Beni değil. Onu oraya sen koydun, çünkü o omurgasız kığın bunu yapamazdı."

"Başka seçeneğim yok," diye bağırıyor ve kollarını havaya kaldırıyor.

"Her zaman bir seçenek vardır, Alex. Sen sadece yanlış tarafı seçtin. Dur tahmin edeyim, bunun için de iyi para alıyorsun, değil mi?"

Yüzü düşüyor ve bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

"Dua et de o kızlara ya da Frankie'ne bir şey olmasın Alex. Yoksa senin sonunu kendim getiririm."

Attığım her adımda delici bakışları daha da yoğunlaşıyor. Saldırganlığımınla dikkatini dağıtıyorum, Kelepçelerdeki metali oynatmaya başladım, dirençle karşılaşmayı bekliyordum.

"Çıkmak istiyorum, Zara. Yardımına ihtiyacım var."

Bir kahkaha attım. "Şaka yapıyor olmalısın. Kafana bir kurşun yemeden buradan çıkarsan şanslısın."

"Bunu senin için yapıyorum! Artık bunu yapmak istemiyorum, Zara!" Yüzü kızarıyor.

"Doğru olanı yap o zaman. Frankie'yle konuşmama izin ver ve kızları kurtaralım. Buradan canlı çıkmanın tek yolu bu Alex."

Başını sallar. "Bunu yapamam."

Kilit tıkırdıyor. Hızlı bir hareketle onları silkeliyor ve kılıfındaki silaha doğru hamle yapıyorum.

FRANKIE

"FRANKIE!" MADDIE'NIN DELİCİ ÇIĞLIĞI BENİ TELAŞLANDIRDI.
VIP alanına geri dönün.

Gözyaşları yanaklarını lekeliyor. "Zara'yı bulamıyorum. Birkaç dakika önce banyoya kaçtı. Çok solgundu. Şimdi gidip kontrol ettim. Orada değil."

Attığım her adımda kalbim daha hızlı çarpıyor, her atış tüm vücudumda yankılanıyor.

"Aramaya başlayın!" Diğerlerine emrediyorum ve hışımla koridordan çıkıyorum.

"ZARA!" Bağırarak yolumun üzerindeki kapıları açıyorum.
Hiçbir şey.

"ZARA!" Tekrar ediyorum, arka tarafa doğru gidiyorum. Belki biraz hava almaya ihtiyacı vardı. Son birkaç gündür baş dönmesiyle mücadele ediyordu.

Bakışlarım yere düşüyor ve orada yatan silahını gördüğümde göğsümü bir acı sarsıntısı deliyor.

Sikeyim.

Enzo'nun cep telefonunu arıyor, ilk çalışta açıyor.

"Zara'nın telefonunu takip et. Bana yerini gönder." "Kahretsin. Tamam."

Keller, Jax, Kai ve Grayson yanımda belirdi.

Enzo'nun sesi arka plandaki tuş tıkırtılarını bastırıyor. "Hareket halinde. Size canlı güncellemeler göndereceğim."

Grayson bana Audi'sinin anahtarlarını fırlattı.

"Hadi gidelim. Keller, sen burada kızlarla kal," diye emrediyorum. "Anlaşıldı patron," diyor, ellerini yumruk yapmış

onun yanları.

Ekranımdaki hareketli noktaya bakıyorum.

"Onu trafik kameralarında bulabilir misin? Kimin arabası bu, Enzo?"

Cevap vermeden önce duraksıyor. "Alex Pierce'a ait."

Kaybedecek zamanım yok; ona ulaşmalıyım.

Grayson'ın arabasına atladığımızda motor kükrüyor ve yola çıkar çıkmaz ayağımı yere basıyorum. Tüm bu süre boyunca kalbim boğazımda.

Aklımdan onu kaybettiğime dair milyonlarca farklı görüntü geçiyor.

"Patron, onu yakaladık. Kafanı topla," diyor Jax arka koltuktan.

"Yapamam. Onu geri alana kadar olmaz." "Alacağız, Frankie." Grayson da katıldı. Umarım öyle olur.

Yirmi dakika boyunca canlı izleyiciyi takip ediyoruz, New York'un dış mahallelerine doğru ilerliyoruz. Nereye gidiyor bu?

"Durdular," diyor G yanımda.

"Nerede?"

Yaklaşık üç dakika sonra bir baktım, ekranı yakınlaştırıyor.

"Bilmiyorum, belki bir depo? Ne olursa olsun, biz hazırız." Torpido gözünü açıyor ve silahları şeker gibi dağıtmaya başlıyor.

"Oh, lanet olsun." Otoparka girdiğimizde frene basarak mırıldanıyorum. Tek gördüğüm Zara'nın kollarını kaldırmış, sırtını duvara dayamış olan Alex'e silah doğrulttuğu.

Kapıyı açtım ve ona doğru koştum.
"Zara!"

Başını bana çevirdiğinde nişanını Alex'ten almıyor. Vücudunu hızlıca tarayıp iz arıyorum ve herhangi bir iz göremeyince rahatlıyorum.

Ben tabancamın kılıfını çıkarırken adamlar arkamdan geliyor. "Dizlerinin üzerine çök, Alex," diye emrediyorum.

Alex titreyerek yere düşerken G onun yanına gider ve namlusunu başına dayar.

"Yüce Tanrım, Zara." Bir nefes verdim ve kollarımı ona doladım.

Gözlerim arkamızdaki terk edilmiş binaya kayıyor. "Onu oraya götür, bağla. Birazdan orada olacağım." Grayson'a söyle.

Grayson ve Jax Alex'i depoya sürüklerken Kai benimle birlikte bekliyor.

Zara'nın yüzünü ellerimin arasına aldığımda, parmak uçlarımda altında nabzının hızlandığını hissedebiliyorum.

"İyi misin, Dolcezza?"

Yere baktım ve kelepçeleri gördüm.
Bakışlarımı takip ediyor ve sırtlıyor.

"Bana öğrettiğin numarayı kullandım."

"Aferin kızıma." Alnına bir öpücük konduruyorum.

"Alex bir şeyler biliyor, Frankie. Kırılmanın eşiğinde. Bu gece bir şeyler olacağından ve nasıl çıkmak istediğinden bahsediyor. Son iki kızın nerede olduğunu bildiğini söyledi."

İlginç.

"İyi iş, dedektif." Ona sırtıyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor.

"Sen ve Kai, Keller ve kızlarla birlikte End Zone'a geri dönün. Senin güvende olduğunu bilmeden konsantre olamam. Burada kolay hedef durumundayız, Zara. Buranın sahibinin kim olduğunu ya da buradaki büyük planın ne olduğunu bilmiyorum. Bunu riske atamam, şimdi olmaz."

Ellerimi karnına koyarak ona sadece kendisinin değil bebeğimizin de güvenliğinin önemini hatırlatıyorum.

Anahtarları ona uzattığımda başını sallıyor ve almayı reddediyor.

"Seni terk etmek istemiyorum, Frankie." Gözyaşlarını geri kırıyor ve ben de başparmağımla yanağını okşuyorum.

"Ben gayet iyi olacağım. Alex'ten ihtiyacım olanı alacağım ve Enzo'nun gelip bizi almasını sağlayacağım. Uzun sürmez bebeğim. Söz veriyorum."

Dudaklarına bir öpücük kondurarak onu sıkıca göğsüme çekiyorum.

Onun korunmasına ve bundan uzak durmasına ihtiyacım var.

"Bugün beni gururlandırdın bebeğim," diye fısıldıyorum. "Beni çok çabuk buldun."

"Sana söyledim, seni her zaman bulacağım. Şimdi kışını kaldır ve kulübe geri dön." Onu kucağımdan bırakırken elimle kalçasını okşadım.

"Yapacağım." Elini anahtarlardan çekip arkamdaki Kai'ye bakıyor. "Ben kullanacağım!" diye sesleniyor, Grayson'ın RS7's i n e bakarak.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum onu. "Her zaman." Göz kırıyor.

Geride durup otoparktan çıkışını izliyorum ve tekrar nefes alabiliyorum. Kai ve Keller'la birlikte güvende; End Zone şimdilik kilit altında. Cebimdeki telefonum çalıyor.

ENZO

Sana doğru geliyorum. 15 dakika sürer. Ordunuz son bölgede.

Zara'nın güvende olacağını bilerek karanlık depoya doğru ilerliyorum.

Jax ipi boynuna geçirirken, "Konuşmaya başlamanı öneririm Alex," diye tükürüyorum. Kafamı kaldırdığımda Grayson'ın ipin ucunu tavandaki metal kirişlerden birinin üzerine attığını görüyorum.

"Onu sandığın üzerine çıkar, Jax," diye sesleniyor G.

Alex'in alnından aşağı ter damlıyor. "Lütfen, Frankie."

Başımı sallayarak onları dinlemesini söylüyorum. İç çekerek tahta paletin üzerine çıkıyor ve G uzunluğu ayarlıyor.

"Neden kız arkadaşımı benden aldın, Alex? Yapabileceğın onca şey varken. Neden?"

"Yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardım mı?" Gülüyorum ve sandığın kenarına doğru bir adım atıyorum. "Nasıl yardım edeceksin?"

"Onu güvende tutmaya çalışıyordum, tamam mı?" Konuşurken sesi çatlıyor.

"Kimden güvende?"

Bana sertçe bakıyor, ben arkasında yürürken gözleriyle beni takip ediyor. "Sen, Frankie."

Yumruğumu geri çektim ve sol böbreğine indirdim. Acı içinde çığlık attı.

ZARA

KELLER'IN GÖZLERİ TELEFONA SABITLENMİŞ, TUTUŞU GIDEREK ARTIYOR. her geçen saniye daha da sıkılaşıyor.

"Geri dönemez miyiz?" Sinirlerimi yatıştırmak için suyumu yudumlarken soruyorum.

Burada olmak istemiyorum. Frankie ile olmak istiyorum.

Keller'ın delici bakışları odada geziniyor, gergin çene çizgisi beni huzursuz ediyor.

Başını sallıyor.

"Emirlerimizi aldık, Zara. Sıkı duracağız. Mekânı kapattık ve dışarıya silahlı muhafızlar yerleştirdik. Seni ve kızları güvende tutmak zorundayız. Tartışma bitmiştir."

Parti resmen sona e r d i ğ i için Maddie'yle birlikte bazı süsleri kaldırmakla meşgul olan hamile karısına bakıyor. "O sadece seni koruyor, Zara. Hepimiz aynı şeyi yapardık."

"Korunmaya ihtiyacım yok, Keller."

Mırıldanıyor ve viskisinden bir yudum alıyor. "Bazen kendimizden korunmaya ihtiyaç duyarız."

Sienna kucağına kaydığı anda Keller'ın nasıl yumuşadığını izleyerek iç geçiriyorum. Kocaman eli Sienna'nın göbeğini okşuyor.

Ne yiyeceğimi merak ediyorum. Belki de Frankie'nin küçük bir çocuğu gri gözler ve benim siyah Saç. I umuto var

Benim soluk beyaz İrlandalı tenim yerine Frankie'nin bronz teni.

Gözlerimden yaşlar süzülürken yerimde kıpırdanıyorum.

"İyi misin, Zara?" Kai yanımda fısıldıyor. Konuşamıyorum. Sadece Frankie'nin buraya dönmesini istiyorum. Bu bekleyiş beni öldürüyor.

"Pek sayılmaz," diye fısıldıyorum, bir damla gözyaşımı silerek.

Ellerimi karnımın üzerine koyarak onlara odaklanmalıyım. Güçlü olmak zorundayım.

Kafamı kaldırdığımda Sienna ve Keller'ın yüzlerinde şaşkınlıkla beni izlediklerini görüyorum. Anlayabilecek biri varsa, o da onlar olacaktır.

"Hamileyim," diye ağzımdan kaçırdım.

Keller'ın gözleri genişler. "Tebrik ederim." Sesinde şok açıkça görülüyor.

"Oh, Zara." Sienna kocasının kucağından atlayıp masanın etrafında dönüyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. Yumuşak İngiliz aksanıyla, "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum," diyor.

Başımı sallıyorum ama sözleri beni rahatlatmıyor.

"Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam Keller. Ben böyle biri değilim."

Alex'le ilgili kafama yatmayan bir şeyler var. Neden beni Frankie'den uzak tutmak istedi? Bu gece hakkında ne demek istedi?

"Seni hayatım pahasına korumaya yemin ettim, Zara. Bu ailenin bir parçası olmak böyle bir şey. Bu konuda benimle tartışmayı bırak."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Frankie ve bebeğimiz için hissettiklerimle aynı. Uğruna kurşun yiyebileceğin türden bir sevgi.

"Anlıyorum Keller, gerçekten. Sadece kendini tehlikeye atmanı beklemiyorum. Dediğin gibi, bir ailen var, sana ihtiyaçları var."

Başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade belirliyor.

"İşemem lazım. Bir dakika içinde dönerim," diyor Sienna kocasına bakarak.

Keller, Sienna için kapıyı açan muhafızlara işaret eder ve Maddie onun peşinden koşar.

"Burada hepimiz bir aileyiz, Zara. Sen de dahil," diyor Keller, hâlâ derin düşüncelere dalmış bir halde.

Ona gülümsüyorum.

"Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim."

Hayatımda ilk kez, sadece kendim olarak bir yere aitim. Geçmişim bu adamların hiçbiri için önemli değil.

FRANKIE

İÇİMDE YÜKSELEN BEKLENTİYLE, AYAĞIMI

Varlığına son vermeye tamamen hazır bir şekilde. Alnımda boncuk boncuk biriken teri siliyorum. Sadece Zara'nın yanına dönmek istiyorum.

"Zara nereye gitti?" Alex odaya bakarak soruyor ve beni tereddütte bırakıyor.

"Güvenli bir yer."

"Hayır, hayır. O değil." Mavi gözlerindeki panik beni bir adım geri attırdı.

"Onun adını ağzına alamazsın," diyorum dişlerimi sıkarak. "Romano nerede ve kızlar nerede Alex?"

"Romano'nun nerede olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim büyük bir şey planladığı. George bana Zara'yı senden uzak tutmamı söyledi."

Farkındalık üzerime çökerken nabzım hızlanıyor. Jax bana endişeli bir bakış attı. Eminim o da benimle aynı şeyi düşünüyordur.

"Zara hakkında tam olarak ne söylediler?"

"Bana sadece bu gece onu meşgul etmem, senden uzak tutmam söylendi. Ben sadece onu güvende tutmak istedim Frankie. Ona asla zarar vermem."

Yemin ederim kalbim duracak.

"Hayır." Gözlerimi kapatıyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Gitmemiz gerek," diyorum Grayson ve Jax'e, çıkışa doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Tarihin tekerrür etmesine izin vermeyeceğim.

"Beni burada bırakamazsın!" Kapıya ulaştığımda Alex sızlanıyor.

"Dua et de ona bir şey olmasın Alex," diye çıkışıyorum ona.

Enzo'nun Aston Martin'ine atlıyoruz. "Olabildiğince çabuk End Zone'a dönmeliyiz, Enzo." Kelimelerimi zar zor çıkarabiliyorum.

"Neler oluyor patron?" Grayson soruyor. Umarım yanıliyorumdur.

Onu buradan uzaklara götürmeliyim, çok uzaklara. Keller ilk zil sesinde telefonu açtı.

"Bana Zara'nın hâlâ seninle olduğunu söyle."

"Evet. Burada benimle oturuyor. Sienna ve Maddie kadınlar tuvaletinde. Kulübün etrafını saran adamlarımız var. Burada hepimiz iyiyiz."

"Kimse içeri girmeyecek ya da dışarı çıkmayacak. Beni anlıyor musun, Keller?"

"Anladım patron. Yapmayacaklar."

Onu kollarıma alana kadar nefes alamayacağım. Yola konsantre olan Enzo'ya dönüyorum.

"Adamlarımızdan bazılarına Alex'i almalarını ve güvenli eve geri getirmelerini söyleyeceğim. Orada işini bitirip kızların yerini tespit edebiliriz," diyor Grayson arka koltuktan.

"Sorun değil."

Gerilim o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirim. O pisliğe canlı ihtiyacım var. İhtiyacım olan cevapları alacağım ve bu işi bitireceğim.

Romano buralarda bir yerde olabilir. Tek bir amaç için yaşadım, nefes aldım ve hayatta kaldım; onu öldürmek.

Artık hayatımın yeni bir amacı var. Yine de o orospu çocuğunu öldüreceğim ve canını yakacağım. Ama hiçbir yerde değil

benim için Zara kadar önemli.

Ona olan bağılılığımın bir bedeli yok.

Enzo arabayı yanaştırdığında durmasını beklemeden aceleyle arabadan çıkıyorum.

Alex'in paylaştığı bilgiler bana hiç de doğru gelmiyor. Nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu kadar ona da ihtiyacım var.

Girişe yaklaştığım her adımda daha da rahatlıyorum. O içeride. Hiçbir şey olmadı. Şu andan itibaren onu ve bebeğimizi hayatım pahasına koruyabilirim.

Kulübün neon tabelalarına yaklaşıırken Grayson, Jax ve Enzo peşimde. VIP alanına açılan büyük kırmızı kapı görüş alanımda.

Yankılanan patlama sesi, hafızamın derinliklerinde yer etmiş bir ses, sokak boyunca yankılanıyor. Dışarıdaki kalabalık, beni içine alan ve kalbimin durmasına neden olan bir çığlık çılgınlığına dönüşüyor.

Çarpmanın şiddetiyle yere yığılıyorum. Ellerim içgüdüsel olarak başımı siper ediyor, patlama ciğerlerimdeki havayı söküp alıyor.

Görüşüm, kulübün paramparça cam pencerelerinden dökülen öfkeli alevlerin görüntüsüyle tamamen tükendi.

Bunun tekrar olmasına izin veremem. Hayatta olmaz.

Ayaklarımı sürüyerek ileriye doğru sendelediğimde, içimin derinliklerinden derin bir kükreme patlak veriyor. Göğsümü kesen ve görüşümün bulanıklaşmasına neden olan yakıcı bir acı hissediyorum.

Zaman akıp gidiyor ve ben acıya karşı tamamen hissizleşiyorum. "Zara!" Çığlık atıyorum.

Kendimi yanan binaya doğru sürüklerken duman kokusu havayı dolduruyor, ayaklarımın altındaki cam çıtırtılarının sesi geliyor. VIP girişine doğru olabildiğince hızlı koşarken düşünmek için kendime zaman bile tanımıyorum.

Hayatımda tek bir şeyin bile önemi yok. Onun hayatı benimkinden daha önemli.

Bir sonraki hayatta onu takip etmem gerekiyorsa, edeceğim.

ZARA

GÖZLERİMİ AÇMAYI BAŞARDIM.

Odanın içinde turuncu közler uçuşuyor ve başımı kaldırdığımda kırmızı konfetiler yanımdan geçiyor. Etrafımdaki alevlerden kaynaklanan boğucu yoğun duman odayı dolduruyor.

Yangın kulübün ana alanını sarıyor. Her yanıma dönme girişimimde, yere gömülü camlar kollarımı daha da derinden kesiyor.

"Keller," konuşur konuşmaz öksürüyorum.

Hava ağır, nefes almayı zorlaştırıyor.

Uyuşmuş uzuvlarımı hareket ettirmeye çalışıyorum, sanki suyun içindeyim.

Buralarda bir yerde olmalı. Hatırladığım son şey onun karşımda oturduğuydu.

Her hareketimde, bedenimi yerde sürüklerken kollarımdaki gerginliği h i s s e d e b i l i y o r u m .

"İşte," diye mırıldanıyor, doğruluyor. Kafasındaki açık yarayı gördüğümde dudaklarımdan bir nefes kaçıyor.

"Siktir, Zara. Kıpırdama." Gözleri irileşiyor ve molozların arasında çırpınarak yüzümü tutuyor, ceketini çıkarıp karnımın üzerine koyuyor. "Her şey yoluna girecek. Sadece aşağı bakma. Seni buradan çıkaracağım."

"Ne kadar kötü?" Gözlerimi açık tutmak için mücadele ederken mırıldanıyorum. Acı orada, ama damarlarımdan akan adrenalin diğer her şeyi engelliyor.

Vücudumun üst yarısını kaldırıyor, yukarı baktığımda Kai'yi görüyorum. Çok solgun. Kafasından sürekli kan akıyor ve yanında bir havuz oluşturuyor.

"Keller, Kai'yi buradan çıkarmalısın." Ona başımı salladım.

Şöyle bir bakıyor, sonra çenesini indiriyor. "Kahretsin."

Başımdaki gümbürtü daha da artıyor. Şakağımı ovuyorum ve acı içinde tıslıyorum.

"Kai," diyorum zayıfça. Neden cevap vermiyor?

Sıcak bir sıvı ellerimi boğuyor ve parmaklarımı gözlerimin önüne getiriyorum. Tek gördüğüm kan.

Üstümüzden yüksek bir gıcırtı geliyor ve avize sallanmaya başlıyor.

"Keller, neler oluyor?"

Cevap veremediğimden yukarı baktı. Üzerimizdeki betonu boydan boya yaran çatlak gittikçe büyüyor. Ben daha konuşmadan vücudunu üzerime bırakıyor ve beni tamamen örtüyor.

Tavan çöküyor. Keller'ın vücudundaki darbe beni enkazın içine daha da sıkıştırıyor.

Nefes almak zor. Çok ağır. Yıldızlar görüşümü doldurmaya başlarken zayıfça kolunu itmeye çalışıyorum. Her şey tek bir bulanıklık içinde birbirine karışırken yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

"Zara!" Belli belirsiz adımı duydum.

Halüsinasyon görüp görmediğimden emin değilim. Tanıdık geliyor; korkunun bir kısmını alıyor.

FRANKIE

"PATRON, HADI." BİZ DUMANA DOĞRU İLERLERKEN JAX SESLENİYOR.
ve VIP alanına açılan büyük çift kapıya doğru.

Nefesimi tutuyorum, bunun beni milyonlarca parçaya ayıracak bir an olabileceğini biliyorum.

Neredeyse yerde yatan bilinçsiz bir bedene takılıp düşüyordum. Keller'ın adamlarından biri yere yığılmıştı ama nefes alıyordu. Arka planda ambulans sirenleri çalarken adamlarım mümkün olduğunca çok insanı tahliye etmek için acele ediyor.

"ZARA!" Sesleniyorum.

Çizmelerimin altındaki camlar çatlıyor.

"Buradayım, Frankie!" Jax sesleniyor ve ben de onun sesini takip ediyorum.

"Siktir!" diye bağılıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

İşte o zaman kolunu görüyorum, derisini parçalayan kırıklardan kan damlıyor.

Keller'ın onun üzerinde dinlendiğini gördüğümde kusma isteğimle savaşıyorum. Tavandaki molozlar onları örtüyor.

Keller'ın kafasının arkasından kırık betona kıpkırmızı damlar.

Ben enkazın keskin kenarlarının derime süründüğünü hissederek karşıya geçerken, Jax de tepkisiz Keller'ın diğer tarafında konumlanıyor. Birlikte, dikkatlice itiyoruz

parçaları uzaklaştırın ve onu sırt üstü döndürün. "Başını oynatmayın. Onu olabildiğince hareketsiz tutun. Burada bir sedyeye ihtiyacımız var!" Umarım sesim bu kadar çok yaralının çığlıklarını bastırabilir.

Manevra yaparken Jax'in elleri Keller'ın kanıyla kaplı.

Zara'yı dikkatlice kaldırdım. Bulanık görüşümden zar zor görebiliyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum karnından çıkan bardağı gördüğümde.

"Nabızı var. Çok zayıf," diyor Jax. Sözlerini anlayamıyorum bile.

"Git ve lanet olası bir sedye getir!" Kapıdan içeri giren adamlarımıza sesleniyorum.

"Bulmalıyım, Kai. Nerede o?" Sedye Keller'ın yanına yerleştirilirken Jax'in sesinde yükselen paniği duyabiliyorum.

"Onlar Keller'ı alana kadar hareket edemezsin,

Jax." "Kai!" diye bağırır.

Hiçbir şey.

"Hadi bebeğim." Zara'yı kucağıma alıp göğsüme bastırıyorum.

Kapıya ulaştığımda, Jax sadece kalp kırıklığı olarak tanımlanabilecek bir çığlık attığında duruyorum. Kai'nin başaramadığını söylemeye yetecek kadar.

Acısını biliyorum, hissettim.

Gözlerimi kapatıp Zara'nın soğuk yüzüne yaslanıyorum. Onun küçük, sık nefesleri aklımı başımda tutmaya yetiyor.

Grayson yüzünde öfkeyle içeri girer. "Maddie ve Sienna güvende. Keller?"

Jax'in çığlıkları binayı yırtıyor ve Grayson bana bakıyor.

"Kai," diye fısıldıyorum.

"Git ve ona yardım et, G. Ne yapacağını biliyorsun." Ona başımı salladım.

Doğruca en yakın ambulansa gidiyorum ve onu sedyeye yatırmama yardım ediyorlar. Sağlık görevlileri işe koyulup ağzına oksijen maskesi yerleştirirken ben de yanına oturuyorum.

Tüm hayatım o yatağın üzerinde ve şimdi bunu düzeltmek için yapabileceğim tek bir şey bile yok.

"O hamile."

Sağlık görevlileri birbirlerine bakıyorlar. Ne düşündüklerini biliyorum.

Benimle aynı şeyi.

"Babası sen misin?"

"Evet."

"Kaç haftalık?" "On bir haftalık."

Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı çekiyorum. Romano bunu ödeyecek, o ve olaya karışan herkes bunun için ölecek.

Gözlerimi Zara'dan, kalbimin sahibi olan kadından ayırmıyorum ve bu anı hatırlıyorum. Bu anı, bu savaşı bitirmek için kullanacağım. Onun için ve bebeğimiz için.

FRANKIE

İLE BİR EL TUTMA ONUN, VE DİĞER OKŞAMA ONU
Midem, tamamen uyuşmuş durumdayım.

"Hadi, meleğim. Bana geri dön."

Bunu onsuz yapamam. Uyandığında kalbini sökmek
zorunda kalacağım düşüncesi beni kusturuyor.

Doğruca ameliyata alındı ve hayatımın en kötü iki
saatiydi. Camı çıkarmayı ve iç hasarı düzeltmeyi başardılar.
Taramalar büyük bir kafa travması olmadığını gösterdi.
Birkaç kaburgası kırılmış, iyileşecek.

Beni bir arada tutan tek şey bu.

Elini daha sıkı sıkıyorum. Geleceğimizi kaybettik.
Bebeğimiz gitti.

Başparmağımla elinin ön tarafını okşuyorum. Kafam o
kadar dağınık ki Grayson'ın kapıdan girdiğini duymuyorum.

"Herhangi bir gelişme var mı?" Grayson soruyor ve ben
başımı sallıyorum.

"Keller?" Ben soruyorum.

Acı yüzünde parlıyor.

"Ameliyat umdukları kadar iyi geçti. Beynindeki
kanamayı durdurdular. Şimdi her şey uyanmasına bağlı. Şu
anda komada."

Hay sikeyim. Keller'a sonsuza dek minnettar kalacağım. Zara'nın hayatını kurtardı.

"Luca'yı aradın mı?"

"Eve doğru yola çıktı patron. Bunu atlatmak için tüm ailemizin bir arada olması gerekiyor."

Titrek bir nefes aldım.

Ailem hastane yatağında yanımda yatıyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum. Neredeyse düşünemeyecek kadar yorgunum. "Enzo onları alsın. Rosa, Maddie ve çocuklarla birlikte güvenli evde kalabilir. Luca'nın burada kardeşinin yanında olması gerekiyor."

"Tamamdır."

"Jax nerede?"

Kai'nin ölümü onu çok etkileyecek. Raydan çıkmasını engellemek için elimizden geleni yapmalıyız.

"Bizimle, patron. İyi bir durumda değil. Tek kelime etmedi." Grayson elini saçlarının arasında gezdiriyor. Gözlerinin altındaki torbalar onun da en az benim kadar bitkin hissettiğini gösteriyor.

"Zara uyanır uyanmaz onunla konuşacağım. Bunu atlatmasını sağlayacağız, G." Bu kadının yanından ayrılmayacağım. Ne şimdi, ne de başka zaman. "Zara uyanana kadar kıpırdamıyorum."

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Hayattan daha fazla. Onun yerini gözümü kırpmadan alırdım." Daha fazla bir şey söyleyemeden başımı eğdim.

Grayson'ın gözleri irileşiyor ve karnındaki bandajların üzerindeki elime sabitleniyor.

"Siktir. Çok özür dilerim."

"Özre ihtiyacım yok, Grayson. Başka bir şeye ihtiyacım var." "Herhangi bir şeye."

"Alex'in güvenli evimize teslim edildiğinden emin olun ve kızların yerini öğrenin. Enzo'ya Mikhail'e ihtiyacımız olduğunu söyle. Dalga geçmekten bıktım. Bu işi bitiriyoruz."

"Ruslar bu sefer ne kadar isteyecek?" "Dediğim gibi, hayatımı veririm. Fark etmez."

"Anladım." Gitmek için döndüğünde durur. "Zara hakkında bize bilgi ver Frankie. Hepimiz ikiniz için de

buradayız.

ihtiyacım var."

"Teşekkürler G. Keller'dan beni haberdar et ve Jax'i tek başına bırakma."

Başıyla onaylıyor ve sessizce kapıyı kapatarak beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Tek görebildiğim alevler. Cansız bedeninin kollarımda nasıl hissettirdiğini. Biraz önce tekrar taktığım nişan yüzüğünün etrafında daireler çiziyorum.

Yavaşça elini dudaklarıma götürüyorum ve tenine yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Bunu telafi edeceğim. Hayatımızın geri kalanında seni ne kadar sevdiğimi her gün kanıtlayacağım. Sana tapmama izin ver. Uyan, Dolcezza. Lütfen. Sana ihtiyacım var bebeğim." Kalbim göğsümde hızla çarparken başımı onun eline yaslıyorum.

Yine sıçtım batırdım.

Ama o hâlâ hayatta. Kızımın güçlü olduğunu biliyorum.

Bunu atlatabiliriz ve lanet olası dünyayı birlikte yakıp yıkacağız.

ZARA

BEYAZ ışıKlARıN YOĞUN PARLAKLIĞı GÖZLERİMİ
açık tutmak için mücadele ederken ağrıyor. Bir iniltiyle
başımı iki yana eğerek boynumdaki sertliği hafifletmeye
çalışıyorum.

"Zara?" Frankie'nin sesi odanın içinde dolaşıyor.

Bir gölge seçebiliyorum. Onu etrafımda
hissedebiliyorum. "Frankie?" Öksürüyorum ve acı
içimi parçalıyor. "Kımıldama."

Alarmlar çalmaya başlıyor ve başımın kafatasına
çarpmasına neden oluyor. "Kapat şunu."

Elimi sıkıyor, bu da yükselen paniği yatıştırıyor.
Tanrım, ağzım çok kurudu.

"İyisin meleğim." Frankie bana güven veriyor ve
yanağımı okşuyor. Sesindeki acıyı duyabiliyorum ve bu
kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Ona odaklanmaya çalışırken gözlerim ağırlaşıyor. Ama
kemiklerimin derinliklerindeki ve tüm vücudumdaki
acıyla birlikte, bu çok fazla.

Tek görebildiğim alevler ve ellerimdeki kan.
Tavan çökerken Keller'ın yüzü.

Kai'nin cansız
bedeni. Korku her
şeyi ele geçirir.

"Hey, benimle kal bebeğim."

Gözlerimi daha fazla açık tutmayı başaramadan önce tek söyleyebildiğim "Hmm," oldu.

"Onu izlemeye devam etmeliyiz Bay Falcone. Nişanlınız ameliyat oldu ve çok fazla duman soludu." Kadının sesi sabrının son demlerindeymiş gibi geliyor.

Sesi sert. "Taramaların kalıcı bir hasar göstermediğini söylemiştin. O zaman neden uyanmıyor?"

"Çünkü o hazır değil, efendim."

Bu kargaşa karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Frankie'nin elini sıkıyorum ve o da bana dönüyor, kırmızı gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Zara."

"Frankie." Boğazım o kadar kuru ki, konuşmak acıtıyor.

"Nasıl hissediyorsun? Acıyan bir şey var mı?" Eli yanağımı okşuyor ve ben de dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Her şey." Gülmeye çalışıyorum ama kaburgalarım ağrı saplanıyor.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun, Zara?" diye soruyor kadın doktor, Frankie'nin yanında öne çıkarak.

"Bir patlama oldu. Keller, üzerime atladı. Maddie ve Sienna-" Titremeye başlıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. "Lütfen bana iyi olduklarını söyle, Frankie."

"Shhh, evet. İkisi de iyi." Başparmağı tenimdeki damlacığı siliyor.

"Peki ya Keller?"

Gücün en büyük kısmını o aldı. Başka bir şey hatırlamıyorum.

"Ameliyat oldu. Uyanmasını bekliyoruz." Frankie tereddüt ediyor, sanki kendini tutuyormuş gibi.

Bir parça korku içimi titretiyor. "Ne kadar kötü?"

"Prognozu daha iyi olabilirdi." Daha yakına eğiliyor.
"Kai asla başaramadı, Zara."

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Frankie ellerimi tutarak yatakta bana katılıyor. "Her şey yoluna girecek."

"Bebek mi?" Fısıldıyorum.

Nefesimi tutup bir sonraki darbeyi bekliyorum.
Kırılmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Frankie'nin yüzü soluyor, her yerinde keder yazılı. "Hayır," diye haykırıyorum. "Sakın söyleme."

Bir nefes veriyorum ve gözyaşlarım serbestçe akıyor.

Frankie kollarını dikkatlice bana doluyor ve ben de yüzümü göğsüne gömüyorum.

"Özür dilerim Frankie. Çok özür dilerim."

Nefesini içine çekiyor ve başımı göğsüne yaslıyor, kederim beyaz gömleğinden sızıyor. Nasıl bu kadar sakin olabiliyor?

Bunu tekrar nasıl yaşayabilir?

"Hayır, meleğim. Çok üzgünüm."

Bu ıstıraptan kurtulmak için takım elbisesine tutunup sıkıyorum.

"Çok acıyor, çok kötü,"
diye hıçkırıyorum.

"Biliyorum bebeğim.
Biliyorum."

Sadece fiziksel acıdan bahsetmiyorum, kalbimdeki acıdan da bahsediyorum. Parçalanma şekli beni uyuşturmaya yetiyor.

Başını benimkine yaslıyor, bana o kadar sıkı sarılıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

"I Aşk Sen," o fısıldıyor. Onun ses Mola,
dünyamı paramparça eden.

Geleceğimizi, bebeğimizi, acı bir şekilde
Biz.

Hayatımda hiçbir şey böyle hissettirmemişti.

FRANKIE

KENDİMİ BİR ARADA TUTMAK İÇİN SAVAŞIRKEN HER ŞEY BULANIKLAŞIYOR. Onun için. Bir insan kendini kaybetmeden önce ne kadar kaybedebilir?

Emin değilim, çok yaklaştım olmalıyım.

Kapı kapanır kapanmaz elini benimkinden çekip yumruklarını sıkıyor, yatağa vuruyor ve acı dolu bir çığlık atıyor.

"Neden! Frankie! NEDEN?" diye soruyor yenilgiyle. Yüzünü ellerinin arasına alır ve göğsü kabarır.

Hiç düşünmeden onu kendime doğru çektim.

"Şşt, her şey yoluna girecek bebeğim." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bebeğimizi hayal kırıklığına uğrattım. Yanımdan ayrılmasına asla izin vermemeliydim.

Bununla yaşamak benim hatam.

"Olmayacak. Hiçbir zaman iyi olmayacak." Başını sallıyor, vücudu bana karşı titriyor.

Göğsümdeki acıyı görmezden geliyorum. Ne kadar zor olursa olsun, onu bu durumdan kurtaracak kişinin ben olmama ihtiyacı var.

"Belki de ebeveyn olmayı hak etmeyen kötü insanlarızdır."

Sözleri karşısında kaskatı kesildim ve geri çekildim.

"Bu dünyadaki her lanet şeyi hak ediyorsun, Zara."

Burnunu çekiyor ve ben de şişmiş yüzündeki gözyaşlarını siliyorum.

"O zaman bu neden bizim başımıza geldi?" Alt dudağı titriyor ve kalbimi parçalıyor. Daha fazla dayanamıyorum.

"Çünkü hayat çok acımasız, Zara. Bu pes edeceğimiz anlamına gelmez."

Bu onun suçu değil. Romano'nun yaşamasına izin verdiğim için benim suçum. Kulübe yeterince hızlı gitmediğim için.

Onu böyle hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

Hıçkırıklarını bastırmak için yüzünü yastığa bastırmaya çalışıyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve onu yavaşça yukarı çekiyorum. Ona bakmam gerekiyor.

"Ti amo, Zara," diye fısıldıyorum, alnımı onunkine bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Seni seviyorum, Frankie." Zar zor bir fısıltı. "Sadece uyumak istiyorum. Her şey acıtıyor. Şu anda bununla başa çıkamam."

Geri çekilip gözlerine bakıyorum. Orada hiçbir şey yok. Tanıdığım en güçlü kadının hayatının tükenişini izlemek gerçekten acı veriyor ve bunu düzeltmek için yapabileceğim tek bir şey bile yok.

Onu kendime sarıyorum, saçlarını okşuyorum. Sonunda hıçkırıkları azalıyor, yine de gitmesine izin vermiyorum. Asla bırakmayacağım.

Onu kendime geri getireceğim.

Ve bunu elimizden aldıkları için tüm lanet dünyadan intikamımızı alacağız.

ZARA

Şarkı- Gerçekten İyi misin? Uyku Simgesi.

I YALAN HALA, BENİM GÖZLER SABİT ÜZERİNDE VE TAVAN İSE
FRANKİE

huzur içinde yanımda uyuyor. Hastaneden taburcu olduktan sonra herkesle birlikte güvenli eve geri dönmemiz gerekiyordu. Bununla yüzleşemedim.

Sienna hamileyken ve etrafta bebekler varken olmaz. Bu çok fazla.

Ben de hastanede olmak istemedim. Frankie önümüzdeki birkaç gün için özel bir doktor çağırdı.

Bugün neredeyse tek kelime etmedim. Uyandığım da daha az acıyacağını düşünmüştüm. Ama acımıyor.

Bunun dışında Şimdi, benim üzüntü o katıldı tarafından Nefret için bize bunu yapan insanlar.

Kai'nin hayatını aldılar ve Keller'ı kendi hayatı için savaşırken bıraktılar.

Onun kadar büyük ve güçlü bir adamın, onu hayatta tutmak için monitörlere bağlı olduğunu görmek çok zor. Kalbimi biraz daha kırdı, onu görmek zorundaydım. Teşekkür etmek için. O benim hayatımı kurtardı.

Şimdi sadece Frankie ile dünyadan uzak kalmak istiyorum.

O kadar çok ağladım ki, gözyaşlarım tükendi.

Karnımdaki yara, kollarımdaki kesikler, başımdaki şiddetli ağrı canımı yakabilir. Bunların hiçbirisi kırık kalbimle kıyaslanamaz. Ağrı kesiciler bunu düzeltemez.

Frankie yanımdan neredeyse hiç ayrılmıyor, bir şeyler yemem ve ağrı kesici ilaçlarımı almam için uğraşıyor. O da acı çekiyor. Ama benim için cesur bir yüz ifadesi takınıyor.

Doğrudum ve yanağını hafifçe okşadım. Bunu iki kez yaşadı ve hala nasıl ayakta duruyor, bilmiyorum.

Asla bocalamıyor. Ona ihtiyacım olduğunda güçlü kalıyor. İkimiz için de gücü var. Çıkış yolu göremediğim bir yola giriyorum.

Bütün düşüncem, neyi farklı yapabilirdim? "İyi misin bebeğim?" diye fısıldıyor o boğuk, uykulu Ses.

"Hayır. Pek sayılmaz." Bir sonraki gözyaşı hücumuyla savaşıyorum.

"Buraya gel." Kollarını açıyor ve parmağımı omzundaki kurşun yarasının üzerinde gezdirerek göğsüne düşüyorum.

"Seni kim vurdu?" Kafamı dağıtmak için soruyorum.

"Maria. Kurşun Grayson içindi."

"Sen delisin, bunu biliyor musun? Pek çok insan biri için kurşun yemeyi göze almaz, hele ki o kişi ondan nefret ediyorsa," diyorum.

"Ben de senin için aynısını yapardım. Bu beni delirtebilir ama hepimiz biraz deliyiz."

"Hey! Ben değilim!" Gülüyorum ve üzgün olmaktan başka bir şey yaptığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Kahkahalarla gürlüyor, vücuduma titreşimler gönderiyor.

"Bir mafya babasını takip ettin, hayalarına tekme attın, boğazına bıçak dayadın ve iki adamı öldürdün."

Avucumu ağzının üzerine bastırdığımda, gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Tamam, tamam, devam etmenize gerek yok-"

Ben elimi çekerken o dudaklarını yalıyor,
"Senin çılgınlığını seviyorum. Bunların her biriyle gurur duyuyorum. Seni bu kadar mükemmel yapan şey bu. Benim."

Doğrulup dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve saçlarıma dolanan parmaklarının hissi yoğunluğu artırıyor. Bu bizim her zamanki aç ve vahşi öpüşmemiz değil. Bu biziz, birbirimize birbirimizi gerçekten ne kadar sevdiğimizi gösteriyoruz.

Bacaklarımı birbirine kenetliyorum. Tuvalete gitme dürtüsü karnımın alt kısmını ağrıtmaya başlıyor. Elimden geldiğince erteledim.

Hastanede hemşire benim için pedleri değiştirdi. Neden bilmiyorum ama bu her şeyi daha gerçekçi kılıyordu.

Kanı, yaşadığımız kayıp olarak görmek.

"İşemem lazım." Sesim, yardım etmesi için sessiz bir yalvarışla kesiliyor.

Birkaç saniye sonra yataktan kalkıyor ve boxer'ını çekip yanıma geliyor.

Beni kolaylıkla kucaklıyor, güçlü kolları beni zahmetsizce banyoya taşıyor.

"Otur. Gözlerini benden ayırma. Başka bir yere bakma."

Yaptıklarının ağırlığı gözlerimi yaşartıyor, anlamları çok büyük. Ben tek kelime bile etmeden korkumu biliyordu.

Şortumu ve külotumu indirirken bakışları üzerimde sabit kalıyor. Titreyen bir nefes alıyorum ve soğuk koltuğa yerleşiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve rahatlamaya çalışıyorum, bunu yaparken karnımdaki ağrıyı görmezden geliyorum.

"İyisin, meleğim."

Ped paketini açtığında, plastiğin çıtırtısı odada yankılanıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe süzülüyor. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken, gizlice ona bakıyorum.

Bu an tamamen ham.

Dizlerinin üzerine eğilip, üzerimi hızla değiştirirken sevgi dolu gözlerine bakıyorum. Bana serinletici mendillerimden birini uzatıyor,

Ben alamadan parmaklarımı tutuyor. "Sen inanılmazsın, Zara. Gerçekten."

Hıçkırıklarımı kontrol edemiyorum, başımı eğip yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Kendimi inanılmaz hissetmiyorum. İşe yaramaz hissediyorum. Başarısızım. "H a d i , bebeğim." Çıplak vücudumda küçük daireler çiziyor.

Dizler.

"Başarısız oldum Frankie. Bir anne olarak sahip olduğum tek görevi yapamadım: bebeğimizi korumak."

Frankie ayağa kalkmama yardım ediyor ve benim için şortumu yukarı çekiyor. Kollarımı beline doluyor ve yüzümü çıplak göğsüne bastırarak kalp atışlarının beni rahatlatmasına izin veriyorum.

"Bunu bir daha asla söyleme. Sen mükemmelsin. Bu senin hatan değildi; onları yüzüstü bırakmadın. Lütfen öyle olduğunu düşünme. Romano ve baban dışında kimsenin suçu yok."

"Teşekkür ederim, Frankie."

Sırtımı hafifçe ovarak kaslarımdaki gerginliği yatıştırıyor. "Her şeyi, her kelimeyi kastediyorum. Şimdi bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Geri çekiliyorum. Yüzü soğukkanlı, çenesi gergin. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve gözlerimi kapatarak dokunuşuma doğru eğiliyor.

"İyi misin, Frankie?"

Sadece başını sallıyor. Duygularını gizlemekte o kadar iyidir ki, gerçekten iyi olduğuna inanabilir.

"Üzgün değil misin?"

Gözleri açıldığında üzerinde hızla bir karanlık beliriyor. "Üzgün mü? Hayır."

"Oh." Bunu beklemiyordum.

"Tamamen ve tamamen yıkılmış halde mi? Evet." Nazik bir hareketle elimi kendi eliyle kapattı.

"Nasıl bu kadar güçlü kalabiliyorsun? Ben de öyle olmak istiyorum." Böyle incinmemek için her şeyimi verirdim.

Yarı gülüyor ve başını sallıyor. "Güven bana, bilmiyorsun."

"Sen de en az benim kadar güçlüsün, Zara. Daha güçlü değilsen bile. Bunu unutma," diye fısıldıyor, başını boynuma gömüyor ve beni usulca öpüyor.

Yirmi dört saattir ilk kez uyuşukluktan başka bir şey hissediyorum. Bana güç veriyor ve beni hayata döndürüyor.

O yanımdayken her şeyi fethedebilirim.

FRANKIE

Şarkı- Just Pretend, Bad Omens.

I UYANMAK YUKARI İÇİNDE VE ORTA . VE GECE İÇİN BULMAK ZARA

alt katta içinde ve Mutfak, Yudumlar
Kahve at ve önünde duran nişan
yüzüğüne bakarak yemek masasına oturdu.

Parmağından tekrar çıktığını görmek bile kalbimi
hızlandırıyor. "Zara, bebeğim. Ne yapıyorsun?"

Yaklaşarak soruyorum.

ona.

"Sadece düşünüyordum," diye mırıldanıyor, başını
kaldırıp bana bakmıyor. "Ne hakkında?" Yumuşakça
soruyorum, sandalyesinin arkasına geçiyorum ve
arkasına tutunarak. "Biz."

Bir nefes üfledim. Hay sikeyim.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var, Zara."

Elmas yüzüğü kendisinden daha uzağa kaydırıyor.

Çenemin hayal kırıklığıyla titrediğini hissedebiliyorum.
Eğilip onu alıyorum, ait olduğu yere dikkatlice
yerleştirirken parmaklarım onun sol eline değiyor.

Avucunu pürüzsüz tahtanın üzerine koyuyor ve iç
geçiriyor.

"Bunların herhangi biri gerçek
miydi?" diye sorar. "Pardon?"

Başını eğiyor ve burnunu çekiyor.

Hareket edemiyorum. Nefes alabiliyor muyum bilmiyorum. "Artık senin için işe yaramazım."

Sandalyesini hızla bana doğru çeviriyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküp kalçalarına tutunuyorum. "Zara, bana kafandan neler geçtiğini anlat. Beni içeri almanı istiyorum."

Başımın üzerinde uzak bir yere odaklanırken titreyen alt dudaklarını çiğniyor. "Beni bir bebek için istedin. Sana bunu bile veremem."

"Gerçekten buna mı inanıyorsun, Zara?" İçimde kabaran öfkeyi sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. O yas tutuyor. Hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yaşadı. Ona karşı kendimi kaybedemem ama onu da kaybedemem.

Parmaklarımı nazikçe onunkilerle birleştiriyorum.

"Seni sevmediğimi mi sanıyorsun? Sana her yaklaştığımda göğsümün yanmadığını mı sanıyorsun? Sana tamamen saplantılı olmadığımı mı sanıyorsun? Seni korumak için ezici bir ihtiyaç duymadığımı, başka hiçbir şeyin benim için senden daha önemli olmadığını mı?"

"Artık bilmiyorum Frankie. Kendimi kaybolmuş ve işe yaramaz hissediyorum. İhtiyacın olan şey ben değilim. Belki de yanında olması gereken kadın ben değilim."

Duyduklarıma inanamayarak başımı sallarken elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Çok geç olmadan bunu ona anlatmalıyım.

Sadece bu kadın için nasıl yaşadığımı.

"Zara, sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Sen benden çok daha güçlüsün."

"Aşkın bir zayıflık olduğunu söylemiştin," diye fısıldıyor. Çenesini kaldırıp bana bakmaya zorluyorum. Çarpan kanımın sesi diğer her şeyi bastırıyor.

"Yanılmışım. Bizim değil. Bizimki benim gücüm bebeğim. Seni seviyorum."

Gözyaşlarına hakim olamıyor.

"Beni sevmediğini söyle, Zara. Sana meydan okuyorum." Ona ters ters bakıyorum.

Onu bu durumdan kurtarabilmemin tek yolu bu. Bildiğim tek yolla duygularını kontrol altına almak için bana ihtiyacı var.

"Hiçbir şey mi? Hala söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Bu kadının kelimeler arasında sıkışıp kaldığını hiç görmemiştim. "Ne, kanıtlamamı mı istiyorsun? Sana nasıl

Hayatımızın geri kalanında sana ve bize tamamen ve bütünüyle bağlı olduğumu mu? Lanet yüzüğümü takman için gereken şey bu mu?"

Hayal kırıklığıyla kahvaltı barının etrafında dolanıyorum, bir bıçak alıyorum ve ısıtmak için gaz ateşinin üzerine koyuyorum.

"Frankie! Ne halt ediyorsun sen?"

Çılgınca bana doğru koşuyor, tek odaklandığı şey onu elimden almak. Hızla elinden kaptım.

"Bağlılığımı istiyorsun, aşkımı kanıtlamamı istiyorsun, işte burada."

Ona doğru yavaş ve bilinçli bir adım atıyorum.

"Ve sen bana seni sevmediğimi söyleme cüretini gösteriyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

Bileğimi tutuyor ama ben çekiyorum. Üstümü başımın üzerinden çıkarıp yere atıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Sesi bir oktav yükselir.

Çıplak göğsüme bakıyorum ve sıcak bıçağın ucunu göğüs kafesime bastırıyorum. Derime 'Z' harfini kazımaya başladığımda kan damlıyor.

Kolumu tuttu. "Kes şunu! Bak, anlıyorum. Beni seviyorsun, sana inanıyorum."

Tenimin sızlamasına aldırmadan mektubun son satırına ulaşıyorum. "Şimdi. Bana seni sevmediğimi söyle. Sana meydan okuyorum."

Bıçağımdan damlayan kana bakıyor ve tekrar bana dönüyor.

Şu anda ihtiyacı olan adam bu.

Taze damlayı parmağımın ucuyla yukarı kaydırıyorum.

"Az önce baş harfini tenime kazıdım. Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Ona doğru yaklaştım ve bacaklarını açtım. Aralarından kayarak göğsüne kanımla bir 'F' harfi çiziyorum.

Ağzı açık kaldı ama şimdi bana olması gerektiği gibi bakıyor.

Gözlerinde sevgiyle.

Sol elini tutarak tek dizimin üzerine çöküyorum. "Evlen benimle, Zara. Senin için dizlerimin üstüne çöküyorum. Seni seviyorum. Evlen benimle."

Derin düşüncelere dalmış gibi çenesine vuruyor, sonra bir kahkaha patlatıyor ve kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Kendimi tutamıyorum bile. Evet, milyonlarca kez, evet."

Ayağa fırlıyorum ve onu kollarımın arasına alıp tüm hayatım buna bağlıymış gibi öpüyorum.

"Sana olan mutlak bağlılığımdan asla şüphe etme, Zara. Bu gerçek, her zaman öyleydi ve asla bir yere gitmeyecek. Ne olursa olsun, bu işte birlikteyiz."

"Üzgünüm, Frankie."

"Hayır. Bunu istemiyorum. Her ne kederin varsa, her ne duygu yaşıyorsan, bırak ben yaşayayım. Bununla başa çıkabilirim. Sadece benden asla ama asla şüphe etme. Tek istediğim bu, meleğim."

"Benden daha iyisini hak ediyorsun, Frankie. Bunu bir daha yapmayacağım."

Belki de her şeyin ötesinde neyin önemli olduğunu anlamak için ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

Biz.

"Seni seviyorum Frankie. Hayattan daha çok, çok kızgınlım ve incindim, acısını senden çıkardım. Kendimi suçlamak, kaybettiğim için kendimi cezalandırmak istiyorum-"

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Kendimizi cezalandırmayız, bize bunu yapanları yok ederiz. Hazır olduğumuzda."

Dudaklarımı onunkilerin üzerine bastırıyorum. Bir gece için, bunun yeterli olduğunu düşünüyorum.

"Şimdi biraz uyuyalım ve yarın konuşuruz. Bu gece parmağında o yüzükle kollarımda olmanı istiyorum."

"Bu hoşuma gider Frankie."

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, onu tekrar öperek.

Öngörülebilir bir süre için yeni evimize girerken Zara'nın elini sıkıyorum. Ev dediysem, iki ayrı kanadı olan bir konaktan bahsediyorum. Herkes burada güvenli evde ve benim hâlâ kendi alanım var.

Hep birlikte olmalıyız. Bu şekilde daha güçlüyüz. Bunu atlatabilmemizin tek yolu bu. Hepimiz birilerini kaybettik.

Ve hepimiz intikamımızın peşindeyiz.

Koridora girdiğimizde, yemek odasından gelen konuşmaları duyabiliyorum, bu yüzden bizi içeri götürüyorum.

Gerçekte, tek yapmak istediğim Zara'ya bakmak. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak kendi kabuğuna çekilmiş durumda.

Kendini başarısız biri olarak görüyor ve ben ona bunun tam tersi olduğunu anlatamıyorum. Bana göre o, gerçekten önemli olduğu yerde gücü temsil ediyor.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bu onun hatası değil. Bana inanana kadar durmayacağım. Kızım hâlâ orada bir yerde, biliyorum.

Dün gece bir anlığına gördüm. Sadece biraz zaman alacak. Sahip olmadığımız zaman.

"Frankie Amca!" Rosa çılglık atıyor ve kollarıma koşuyor.

Onu sıkıca tutuyorum. Bu kızla telafi etmem gereken çok şey var.

Gözlerimi kaldırdığımda Luca'nın kenarda durmuş, dikkatle karısını izlediğini fark ediyorum. Ona başımla selam veriyorum.

"Merhaba, küçük diken." Saçlarını hışırdatıyorum, mızmızlanıyor ve yüzünde kocaman bir sırıtışla geri çekiliyor. Hatırladığım Rosa bu.

Luca yaklaşp bir kolunu onun omzuna doluyor ve diğer elini bana uzatıyor.

"Şu ikinize bakın, bronzlaşmışsınız ve birbirinize aşıksınız," diyorum Luca'ya. Başını sallarken kahkahası odayı dolduruyor.

Parmaklarımı Zara'ninkilerle birleştirdiğimde gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Sanırım nişanlım Zara ile tanışma vaktiniz geldi." "Ne!! Frankie! Neden hiçbir şey söylemedin?" Rosa yüzünü buruşturan ama acıya rağmen gülümseyen Zara'ya sarılır. "Lanet olası Frankie Falcone. Aşık oldum. Buna inanamıyorum."

Luca Zara'yı değerlendirdikten sonra içten bir gülümsemeyle ona elini uzatıyor. "Ben Luca Russo."

Onun elini sıkıca sıkar.

"Oh, biliyorum. Ben Zara, O'Reilly." Soyadını vurguluyor.

Luca'nın yüzündeki tanıma ifadesini izlemek oldukça eğlenceliydi.

"Siktir," diye öksürüyor.

Bana döndü. "Lütfen bana onu kaçırmadığını söyle."

Zara gülüyor. "Hayır, buraya kendi özgür irademle geldim."

Yemek masasında Enzo'nun yanında oturan Grayson'a ters ters bakıyorum.

"Gördün mü? Duydun mu?"

Başını sallar ve kıkırdar. "Bunu söylemesi için ona para vermiş olabilirsin!"

Oda kahkahalara boğuldu. Zara'yı yanıma çekiyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Biz yukarı çıkıyoruz. Mikhail'le buluşmamız ayarlandığında bana haber ver."

"Seninle konuşmamız gerek Frankie Amca." Rosa yüzünde bir gülümsemeyle Luca'ya bakıyor. Parlıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum. İçimde ne söyleyeceğini bildiğime dair bir his var ve bunu

söylenmelerine izin veremem

Zara'nın önünde.

Kahretsin, şu anda duyabiliyor muyum bilmiyorum.

Grayson'a bakıyorum ve başımı yanıma sokulan Zara'ya doğru eğiyorum. Grayson sessizce ayağa kalkıyor ve masanın etrafından dolaşıyor.

Luca'ya anlamlı bir bakış atarak, "Daha sonra akşam yemeğinde hasret giderebiliriz," diyor.

Luca'nın gözleri benden Zara'ya kayıyor ve o da bunu fark edip sessizce benden özür diliyor.

Dirseğini kavrayarak onu takip etmesi için cesaretlendiriyorum. "Hadi bebeğim, yerleşelim."

"Tamam," diye fısıldar, sesi boğuktur.

"Alex'le ne yapmamızı istiyorsun? Enzo'nun ekibi kızların güvenliğini sağladı, güvendeler." Jax elinde birasıyla sandalyesinde arkasına yaslanırken şöyle diyor.

Zara bana bakıyor, gözleri parlıyor. "O burada mı?" "Şimdilik evet."

Gerçeği öğrenmeden önce iyileşmek için zamana ihtiyacı var. Ama şimdi bile aklından geçenleri duyabiliyorum.

ZARA

UYANIK YATIYORUM, DÖNÜP DURUYORUM, ZIHNİM KAPANMAYI REDDEDİYOR off. İçimde yanan bir öfke her düşüncemi ele geçiriyor.

Bebegimi öldüren insanlar hâlâ nefes alıyor.

Doğrulup yorganı sıyrıyorum ve Frankie'yi rahatsız etmemeye çalışarak parmak uçlarımla gardırobun yanına gidiyorum. Sonunda biraz dinleniyor. Spor ayakkabılarımı giyerken Frankie'nin telefonu komodinin üzerinde yanmaya devam ediyor. Kahretsin. Önemli bir şey olmadığından emin olmalıyım.

Sessizce elime alıyorum. Enzo'dan gelen mesajlar birbiri ardına yanıp sönüyor. Tüm kızları kurtardığımız için mutlu olmalıyım, sadece kederimden başka bir şeye odaklanamıyorum.

Sonuncusu dikkatimi çekti. Enzo'dan değil, annemin eskiden çalıştığı hastaneden gelen ve üzerinde onun adı yazan bir e-posta faturası.

Ekrana dokunup açıyorum. Ödenmemiş ücretler. Şaşırtıcı miktarı görünce gözlerim açılıyor. Yılın başından bu yana yüz binlerce dolar değerinde tedavi.

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum.

Ellerim titremeye başladı. Lanet olası babam Romano'nun parasını annemin tedavisi için asla kullanmadı. Bu

Karanlık örgütlerle olan ilişkisinin tek açıklaması buydu.

Öfke görüşümü bulandırıyor, görmemi zorlaştırıyor. Telefonu sıkıca kavrarken göğsümün sıkıştığını hissediyorum.

Pislik herif.

Beni ve annemi koruması gereken adamdı. Şimdi ise bebeğimi kaybetmemden kısmen sorumlu olan adam.

Dışarıda masum kızları kaçıracak para kazanmasına daha fazla dayanamıyorum.

Ondan ve dönüştüğü her şeyden nefret ediyorum.

"Siktir!" Çığlık atıyorum, acının bir kısmının da onunla birlikte gitmesine izin veriyorum. Frankie'nin telefonu odanın öbür ucuna fırladı.

Tek gördüğüm kırmızı. Gardıropta mükemmel bir şekilde asılı duran tüm kıyafetlerimize bakıyorum ve onları çekip odanın diğer tarafına fırlatmaya başlıyorum.

"Zara!" Frankie sesleniyor, kulaklarımdaki çınlamadan onu zar zor duyabiliyorum.

Elleri omuzlarımı kavırıyor ve beni kendisine doğru döndürüyor.

"Zara, sakinleşmeni istiyorum."

"Hayır. Frankie. Bunu yapmayacağım. Ondan nefret ediyorum!" Göğsüm kabarıyor.

"Kim?" Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor.

"Benim babam. Romano. Alt kattaki lanet Alex. Hepsi. Gitmeleri gerek. Bunu bize onlar yaptı!"

Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanıyor ve vücudum kontrolsüzce titrerken yumruklarım sıkılıyor.

"Yapacaklar, bebeğim. Sana söz veriyorum, sorumlulardan hiçbirini canlı çıkamayacak. Önce senin iyi olmana ihtiyacım var." Sıcak avuç içleri kollarımda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Olmayacağım. Bunun için ölene kadar olmaz.

Babamdan başlayarak."

Başını eğiyor ve kaşları çatılıyor.

"Telefonunu gördüm Frankie. Babamın onun tedavisi için tek bir kuruş bile ödemediğini biliyorum. Sen karşılıyorsun.

Parası nereye gidiyor?"

Yumuşak bir şekilde iç çekerek beni kucaklıyor.

"O hiçbir zaman düşündüğün gibi biri olmadı, Zara. Çok özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ona bakarak soruyorum.

"Bir ilişkisi varmış. Şimdiye kadar görebildiğimiz kadarıyla parayı mülk satın almak için kullandı. Bunlardan birinde metresi yaşıyor."

"O da kim?" Kendimi Frankie'nin elinden kurtarmaya çalışıyorum ama o sadece daha da sıkıyor.

"Araştırıyoruz. O bizim önceliğimiz değil."

Tüm vücudum titriyor. "Onun gitmesini istiyorum, Frankie. Bunun bedelini ödemesini istiyorum."

Elini çenemin altında hissediyorum, bakışlarımı onun yoğun gözleriyle buluşmaya yönlendiriyor.

"Ve onu sana teslim edeceğim, Zara. Eğer şu anda istediğin buysa, bunu sona erdirmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağım."

"Evet," diyorum, hiç tereddüt etmeden.

Burada oturmak hiçbir şeyi düzeltmeyecek. Bebeğimizi asla geri alamam ama bunu yapan pislikleri cehenneme gönderebilirim.

"Seni seviyorum, Zara. Hem de çok." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor, yanağımı okşuyor.

"Birlikte bu şerefsizleri alaşağı edebiliriz." Gözlerinin arkasında bir ateş dans ediyor ve beni daha da ateşliyor. Hayatta sadece bir şey daha yapabileceksem, bunun onları bitirmek olduğunu bilerek mutlu olacağım.

Kaçırdıkları kızlar için, bebeğim için, Keller, Kai ve zarar verdikleri diğer herkes için.

Şimdi bitiyor.

"Babamın yanına nasıl gitmemizi önerirsin? Orada olmak istiyorum. Ona acımı hissettirmek istiyorum Frankie."

"Yapacaksın, meleğim. Bundan emin olacağım. Bunu birlikte yapacağız." Duraksıyor. "Sanırım gidip arkadaşımız Alex'le konuşmamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?" diyor sırtarak.

"İstiyorum."

FRANKIE

ADAMLARIN HEPSİ TOPLANTI İÇİN GELDİLER. EĞER BITİRİRSEK Bunu birlikte yapacağız. Romano'yu öldürmek on yıldır aklımın bir köşesindeydi. Yine de göğsümde açılan ve nefretimi daha da körükleyen bu delik dışında başka bir şeye konsantre olamıyorum.

"İyi misin patron?" Jax bana bir kahve uzatarak soruyor. "İyiyim. Sen?"

Gözlerinin altındaki koyu halkalar, dağınık saçları ve yüzünden sızan sefalet bana öyle olmadığını söylüyor.

"Kayboldum amına koyayım."

Bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

"Acını dindiremem. Sana tek söyleyebileceğim onu kullanman. Her zerresini Kai için kullan, hepsini yok edeceğiz. Beni duyuyor musun? Sana söz veriyorum. Bunun seni öldürmesine izin verme; sana ihtiyacımız var, Jax."

Nefesini içine çekiyor. "Bunu yapabilirim."

"Bunu odak noktanız haline getirin. Arkanızdayız. Sen artık bizim ailemizsin." Sırtını sıvazladım.

Mürettebatın geri kalanı yemek masasındaki yerlerini alarak oraya doğru yürür.

"Frankie, hazır mısın?" Luca benim için bir sandalye çekerek soruyor.

"Toplantı Zara geldiğinde başlayacak."

Üzerinde yırtık siyah bir kot pantolon ve kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran dar bir tişörtle merdivenlerden indiğini gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana sinsî bir gülümseme veriyor.

"Buradayım!" diyor ve masanın başındaki yerime oturuyor.

Tırnağının her vuruşunda, yoğun bakışları benden hiç ayrılmıyor.

Grayson'ın geniş bir sırtışı var, Zara tarafından eğlendirildiği belli.

Ellerimi sandalyesinin arkasına koyuyorum, parfümünün kokusu havada asılı kalıyor ve eğilip dudaklarımı kulağının narin kıvrımlarına değdiriyorum.

"Benim koltuğumda oturuyorsun bebeğim," diye fısıldıyorum.

Başını çevirip bana bakıyor, bebeği kaybettiğimizden beri gözlerinde ilk kez ışık görüyorum.

"Tamam, kucağına otururum."

Ağzımın içini ısııyorum. Ne kadar dikkat dağıtıcı olsa da ona yanımda ihtiyacım var. Yolumdan çekiliyor ve ben onun yerini alıyorum, arkama oturuyorum, böylece kalçalarımın üzerine tüneyebiliyor. Kolumu karnına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, böylece kıcı sıkime sürtünüyorum.

"Peki, kimin bir planı var? Çünkü ben on yılımı bu pisliği avlamakla geçirdim."

Zara boğazını temizler. "İstiyorum."

Gurur göğsümü dolduruyor. Tabii ki kızımın bir planı var. "Duyalım bakalım." Ona başımı salladım.

"Düşünüyordum da, kurtardığımız kızları kullanarak Romano'ya teklifte bulunmak için Mikhail'i kullansak nasıl olur? Açıkçası, onları asla geri vermeyeceğiz."

Önerisini düşünerek sakalımı kaşıyorum.

"Bunu yapabiliriz," diyor Grayson.

"George ile içeriden bir bağlantısı var. Hâlâ para alıyor olacak. Onun için diğer tüm yolları kapatmalıyız..."

Sözümü kesiyorum.

"Cevap babam," diyor Zara sakince. Masadaki herkes ona bakıyor.

Romano her zaman herkesi alt edebileceğini düşünür. Onun önüne geçip bu işi bitirmek için her şeyi yapmalıyım.

"Ve bize bu bilgiyi verebilecek bir adam tanıyorum." Jax ve Grayson'a bakıyorum.

"Alex. George'a ulaştığımızda, Romano'yu tamamen devre dışı bırakmak için onu kullanacağız. Bu şekilde Mikhail'in teklifine atlayacaktır. Bu hayatta tek bir şey için var; para. Hepimiz hemfikir miyiz?" Masanın etrafındaki herkese baktım.

"Evet," diye yanıtlıyor Grayson.

"Ben varım," diyor Jax, viskisini yudumlarken.

Gözlerimi Grayson'a diktim. Jax'le başa çıkmak zorunda.

"Luca?" Ben soruyorum.

"Ben varım. Keller, annem ve Rosa için." İntikamını en az benim kadar hak ediyor. Bunun için onu yanımda istiyorum.

"Güzel. Keller'da bir gelişme var mı?" Luca'nın neredeyse her boş anını hastanede geçirdiğini biliyorum.

"Yarın onu girdiği komadan uyandırmaya çalışacaklar. O zamana kadar daha fazla şey öğrenemeyeceğiz." Geriye doğru uzanıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

"Yani bunu bitirdikten sonra tatilin sona mı eriyor?" Uzakta geçirdiği zaman ona iyi gelmiş gibi görünüyor.

"Öyle görünüyor." Bir sırtışını ısırarak geri çekiyor.

Zara kucağımda dönüyor ve sıcak elleri yüzümü çevreleyerek dikkatimi istiyor. "İntikamını hak ediyorsun."

Bir nefes çekiyorum.

"Biz" diye cevap veriyorum. Bu artık sadece benimle ilgili değil. "Kaybettiklerimizi asla geri alamayacağız. Ama bizim olanı almak için dünyayı yakıp yıkacağız, Dolcezza. Sana söz veriyorum."

Gözlerinde ateş belirmeye başlıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor; günlerdir gördüğüm ilk gülümseme.

Özlemişim.

"Peki, neyi bekliyoruz? Hadi onlara ödetelim. Hayatları için yalvarmalarını izlemek istiyorum. Bizim acımızın bir zerresini bile hissetmelerini istiyorum."

Göğsüm gururla doluyor. Bu kadın gerçekten her şeyim.

"Siktir, seni seviyorum," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

Luca'nın sağımdan gelen öksürük sesi beni isteksizce Zara'dan ayrılmaya zorluyor.

"NYPD'nin komiserini görevden almak soru işaretlerine yol açmayacak mı?" diye soruyor.

"Yeterince iyi temizlersek olmaz. Ben ve Enzo bunun üzerinde çalışabiliriz. Kısa sürede onun yerini alacaklar, özellikle de babam hakkında bilgi sızdırılacak olursa. Onun var olduğunu bile örtbas ederler," diye yanıtlıyor Zara kucağımda kıvranırken.

"Şimdi bunu görmek istiyorum," diyorum, ona sarılışımı sıkılaştırarak.

Kıçına vuruyorum ve ayağa kalkıyor.

"Peki, siz geliyor musunuz?" diye soruyor.

"Hadi, sana bir iki şey öğretebilir." Arkasına geçip kollarımı ona doladım.

"Bu bebek senin," diye fısıldıyorum kulağına.

"Sen yanımdayken, Frankie. Her şeyim var."

"Kalk ve parla." Grayson kapıya vurur ve Alex köşedeki tek kişilik yatağına oturur.

Biz yaklaşırken gözleri korkuyla doluyor. "Z-Zara?" diye mırıldanıyor.

"Ayağa kalk, Alex. Otur." Metal sandalyeyi işaret ediyor ve Luca odanın öbür ucundaki başka bir sandalyeyi çekiyor.

Alex yataktan fırlar, yüzü şişmiş ve morarmıştır. Jax belli ki öfkесinin bir kısmını Alex'in yüzünden çıkarmıştı.

Luca Alex'i bağlarken o oturur ve Zara ellerini sandalyesinin arkasına dayar.

"Pek iyi görünmüyorsun, Alex."

"*Ailen* sayesinde değil." Son kelimeyi tükürür.

Luca, Jax ve Grayson yanımdayken ayaklarımı yere sağlam basıyorum. Bu onun parlama zamanı.

Alex'in gözleri bana kayıyor.

Bakışlarına öfkeli bir bakışla karşılık veriyorum.

"Bana bakma Alex. Zara seninle konuşuyor," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Kadınının Jax'in getirdiği tepside bir bıçak almasını izlemekle meşgulüm.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Alex." Bıçağı ışığa doğru tutuyor. "Vay canına, bu temiz."

Alex soluklaşıyor ve Grayson bana etkilenmiş bir bakış fırlatıyor. Gözlerimi Zara'dan ayırmıyorum. Kahretsin, onunla gurur duyuyorum.

"Sanırım bu, etimi kesen bardağa benzer bir his verir, öyle değil mi?"

Onun sözleriyle tüylerim diken diken oluyor ve göğsümde soğuk bir sızı bırakıyor.

"Zara, sana ne oldu böyle?" Alex sığırıyor.

"Hiçbir şey. Ben buyum işte. Bana zarar veren son adama ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Ne?"

"O n u ezdim, öldürdüm." Duraksıyor, ona tatlı tatlı gülümserken bıçağı avucuna vuruyor.

"Hepiniz kafayı yemişsiniz," diye tıslıyor Alex.

"Hayır, değiliz. Sadece ihanete uğramaktan ve insanların bizden bir şeyler almasından bıktık usandık. Kimsenin yerine koyamayacağı şeyler."

Ona doğru adım atıyor ve adamın yumrukları sıkılıyor. Ben ilerlemeye çalışırken, o bıçağı adamın boğazına dayıyor.

"Yine de bir seçimin var Alex. Doğru olanı yaparsan mutlu bir hayat yaşayabilirsin. Yanlış olanı yaparsan seni ve aileni mezara göndeririz. Babanı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bedelini o öderse çok yazık olur."

Kızıma bakarken Alex'in alnında boncuk boncuk terler beliriyor.

"Benden ne istiyorsun?" Gözleri ona yalvarıyor. "Bana babamı nerede bulabileceğimi söylemeni istiyorum."

"Ben nereden bileyim? Günlerdir buradayım. Her yerde olabilir!" Elleri kalçalarına silerek nemli bir iz bırakıyor.

"Lanet beynini kullan. Bana onun diğer mülklerini, buluşma noktalarını bilmediğini mi söylüyorsun? Hmm?" Bıçağı daha da içeri itiyor, bu sefer bıçaktan kan akmasına yetecek kadar.

"Zara! Tamam, tamam. Bana bir saniye ver!"

Bıçağı kot pantolonuna silerek basıncı serbest bırakıyor.

"Ofisimizden çok uzakta olmayan bir dairesi vardı. Bir keresinde anahtarları bırakmak için onunla orada karşılaşmıştım."

Zara omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu konuda ne düşünüyoruz?"

"Enzo'ya kontrol ettirebilirim." Omuz silktim.

Şimdi gri zeminle aynı ten rengine sahip olan Alex'e döner.

"Aslında benim daha iyi bir fikrim var. Onu arasan nasıl olur? Belki ona benden nasıl saklanması gerektiğini anlatabilirsin, çünkü bebeğimi öldürdüğü için kan peşindeyim. Ona söylemen için sana konumu vereceğiz," diyor sesinde hiçbir duygu olmadan.

İçten içe bunun onu herhangi bir yaradan daha fazla incittiğini biliyorum.

"Ne?" Alex diyor ki.

Zara'nın bakışları önündeki duvarda bir yere odaklanıyor.

"Dolcezza, konsantre ol."

Derin bir nefes alır ve dikkatini önündeki morarmış ve dövülmüş adama verir. "Evet Alex, olan buydu ve sen de ona tam olarak bunu söyleyeceksin. Benim ne olduğumu biliyor. Sana inanacak ve oraya koşacak."

"Özür dilerim, Zara. Gerçekten. Bunu hak etmiyorsun. Bunu yapabilirim."

"Belki de bunu bana bunu yapan adamlara yardım etmeye karar vermeden önce düşünmeliydin." Sesinin tonu yükseldikçe boğazında bir kızarıklık oluşuyor.

Burnunun birkaç santim ötesinde salladığı bıçak ucuna doğru eğiliyor. "Başka seçeneğim yoktu."

Bir adım öne çıkıp elimi Zara'nın omzuna koyuyorum ve sıkıyorum.

Vücudu dokunuşumun altında geriliyor. "Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Grayson bana Alex'in telefonunu verdi.

"Numarası ne altında kayıtlı?" Kişi listesinde geziniyorum.

"Baba Yeni."

Zara güler. "Tabii ki öyle."

George'un cılız sesi havayı dolduruyor ve yumruğumun sıkılaşmasına neden oluyor.

"Zamanı gelmişti Alex. Bana iyi olduğunu söyle?"

Alex öksürüyor ve bıçağı hatırlatmak için tenine bastıran Zara'ya bakıyor.

"Evet, bak. Güvenli bir yere gitmelisin George. Zara kudurmuş durumda. Patlamada o da vardı ve bebeğini kaybetti. Kan istiyor, özellikle de seninkini. Gidecek bir yerin var mı?"

"Bunu nereden biliyorsun?" George kekeliyor.

"Seni aramak için bana geldi. Sadece gözüm morardığı için şanslıyım. O bir deli." Alex sertçe yutkunur ve Zara'ya bakar.

"Biliyorum. Kahretsin. Tamam. Nerede?" Stres hücrenin hoparlörlerinden dışarı sızıyor.

"Size konumu göndereceğim. Telefonda güvenli değil."
Zekice. Belki de ilk düşündüğüm kadar işe yaramaz biri
değildir. "O zaman acele et. Romano nefes alıyor.
sorular soruyor. Frankie'nin yaşayıp yaşamadığını biliyor
musun?" George'un sesi neredeyse çıldırmış gibiydi.

"Hiçbir fikrim yok efendim. Gerçekten üzgün
görünüyordu, o yüzden bilmiyorum."

"Hemen mesaj at. Gitmem gerek." George aramayı keser.
Alex arkasına yaslanırken gözleri büyüyor ve kadın
bıçağıyla boğazını takip ediyor. "Ne istediysen yaptım!"

Eli titriyor ve alt dudaklarını çiğniyor.

Dirseğini tutuyorum ve kulağına fısıldamak için
eğiliyorum. "Birkaç adım geri git, bebeğim."

Yavaşça başını salladığında bıçağı elinden kayıyor ve
yere çarparken yüksek bir ses çıkarıyor. Sonra
adamlarımın hizasına geri döndü.

Bu işe karışan herkes ölmeden yolumuza devam
edemeyiz. Alex de bir istisna değil.

Yıkımımızda onun payı da en az diğerleri kadar ağır.
Kurtuluş için şansı vardı. Artık çok geç.

Alex'in gözleri bana yalvarıyor ama nafile.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Silahımı kılıfından çıkardım ve tetiği çektim.

Zara'nın gözleri benimle Alex'in cansız bedeni arasında
gidip geliyor.

Grayson Zara'nın omzunu sıkarak, "İyi iş çıkardın,"
diyor.

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek
karşılık veriyor. Grayson'a telefonu
fırlatıyorum.

"George'a konumu gönderin. Mikhail'i hatta bağlayın
ve biz söyler söylemez harekete geçmeye hazır olsun."

"Yapacağım, patron."

"Jax, Luca, siz G ile gidin. Ben birazdan gelirim."

Grayson gözden kaybolunca onu tutup kendime
yaklaştırıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum meleğim."

Gözyaşlarının gömleğimi ıslattığını hissedebiliyorum. Geri çekiliyor ve başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. "Bunun bedelini ödeyecekler, Zara. Bunu biz kazanacağız."

"Yine de bebeğimizi geri getirmiyor, değil mi?" Burnunu çekiyor.

İç çekiyorum. "Hayır, Zara. Özür dilerim."

"Belki hepsinin ölümünü izlediğimde kendimi daha iyi hissederim." Gülerken hıçkırıyor.

Yardım edemem ama onunla birlikte kıkırdıyorum.

"Evet, katılıyorum." Burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. "Birlikte bunun üstesinden gelebiliriz."

"Umarım öyledir."

Burnunu çekiyor. "Öyle olduğunu biliyorum."

Bunu başarmak için yapmamız gereken çok şey var.

ZARA

ASANSÖR İNDİĞİNDE BABAMIN YÜZÜNDEKİ TÜM RENK UÇUP GİTTİ.
Kapı Enzo'nun sahip olduğu çatı katı dairesine açılıyor.

Oturma odasına adım attığında bakışları hızla benden Frankie'ye kayıyor.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu, komiser?" Frankie silahını kaldırarak sorar.

Frankie'yi geçip doğrudan bana bakıyor.

"Zara, tatlım. Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma. Açıklayabilirim."

Kötü niyetli bir kahkaha attım. Yaptığı her şey için ona cehennemi yaşatmak için sabırsızlanıyorum. En azından bunu hak ediyor.

"Bir yanlış anlaşılma mı baba?" Yaklaşıyorum ve Frankie arkama düşüyor. Arkamı kollar, her zaman kollamıştır. Babam dediğim bu pisliğin aksine.

"Beni yanan bir binaya koydun. Kendi torununu öldürdün."

Yumruğum yanımda titriyor ve sağ elimdeki silahı sıkıca kavıyorum.

Bir adım öne çıkıyor ve Frankie arkamdan boğazını temizliyor. "Ona biraz daha yaklaşırsan seni vururum George."

Babam başını sallıyor, titreyen bir elini yağlı gri saçlarında gezdiriyor. Berbat durumda.

"Ben yapmadım! Alex'in seni uzak tutmasını sağlamaya çalıştım. Hiçbir fikrim yoktu." Sesi titriyor. "Yapma bunu Zara. Bunu yapan sen değilsin. Ash'i öldürmek istemedin. Sen *ona hiç benzemiyorsun*."

Görüş açısını Frankie'ye kadar takip ediyorum ve kanım kaynıyor.

Bu ne cüret.

Kolum kendiliğinden kalkıyor ve silahımı alnına doğrultuyorum.

"Bana yaptıkların için özür bile dileyemiyor musun? Sen yapabilir misin?" Yüksek sesle söylemek acı veriyor.

Avuç içleri teslimiyet işareti yapıyor. "Yaşıyorsun, değil mi?"

Frankie'nin arkamdan mırıldandığını duyuyorum. Ses, kulaklarımdaki çarpıntıyı güçlendiriyor.

"Ben öyleyim ama bebeğim değil. Senin torunun," diye zehir saçıyorum ve o da benden uzaklaşmaya başlıyor.

Bu sefer bizden kaçamaz.

"Zara, gerçekçi ol. Bu dünyada olabilecek en kötü şey değil. Ondan çocuk sahibi olmak istemiyorsun. Sana tekrar özgürlüğünü verdiğim için bana teşekkür etmelisin."

Kanım öfkeyle kaynarken tek görebildiğim kör edici, beyaz bir öfke.

"Bu ne cüret!" Çığlık atıyorum ve ona doğru hamle yapıyorum. Tabancamın kabzası yanağına çarpıyor ve kafasını geriye uçuruyor. Ona vurmaya devam ediyorum. Her darbe beni daha da ateşliyor.

"Senden nefret ediyorum!" diye haykırdım.

"Bu kadar yeter, bebeğim." Frankie beni belimden tutup kendine çekti.

"Siktir git." George yanağından süzülen kanla başını kaldırır ve Frankie'nin bacağına tükürür.

Tiksintiyle yere bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Frankie tek kelime etmeden eğilip botumdan bıçağı çıkarıyor ve elime tutuşturuyor. Frankie'nin babamı boğazından tutup duvara yaslamasını hayretle izliyorum.

"Hissettiğin acının bir kısmını ona göstermeye ne dersin?" Frankie sadece bana bakarak söylüyor.

Avucumdaki bıçağa bakıyorum, sonra Frankie'ye dönüyorum. "Bunu yapabilirsin, bebeğim." Gözlerinde bir ateş yanıyor.

beni izliyor.

İkimiz de bunu hak ediyoruz. Buna ihtiyacımız var.

"Zara." Ona yaklaştığımda babam bana sert bir ses tonuyla hitap ediyor.

"Daha önce söylediğimde ciddiydim, sen benim için öldün *baba*," diye bağıriyorum ve çeliği karnına saplıyorum. Homurdanıyor ve yüzünde şok ifadesiyle dışarı çıkan siyah sapa bakıyor.

Frankie arkamdan yaklaşıyor ve ellerimi kabzanın üzerine kapatıp büküyor. Babamın çığlıklarının gırtlaktan gelen sesleri odayı dolduruyor.

"Aileme zarar veren herkes ölür, George. Merak etme, bir baba olarak yapamadığın tek şeyi yapacağım. Kızını hayatım pahasına koruyacağım."

Frankie bıçağı daha derine sokarken babam titriyor.

Babama bakıyorum, gözyaşları yüzünden akıyor ve boğazımda safra birikiyor. İşler nasıl bu noktaya geldi?

Bize karşı geldi. Geleceğimi elimden aldı. Yasını tuttuğum şey bu. Onun için değil.

"Lütfen Frankie. Bunu düzeltebiliriz," diye yalvarır.

"Burada yanlış kişiye yalvarıyorsunuz, Komiser. Senin hayatını elinde tutan kızın, ben değilim."

"Acınacak haldesin baba. Şimdi gerçekten hayatın için yalvarabileceğini mi sanıyorsun? Sen sadece işe yaramaz bir baba değil, aynı zamanda işe yaramaz bir kocasın. Annem sensiz daha iyi."

"Annemi seviyorum. Her şey onun içindi, Zara," diye hıçkırıyor. Sözleri, bunu neden yaptığımızı keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Bıçağı karnından çıkarıp çenesinin altına, Frankie'nin kavrayışının üstüne bastırıyorum.

"Annemin tek bir hastane faturasını bile ödemediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Arkana yaslanıp annemin ölümünü izlerken bir fahişeye yattığını bilmiyor muyum sanıyorsun? Siz ikiniz her şeye sahip olacağınızı düşünmüş olabilirsiniz, ikinizin de yanmasını sağlayacağım," diye fısıldıyorum yanağına. Bıçağı tutan elim titremeye başladı.

Yapmak üzere olduğum şeyin ağırlığı beni ele geçiriyor. O benim babam.

"Yalan söylüyor." Elleri karnına yapışmış, yere akan kanı durdurmaya çalışırken bana ters ters bakıyor. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Onun bir canavar olduğunu gördün. Senin beynini yıkamış, Zara. Hepsi bir yalan. Bunca zamandır seni koruyordum."

Frankie yanımda, "Karar senin bebeğim," diyor.

Babamı alırken gözlerim tiksintiyle kısıldı.

Titrek bir nefes vererek bıçağı indiriyorum ve geri çekiliyorum. Başımı yere eğip ona bakamıyorum. Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Olan onca şeyden sonra. Berbat haldeyim.

"Bitir şunu Frankie. Daha fazla dinleyemeyeceğim," diyorum sessizce.

Frankie tek kelime etmeden uzanıp yanağımı okşuyor ve tenimde geziniyor. "Çocuklarla birlikte aşağı in. Seninle orada buluşuruz."

Bu bir soru değil, bir emir.

Boktan babama son bir kez bakarak başımı sallıyorum. Onsuz daha iyiyiz. Annem de öyle.

"Bunu kendine sen yaptın. Umarım çürürsün." Asansöre ulaşırken başımı dik tutuyorum. Güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra duvara yaslanıp yüzümü ellerimle kapatıyorum.

FRANKIE

ASANSÖR KAPILARININ KAPANMASINI BEKLEDİM, SONRA ONU yere yatırdım, botumu boynuna bastırdım.

"Bu şekilde olmak zorunda değildi George." Başımı salladım.

Gerçekten olmadı.

"Romano seni öldürecek, Frankie. Bu sadece bir zaman meselesi," diye gürlüyor şişen dudaklarının arasından.

"Yanlış. Bakın, size bir can simidi sunmak üzereyim, Komiser."

Ayağımı bırakıyorum. Oturmak için çabalıyor, karnını tutuyor.

"Ne yaşam çizgisi?" diye öksürürken gözlerinden kan damlıyor.

"Gördün mü, sen umurunda bile değilsin. Aslında, NYPD'de hayatta olman faydalı. Ben Romano'nun peşindeyim. Aramayı senin yapmanı istiyorum. Ona New York'a daha fazla sevkiyat yapamayacağını, federallerin baskısı yüzünden bunun çok riskli olduğunu söyle. Daha fazla kadının gelmesini kolaylaştırmak için en az bir aya ihtiyacın olacak."

"Neden?"

"Bu seni ilgilendirmez. Sadece aramayı yap ve yaşayabilirsin." Romano'nun tüm fonlarını kesmem gerekiyor.

Mikhail'in teklifini kabul eder. Şu haliyle George'u yedek olarak tutuyor. O da gittiğinde Mikhail'in teklifi saklanan birine çok daha cazip gelecektir.

"Karar vermek için on saniyen var." Silahımı kafasına doğrulttum. "Dokuz, sekiz."

"Tamam, tamam." Kollarını teslimiyetle havaya kaldırdı. "Telefonumu cebimden çıkarmam lazım."

Silahımı gözlerinin arasına dayayarak, göğüs cebinden çıkarmak için yavaş hareketler yapmasını izliyorum. Serbest kalır kalmaz, parmaklarından kapıyorum.

"Arayıp hoparlöre vereceğim. Şifre."

Numaraları söylüyor ve ben de tuşluyorum.

"Romano için irtibat?"

Aşağı bakıyor.

Öfkem yüzeyin hemen altında fokurduyor, bu işi berbat etmesi için adeta yalvarıyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Helen."

Gülüyorum. Lanet olası aptallar.

Helen'i arıyorum ve birkaç kez çaldıktan sonra biri telefonu açıyor. Nefesimi tutuyorum, Romano'nun sesi odayı doldururken bir adrenalin patlaması hissediyorum.

"George. Bana iyi haberlerin olduğunu söyle."

George boğazını temizliyor ve ben de kaşlarımı kaldırıp silahımla işaret ediyorum.

"Hayır. Pek sayılmaz. New York sevkiyat için uygun değil. Alex'in kaybolmasından sonra üzerimde çok fazla baskı var. Başka bir liman bulmanız gerekecek."

Romano derin İtalyan aksanıyla, "Orospu çocukları," diye bağırıyor. "Bunu düzeltmeme yardım etsen iyi olur, George."

"Yardım edebilecek kimseyi tanımıyor musun?" George soruyor.

"Tek bir seçeneğim var. Onunla konuşacağım. Ne kadar konuşacağız? Frankie farkına varmadan bu işi halletmeliyim."

George'un gözleri irileşiyor ve ağzı açık kalıyor, ona sert bir bakış attığımda hemen kapatıyor.

"Ne yapabileceğime bakacağım. En az bir ay sürer, Romano. Özür dilerim."

Aramayı kesiyor ve ben de Enzo'nun daha sonra alması için telefonu yanımdaki tezgâha koyuyorum.

"Artık gidebilir miyim?" diye soruyor, asansöre bakarak. "Hiç şansın yok. Sence seni bir daha Yine mi Zara? İlk seferinde ona zarar verdiğinde yaşama hakkını kaybettin."

Ona bıraktığı morlukları hâlâ görebiliyorum; bunu uzun zamandır yapmak istiyordum.

"Hayır-"

Tetiği çekiyorum ve kurşun alnının ortasına isabet ediyor. Yere düşüp ahşabı kıpkırmızı yaparken metalik barut kokusu havayı dolduruyor.

Biri gitti. Biri gitti.

Enzo'ya işin bittiğini haber veriyorum, böylece ortalığı toparlayabiliyor ve Zara'nın yanına dönüyorum.

Grayson'ın Audi'sinin arka koltuğuna geçtim. Zara bana bakıyor, gözleri cam gibi. Söze gerek duymadan onu nazikçe kucağıma alıyorum ve ağırlığının üzerime yerleştiğini hissediyorum.

Grayson dikiz aynasından bana bakıyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Bu onun bilmesi için yeterli. Başını omzuma yaslıyor ve ben de onun ipeksi saçlarını okşuyorum.

"İyi misin, bebeğim?" Usulca fısıldıyorum. "Evet, iyiyim."

Şakağının yan tarafına bir öpücük konduruyorum ve gözleri çırpınarak kapanıyor. Gözyaşları gömleğime düşüyor.

"Ölmüş olsa bile. Yine de kazanamayız, değil mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. O haklı. On yılı aşkın süredir yüzleştığım gerçek bu. Geçmişi değiştiremezsin. Acıyı durduramazsın.

Kaybettiğin şeyi geri alamazsın.

"Hayır, Dolcezza. Ama bu, kapıyı arkamızdan kapatabileceğimiz ve bizi bir daha asla incitemeyeceklerini bilerek yolumuza devam edebileceğimiz anlamına geliyor."

Başını sallarken yüzü boğazıma değiyor. "Bunu bana yaptığına inanamıyorum. O benim babam."

"Senin kadar zeki bir kıza sahip olmayı asla hak etmedi." Dudaklarında bir gülümseme seğirirken sırıtıyorum.

Kendini bana bakacak kadar geriye iterken ofluyor. "En azından gelecekte çocuklarımız olursa babalarının inanılmaz olacağını biliyorum. Onları asla hayal kırıklığına uğratmazsın." Sıcak avuç içi yüzümü okşuyor.

"Asla, Zara. Sana söz veriyorum."

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken parfümünün ince kokusunu alabiliyorum.

"Eğer değil, ne zaman."

Mükemmel beyaz dişleri dudağını ısıırıyor.

"Yakında." Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce ona doğru fısıldıyorum ve kendimi onun içinde kaybediyorum. İhtiyacı olan her şey olacağıma yemin ediyorum. O haklı, ailem için her şeyi yaparım.

FRANKIE

"ŞU ANDA MIKHAIL İLE BİRLİKTEYİM. ROMANO'NUN ıSIRMASıNı BEKLIYORUZ. George'un mesajından sonra bunun uzun süreceğini sanmıyorum. Ekibime göre telefonunda işe yarar bir şey yokmuş," diyor Enzo telefonda.

"Beni haberdar edin. Burada her şeyi halledeceğim, böylece onayı aldıktan sonra bir saat içinde jetle yola çıkabiliriz."

"Tamamdır. Zaman neredeyse geldi Frankie. Bunun bitmesine hazır mısın?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Yeni geleceğime hazır mıyım? Kapının yanında sohbet eden Zara ve Rosa'ya bakıyorum. Gülümsemesi göğsümün kabarmasına neden oluyor. Romano ile geçmişimin ölüp gömülmesine mi? Kesinlikle.

"Çok doğru, Enzo. Şimdi, bunu gerçekleştir."

Çağrıyı kestim ve tüm adamlarımızı topladığımız avluya doğru ilerledim. Şu anda en güvenli yer orası. Romano'yu aramaya devam ederken, New York'ta hemen her şeye hazırlıklı olmalıyız.

Ailemizi korumak zorundayım.

Ordumuzun güçlü olduğundan emin olmalıyım, Romano'yu alt edecek kadar silahımız var. O bolca zaman vardı

Keller, Kai ve yol boyunca pek çok kayıp veriyoruz.

Yine de, alanın her biri benim için öldürmeye hazır adamlarla dolup taştığına bakarak, iş oraya gelirse oldukça iyi bir şansımız olduğunu söyleyebilirim.

Sadece Mikhail ve Enzo'nun gelmesini beklemeliyiz.

"Seninle konuşabilir miyim?" Rosa soruyor ve ben durup onun parlayan mavi gözlerine bakıyorum.

Zara ve Luca kapının önünde dururlar.

"Birazdan çıkacağım," diyerek Zara'ya başımı sallıyorum, o da bana gülümsüyor.

İkisi de beni ve Rosa'yı bırakarak geri çekildiler.

"Her şey yolunda mı, küçük diken?"

Sinirli bir şekilde parmaklarını oynatıyor, bu da beni endişelendiriyor. "Rosa?"

"Tekrar ailemizle birlikte olmak için New York'a geri dönmek istiyoruz."

Bir nefes üflüyorum. "Tabii ki. İkinizin de ait olduğu yer orası, Rosa."

Gözyaşlarını tutarak yere bakıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Ama?"

"Ya Luca'ya bir şey olursa? Bunu tekrar yaşayamam Frankie Amca."

Buna izin vermeyeceğim. Bu kıza daha fazla acı çektirmeyi reddediyorum. "Luca'yla bu konuyu konuştun mu?"

"O çok şey yaşadı Frankie. Kardeşinin iyileşmesine ihtiyacı var. Eğer iyileşmezse kendini kaybedeceğinden endişeleniyorum."

Zorlandığını tahmin edebiliyorum. Özellikle de annelerini bu kadar acımasızca kaybettikten sonra. "Senin gücüne ihtiyacı var. Ona göz kulak olacağız Rosa. Onun aileden olduğundan asla şüphe etme."

"İşe geri mi dönüyor?" Ellerini gergin bir şekilde büküyor.

Omuz silkiyorum. "Bunu konuşmadık. Eğer sorduğun buysa, kontrolü geri almayacak. Hepimiz biliyoruz ki

onun istediği şey değil."

Hayatımda ilk kez Luca'nın yeğenime olan mutlak bağlılığını gerçekten anlıyorum. Onun için her şeyden gözünü kırpmadan vazgeçebileceğini.

Artık biliyorum, Zara benim insanım. Bu dünyada onun için yapamayacağım tek bir şey bile yok.

"Romano'yu öldürürseniz, bu eve dönmemizin güvenli olduğu anlamına mı gelir?"

"Evet, Rosa. İkinizin de dönmesinin güvenli olduğundan emin olacağım."

Kollarını bana doluyor ve sıkıyor. Bir an donup kalıyorum, sonra gevşeyip sarılmaya karşılık veriyorum ve usulca sırtını okşuyorum.

"Seni suçlamadığımı biliyorsun, değil mi?" Omzuma karşı mırıldanıyor.

İ çekiyorum. O bilmeyebilir ama ben biliyorum.

"O pisliğin dönmesine izin vermemeliydim, Rosa. Bir şeylerin yanlış olduğunu bilmeliydim. Güvenip içini dökebileceğin biri olmalıydim. Her şeyi berbat ettim; çektiğin acının büyük bir kısmından ben sorumluyum. Kendimi asla affetmeyeceğim."

Kahretsin, onu on yıl önce yanıma almalıydim. İhtiyacı olan amca ben olmalıydim.

Geçmişi deđiřtiremем. Değiştirebilseydim, benden önce parlayan kadın şu anki Rosa olmazdı.

Başını göğsüme doğru sallıyor ve gözyaşlarını koluyla silerek beni serbest bırakıyor.

"Hayır, değilsin. Beni kurtarmaya yardım ettin. Beni güçlü tuttun. Luca yaralandığında içki içmemi engelledin. şimdi de olman gereken kişi, yani onların lideri olarak her şeyi telafı ediyorsun. Romano benim ve Luca'nın acısının sebebi. Seni affediyorum Frankie. Eğer duymak istediğin buysa, ama en başta seni suçlamadım. Babam uvalladı, Romano da öyle. Sen de en az benim kadar acı çektin."

Buna benim kadar onun da ihtiyacı olduğunu bildiğimden, onlar için tuttuğum öfke düğümü sıkılaşıyor. "Onun canını yakacağımından emin olabilirsiniz, merak etme."

Küçük bir hıçkırıkla gülüyor.

"Gel hadi." Kolumu omzuna doladım. "Üzgünüm, Rosa. Ne olursa olsun. Zamanı geri alabilseydim ve olanları değiştirebilseydim, bil ki değiştirirdim. Sana önerebileceğim tek şey intikam."

"Luca da intikamını hak ediyor, Rosa. İkiniz için de. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

Kontrolü bana devretmiş olabilir. Beni liderleri yaptı ama kana olan ihtiyacını anlıyorum. Geride kalan tek ailesi olan kardeşinin intikamını almak için.

"Anladım. Bu sefer geri gelsen iyi olur. Bir de Frankie amcamı geri istiyorum, dostum." Bana muzip bir gülümsemeyle bakıyor, tıpkı okuldan sonra dondurma istediğinde yaptığı gibi.

"Sakin ol."

"Hey, h a l a bir özür almadım mı?" Grayson siyah bir tişört giyerek arkamdan s e s l e n i y o r .

"Bunun için uzun süre bekleyeceksin, G. Omzumdaki kurşun deliği yeterince iyi."

Bana gözlerini deviriyor ve elini yaranın üzerine v u r a r a k kapatıyor. "Hâlâ bunun üzerinde mi duruyorsun?"

"Evet ve uygun gördüğüm sürece de yapacağım. Ya da benim için bir kurşun yersin."

Bizim işimizde bu tamamen akla yatkın.

Grayson bana orantısız bir sırtış atıyor ve Rosa'ya dönüyor. "Sienna hastanedeyken Maddie çocukları yerleştirdi. İzlemeniz için Nedimeler diye bir film koyduğunu söyledi."

Rosa'nın yüzünde bir gülümseme belirir. Her şeye rağmen mutludur.

Ben ve Grayson avluya çıkarken yüzlerce adam sessizliğe gömülüyor. Zara'yı buldum ve onu yanıma çektim. "İyi misin, bebeğim?"

"Şimdi öyleyim." Bana sarıldı.

Jax solumda, Luca ve Grayson sağında olmak üzere kalabalığın önünde bir sıra oluşturuyoruz.

"Hepinizin bildiği gibi, uğruna çalıştığımız her şey yerli yerine oturuyor. Bu savaşı bitirmek ve eve zaferle dönmek için bir fırsat. Eğer yapamazsak, mahvoluruz. Ailemden daha fazla kayıp vermeyeceğim. Kaybedemeyiz. Bu yüzden hayatlarınız için, aileleriniz için, geleceğimiz için savaşmanızı istiyorum. Çünkü New York'u biz yöneteceğiz. Bunu her biriniz olmadan yapamam."

Onlardan gelen gergin enerjiyi hissedebiliyorum. Hatta içimde bile hissediyorum. Ben de onlar kadar iyi biliyorum ki, komiseri yok ettikten sonra saldırıya uğramamız mümkün. Romano çaresiz kalacaktır. Bundan kurtulup kurtulamayacağımı bilmiyorum.

Bunu kabullenmeye başladım.

Emin olduğum tek bir şey var, eğer gidersem o p i ç i de kendimle birlikte cehenneme sürükleyeceğim.

"Şimdi, anlıyorum, bu sizden şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en büyük istek. Hepinize çekip gitmeniz için bir şans veriyorum. Soru sormak yok. Eğer benim için savaşamayacaksanız, şimdi hiçbir tepki almadan ayrılmak için tek şansınız."

Grayson'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum ama bu görevde benim için ölmeye hazır olmayan adamlarım olamaz. Ya hepimiz varız ya da hiç yokuz. Grayson ve Keller'ın sadece en iyi, en kana susamış katilleri satın aldıklarına güveniyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, önümdeki adamlara bakarken buz gibi esinti yüzüme vuruyor.

Onların güvenine ve sadakatine ihtiyacım var. Tek bir kişi bile kıınıldamıyor.

"Burada iyi iş çıkardın, G." Ona döndüm.

O kıkırdar. "Asla Şüphe Ben, sen istiyorum bir Ordu mu?"

Ben de sana bunu vereceğim."

Yüzler denizine geri dönüyorum.

"Görünüşe göre bitirmemiz gereken lanet bir savaş var.

Hepinize görevleriniz Grayson, Jax ve Luca tarafından verilecek. Bir kez

Bu iş bitti, içkiler benden. Şimdi Keller ve Kai için bu işi bitirelim."

Onlar hepsi Şerefe, ve enerji kaydırma
gelen sinirler heyecana.

ZARA

Şarkı- Worship, Ari Abdul

I OTUR GERİ VE BAKIŞLAR AT BENİM YANSI MA, VE MASKARA
kirpiklerimin koyuluğunu arttırıyor. Frankie düşük
yaptığımdan beri bana dokunmadı. Benimle ilgilendi,
iyileşmeme yardım ediyor. İntikamımızı alıyoruz.

Bu yeterli değil. Artık ihtiyacım olan Frankie bu değil.
Parmağımı dudağımda gezdirirken, bir an için bile olsa
yeniden yaşadığımı hissetmek istiyorum. Frankie'nin bunca
yıl neden intikamına odaklandığını şimdi anlıyorum.

Çünkü durup kendinize gerçekten düşünecek,
kaybettiklerinizin yasını tutacak zamanı verdiğinizde, işte o
zaman acı başlar. Ve şu anda Frankie'ye karşı bile işe
yaramaz hissediyorum. Bana bunu yapan insanların
ölümünü izlemeye kendimi o kadar kaptırmışım ki
Frankie'ye ne kadar ihtiyacım olduğunu unutmuşum. Tek
istediğim onun kontrolü ele alması ve bana kim olduğumu
hatırlatması.

Bildiğim tek yolla bu acı döngüsünü durdurması için ona
ihtiyacım var. Bu yüzden kırmızı saten bornozumu giydim,
pürüzsüz kumaşı dantel iç çamaşırlarımın üzerinde kayıyor
ve ofisinin kapısının önünde duruyorum.

Mikhail'in ağır aksanı ağır ahşabın içinde yankılanıyor.
"Yemi yuttu, Frankie. Bir saat içinde onunla bir görüşmem
var.

saat. Enzo yolu kesecek ve yeri tespit edecek."

Frankie'nin cevabını beklerken tereddüt ettim. Sessizce ofisini açıyorum ve içeri giriyorum. Vahşi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ekrana dönmeden önce yüzü yumuşuyor. "Yanımda sadece küçük bir ekip götüreceğim. Ailemi korumak için geri kalanına burada ihtiyacım var."

"Cenazeniz." Michail'in sözleri son gibi.

Frankie gülüyor ve ben midemin bulandığını hissediyorum. "Bu sadece senin ve kardeşlerinin benimle maceraya atılmanız gerektiği anlamına geliyor." Gözleri tekrar bana kayıyor ve dudaklarını ısırırken kızarıyorum. "Gitmek zorundayım. Gelişmeleri öğrendiğinde hemen bana haber ver."

Koltuğunda dönerek bana bakıyor, kaslı bacaklarını açıyor ve bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Her şey yolunda mı bebeğim?"

Tırnağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Sana ihtiyacım var, Frankie."

Bir kaşını kaldırıyor. "Buradayım; hiçbir yere gitmedim."

"Öyle değil." Başımı öne eğiyorum. Bana ulaşip çenemi yukarı kaldırırken ağır ayak seslerini duyuyorum.

"Kelimelerini kullan meleğim. Benden ne istediğini söyle."

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

"Kendimi yeniden normal, seksi hissetmem için bana yardım etmene ihtiyacım var. Bana kim olduğumu unuttur, kısa bir süreliğine bile olsa. Beni tekrar bir bütün yapmak için beni kır."

"Siktir," diye fısıldıyor.

Arkasına yaslandı, gözleri benimkileri arıyor. "Lütfen, Frankie." Kirpiklerimi ona fırlatıyorum.

"Sana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm şeyi vereceğim," diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum, gözlerimi umutsuzca dudaklarımda olmasını istediğim dudaklarından ayırmadan. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Benim de sana ihtiyacım var, dolcezza," diye mırıldanıyor yanağıma karşı, dudaklarını tenimden çeneme

doğru indiriyor.

Parmakları kollarımda geziniyor ve bornozu omuzlarımdan iterek yere düşmesine izin veriyor. Nefesini içine çekiyor, küçük kırmızı kıyafetime bakarken gözlerinde bir açlık var.

"Benim güzel kızım," diye fısıldıyor. Dilini boğazımda ve göğsümde gezdiriyor. Başımı arkaya yatırdığımda parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum.

Elleri karnımdan aşağı inmeye devam ediyor ve ipeksi tangamın arasından zonklayan amımı avuçluyor.

"Benim için gerçekten çaresizsin, değil mi? Benim pis küçük sürtüğüm," diye homurdanıyor.

"Çok kötü, efendim."

"Arkanı dön, kollarını kapıya yasla."

Tereddüt etmedim. Aynen dediği gibi yapıyorum, yüzümün yan tarafını serin tahtaya bastırıyorum.

Kıç yanaklarımı tutup bir parmağını ortasından geçirerek tangamın altından geçirip ayak bileklerime kadar çekerken takdirle inliyor.

"Bunların içinde ne kadar mükemmel görünsen de, çıplak halin her zaman favorim olacak."

Kollarım ağrımaya başladı, ben de onları çerçeveye doğru sarkıttım.

Eli keskin bir şaklamayla kalçamın üst kısmına değiyor.

"Aman Tanrım." Acı beni ele geçirirken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Kıpırdamadan dur. Ben söyleyene kadar kılını bile kıpırdatmayacaksın."

Sert sikini kıcıma bastırırken ve parmakları boğazıma dolanırken nefesimi tutuyorum.

Kendimi sabit tutmaya çalışıyorum ama klitorisimin etrafında dönerken bacaklarım altımdan çıkacakmış gibi oluyor.

"Kızım sesini kaybetti, hmm?"

Parmaklarını içimde derinlere kaydırıp boynumun kenarlarındaki baskıyı artırırken bir inilti çıkarıyorum.

"İhtiyacın olan bu mu, Zara?"

"Daha fazla," diye
yalvarıyorum. "Bu
doğru mu?"

Kendini benden uzaklaştırdığında, kendimi güçsüz ve titrek hissederek neredeyse kapıya yığılıyorum. Yanaklarımı ayırırken parmakları kalçalarımın saplanıyor, sıcak nefesi içimde zevk dalgaları yaratıyor.

"Kahretsin, dolcezza senin için gerçekten doğru isim," diye fısıldıyor amıma karşı ve yarığımın göt deliğine kadar yavaşça yalıyor. "Çok tatlısın amına koyayım."

Parmağı dar deliğimde dolaşırken, yalama, emme ve diliyle beni becerme arasında gidip gelmeye devam ediyor.

"Çok yaklaştım, efendim."

Kollarımı yukarıda tutmak için mücadele ederken kaslarımdaki gerginliği hissedebiliyorum. Bacaklarım titredikçe daha da zorlaşıyor. Ayağa kalkıyor ve yüzümü ona dönmem için beni havaya kaldırıyor, böylece bacaklarım beline dolanıyor, kaya gibi sert aleti amıma sürtünüyor.

Bedenimi duvara yaslarken dudakları aç bir öpücükle dudaklarıma çarpıyor. Baskının bir kısmını hafifletmek için kalçalarımı sıkıyorum ama kalçamdaki sert eli beni yerimde tutuyor.

"Böyle yapmaya devam edersen bir daha gelemezsin" diye uyarıyor.

Öpücükleri nefesimi keserken bizi kanepeye götürüyor ve beni yatırıp kalçalarımın arasına yerleştiriyor. Pantolonunun fermuarını açıp sikini serbest bırakmasını ve ucundaki spermi silmesini izliyorum.

"Aç" diye emrediyor.

Dediğini yapıyorum ve başparmağındaki tuzlu sıvıyı emiyorum. Gömleğini çıkarıyor ve topuklarının üzerine oturup aletine uzun ve yavaş darbeler indiriyor.

Beni kıvrılırken izlerken gözleri delici. Beni unutana kadar sikmesi için yalvarmaya başlamamı bekliyor olmalı. Onun için çaresiz olmamı istiyor ve ben de öyleyim.

"Lütfen, Frankie. Sikin içimde olmasına ihtiyacım var."

Üstümde konumlanmış, kolu ağırlığını desteklerken, kendini yaklaştırırken bir iç çekiyorum, ucu hassas klitorisime alaycı bir şekilde sürtünüyor.

Vay anasını.

Ne kadar uzun sürerse, beni becermesi için kalçalarımı aşağı itmeye direnmek o kadar zorlaşıyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor, efendim," diye nefes alıyorum, başımı arkaya eğiyorum. Bütün vücudum alev alev yanıyor.

"Aletimin içine batmasını istemiyor musun?"

Gözlerim açıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Bir öpücük için eğildi ve beni dört ayak üzerine çevirdi, içime gömülürken parmakları kalçalarımın sertçe batıyor ve kendi iniltisini çıkarıyor.

"Bunu tekrar yap," diye fısıldıyorum. "Ne?" diye soruyor nefes nefese. "İnle, bu çok ateşliydi."

Sırtımın alt kısmına sert bir el bastırarak içime geri itiyor. Ondan bir başka gürleme sesi daha geliyor ve neredeyse kontrolümü kaybediyorum.

Beni hiç geri çekilmeden sikiyor, defalarca içime giriyor. Nefes almak için savaşıırken onun adını haykırıyorum. Daha fazla dayanamıyorum.

Öne doğru eğilirken koltuğun aşırı doldurulmuş kollarını sıkıca kavıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Beni geri çekip yerimde sabitlerken güçlü kavrayışının sıkılaştığını hissediyorum.

"Hareket edebileceğini söyledim mi?"

Parmağı klitorisimin etrafında dönmeye başlar başlamaz kendimi kaybediyorum. Daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum. Benden aldığı zevkin her bir zerresini hiç bırakmadan alıyor. Sanki ölüp cennete gitmişim gibi hissediyorum. Hızını yavaşlatıyor ve içimden kayarak çıkıyor, bedenim minderlere doğru sarkıyor.

Beni saçlarımdan tutup kaldırmadan, sırtımı göğsüne bastırmadan, vücutlarımız terden kayganlaşıp birbirine yapışmadan önce nefesimi tutacak bir an bile bulamıyorum.

Başımı yana eğiyorum ve yanağımı usulca ısıtıyor.

Beni serbest bırakıyor ve yüzümü ona döndüğümde kendimi onun dizlerinin üzerindeki pozisyonunu taklit ederken buluyorum. Birbirimizin gözlerine bakarken, elini çıkarıp yüzümün yan tarafını kavlıyor ve beni kendine çekerek hassas dudaklarımı tutkulu bir öpücük için talep ediyor.

"Sizi seviyorum, efendim."

"Seni seviyorum meleğim. Ne kadar sevdiğimi bilemezsin." Biliyorum.

"Romano'yu almak için seninle gelmek istiyorum Frankie. Sensiz burada kalmayacağım. Bunu birlikte yapacağız."

Bu konuda hiç konuşmadık. Her şey çok hızlı oldu. Beni durdurmayacak.

Romano öldüğünde, son nefesini verirken ikimizin de gözlerinin içine bakacak. Ben de bunu hak ediyorum.

"Başka türlü olmasını istemezdim bebeğim. Dünyaya karşı biziz, hatırladın mı? Bu senin de intikamın. Bunu senden asla almam."

Yüzümü ona yaslayıp sıkıca sarılıyorum ve hızlı kalp atışlarını dinliyorum.

"Bu iş bittiğinde bebek için tekrar denemek istiyorum. Her şeyi istiyorum."

Parmaklarının sıcaklığını, boğazıma dolanmadan ve beni tekrar önüne çekmeden önce omurgamda iz bırakırken hissedebiliyorum.

"Sana dünyayı vereceğim. Her şeye sahip olacağız ve her şey çok güzel olacak."

Üzerime bir duygu dalgası çöküyor ve gözlerimden yaşlar akıyor.

"Keşke bu acıyı dindirebilseydim, dolcezza." Alnını benimkine doğru eğiyor.

"Sen yapıyorsun. Her gün daha iyisini yapıyorsun."

"Sana benim diyebildiğim için çok şanslıyım," diyor ve dudaklarıma daha fazlasını arzulamama neden olan bir öpücük konduruyor.

"Siz de iyi bir avsınız Bay Falcone."

"Bu doğru mu?"

Beni omzunun üzerinden kaldırıp kapıya doğru taşırken kışımı tokatladığında ciyaklıyorum.

"Enzo aramadan önce öldürecek vaktimiz var ve ben senin mükemmel vücudunla her saniyeyi değerlendireceğim."

Enzo aradığından beri yirmi dört saat fırtınalı geçti. İtalya'ya hızla planlanan uçuşlar, orduyu getirme koordinasyonu, kalacak yer ve malzeme bulma çalışmaları arasında hepimiz sinir ve kafeinle yaşıyoruz.

Adamlar silahlarını yemek masasının üzerine dizerken ben mutfak tezgahına yaslanıyorum. Frankie adamlarına silah dağıtmakla meşgul. Kafasını kaldırıp bana baktığını fark edince bir öpücük konduruyor ve ben de kendimi tutamayıp kızarıyorum.

Frankie uykusunda bana öyle sıkı sarıldı ki, sanki bunu son kez yapıyormuşuz gibi. Kendimizden ne kadar emin olursak olalım, hepimizin aklında o şüphe var. Hepimiz çok şey kaybettik, gerçekçi olmak gerekirse, bu çok kötü gidebilir.

Romano'nun yerini tespit ettik diye Ruslarla Sicilya'da bir villadayız. Kendimi güvende hissetmeliyim ama bu beklenmedik şeylerin olmayacağı anlamına gelmiyor. End Zone'un ben içindeyken havaya uçması gibi.

Bunun olmaması için Tanrı'ya dua etmeliyim.

Jax yüzünde alaycı bir sırıtışla yanıma gelip bana bir yelek uzattı.

"Sizin için, Kraliçe Zara."

"Kesin şunu." Frankie kafasının arkasına tokat atar.

Frankie'nin fikrini değiştirip beni geride bırakmasını bekliyordum. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyor, o benim koruyucum.

Enzo'nun tam koordinatları belirlemesini bekliyoruz. Romano'yu hiç beklemediği bir anda yakalamak istiyoruz.

"Git ve benim için giy." Frankie eğiliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Jax, "Bir oda bulun," diye sesleniyor.

"Yemin ederim Jax," diye homurdanıyor Frankie.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Jax, Frankie'yi nasıl kızdıracağını en az benim kadar iyi biliyor.

Kahve makinesine yönelip düğmeye basıyorum ve altına siyah bir kupa yerleştiriyorum. Frankie'nin kolları karnımı sarıyor, dudakları boynumda geziniyor.

"Gitmemize ne kadar var?" Kahve makinesi bip sesi çıkarırken soruyorum.

"Yirmi dakika."

"Tamam, yeleğimi giyeceğim. Bana birkaç silah getir."

"Sadece senin için en iyisi." Çenemi öpüyor ve Kıçımı tokatlamadan önce değil.

Luca ve Rosa'nın merdivenlerden indiğini duyunca kapının önünde duruyorum.

Derin sesi onlardan önce geliyor. "Eve geliyorum, tesoro. İkinize de. Bu konuda benden şüphe etmeyin. Bu iş bittiğinde, nihayet özgür olabiliriz."

Kalbim olabilecek en bencil şekilde çarpıyor. Gözlerimdeki yaşların yakıcı hissine rağmen, bana yaklaştıklarında onları bastırmayı başarıyorum, her türlü üzüntü izini zoraki bir gülümsemeyle değiştiriyorum.

Luca onu kucaklıyor ve ben onların anına müdahale etmek istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum.

Boşluğa ihtiyacım var. Yeleğime sıkıca sarılıyorum ve yatak odamızın kapısını arkamdan çarparak merdivenlerden çıkıyorum. Siyah tişörtümü başımdan geçirip yeleğin yanına, yatağın üzerine atıyorum.

Hâlâ kırık durumdayım. Babamın beni parçaladığı onca yıl, Frankie'nin içimde yeniden inşa ettiği her şey

Tekrar paramparça oldum. Onu kaybedersem, her şeyi kaybederim. Suçluluk duygum ve öfkem beni öyle tüketti ki, zar zor görebiliyorum.

Frankie beni döndürürken dudaklarımdan bir gıcırıtı kaçıyor. Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve beni nefes nefese bırakıyor. "Bu ne içindi?" Geri çekildiğinde söyledim.

"Sadece gitmeden önce seninle biraz zaman geçirmek istedim." "Eve gelmeme ihtimaline karşı demek istiyorsun, değil mi?" Başını sallıyor, yüzümü okşuyor.

"Bebeğim, eğer iş o noktaya gelirse, senin için, ailem için her şeyi göze alacağımı biliyorsun. Eve, sana dönmek için elimden geleni yapacak mıyım? Evet. Artık itici gücümün bu olduğunu biliyorsun. Yine de sana yalan söyleyemem. Bu hiç hoş olmayacak. Bir şans var. Bu, dolcezza'mdan son kez bir öpücük çalmam olabilir."

Gözlerim yanıyor. Kendimi ona bakmaya zorlayamıyorum. "Böyle söyleme, Frankie."

"Zara, bu bizim hayatımız. Yıllardır böyle yaşıyorum ama bu kez gerçekten uğruna yaşayacağım, geri dönmek için savaşıacağım bir şey var. O yüzden döneceğim."

Beni tekrar öpüyor ama ben karşılık vermiyorum. Bunun son öpücüğümüz olmasını reddediyorum.

"Beni inkar etme," diye homurdanıyor.

Elimi tutuyor, nişan yüzüğüm aramızda parıltıyor.

"Seni karım yapmak için elimden gelen her şeyi yapmayacağımı mı sanıyorsun? İstedığımız aileyi, mirasımızı bize vermek için eve dönmeyeceğimi mi? Bana biraz kredi ver."

Gözlerinin içine bakarak nefesimi içime çekiyorum. "Şimdi beni gerçekten istediğin gibi öp," diyor.

Kollarına atıldım ve duvara yaslanıp tökezlemesine neden oldum. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırarak onu tüm gücümle öpüyorum, o ağzımın içinde inlerken saçlarını çekiyorum.

Eli külotumun içine doğru kayıyor, işaret parmağı tüm vücudum titremeye başlayana kadar klitorisimin etrafında

dolaşıyor.

Tam yalvarmaya başlayacakken sırtarak geri çekiliyor.
"Eve döndüğümüzde başladığım işi bitireceğim."

I bakış at Onu, ağzı açık ve nefes nefese."Seni pislik."

"Evet, istersen kışını da sikerim." Göz kırıyor ve elini çekiyor. "Seni seviyorum, Zara. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Oh, biliyorum. Ben de seni seviyorum çılgın adamım. Hadi şu işi bitirelim, böylece seni tamamen kendime alabilirim."

Arkasını dönüyor ve yelegi yatağın üzerinden alıyor.

"Kollar yukarı," diye emrediyor.

Başından geçiriyor ve tek kelime etmeden önce yanları, ardından omuzlarımı ayarlamaya başlıyor.

"İyi olacağım Frankie. Beni iş başında gördün."

Yutkunuyor, siyah kazağımı bana uzatırken hâlâ sessizliğini koruyor. "Önemli olan tek şey sensin, dolcezza."

Yüzünü ellerimle hafifçe kavırıyor, parmak uçlarımla kısa siyah sakalını izliyorum.

"Yani, bence böyle oldukça seksi görünüyorum. Belalı, değil mi?" Ona göz kırptıyorum, kendisini gönderiyor olabileceği karanlık bir yerden onu uyandırmaya çalışıyorum.

"Belalı, işte bu seni tanımlamak için mükemmel bir yol, bebeğim."

Kaşlarımı oynatıyorum ve sırtıyorum.

"Mafya babasını parmağında oynatınca işe yarıyor." Yanağına dokunup uzaklaşmaya çalışıyorum. Beni bileğimden yakalayıp havaya kaldırdığında ve yatağa fırlattığında kıkırdamamı gizleyemiyorum.

"Hey, seni acımasız ve kontrollü izlemeye bayılıyorum. Bu beni çok azdırıyor. En mutlu olduğun yer orası, değil mi?" Onu kışkırtmaya devam ederek söylüyorum.

"En mutlu olduğum yerlerden biri, evet."

"Hmm, başka ne var o zaman?"

"Seninle olduğum zaman, Zara. Gerçek mutluluğum orada, seninleyken."

"Bu çok şirin."

Parmakları kalçalarımaya batıyor ve ben kıpırdanmaya çalışıyorum. "Bana şirin deme."

"Neden? Bana sevimli olmadığın tüm yolları göstermen için vaktimiz var mı? Nişanlımın koca bir pelte olmadığını hatırlatmanı istiyorum. Bu biraz rahatsız edici." Sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Rolex'ine ve tekrar bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "O küçük şımarık ağzı cezalandırmak için dört dakikam var.

Şimdi dizlerinin üzerine çök, bebeğim."

Elleri kemerine giderken gözlerim parlıyor.

Bu tam da ikimizin de ihtiyacı olan şey.

FRANKIE

"GIDELİM PATRON. ENZO BIZE YEŞİL 1Ş1K YAKT1," JAX deri ceketini giyerek bağıırıyor.

Bizi verandaya doğru yönlendirirken, Zara'nın elimi tutuşu sıkılaşıyor. Havuzun yanından geçip Luca ve Nikolai'nin patlayıcılarımızı özenle tekneye yükledikleri sahile giden merdivenlere doğru ilerliyoruz.

Jax tahtaya atladığında, odağım Zara'ya kayıyor.

"Buna hazır mısın?" Gözlerine bakarak soruyorum.

"Aynen öyle, yakışıklı." Kravatımı çekiştiriyor, dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

"Dalga mı geçiyorsun? Yapacak işlerimiz var!" Jax yüzüklü parmaklarını teknenin kenarına vurarak sızlanıyor.

Yanağını okşarken ona bakmıyorum. "Sana çeneni kapatmanı öneririm. En azından ben biraz alıyorum."

İncinmiş bir surat taklidi yapar. "Güven bana, gayet iyiyim. Kızlar kocaman sikli ve dilinde piercing olan motorculara bayılır."

Jax'in Kai'yi kaybettikten sonra geçirdiği birkaç haftadan sonra onu biraz rahat bırakıyorum. Eğer bir şey olursa, bugün ona ilerlemesi için gereken şeyi verecektir.

Beni kızdırdığını bildiği için çubuğu dişlerine her zamankinden daha yüksek sesle vuruyor. Göz kırıyor, bunu yaparken de beni tersliyor. Zara yanımda gülüyor.

Zara tekneye adımını atarken dikkatlice ona destek oluyorum ve sonra hızla tekneye atlıyorum.

Luca ellerini birbirine sürterek, "Her şey hazır Frankie," diyor.

"Gidelim ve bu işi sonsuza dek bitirelim."

Romano ne kadar erken ölürse, benim hayatım da o kadar erken başlayabilir. Bir kolumu Zara'nın omzuna dolayarak onu kendime çekiyorum, rüzgâr uzun, siyah saçlarını hışırdatırken kıyıdan birkaç mil açıkta demirlemiş olan yata doğru ilerliyoruz.

"Vay canına, işte bu bir tekne." Biz yaklaşırken Jax alçak sesle ıslık çalıyor.

"Çok uzun sürmeyecek. Olmayacak."

İşimiz bittiğinde ne Romano'dan ne de Capri'lerden eser kalmayacak.

Saltanatları sona erecek.

ZARA

JAX İLE OTURURKEN ılık ESINTI TENİMİ OKŞUYOR.

Frankie'nin yata çıkmamız için bize izin vermesini bekliyordum. Bir silah sesi daha duyulurken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Jax yanımda kıpırdanıyor, belli ki oraya çıkıp bize katılmak için can atıyor. Ama Frankie, Luca ve Mikhail her şeyi halletmiş görünüyor.

Arkamdan bir sıçrama sesi gelirken başımı çeviriyorum. Geminin yan tarafına baktığımda, Mikhail'in ikinci bir cesedi korkulukların üzerinden fırlatırkenki siyah kar maskesini görebiliyorum.

"Bu lanet teknede kaç kişi var, Jax?"

Dilini ağzının içinde şaklatarak omuz silkiyor. "O bir mafya babası. Her zaman bir korumaya sahip olacaktı."

Parmaklarımı kotuma vuruyorum. Bir el daha ateş ediyor ve ayağa kalkıyorum. Sikerim böyle işi. Merdivene ulaşabilirim, neden burada oturup hiçbir şey yapmayayım?

Ben daha kıpırdamadan Jax aniden önüme geçiyor, bakışları delici ve ciddi.

"Frankie bana talimatlarımı verdi. O söyleyene kadar kıpırdamayacaksın. Şimdi otur, Zara."

Çenemi kaldırıp bir yanıt bekliyorum, ama o hiç irkilme belirtisi göstermiyor.

"Otur. Frankie gayet iyi." Dövmeli parmağıyla arkamdaki sert bankı işaret ediyor.

Başımın üstüne tünemek için havacı gözlüklerimi yukarı iterken bıkkın bir of çekerek tekrar yere yığılıyorum.

Sürekli sataşmasına rağmen Frankie'nin arkasını kolluyor. Romano'nun ölmesini hepimiz kadar o da istiyor. Kalbim onun için acıyor. Bugün taşıdığı acının bir kısmını iyileştirebilir.

"Jax, hepimiz iyiyiz," diye sesleniyor Frankie. Bir nefes veriyorum ve metal korkuluklara tutunarak ona bakıyorum. Güneş bronz tenine vurdukça, ellerinin kanlı halini ortaya çıkarıyor.

Yanımıza geliyor ve kendinden emin bir şekilde basamaklardan küçük tekneimize iniyor, ayak sesleri dalgaların şırıltısına karışıyor.

"Önce bayanlar." Göz kırptıyor ve ben onu geçip merdivenlere doğru ilerlerken kışıma vuruyor.

"Tanrım, bu ne müthiş bir yat," diyorum. Akşam yemeği salonundaki bar alanına göz atarken, yatın savurganlığı beni neredeyse bunaltıyor.

"Bu kadar milyonluk bir şeyin alevler içinde kalması çok yazık olur," diye kıkırdayan Jax arkamızdan cam kapıları açıp bara doğru ilerledi.

"İşimiz bitene kadar içki yok, Jax!" Frankie sesleniyor.

"Peki baba." Ellerini havaya kaldırdı ve koltuğa oturdu. deri kanepe.

"Burada iyi misiniz?" Mikhail yanıma gelirken soruyor. Bir noktada maskesini çıkarmasını bekliyorum, ancak yüzünün de geri kalanı kadar korkutucu olduğunu hayal edebiliyorum.

Önümüzde dururken boynumu büküp ona bakıyorum ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bizim tarafımızda olduğu için mutluyum.

"Evet, Miki." Frankie başını sallar.

Mikhail, "Kardeşlerimin geri kalanıyla birlikte yerimi alacağım," der ve yan tarafta gözden kaybolur.

"Enzo'dan bir haber var mı?" Frankie'ye bakarak soruyorum. Sıkıca kenetlenmiş çenesinden gerginlik yayılıyor.

"Beş dakikamız var."

Her şey yarım saatten kısa bir süre içinde bitecek. Sonra, hayatımıza yeniden başlayabiliriz.

"Gidip hazırlanalım, bebeğim." Şakağıma şefkatli bir öpücük konduruyor ve bizi Jax'e doğru yönlendiriyor. Bir ses bakışlarımı odanın köşesine kaydırıyor ve Luca, yaralarından akan kanla cilalı ahşap zeminde iz bırakan bir garsonun cesedini sürüklerken beliriyor.

Frankie, "Zara, benim için barın arkasına geç," diyor.

Onunla tartışmıyorum. Üzerimde yelek olsa bile bunun yeterli olmadığını biliyorum. Gitmeye çalışırken bileğimden tutup beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

"Her ihtimale karşı bir kez daha tadına bak," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim,"

diye cevap veriyorum. "Biliyorum bebeğim.

Seni seviyorum."

Onunla gözlerimi kilitlediğimde kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum.

Ellerim sırtında gezinirken, kıcını şakacı bir şekilde sıkmaktan kendimi alamıyorum, ancak sert bir bakışla karşılaşıyorum. Daha sonra cezalandırılacağımı bildiğim bir bakış. Parıldayan altın çubuğun arkasına hızla geçmeden önce ona sinsi bir göz kırpıyorum. Dizlerimin üzerine çökerek silahıma uzandım ve fişek yatağında mermi olduğundan emin olmak için sürgüyü çektim. Kendimi stratejik bir şekilde konumlandırarak dar aralıktan kapıyı net bir şekilde görebildiğimden emin oluyorum.

Jax ve Frankie ana girişin iki yanında durmuş, silahlarını kaldırmış ve hazır bekliyorlar. Luca hemen arkalarında, gölgelerin arasında saklanmış bekliyor.

"Anlaşıldı, Enzo," diyor Frankie.

Dışarıda bir motor sesi duyuyorum ve sinirlerim tepeme çıkarken avuçlarım terlemeye başlıyor.

Bu düşündüğüm kadar coşkulu hissettiriyor.

Frankie'nin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Bunu onun için istiyorum, ikimiz için.

FRANKIE

Şarkı- Final Judgement Day, Five Finger Death Punch.

BİRKAÇ AĞIR SETİN AYAK SESLERİ YAKLAŞIYOR.

"George'dan günlerdir haber alamıyorum. Bul onu. Mikhail'in teklifinin meşru olup olmadığını görmem gerek. Frankie'den önce Ruslarla bir ittifak kurmalıyım." Romano'nun tanıdık sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Dudaklarımda ince bir gülümseme seğiriyor.

"Frankie'nin peşinden gitmek için ihtiyacım olan parayı bulacağım. Kan peşinde olacak. Başka seçeneğim yok."

Kapı kayarak açılıyor ve hiç vakit kaybetmeden silahımı Romano'nun kırıışmış alnına dayıyorum.

"Görünüşe göre seni ilk ben buldum," diyorum biraz da eğlenerek.

Romano olduğu yerde donup kalırken, telefon elinden kayarken arkama bakıyorum ve at kuyruklu bir adamın kaçmaya çalıştığını görüyorum.

"İşe yaramaz herif," diye mırıldanıyor Romano. "Kapa şu lanet çeneni."

"Bir yere mi gidiyorsun?" Mikhail'in iri gövdesi belirir.

I bakış üzerinde ve bulmak onu tutma yukarı ve bir eliyle boynundaki sıska at kuyruğunu tutuyor. Çılgın adam pençeleriyle

siyah takım elbisesine bakarken yüzü kızarıyor ve gözleri şişiyordu.

Kurşunum hedefini bulup Romano'nun ceketine uzanan elini parçaladığında silah sesi havada yankılanıyor.

"Seni lanet olası pislik," diye bağıyor, kolundan kan akan elini havaya kaldırarak.

Silahımı şakağına dayayarak eğildim ve silahını elinden aldım.

"Hâlâ bu eski şeyi mi kullanıyorsun?" Onun kadar eski görünen silahını aramızda tutarak söylüyorum.

"Son raundu senin için saklıyordum Frank."

"O zaman etine saplanacağından emin olacağım," diyorum ve onu ensesinden yakalıyorum. Onu odanın ortasındaki sandalyeye doğru sürükleyip üzerine atarken direnmiyor. Jax de bana katılıyor ve Romano'nun bileklerindeki ipi sandalyenin arkasına doluyor.

Zara'nın barın arkasından gelen belli belirsiz sesini duyuyorum. Ondan intikamını alırken gözlerindeki öfkeye tanık olmasını istiyorum.

"Öldür beni Frankie. Sen kazandın," diye bağıyor Romano. Yüzü kıpkırmızıdır ve Jax arkasına geçip ağzını tıkaçla kapatmadan önce bağlarını çekiştirmektedir.

Mikhail at kuyruklu yardımcısını omzunun üzerine yatırdı. Onu Romano'nun yanındaki sandalyeye oturtur ve Jax de aynı şekilde onu zapt etmeye çalışır.

"Zara." Parmağımı kaldırıp yanıma gelmesini işaret ediyorum. İşimiz bitene kadar Ruslar teknenin etrafını sardı.

Zara tezgâhın etrafından dolanıyor, tek odağı Romano. Dudakları gergin, neredeyse okunmaz halde. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ve o karanlık parıltı belirdiğinde, kızımın iyi olduğunu anlıyorum.

Rolex'ime bakıyorum, bu tekneden inmeden önce on dakikamız daha var.

"Jax, Luca, Mikhail, vakit geldi."

Odayı benzinle doldurmaya başladılar. Romano'nun ağzını açtım ve nefes aldı.

"Düşündüğün kadar iyi hissettiriyor mu?" diye alay ediyor.

"Hayatın da dahil olmak üzere senden her şeyi aldığımı bilmek, geceleri rahat uyuyabileceğim anlamına geliyor, Romano."

Zara'ya dönüyor ve yüzü kararıyor. Benim için hazırladığı mermiyle diz kapağına bir el ateş ettim. Acı içinde çığlık atıyor.

"Ona bakmamalısın. Onunla aynı havayı solumamalısın bile."

"Seni küçük pislik," diye tükürür. "Öldür beni, bitsin bu iş," diyor nefes nefese.

Silahımla başını kaldırıp, tüm varlığımı değiştiren adamın boş gözlerine bakıyorum. Ona teşekkür edebileceğim tek bir şey var, o da Zara'nın bana verilmesini sağlayacak yolu değiştirdiği için.

"Mümkün olan en uygun şekilde gidiyorsun. Cehenneme alevler içinde girmek için daha iyi bir yol var mı?"

Kafamda Leila'nın, evin ve onunla birlikte hayatımın patladığı görüntüler yanıp sönüyor. Jax odayı ısıtırken, keskin benzin kokusu burun deliklerimi yakıyor.

"Asla mutlu olamayacaksın, Frankie. Kanımın peşine düşmeden ne yapacaksın?"

Başımı yana eğiyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Ben yaşayacağım."

Zara'nın gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor ve buna karşılık kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyorum. İntikam artık evrenimin merkezi değil. O merkezde. Ondaki uzaklaşıp ait olduğum yere, Zara'nın yanına gidiyorum.

Romano dişlerinin arasından, "Cehennemde görüşürüz Bay Falcone," diye homurdandı.

Aziz olmadığımı biliyorum, hiçbir zaman da öyle olduğumu iddia etmedim. Onunla tekrar karşılaşacağımdan ve onu orada da avlamaya devam edeceğimden hiç şüphem yok. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Zara'ya dönerek bakışlarını onu da yok etmeye çalışan adamdan uzaklaştırıyorum.

"Ne dersin, dolcezza, gidip yanışını izleyelim mi?"

Gözlerimiz kilitleniyor ve o anda etrafımızdaki dünya kayboluyor.

"Tabii ki."

Parmaklarımı onunkilere geçirerek, arkama bile bakmadan bizi çıkışa doğru yönlendiriyorum. Geçmişimiz. Bitti artık.

"Siktir git, Frankie!" Romano, Mikhail'in adamlarının sürat teknesinde bizi beklediği merdivenlerden inerken bağılıyor. Cebimdeki zippoyu çıkarıyorum ve yatın üzerine atmadan önce tereddüt ediyorum. Bu gerçekten sonumdu.

"Ne bekliyorsun, at şunu." Zara beni dürttü ve ona baktım. Onun hayatına son verecek kişi o olmalıydı. Onun intikamı.

Ona çakmağı veriyorum ve o da şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Bunu bizim için yap bebeğim."

"Emin misin?" Tereddütle elimden aldı. "Pozitif." Elim sırtının küçük kısmını bulurken Atar.

Birkaç saniye içinde alevler tutuşur. Nikolai tekneyi çalıştırdı. Biz uzaklaştıkça alevler uzakta daha da büyüdü.

"Dur!" diye bağıriyorum. Rusların tekneye yerleştirdiği patlayıcıların sayısıyla patlaması uzun sürmeyecek.

Oturuyorum ve Zara'yı kucağıma çekiyorum. Alevler yatı tüketirken sağır edici bir sessizlik havayı dolduruyor. Bana yaslanıyor, başını boynumun kıvrımına yaslıyor. Vanilya kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum ve sakinleşiyorum.

Tüm hayatım boyunca beklediğim an. Onu sıkıca kavradım. Bu sadece benim için değildi. Bu bizim içindi, bebeğimiz içindi, kaybettiğimiz her şey içindi.

Hiçbir şeyin onları geri getiremeyeceğini biliyorum ama bu benim ilerlemem için yeterli. Gerçekten önemli olana, yeni ailemize ve mirasımıza odaklanmak için. New York'u birlikte yöneteceğiz ve bizi durdurabilecek tek bir kişi bile yok.

Birlikte durdurulamayız. Tıpkı öyle olacağımızı bildiğim gibi.

Başımı onunkine yaslıyorum. Yatın patladığı an omuzlarımdan bir yük kalkıyor ve gülümsememi gizleyemiyorum. Burada otururken, hayatımın aşkı bana yaslanmışken, düşmanlarımız alevler içinde kalırken.

Uzun zamandır tüm varlığımı tüketen bir savaşı sona erdirmek.

"Sana dünyayı birlikte ateşe vereceğimizi söylemiştim, dolcezza."

Kucağımda dönerken saçları yüzüme değiyor. Etrafımızda kim olduğu umurumda değil. Tek gördüğüm o. Ben onun ısıltılı yeşil gözlerinde kaybolurken alevler arka planda parlıyor.

"Verdin. Şimdi ikinci sözünü yerine getirmek zorundasın."

"Peki bu ne olabilir?"

Kucaklaması sıkılaşıyor.

İçgüdüsel olarak dudağımı ısıırıyor, duygularımı dizginlemeye çalışıyorum.

"Evlen benimle."

"Ajandamda ilk sırada bu var meleğim. Artık asla geri dönüş yok, sonsuza dek benimsin," diyorum dudaklarına karşı.

"Bu bana mükemmel geliyor Bay Falcone."

FRANKIE

HAVADA KASVETLİ BİR HİS VAR. KINGS SPOR SALONU

Adamlarımız ağızına kadar doluydu. Geriye dönüp baktığımızda çok fazla kayıp vermediğimizi görüyoruz ama her kayıp çok fazladır.

Jax, Grayson ve Luca ringde bana ve Zara'ya katılıyor. Her iyi liderin yaptığını yapmalıyım; onlara değerlerini göstermeli ve bana sadık kalmalarını sağlamalıyım.

Kırmızı ipleri daha sıkı tutuyorum. Romano gitti diye gevşemeye başlamayacağız. Her zaman iktidarı ele geçirmek için bekleyen başka bir düşman vardır. Şu anda ülkede düşmanları olan Ruslarla çalışıyoruz.

Bu her zaman tehlikeli bir hayat olacak.

"Romano öldü, Capriler artık ne bir örgüt ne de bizim için bir tehdit." Konuşmama böyle başlayınca kalabalıktan alkış aldım.

"Her biriniz buradaki yerinizi hak ettiniz ve çalışmalarınızın karşılığını fazlasıyla alacaksınız."

Henüz bilmedikleri şey ise her birinin yüklü bir mali ikramiye alacak olması.

"Şimdi işler normale dönecek. Daha fazla sevkiyat gelecek ve Ruslarla dikkate almamız gereken anlaşmalar var. Jax onlara önderlik edecek ve

Grayson hem dövüş hem de boks eğitiminize devam edecek."

İki esas adamıma bakıyorum, ikisi de sırtıyor.

"Zara ve ben genişleme fırsatlarını araştırıyoruz. Esas olarak kulüpler ve mülklerle, potansiyel olarak Sicilya'da devralma. The End Zone geri dönecek. Keller yardım etmeye hazır olana kadar bazılarınız bu konuda çalışacak."

Bir nefes verdim. Uyandı, iyileşiyor. Bazı inişli çıkışlı anlar yaşamasına rağmen, yanında eşiyle birlikte atlattı. Biliyorum ki en kısa zamanda bir şekilde işinin başına dönecek.

"Geri dönecek ama bu kez antrenmana bağlı kalacak."

"Ve eminim hepiniz diğer Russo kardeşin yeniden ortaya çıkışını fark etmişsinizdir." Dönüyorum ve Luca'ya bana katılmasını işaret ediyorum.

"Şimdi, bu pislik, hiçbir yere gitmiyor. Artık patron olmayabilir ama benim sağ kolum olacak ve Enzo'nun yanında çalışacak." Elimle omzuna vurdum.

Luca başını sallıyor ve pazar gezintisindeymiş gibi el sallıyor. Bebeği doğmak üzere, New York'a geri dönüyor. Benimle birlikte liderlik yapmaya niyeti olmadığını açıkça belirtti.

Zara yanımda yerini alıyor ve elimi tutuyor.

"Ve bu zaferi birkaç ay sonraki düğünümüzde kutlayacağız. Hepinizden en iyi şekilde davranmanızı bekliyorum. Şimdi, işinizin başına dönün. Durmayacağız, yavaşlamayacağız, genişleyeceğiz. New York bizim. Bu sefer öyle kalmasını sağlayacağız. Kim benimle?"

Adamlar kükrüyor ve Grayson ile Jax kurduğumuz orduya bakmak için bize katılırken Zara'yı sıkıyorum.

Bu dünyada yürüyen en berbat aile olabiliriz, ama başka türlü olmasını istemezdim. Aile, seçtiğin kişilerdir. Zara ve yanımdaki bu adamlar, onlar benim ailem, uğruna öldüreceğim ya da hayatımdan vazgeçeceğim kişiler.

Şehri yönetirken yanımda olacaklar.

Yerine koymam gereken son bir parça kaldı... Zara'yı
karım yapmak.
Sonsuza dek.

FRANKIE

İKİ AY SONRA.

MERDİVENLERDEN KOŞARAK İNİYORUM. BİRAZ HAVA ALMAM LAZIM. ZARA'YI GÖRDÜKTEN SONRA

Gelinliği ve kışını kırmızı yapmam için bana yalvarması, kendimi o odadan dışarı sürüklemek zorunda kaldım. Pencereden yayılan sigara kokusunu takip ederek bahçeye çıktım. Grayson, Jax ve Luca ellerinde bir şişe viskiyle masanın etrafında oturuyorlar.

"Bensiz mi başlıyorsun?" Onlara doğru adım atarken soruyorum. "Bu kadar uzun kalacağını tahmin etmemiştik," dedi Grayson.

bana bir bardak doldurup masaya doğru kaydırıldı.

"Üzgünüm, Zara'nın bana ihtiyacı vardı."

Jax gözlerini deviriyor. "Daha çok sikilmeye ihtiyacı vardı."

Kafasının arkasına bir tokat attım. "Ağzını topla."

Luca ve Grayson kahkahalarını tutarlar. Yine de haksız değil.

"Asla bilemezsin Jax, bir gün sana bir iki şey gösterebilecek bir kadın bulabilirsin."

"Nicelikten ziyade nitelik," diye ekliyor Grayson ve kadehini kaldırıyor.

"Evet, sizin için bunu söylemek kolay. Ben planıma sadık kalacağım, teşekkürler." Jax viskisini yudumlar ve sigarasını yakar.

"Peki bu ne planı?" Luca sorar. Rosa kapıdan giriyor ve Luca'nın kucağına oturuyor. Luca'nın onu kucağına almasını, başının yan tarafına bir öpücük kondurmasını, eliyle küçük göbeğini okşamasını izlerken gülümsüyorum.

"Ne planı?" diye soruyor, sorgulayıcı bir bakışla adamların etrafına bakınıyor.

Jax kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Ah, sonsuza kadar bekar kalıp New York'ta yolumu düzme planım," diye yanıtlıyor.

"Peki senin için nasıl gidiyor?" diye sorarak hepimizi güldürüyor.

Jax kolunu yanındaki sandalyeye dayayıp kravatını çekiştiriyor. "Oldukça mutluyum."

Ses tonundaki yalanı gizlemek mümkün değil. Hâlâ genç. Bunu çözmek için bolca zamanı var. Hepimiz onu doğru yönde biraz itmek zorunda kalsak bile.

Keller ve Sienna, önlerinde Max ve Darcy olduğu halde el ele dışarı çıkarlar. Keller yeni doğan oğulları Nico'yu kucağına alır.

"İyi görünüyorsunuz, Bay Russo." Onu selamlıyorum.

"Oraya varıyorum." O da gülümsüyor ve dövme eli kirli sakalında gezdiriyor.

Siyah saçlı kızı bahçeye doğru koşarken, "Darcy, babanı bekle!" diye seslenir.

"Gidip onu getireyim baba," diye cevap veriyor Max ve peşinden koşuyor. Ona bir viski doldurduktan sonra, viskiyi ona uzatıyorum.

"İşe dönmeye hazır mısın?" diye sordum.

"Hayır. Değil." Sienna ona yan gözle bakarken cevap veriyor.

Keller kıkırdar ve başının yan tarafına bir öpücük kondurmadan önce onu kendine doğru çeker.

"O tür bir iş değil prenses. End Zone'un tadilatına yardım etmekten bahsediyor."

"Öyle olsa iyi olur."

Elimi kaldırdım ve kıkırdadım. "Yemin ederim."

End Zone'un yenilenmesi tüm hızıyla devam ediyor ve tipik Keller tarzıyla o da bu işe dahil olmak istiyor. Şu andan itibaren orası onun üssü olacak. En ateşli kulüp geri dönecek, bu sefer daha da büyük olacak.

Kapılar kayarak açılıyor ve kırmızı yüzlü Maddie hışım la dışarı çıkıyor, siyah elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla yaklaşırken parmağıyla beni işaret ediyor.

"Sen, Frankie, Zara'nın saçını ve makyajını mahvettin," diyor tırnağını göğsüme saplayarak.

"Özür dilemiyorum Maddison." Sırıtişımı gizliyorum. Kocasına bakarak ofluyor.

Grayson omuz silkiyor. "Bu işe karışmayacağım."

"Beyler, gitmeniz gerekiyor. Mekânda olmanız gerekiyor." Kolumu tuttu ve saatime baktı. "On dakika önce!"

"Sakin ol, umursamamaları için yeterince para ödedim." Sarı saçlarını karıştırarak bana ters ters bakmasını sağlıyorum.

"Grayson, onu öldürmeden önce buradan götür."

O bana kaşlarını çatarken adamların hepsi ayağa kalktı.

"Ben gidiyorum, ben gidiyorum." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Üzgünüm Frankie, biraz stresliyim," diye somurtuyor.

"Sorun değil. Bunu bizim için organize etmenize yardım ettiğiniz için minnettarım."

"Buna bayılacaksın, muhteşem bir şey. Çok 'sen'." Sırıtiyor.

"Kızım mutlu olduğu sürece ben de mutluyum. Çantası hazır mı?"

Başını sallıyor.

Bu gece karıma küçük bir sürprizim var.

ZARA

Şarkı- Rain, Sleptoken

ROSA LIMUZINDEN INMEME YARDIM EDERKEN, ANNEMİN AYAKTA
DURDUĞUNU GÖRDÜM.

büyük salonun dışında. Hiç düşünmeden elimdeki siyah gül
buketini kavrayarak ona doğru koştum ve sıkıca sarıldım.

"Anne!" Onu sıkıca kavrayıp gözlerimi kapatırken daha
çok bir hıçkırık gibi geliyor.

"Zara, tatlım. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Boynuna sarıldım ve yanağından
öptüm.

Telefonda konuştuk ve Frankie ile birlikte birkaç kez
onu ziyarete gittim. Bu yeni tedavi merkezinde olduğu
için düğünümüzde olabildiğince iyi olmak istiyordu.

Ayrıca New York'tan uzakta yas tutmak için zamana
ihtiyacı vardı. "Birbirimizden o kadar ayrı zaman
geçirmeyeceğiz.

tekrar," diyor.

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Ne demek
istiyorsun? Tedavini bitirdin mi?"

"Çoğunlukla öyle. Eğer beni kabul ederseniz, senin ve
Frankie'nin yanına geri taşınıyorum."

Başımı eğiyorum. "Onunla konuştun mu?" Bana gülümsüyor. "Bu onun fikriydi."

Kalbim çarpıyor; erkeğimi seviyorum. "Seni aramızda görmek isteriz."

Maddie'nin topukları a r k a m ı z d a k i kaldırıma vuruyor. "Senin için her şey hazır. Hazır mısın, Zara?"

Rosa bir elinde kamerasıyla Maddie'nin yanında durur ve diğer elini Maddie'nin çıkıntılı karnına dayar.

"Ben hazırım." Kolumu annemin koluna doladım.

Derin bir nefes alarak buketimi önümde tutuyorum ve tören odamıza açılan altın kapıların önünde duruyorum.

Kapılar yavaşça açılır ve siyah-beyaz çiçek aranjmanlarıyla çevrili beyaz sütunlu oda ortaya çıkar.

Dostlarımız, müttefiklerimiz, ailemiz, hepsi bir odada.

Gözlerim sunağın ucunda duran adama kilitleniyor. Elleri bacaklarının önünde kenetlenmiş. Dudağını ısırırken gözleri vücudumda geziniyor.

Nefesimi kesiyor.

Ona doğru attığım her adımda odanın geri kalanı kayboluyor. Sadece Frankie var.

Elbisem kıcımda daha önce bıraktığı yaralara sürtünürken onu hissedebiliyorum.

Bunu istemiştim.

Kelimenin tam anlamıyla onun olmak.

Ona ulaştığımda durdum ve anneme döndüm.

Burnunu çekiyor ve beni yanağımdan öpüyor.

"Seninle gurur duyuyorum, Zara. Kendine bir kaleci bulmuşsun." Göz kırıyor ve ona gülümseyen Frankie'ye bakıyor.

Elimdeki buketi ona uzatarak, dudaklarımda bir sırtışıla bana sahip olan adamın önüne geçiyorum.

Öne doğru eğiliyor ve düzgün sakalı çeneme değince nefesim kesiliyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor ve geri çekilip elini benimkinin içinden geçirirken k ı z a r ı y o r u m .

Ben Frankie'nin yanında dururken nikâh memuru boğazını temizliyor ve elini sıkıyorum. Ona bakıp dudaklarımı yalıyorum ve Frankie'nin kaşlarını kaldırmasına neden oluyorum.

Hâlâ nikâh memuruna dönük bir şekilde eğiliyor. "N'aber meleğim?"

"Bu uzun sürer mi? Kıçım yanıyor ve şimdi çok azdım."

Frankie öksürürken boğuluyor, ben de kahkahamı tutuyorum. "Dikkatli ol, bebeğim." Ses tonundaki uyarı beni

Kalçalarımı sıkıyordum.

Düğün töreni boyunca üzerimdeki baskıyı hafifletmek için kalçalarımı sıktım. Yeni kocama teşekkür etmiyorum. O siyah takım elbisenin içinde sadece çok iyi görünmekle kalmadı, tüm zaman boyunca gözlerini benden ayırmadı.

Ne yaptığını biliyordu.

Mükemmeldi. Ve şimdi, resmi olarak her zaman olmam gereken kişiyim.

Bayan Falcone.

Şimdi parti tüm hızıyla devam ediyor. Sienna ve Maddie'yle oturan anneme bakıyorum. Gülümsüyor ve bana el sallıyor.

Bize doğru yaklaşıp ellerini benim ve Frankie'nin omuzlarına koyduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Eğilip Frankie'nin kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Frankie gülüyor. Ona sorgulayan bir bakış fırlatıyorum ve o da bana sırtlıyor.

"Güzel bir çift." Gözlerimi kapatıyorum ve o da yanağımdan öpüyor.

Zayıf elini okşadım.

"Seni seviyorum anne." Fısıldıyorum.

"Seni hayattan daha çok seviyorum. Bugünü görebildiğim için çok mutluyum." Başımı kaldırıp ona gülümsedim.

Frankie parmaklarını alyansımın üzerinde gezdiriyor, sadece basit bir dokunuş bile beni neredeyse terletiyor.

Annem Frankie'nin omzuna vurarak, "Şimdi gidip biraz daha pasta alacağım," diyor.

"Uzun sürmez, bebeğim." Eğilir ve fısıldar.

İnliyorum, sadece bu kelimeler bile yangın çıkarıyor.

Kalabalığa bakıyorum, hepsi çocuklarıyla birlikte. Hepsi birbirine aşık ve mutlu diyebilirim. Yaşadıkları onca şeyden sonra bile savaştılar ve diğer taraftan her zamankinden daha güçlü çıktılar. Tıpkı Frankie gibi.

Jax'in Rusların masasında oturduğunu ve derin bir sohbe dalmış olduğunu görüyorum. Sanırım onu normalde alaycı olan yüzünde ilk kez ciddi bir ifadeyle görüyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Frankie'yi masalarına bakması için dürtüyorum.

"Jax için yaptıkları teklif. Nikolai ile birlikte çalışması. Kabul ederse büyük bir adım atmış olacak." Frankie şampanyasını yudumluyor.

Jax onun en iyilerinden biri. Gönderilerdeki Ruslarla iyi çalışıyor gibi görünüyor. Kai'nin ölümüyle mücadele ediyor. Bunu hepimiz gördük. Mizahıyla maskelemeye çalışsa bile.

"Jax bu konuda pek mutlu görünmüyor." Omuz silkiyor.

"Onunla yakında konuşacağım."

Luca ve Grayson önümüzde beliriyor ve ben de kaçma fırsatını değerlendiriyorum.

"Hemen döneceğim." Yanağına bir öpücük bırakıyorum, dudaklarım kulağını okşarken fısıldıyorum, "Beni bulursan, sik beni."

Elbisemi toparlayıp kapıdan çıkmadan önce ona cevap verme fırsatı vermiyorum. Topuklarımı tekmeleyip festival ışıklarıyla aydınlatılmış çimlerin üzerinde koşarken temiz hava yüzüme çarpıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Arkamda olduğunu biliyorum. Onu yalnız yakalamalıyım. En yakın ağacın arkasına dalıp sırtımı ağaç kabuğuna yaslıyorum. Ayak sesleri yaklaştıkça heyecanım damarlarımda kıvılcımlar çıkarıyor.

"Benden kaçman konusunda sana ne demiştim, karıcığım?"

Derin sesini duyduğumda dudağımı ısırmaktan kendimi alamıyorum.

Üzerimde yükselirken beni ilk çarpan şey onun sarhoş edici, erkeksi kokusu oluyor. Buz gibi gri gözlerinden yansıyan ışıkların parıltısı.

"Seninle ne yapacağım, dolcezza?" Başını eğiyor ve işaret parmağını yumuşak bir hareketle kolumda gezdirerek boynuma doğru ilerliyor. "Seni buldum. Benim için iyi bir kız oldun mu, hmm?"

Başımı sallıyorum, vücudumda bir endişe dalgasının dolaştığını hissediyorum. Bu sırrı daha fazla saklayamam. Bu beni öldürüyor. Bunu bir süre daha kendime saklayabileceğimi düşünmüştüm ama endişe beni ele geçiriyor. Aklımı başımda tutması için ona ihtiyacım var.

Hiç bilmesene daha mı iyi olurdu? Ona bunu tekrar yaşatmak istiyor muyum? Bu sevinç anını birlikte paylaşmak için bilmeyi hak ettiğine hemen karar verdim.

Bu bir lütuf. İkinci bir şans. Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz. Bunu çoktan kanıtladık. O yanımdayken hiçbir şey beni yıkamaz.

"Sorun ne bebeğim? Bir şey seni yiyip bitiriyor." Çenemi kaldırıp gözlerime bakıyor.

"Hamileyim," diye fısıldıyorum neredeyse; bunu yüksek sesle söylemekten bile korkuyorum.

Bu anda yüzündeki gülümsemeyi görmek asla unutamayacağım bir şey.

Beni kucaklıyor ve yüzü boynuma bastırıyor.

Mutluluktan gözlerimden bir damla yaş süzülüyor.

İsteyebileceğim her şeye sahibim, benimle birlikte dünyayı yakıp yıkacak bir kocam var ve onun bebeğini taşıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve beni sıkıca kavlıyor.

"Yarısı sendin. Deneme kısmında oldukça acımasız davrandın."

Geri çekilirken eli yanaklarımı kavlıyor. Alyansının soğuk metali sıcak tenimle tezat oluşturuyor.

Bu onun üzerindeki benim izim.

"Seni seviyorum, Zara Falcone. Bugün, yarın ve son nefesimi verene kadar her an. Sen başıma gelen en güzel şeysin ve seni ve tüm bebeklerimizi sonsuza dek el üstünde tutacağım."

Gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşüyor. Alnımı göğsüne yaslayıp kalp atışlarının sabit ritmini hissediyorum.

"Ağlama, bebeğim." Avuç içleri sırtımı yatıştırıcı darbelerle ovuyor.

"Ya tekrar olursa?"

"Eğer'lerle yaşayamayız. Atılan yumrukları alır ve daha sert karşılık veririz. Birlikte durdurulamayız, bebeğim. Bunu asla unutma. Ben senin yanındayım."

Yüzümü tekrar yukarı çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Seni seviyorum, Frankie. Senin bana verdiği gibi ben de sana her şeyi vermek istiyorum."

"Zaten sahipsin meleğim." Avucumu yanağına yerleştiriyor. "Bu iş bizde," diye fısıldıyor.

Ona inanıyorum.

Birbirimizden ve yeni ailemizden güç alıyoruz. "Şimdi, anne, seni buradan çıkarmalıyım. Benim bir Senin için bir sürprizim var ve bunun için bir saniye daha bekleyemem," diyor muzip bir sırıtışla.

Burnumu çekiyorum, o da alnımdan öpüyor. Birbirimizin kollarında öylece duruyor, bu mükemmel anı içimize çekiyoruz.

"Hadi vedalaşalım, sonra da bu gece benimsiniz Bay Falcone."

"Tamamen seninim, her zaman öyleydim, bununla yüzleşelim." Göz kırpıyor.

Elimi onun elinin içine sokuyorum ve eğilip beni kollarının arasına alıp göğsüne bastırarak bizi partiye doğru götürürken ciyaklıyorum.

Topuklarımı almak için eğilmeden önce beni tekrar ayağa kaldırıyor. Bir dizinin üzerine çöküyor, böylece onunkine tutunabiliyorum.

Ayakkabılarımı giydirirken arkamı döndüm.

Ayağa kalkıp takım elbisesinin tozunu alırken, "Kahretsin, çok seksi görünüyorsun," diyorum.

"Senin kadar muhteşem değil, karıcığım." Gülümseyerek elini uzatıyor ve bizi resepsiyona geri götürüyor.

Jax masanın üzerine çıkmış, ceketini sallıyor ve şişedeki şampanyayı doğrudan ağzına boşaltıyor.

"Birileri neşelenmiş," diye şaka yapıyorum.

Frankie onu eğlenerek izliyor, Grayson, Keller ve Luca da bize doğru geliyorlar.

Grayson bize ulaştığında, "Vegas'ta onunla eğlenecekler," diyor.

"Biraz stres atmaya ihtiyacı var. İyi olacak."

Jax bizi izlerken yakalıyor ve o ukala gülümsemelerinden birini takınıyor.

Frankie, Grayson'a "Kıyafetlerini çıkarmadığından emin ol," diyor.

"Kızlarla vedalaşacağım, tamam mı?" Frankie'ye bakıyorum.

"Çabuk ol." On altı yaşımdan beri ilk kez sahip olduğum yeni kız arkadaşlarıma doğru ilerlerken kıcıma vuruyor.

Elimden geldiğince hızlı olacağım. Onun için daha fazla bekleyemem. Bir koca olarak nasıl sikiştiğini bilmem gerek.

FRANKIE

Şarkı- Eski Alışkanlık- Sev beni.

[love me by Ex Habit \(exhabitmusic.com\)](http://exhabitmusic.com).

ZARA HELİKOPTERİN PENCERESİNDEN DIŞARI BAKIYOR, MANZARANIN
BÜYÜSÜNE KAPILMIŞ.

New York'un parıldayan gece ışıklarını izleyerek süitimize doğru ilerliyoruz. Çatı katının muhteşem şehir manzarası bana onu bizim için satın almaktan başka seçenek bırakmadı.

Her zaman sadece biz olacağımız dünyadan kaçışımız olacak.

Kendimize gücümüzü hatırlatabileceğimiz ve orada hissettiğimiz tek şeyin zevk olduğu bir yer.

"Bu çok güzel, Frankie."

Tüm ışıltısıyla ona bakarken bile kalbim küt küt atıyor.

Gökdelene yaklaşıp inmeye başladığımızda elimi sıkıyor. Parmağındaki evlilik yüzüğünü görerek aşağıya baktım. Hayatımda bir daha aşkı bulacağımı hiç düşünmemiştim. Hem de şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha şiddetli bir aşk. Bir parçam her zaman Leyla'yı özleyecek ve kaybettiğimiz hayatın yasını tutacak. Ancak aynı zamanda, geleceğimi kucaklamamı sağlamak için bunu geçmişimde bırakıyorum.

Hayatımdaki her şeyin beni Zara'ya götürdüğüne eminim. Her zaman ait olduğum kişi o. Bu kadını her şeyimle sevmenin gerçek anlamını biliyorum.

Zara hiçbir zaman dünya için herhangi bir kalıba uyacak şekilde kırılmamalıydı. O liderlik etmek, bir güç olmak için yaratıldı. Benim için kırılabilirdi ama bunun tek bir nedeni vardı. Ona sahip olduğu gerçek potansiyeli göstermek için. Onu özgür bırakmak için.

Kapı açılıyor ve helikopterden çatıya çıkmasına yardım ediyorum. O gülerken rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyor. Ve lanet olsun, onun gülüşüne bayılıyorum.

Anahtar kartımla kapının kilidini açıyorum ve onu çatı katımıza çıkan merdivenlerden aşağı indiriyorum. İçeri adımını attığında, onu durdurmak için elini daha sıkı tutuyorum.

"Çıplak olmanı ve dizlerinin üzerine çöküp pencereye bakmanı istiyorum."

"Evet, efendim."

Oturma odasını geçip bu gece için ihtiyacım olan her şeyin hazır olduğu yatak odamıza giriyorum. Ama önce, bizi her şeyin başladığı yere geri götürüyorum. Çantamın fermuarını açarak o lanet hayalet yüz maskesini, kelepçelerini ve koleksiyona yeni eklenen, düğün hediyesi olarak bir popo tıkaçına taktırdığım dünyanın en nadir pembe elmaslarından birini çıkarıyorum.

Karım bu gece kışına milyonlarca dolarlık bir elmas sokmak üzere ve her kuruşuna degecek.

Takım elbisemi ve boxerımı çıkarıp, elimde kelepçe ve fişle maskeyi takıyorum. Etrafı siyah güllerle çevrili ana salonun girişinde durduğumda karımı dizlerinin üzerine çökmüş, bana doğru bakarken buluyorum.

Onun ötesinde parıldayan New York silüeti var. Bizim şehrimiz.

Ben ilerlerken başını eğik tutuyor. Hareket etmek için can attığını biliyorum; parmakları çıplak kalçasına dokunduğunda bunu hissedebiliyorum.

Çenesini kaldırıp başparmağımı dolgun dudaklarına sürüyorum. O mükemmel, koyu kırmızı allık göğsüne yayılırken

Gözleri çıplak vücudumda geziniyor.

Maskeye ulaştığında ağzı şaşkınlıkla aralanıyor. "Bunu hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor, nefes alıp veriş hızlanıyor. "Hâlâ o geceyi düşünüyorum, biliyorsun. İlk defa tatlılığını tattım. O zaman anladım ki sen benim için o olacaksın." Eğildim ve parmaklarımın arasına göğüs uçlarındaki piercinglerden birini aldım.

"Benim için iyi bir kız olup olmadığını görelim. Bacaklarını aç," diye emrediyorum.

Onları birbirinden ayırarak ona erişmeme izin veriyor.

"Hmm, tıpkı o gece senin sırlıslıkla olduğun gibi," diye homurdanıyorum.

İki parmağımı sokmadan önce amını okşarken pantolonunu indiriyor.

"Vücudun benim için yalvarıyor, karıcığım."

Arzusunun o kusursuz sesi odayı dolduruyor ve aletime hücum eden kandan başka bir şeye konsantre olmamı zorlaştırıyor. Elmas tıkaçı elime alıp içine kaydırıyorum, metali etli sularıyla kaplamasına izin veriyorum.

"Oh, lanet olsun." Başını geriye atıyor, boynunu nefis bir davetle eğiyor.

Eğer bu lanet maskeyi takıyor olmasaydım, onu orada ısıtır, tüm dünyanın görmesi için işaretlerdim.

"Dört ayak üstünde." Onu içinden çekip çıkarıyorum ve ellerinin üzerine düşüyor, gözleri ellerimdeki mücevhere sabitleniyor.

"Kapa çeneni. Bu gerçek mi?" Işıklar altında parıldarken kaşlarını çatıyor.

"Seninki kadar mükemmel bir kış için en iyisi bebeğim. Şimdi beni pencereden izle."

Arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve kışını ayırarak büzülmüş deliğini ortaya çıkarıyorum. Yavaşça içeri sokarken, öne doğru eğilmeye çalışıyor, ben de onu yerinde tutmak için boştaki elimi kalçasına sıkıştırıyorum.

"Sadece nefes al, güzelim."

Sonuna kadar girdiğimde, pırıl pırıl kıcına hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum. Kollarımı beline doladığımda, onu kaldırıp ayaklarının üzerine yerleştirirken vücudu benimkine baskı yapıyor.

Başı omzuma yaslanıyor ve sikim sırtının küçük kısmına doğru titreşiyor. Elimi karnından aşağı kaydırarak bacaklarının arasından klitorisini daire içine alıyorum ve diğer elimle meme ucuyla oynuyorum.

"Penceredeki yansımamıza bak, bebeğim. Ne kadar güzel olduğuna bak. O camın dışındaki herkes senin. Hepsi senin. Sen şehirdeki en güçlü kadınsın."

"Hmmm," diye inliyor. "Onlar umurumda değil. Sadece sen."

İçine girdiğimde çığlıkları odayı doldurdu. Elleri öne doğru fırladı ve kendini pencereye dayadı.

"Seni seviyorum kocacığım," diye haykırıyor itişler arasında. "Oh, siktir," diye tıslıyorum, sözleri beni ateşliyor ve neredeyse beni uçurumun kenarına gönderdi. "Sizi seviyorum Bayan Falcone," diye mırıldandım.

Elimi boynuna götürüp parmaklarımı boğazının etrafında sıkıyorum. Duvarları sikimin etrafında geriliyor.

"Mükemmel bir sürtük." "Evet."

Patlamaya yakın olduğum anda, elimi sıkıyorum.

"Benim için gel." Kelimeleri tam çıkaracakken onun içinde patladı.

Adımı haykırırken vücudu etrafımda titriyor.

Kendimi kaldırmadan belinden tutuyorum ve bizi yere oturtuyorum.

"Dön bebeğim," diye fısıldıyorum omzuna doğru, parmaklarımı teninde gezdirerek.

Dediğimi yapıyor. Bacaklarını iki yanıma yerleştirirken kızarmış yüzü benimkiyle buluşuyor.

Elleri kılığı başımdan nazikçe kaldırarak tenimin serin havayı hissetmesini sağlıyor.

"Seni görmek istiyorum," diyor.

Bileğinin bir hareketiyle onu odanın diğer ucuna fırlatıyor. "Bu daha iyi. Yakışıklı yüzünü seviyorum." Dudakları dudaklarıma değiyor ve kalçaları bana sürtünüyor. Yenilenmiş bir arzu tarafından tüketildim.

"Kostümsüz lütfen," diye somurtuyor.

Herkes bir şekilde bir maskenin altına saklanır. İnsanlık olarak biz buyuz. Her zaman gizlemek istediğimiz yanlarımız olacaktır. İşin püf noktası, ne kadar çirkin olursa olsun her parçanızı gören birini bulmaktır. Sizi değiştirmeye çalışmazlar, karanlığı kucaklarlar.

Bu Zara ile giyeceğim tek şey.

Çünkü benim için onu sıırılsıklam etti.

"Bu sadece ısınma turuydu, dolcezza," diye fısıldıyorum çenesine doğru.

"Getirin efendim. Bana kime ait olduğumu gösterin." Oh, göstereceğim.

Her lanet gün. Onunla ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok. O şımarık ağzını bile.

Ve ona, hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, bana tamamen sahip olduğunu göstereceğime söz veriyorum.

Sevgimizin bize dünyayı ele geçirmek için ihtiyaç duyduğumuz gücü vereceğine dair en ufak bir şüphemiz yok.

Ve eğer her şey başarısız olursa, onu birlikte yerle bir etmek için harika bir zaman geçireceğiz.

İşte gerçek aşk budur.

EPİLOG

ZARA

8 AY SONRA

GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRARAK UYANDIĞIMDA FRANKIE'YI hastane yatağımın ucunda, oğlumuzu kucaklıyor. Bir tutam siyah saç Frankie'nin dövme kolunun üzerinde duruyor. Ona İtalyanca bir şeyler fısıldıyor ve o anda kalbim doluyor.

Doğum yapmak acı verici olsa bile. Son kez ıkındığım ve Frankie elimi tutarken onun çığlıkları odayı doldurduğu anda tamamlanmıştım.

Frankie başını kaldırıyor ve gri gözleri benimkilerle buluşuyor, hayranlık dolu.

"İyi uyudun mu anne?" diye fısıldıyor.

"Aldım ama biraz daha ağrı kesiciye ihtiyacım var."

Ağrının nereden geldiğini bile tam olarak kestiremiyorum. Bir kamyonun önüne de atlamış olabilirim. Umurumda değil.

Oğullarımın önümde durması için bu acıyı her gün çekerim.

"Ben hallederim meleğim." Frankie yatağın kenarına doğru ilerliyor. "Sarılmak ister misin?"

Ona bakıyorum ve gözleri parlıyor.

"Ver bana."

Kollarımı uzatıyorum ve o da dikkatlice eğilip bebeğimizi dirseğimin kıvrımına yerleştiriyor. Gözlerimi kapatarak o mükemmel yeni doğan kokusunu derin derin içime çekiyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor.

Frankie saçlarımı nazikçe okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor ve şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Seni seviyorum, Zara," diye fısıldıyor.

"Ben de sizi seviyorum, ikinizi de. Oğullarım."

"Başardık Frankie. Gerçekten başardık." Burnumu çekiyorum ve o saçlarımı okşamaya devam ediyor. Frankie eğilip bebeğin başını öptüğünde boğazıma bir hıçkırık düğömleniyor.

"Bu sadece başlangıç, Dolcezza."

"Aslan burcuna benziyor, sence de öyle değil mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Leonardo."

"Evet, *Leonardo*." Gözlerimi deviriyorum ve o da bana dik dik bakıyor.

"Sonra ne I sadece Tanık oldum, sen olabilir isim "Ne istersen onu yap bebeğim."

"O kadar kötü müydü?"

"Zamanında bazı şeyler gördüm ama bu en acımasızlarından biri olabilir."

Kolumu serbest bırakıp parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

"Benden korkup kaçma. Bunu iki kez daha yapmak istiyoruz, unuttun mu?"

Kıkırdıyor, elimi geri sıkıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Ben halledebilirim. Senin için endişelendim, hepsi bu." Leo kıpırdanmaya başladığında yere bakıyorum, minik ağzı açılıyor.

"Hey küçük adam," diye mırıldanıyor Frankie yanımda, işaret parmağının tersiyle Leo'nun yüzünü okşuyor.

Arkama yaslanıyorum ve başımı onun göğüs kaslarına yaslıyorum.

Her şeyimiz var. Bir imparatorluk, bir aile ve bana on ömür boyu yetecek kadar sevgi. Şansım yaver gitti. Gelecekte bizi nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyorum.

"Ne düşünüyorsun, Dolcezza?" "Ne kadar eğleneceğimizi."

Parmakları çenemi kavırıyor ve bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye itiyor.

"Öyle olacak bebeğim," diyor dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce.

EPİLOG

FRANKIE

ELİMDE MAVİ SÜSLEMELERLE DOLU BİR KUTU İLE yemek odasına giriyorum. Gözlerim masada bebeğimiz Leonardo'yu kucaklayan Zara'yı buluyor, yüzünde kalbimi pır pır ettiren bir gülümsemeyle.

Maddie'nin söylediği gibi kutuyu masaya bırakıp Zara'nın yanına doğru ilerliyorum.

"Peki, baba olmayı nasıl buluyorsun?" Grayson sırtarak soruyor.

"Mükemmel," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

Çünkü bu doğru. Hayatımın iki aşkıyla uyandığım her gün mutlu bir adamım.

Kolum Zara'nın omzuna dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Sırtarak bana bakıyor. Gözlerimi mavi balonlarla dolu odada gezdiriyorum ve köşede diğer çocukların çoktan kargaşa yarattığı bir oyun alanı var.

"Üzgünüm geç kaldık!" Rosa kapıdan sesleniyor. Luca arkasından geliyor, kucağında yeni bebekleri Elio. Leo'dan sadece iki hafta önce doğmuştu.

Maddie kabinden atlar ve onlara doğru koşar.

"Görünüşe göre yakında ekibe tekrar katılacaksın." Viskimi yudumlamadan önce içkimi karıştıran sarışına işaret ediyorum.

Grayson sırtlıyor ve karısına bakıyor.

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Lanet olsun, size burayı bir kreşe dönüştürmemiz gerektiğini söylemiştim," diye mırıldanıyorum ve hepsi gülüyor.

Kötü bir şey olduğundan değil. Burada yeni bir soyumuz, bir mirasımız var. Sienna yeni oğulları Nico'yu kucağına aldı. Darcy ve Hope çocuk alanında oynarken Max ofiste bilgisayar oyunuyla meşgul.

Luca ve Rosa bitişikteki kabine geçerler.

Maddie, Grayson'a gülümserken Elio'yu kucaklar.

"Bize söyleyeceğin bir şey var mı Maddison?" Yanaklarının kıpkırmızı olmasını izlerken sırtışıma bastırarak soruyorum.

Kocasına kaşlarını çatarak bakıyor. "Grayson! Sana iki hafta daha bir şey söyleme demiştim!"

"Hiçbir şey demedim," diye gülüyor ve ona bir öpücük konduruyor. "Tebrikler," diyorum bardağımyı kaldırarak.

"Şimdi,

Yeğenimi bana ver." Kollarımı uzatıyorum ve Maddie isteksizce ufaklığı dikkatlice kollarıma yerleştiriyor. Rosa yanıma otururken yüzünde bir gülümsemeyle beni izliyor.

Eğiliyorum. "Seninle gurur duyuyorum, küçük diken," diye fısıldıyorum. "Ben de seninle gurur duyuyorum Frankie Amca." Beni dürtüyor

Geri.

"Jax hangi cehennemde? Burada olması gerekiyordu," diye sorar Keller.

Dün kardeşinin düğünü için New York'a dönmüştü, o yüzden burada olmalı.

Grayson, "Muhtemelen hâlâ sarhoştur," diye kıkırdıyor.

"Bekle, onu arayayım." Bir elimle cebimden telefonumu çıkarıyorum ve hoparlöre vermeden önce numarasını çeviriyorum.

Birkaç zil sesinden sonra hoparlörden Jax'in cılız sesi gelir.

"Neredesin?"

"Frankie, sıçtım batırdım. Hem de çok büyük." Sesinde omurgamı dikleştirmemi sağlayan bir panik var.

"Neye ihtiyacın var? Neredesin?" Grayson'a uyarıcı bir bakışla bakıyorum. Gitmek zorunda kalırsak hazır olmasını istiyorum.

"Ben iyiyim patron. Sadece kardeşimi öldürmeden önce şehirden çıkmam gerekiyor."

Bir nefes üfledim. Kai'nin ölümünden beri kendinde değil. Her zamankinden daha umursamaz. Mikhail'le birlikte onu izliyorum. Çalışmalarından memnunlar ama onu bizim kadar tanımıyorlar.

"Neden, ne yaptı?"

Jax'in kahkahası beni biraz rahatlatıyor.

"Bir şey yapan o değil. Ben yaptım. Ama bir şeye başlarsa onu öldürmek zorunda kalacağım. O pisliğe katlanamıyorum."

"Anladım." Kan bağı bir aile yapmaz.

"Jax, ne yaptın sen?" Grayson bağıırıyor.

Jax dil çubuğunu tıklarken bir duraksama oluyor.

"Karısını becerdim."

Bir kahkaha patlattım. Tipik Jax tarzı. Kaos Kralı adına yakışanı yapıyor.

Zara histerik kıkırdamalarını tutmaya çalışırken elleri ağzının üzerinde uçuşuyor.

"Bu hiç komik değil!" Jax hoparlörden sızlanıyor.

Kendimi toparladıktan sonra önemli soruyu soruyorum.

"Peki, iyi miydi?"

Zara yanımı dürtüyor, hâlâ yanımda kıs kıs gülüyor.

"Oh, evet, kesinlikle buna değer." Cevabında hiç tereddüt etmedi.

"Kaldır kışını da buraya gel Jax. Sen ailedensin. Geri dönmeden önce seni görmek istiyoruz. Tamam mı?"

"Tamam, *baba*. Yakında orada olacağım."

Elio kucağımda kıvranmaya başladığında telefonu kapatıyorum.

Luca, gülümseyen Rosa'nın kulağına fısıldıyor. Diğer tarafa geçmeyi başardık. Hayat hiç bu kadar iyi olmamıştı. Leo'nun çığlıkları beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Elio'yu Rosa'ya teslim ediyorum ve Leo'yu Zara'dan alıyorum. "Hadi oğlum. Yürüyüşe çıkalım," diyorum, Leo'yu dinlendirerek. başını omzuma koydu.

Zara'nın eli kalçama değiyor ve elektrik çarpıyor içime.

"Ben de seninle geleceğim."

ARE YOU READY FOR CHAOS?

Beneath the Mask Serisi sona ermiş olabilir, ancak bu 'Beneath' evreninin sonu anlamına gelmiyor.

Adamları beş yıl sonra ziyaret etmek ister misiniz? Öyleyse, haber bültenime kaydolun ve serinin her bir MMC'sinden bir bölüm içeren bonus bir sonsöz alacaksınız:

<https://BookHip.com/XGSGZSL>

Jax 'Kaos Kralı' Carter bizi yeni bir seri olan **Beneath The Secrets'**a sürükleyecek. CHAOS adlı kitabı **12 Nisan 2024**'te yayınlanacak olan ilk kitap olacak.

Buradan ön sipariş verebilirsiniz:

<https://mybook.to/PMIBU>

Blurb:

Her şey yerli yerine oturuyor.

Yeni bir eyalette yeni bir hayat, 'Kaos Kralı' adıma yakışır şekilde yaşamak.

Burası istediğimizi alacağımız yeni bratva imparatorluğumuz.

Ve eski hayatımı geride bırakmak *için* ne mükemmel *bir* yol, *kardeşimin yeni karısıyla yatarak... düşün gecelerinde.*

Tek sorun şu ki, kalbimi onunla bırakmış olabilirim.

Asla sahip olamayacağım tek kadın, ama bu tadına bakmama engel olmadı.

Kader onu ikinci kez kucağıma koyduğunda, onu benim yapmaya kararlıyım.

Ama benim tatlı Sofia'm bir sır saklıyor, dünyamı alt üst edecek kadar büyük bir sır.

Aşkımız, patlamayı bekleyen gerçek karşısında ayakta kalabilecek mi?

Beneath The Mask Serisi'nin ilk üç kitabını okuma fırsatınız olmadıysa, hepsi **Kindle Unlimited**'ta yayında.

Mesafe, Kitap Bir, Keller ve Sienna-
<https://books2read.com/u/mgPk2X>

Patlat, Kitap İki, Grayson ve Maddie-
<https://mybook.to/3tlYU>

Kendini adamış, Kitap Üç, Luca ve
Rosa- <https://books2read.com/u/brB0xA>

ABOUT THE AUTHOR

Luna Mason Amazon'un en iyi 20. yazarı ve uluslararası en çok satan yazarıdır. İngiltere'de yaşıyor ve eğer iğrenç adamlarını yazmıyorsa, onu kafası baharatlı bir kitapta bulabilirsiniz.

Gelecek kitaplarından ilk siz haberdar olmak için haber bültenine abone olabilirsiniz

Bura

da:

<https://dashboard.mailerlite.com/forms/232608/79198959451506438/share> Yazarın okuyucu grubuna

(Luna Mason'ın Mafya Kraliçeleri) katılarak özel tanıtımlar ve güncel projeler ve sürümler hakkında ilk siz haberdar olun tarihler.

<https://facebook.com/groups/614207510510756/>

SOSYAL MEDYA BAĞLANTILARI:

[Instagram](#)

[Facebook Grup](#)

[TikTok](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Sadece bu kitapta değil, tüm serimde yardımları için minnettar olduğum insanların listesi neredeyse sonsuz.

Etrafımda oluşturduğum ekip çok özel. Her birinizi ayrı ayrı seviyorum. Siz olmasaydınız, şu anda nerede olurdum emin değilim.

Yol boyunca edindiğim yazar arkadaşlarıma. Desteğiniz, rehberliğiniz ve sevginiz olmadan bunu yapamazdım. Böyle harika insanlarla tanıştığım ve size dostlarım diyebildiğim için çok şanslıyım.

Aileme, bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim. Bana her zaman yardım ettiğiniz için. Her gün kafamdan geçen bu çılgınca şeyler hakkında beni dinlediğiniz ve hala benimle gurur duyduğunuz için. Hepinizi çok ama çok seviyorum.

Bu seri şüphesiz hayatımı değiştirdi, bu yüzden teşekkür etmek istediğim özel bir grup var.

SADIK OKURLARIMA, YENİ OKURLARIMA, YAYIN EKİBİME, İĞRENÇ KİTAP KULÜBÜME, BITMEK BİLMEYEN TEASER'LARIMI HIÇ DURMADAN PAYLAŞAN VE HEYECANLANANLARA.

Benim pis adamlarıma olan aşkın her şeydir. Her gönderiyi, yorumu ve DM'yi görüyorum. Yazmak için bana ilham veriyorsunuz. Sen

beni gelecek için heyecanlandırmaya devam ediyorsunuz. Müstehcenlik sevgimizi özgürce tartışabileceğimiz saygılı ve açık topluluklar oluşturmama yardımcı oldunuz.

Yani, bu sizin için. Kalbimin derinliklerinden, TEŞEKKÜRLER.

